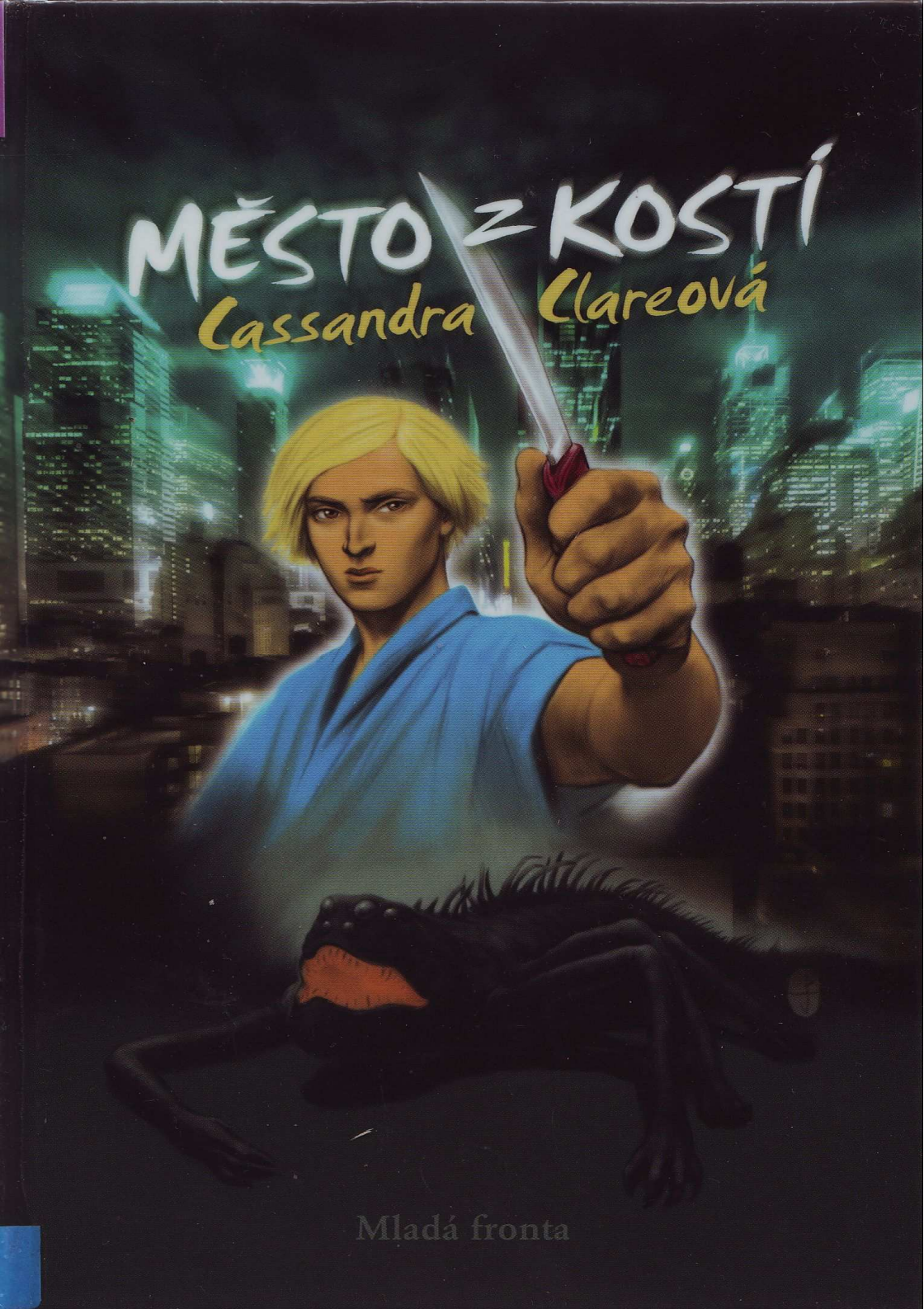

MĚSTO Z KOSTÍ
Cassandra Clareová
Mladá fronta

Cassandra Clareová

Nástroje smrti

Kniha první

MĚSTO Z KOSTÍ

MLADÁ FRONTA

Přeložila Eva Maršíková
Copyright © Cassandra Claře, 2007
Translation © Eva Maršíková, 2009
Cover © Jakub Požár, 2009

Mému dědečkovi

Poděkování

Ráda bych poděkovala své skupině tvůrčího psaní Massachusetts All Siars, jejímiž členy jsou Ellen Kushnerová, Delia Shermanová, Kelly Linková, Gavin Grant, Holly Blacková a Sarah Smithová. Dále chci poděkovat Tomovi Holtovi a Peg Kerrové za to, že mi dodávali odvahu během psaní této knihy, a Justine Larbalestierové a Eve Sinaikové za cenné připomínky, když jsem ji dopsala; svým rodičům za jejich obětavost, lásku a neochvějnou víru, že se mi nakonec podaří napsat něco publikovatelného; Jimovi Hillovi a Kate Connorové za povzbuzování a podporu; Ericovi za upíří motorky a jejich démonické pohony a Elce za to, že v černém vypadá lépe než vdovy jejích nepřátel; Theovi a Val za krásné obrázky k mé próze; skvělému agentovi Barrymu Goldblattovi a šikovné redaktorce Karen Wojtylové; Holly za to, že se mnou celou tuto knihu přežila, a Joshovi za to, že tomu všemu dal smysl.

...já oka nezavřel.
Jest mezi vykonáním hrozné věci
a prvním popudem jak přízrak vše,
neb ohyzdný jak sen. — Tu Genius
jest v radě se smrtelným ústrojím
a lidská podstata, jak malá říše,
jest potom stavu vzpoury vydána. [*]

William Shakespeare, *Julius Caesar*

[*] William Shakespeare. *Julius Caesar.* Přeložil J. V. Sládek. Praha: J. Otto, 1931.

Část první

Sestup do temnot

Já o Chaosu a věčné Noci pěl,
naučen nebes Musou v temnou strž
si troufat dolů i se vznést...[*]

John Milton, *Ztracený ráj*

[*] John Milton, *Ztracený ráj*. Přeložil J. J. David. Praha: J. Otto, 1911.

1.
PANDEMONIUM

„To snad nemyslíš vážně," nevěřícně pronesl vyhazovač a založil si ruce na klenuté hrudi. Z výšky se podíval na chlapce v červené bundě na zip a zavrtěl oholenou hlavou. „S tímhle dovnitř nemůžeš."

Asi padesát teenagerů, kteří čekali ve frontě před klubem Pandemonium, se naklonilo blíž a nastražilo uši. Než se člověk do tohoto oblíbeného klubu dostal, musel si pěknou chvilku počkat, zvlášť v neděli, a ve frontě se toho většinou moc nedělo.

Vyhazovači si okamžitě a bez milosti došlápli na každého, kdo vypadal, že by mohl dělat potíže. Patnáctiletá Clary Frayová, která stála ve frontě se svým nejlepším přítelem Simonem, se jako všichni ostatní naklonila dopředu v naději, že aspoň zaslechne něco zajímavého.

„Prosím vás." Chlapec zvedl předmět sporu nad hlavu. Vypadalo to jako dřevěná hůl, na jednom konci zašpičatělá. „Patří to k mýmu kostýmu."

Vyhazovač pozvedl jedno obočí. „A to má být co?"

Chlapec se zeširoka usmál. Clary si pomyslela, že na poměry Pandemonia vypadá docela normálně. Vlasy obarvené na neonově modrý odstín mu trčely kolem hlavy jako chapadla vyplašené chobotnice, ale obličej mu nepokrývalo žádné spletité tetování ani neměl v uších nebo ve rtech zaraženy tlusté kovové kolíky. „Jsem lovec upírů." Zatlačil na svoji hůl, která se ohnula jako stéblo trávy. „Není to pravý. Pěnová guma, vidíte?"

Clary si všimla, že chlapcovy doširoka otevřené oči mají až příliš jasně zelený odstín, připomínající barvu nemrznoucí směsi nebo jarní trávy. Nejspíš barevné kontaktní čočky. Vyhazovač se najednou zatvářil znuděně a pokrčil rameny. „Tak dobře. Můžeš dovnitř."

Chlapec kolem něj proklouzl rychle jako úhoř. Clary se líbil způsob, jakým při chůzi pohupoval rameny a pohazoval vlasy. Kdyby to měla popsat její matka, určitě by použila slovo *nonšalantní.*

„Tobě se líbí," řekl Simon rezignovaně, „že jo?"

Clary ho šťouchla loktem do žeber, ale nic na to neřekla.

Klub byl plný kouře ze suchého ledu. Nad tanečním parketem hravě poletovaly barevné odlesky a měnily jej na pestrý pohádkový svět, kde bylo všechno modré, jedovatě zelené, ostře růžové a zlaté.

Chlapec v červené bundě přejel rukou po dlouhé čepeli ostré jako břitva a na tváři se mu objevil lenivý úsměv. Bylo to tak snadné, stačilo jen použít jednoduchou iluzi, a čepel hned vypadala neškodně. K tomu přidal triviální uhrančivý pohled a od chvíle, kdy se mu vyhazovač podíval do očí, už mu nic nestálo v cestě. Samozřejmě by to šlo provést i bez všech těch opatření, ale právě díky nim to byla taková zábava — mohl klamat

obyčejné smrtelníky, provádět jim to všechno přímo pod nosem a pak se bavit netečnými výrazy v jejich tupých obličejích.

Ne snad, že by lidé byli úplně bez užitku. Chlapcovy zelené oči projely taneční parket, kde obyčejní lidé tančili a jejich útlé údy oděné do hedvábí a černé kůže se vynořovaly a zase mizely ve sloupech vířícího dýmu. Dívky pohazovaly dlouhými vlasy, mladíci pohupovali boky v kožených kalhotách a odhalená pokožka se leskla potem. Životní síla z nich přímo sálala a vlny energie ho zalévaly opojnou závratí. Ušklíbl se. Vůbec netuší, jaké mají štěstí. Nevědí, jaké to je, protloukat se životem v mrtvém světě, kde slunce povadle visí na obloze jako řeřavý uhlík. Jejich životy hořely jasně jako plamen svíčky a stejně snadno bylo možné je sfouknout.

Pevně sevřel v ruce svůj nůž a vykročil k tanečnímu parketu. Najednou se od chumlu tanečníků oddělila dívka a zamířila k němu. Upřeně ji pozoroval. Na člověka byla krásná, s dlouhými, téměř inkoustově černými vlasy a očima jako uhel. Měla bílé šaty až na zem, takové, jaké ženy nosívaly v dávných dobách. Podél štíhlých paží se jí nadouvaly krajkové rukávy. Na krku měla silný stříbrný řetízek s tmavě červeným přívěskem, velkým jako dětská pěst. Když přimhouřil oči, viděl, že je pravý a velmi cenný. Jak se k němu blížila,

Začaly se mu v ústech sbíhat sliny. Život z ní proudil jako krev z otevřené lány. Prošla kolem něj, usmála se a vábivě na něm spočinula pohledem. Otočil se za ní a olízl si rty, na kterých ucítil přízračnou chuť její nadcházející smrti.

Pokaždé to byla hračka. Už teď cítil, jak se mu v žilách rozlévá ohnivá síla života, který z ní uniká. Lidé byli hrozně hloupí. Měli něco tak cenného, a přece se o to skoro nestarali. Zahazovali své životy pro peníze, pro balíčky prášku, pro okouzlující úsměv cizince. Dívka se podobala bledému přízraku, pomalu mizícímu v barevném dýmu. Došla až ke stěně a otočila se. Vykasala si sukni nad kolena a se širokým úsměvem se na něj podívala. Pod sukní měla vysoké boty sahající až na stehna.

Loudavým krokem k ní došel. Kůže ho svrběla vnímáním její přítomnosti. Zblízka už tak dokonalá nebyla. Všiml si, že má pod očima rozmazanou řasenku a vlasy zplihlé potem se jí lepí ke krku. Cítil z ní smrtelnost, ten nasládlý pach rozkladu. *A mám tě,* pomyslel si.

Rty se jí zkroutily do chladného úsměvu. Ustoupila kousek stranou, takže viděl, že se opírala o zavřené dveře, na nichž byl červenou barvou vyveden nápis **VSTUP ZAKÁZÁN - SKLAD.** Sáhla za sebe po klice, stiskla ji a vklouzla dovnitř. Dveřmi zahlédl krabice naskládané na sobě a změť drátů. Prostě sklad. Ohlédl se, nikdo se nedíval. Bude to o to snazší, pokud se jí zachtělo soukromí.

Vklouzl do místnosti za ní, aniž by tušil, že ho někdo sleduje.

„Muzika není špatná," nadhodil Simon, „co ty na to?"

Clary neodpověděla. Tančili (nebo aspoň dělali to, čemu se tady říkalo tanec, což bylo urputné pohupování zepředu dozadu přerušované občasnými výpady k zemi, jako by jednomu z nich vypadla kontaktní čočka) ve volném prostoru mezi skupinkou dospívajících chlapců v kovově lesklých korzetech a párem vášnivě se líbajících asiatů, jejichž barevné prodloužené vlasy se proplétaly jako úponky vinné révy. Mladík s piercingem ve rtu a batůžkem ve tvaru medvídka rozdával zdarma tablety rostlinné extáze a jeho parašutistické kalhoty se třepotaly v proudu vzduchu z ventilátoru. Clary ovšem příliš nevěnovala pozornost bezprostřednímu okolí, protože se soustředila na toho modrovlasého kluka, který přesvědčil vyhazovače, aby ho pustil dovnitř. Plížil se davem, jako by něco hledal. Způsob, jakým se pohyboval, jí něco připomínal...

„Teda musím říct, že se skvěle bavím," pokračoval Simon.

To nebylo moc pravděpodobné. Simon v džínech a starém tričku s nápisem **VYROBENO V BROOKLYNU** jako obvykle působil v klubu jako pěst na oko. Jeho pečlivě učesané vlasy byly tmavě hnědé, ne zelené nebo růžové, a na špičce nosu mu nakřivo seděly brýle. Nevypadal, že vyznává temné síly, spíš jako by měl namířeno do šachového kroužku.

„Hm." Clary naprosto přesně věděla, že do Pandemonia s ní šel jen proto, že to tady má ráda, a sám se tu nudí. Vlastně by ani nedokázala přesně říct, proč se jí to tu líbí. Všechno to oblečení a hudba se zdálo jako sen, jako život někoho jiného, na rozdíl od jejího vlastního, nudného života. Byla však příliš nesmělá na to, aby se dala do řeči s někým jiným než se Simonem.

Modrovlasý kluk mířil pryč z tanečního parketu. Vypadal trochu ztraceně, jako by nenašel toho, koho hledal. Clary

přemýšlela, co by se stalo, kdyby za ním přišla, představila se a nabídla mu, že ho tady trochu provede. Možná by na ni jenom zíral. Možná byl také nesmělý. Možná by jí byl vděčný a měl by radost a snažil by se to zakrýt, jak už to kluci dělají, ale ona by to stejně poznala. Možná...

Najednou se modrovlasý kluk narovnal a zpozorněl jako lovecký pes na stopě. Clary sledovala jeho pohled a všimla si dívky v bílých šatech.

Ach jo, pomyslela si Clary a snažila se nepřipadat si jako splasklý pouťový balónek. *Takže takhle to je.* Ta dívka byla nádherná, přesně ten typ, který by Clary ráda zachytila ve skicáku: vysoká, štíhlá jako proutek a s dlouhou hřívou černých vlasů. I na dálku Clary viděla červený přívěsek, který dívce visel na krku. V záblescích z tanečního parketu tepal jako samotné srdce bez těla.

„Řekl bych," nevzdával to Simon, „že ten DJ Netopýr dneska podává opravdu solidní výkon. Co ty na to?"

Clary obrátila oči v sloup a neodpověděla. Simon přece taneční kluby nesnáší. Soustředila se na dívku v bílých šatech. V tmavém prostředí plném dýmu a umělé mlhy světlé šaty zářily jako maják. Není divu, že ji ten modrovlasý kluk následoval jako pod vlivem nějakého kouzla a ve svém zaujetí nevnímal nic, co se kolem něj dělo, a to ani dvě temné siluety, jež mu visely na patách a proplétaly se davem směrem k němu.

Clary zpomalila taneční pohyby a pozorovala je. Rozeznala jen to, že siluety jsou ve skutečnosti dva vysocí mladíci v černém oblečeni. Nedokázala by vysvětlit, jak ví, že toho prvního sledují, ale prostě to věděla. Snad to poznala z toho, že si od něj udržovali určitou vzdálenost, z jejich nenápadné ostražitosti a z plíživé elegance jejich pohybů. V hrudi jí začala klíčit neblahá předtucha.

„A mimochodem," dodal Simon, „chtěl jsem ti říct, že v poslední době rád nosím dámský šaty. Taky spím s tvojí mámou. Přišlo mi, že bys to měla vědět."

Dívka došla ke zdi a otevřela dveře s nápisem **VSTUP ZAKÁZÁN**. Kývla na modrovlasého kluka, aby šel za ní, a oba vklouzli dovnitř. Ne, že by Clary nikdy neviděla kluka a holku, kteří se vykradli na nějaké skryté místo, kde by si to mohli

nerušeně rozdat. Divné na tom bylo to, že tenhle páreček někdo sledoval.

Sloupla si na špičky a snažila se něco zahlédnout nad hlavami ostatních lidí. Ti dva se zastavili přede dveřmi a vypadalo to, že se spolu radí. Jeden byl blonďák, druhý měl tmavé vlasy. Blonďák vytáhl z kapsy u bundy něco dlouhého a ostrého, co se pod světly stroboskopu jasně zablesklo. Nůž. „Simone!" vykřikla Clary a chytla svého kamaráda za paži.

„Co je?" Simon vypadal poplašeně. „Ale vždyť já s tvojí mámou doopravdy nespím, chápeš? Jenom jsem chtěl, abys mě začala poslouchat. Ne snad, že by tvoje máma nebyla na svůj věk přitažlivá."

„Vidíš ty kluky?" Prudce vymrštila ruku jejich směrem, takže málem uhodila kyprou dívku, která tančila vedle. Ta po ní šlehla zlobným pohledem. „Promiň, promiň!" Clary se otočila zpět k Simonovi. „Vidíš ty dva kluky? Támhle u těch dveří!"

Simon zamžoural očima do tmy a pokrčil rameny. „Nic tam nevidím."

„Jsou dva. Sledujou toho modrovlasýho kluka..."

„Toho, co se ti líbil?"

„Jo, ale o to nejde. Ten blonďák vytáhl nůž."

„A víš to určitě?" Simon se zadíval pozorněji a zavrtěl hlavou. „Pořád nikoho nevidím."

„Vím to určitě."

Simon se narovnal v ramenou a zatvářil se velice prakticky. „Zavolám někoho z ochranky. Ty zůstaň tady." Rychlými pohyby si začal razit cestu davem.

Clary se otočila právě včas, aby zahlédla, jak blonďák se svým přítelem v patách proklouzl dveřmi s nápisem **VSTUP ZAKÁZÁN**. Rozhlédla se. Simon se pořád ještě snažil prodrat chumlem tanečníků, ale moc se mu to nedařilo. I kdyby teď začala křičet, nikdo by ji neslyšel, a než se Simon vrátí, mohlo by se stát něco strašného. Kousla se do spodního rtu a zamířila pryč z tanečního parketu.

„Jak se jmenuješ?"

Otočila se a usmála se. Vysoko posazenými zamřížovanými okny pokrytými mastnou špínou proudilo do skladu mdlé světlo.

Na podlaze se povalovaly hromady elektrických kabelů, střepy z rozbitých disko koulí a prázdné plechovky od barvy.

„Isabela."

„To je hezký jméno." Šel směrem k ní a opatrně našlapoval mezi dráty pro případ, že by byl některý z nich ještě pod proudem. V bledém světle se zdála být průsvitná, bezbarvá a zahalená v bílém jako anděl. Bude pro něj radost způsobit její pád... „Nikdy jsem tě tady neviděl."

„To se mě ptáš, jestli sem chodím často?" Zachichotala se a přitom si zakryla ústa rukou. Na zápěstí měla jakýsi náramek, těsně pod manžetou rukávu. Když se k ní přiblížil, uviděl, že to vůbec žádný náramek není, spíš nějaký vytetovaný vzor, tvořený proplétajícími se liniemi.

Ztuhl. „Ty..."

Nestihl větu dokončit. Bleskově ho udeřila rozevřenou dlaní a zasadila mu do prsou ránu, která by jakékoli lidské bytosti vyrazila dech. Zapotácel se. Dívka teď něco držela v ruce — svinutý bič, který se zlatě zaleskl, když jím šlehla, obtočila mu jej kolem kotníků, a tím mu podrazila nohy. Dopadl na zem a začal se svíjet bolestí, jak se mu nenáviděný kov zarýval hluboko do kůže. Stoupla si nad něj a rozesmála se. Celý omámený si pomyslel, že mu to mohlo dojít dřív. Žádná obyčejná dívka by si na sebe nevzala šaty, jaké měla Isabela. Nosila je, aby jí nebyl vidět ani kousíček kůže.

Isabela prudce škubla bičem, aby utáhla smyčku. Její úsměv se zatřpytil jako hladina otrávené tůně. „Je váš, kluci."

Uslyšel za sebou tichý smích. Nějaké ruce ho vytáhly nahoru a mrštily jím o jeden ze sloupů. Za sebou ucítil vlhký beton. Někdo mu stáhl ruce za záda a svázal zápěstí drátem. Pořád se snažil vyprostit. Zpoza sloupu vyšla postava a ukázala se mu. Byl to mladík, zhruba stejně starý jako Isabela a právě tak hezký. Medově hnědé oči se mu leskly jako odštěpky jantaru. „Tak co, je vás tady víc?" zeptal se.

Modrovlasý chlapec cítil, jak mu z ran od příliš utaženého drátu prýští krev a stéká mu po zápěstích. „Víc koho?"

„Ale neblázni." Chlapec se žlutohnědýma očima natáhl ruce před sebe, takže se mu vyhrnuly tmavé rukávy a odhalily runy, které mu pokrývaly obě zápěstí, hřbety rukou i dlaně. „Vždyť přece víš, co jsem zač."

Spoutaný mladík v duchu zaskřípěl zuby.

„Lovec stínů," zasyčel.

Tomu druhému se po tváři rozlil široký úsměv. „Trefa," řekl.

* * *

Clary otevřela dveře do skladu a vešla dovnitř. Na chvíli se jí zdálo, že je místnost prázdná. Jediná okna, kterých si všimla, byla vysoko u stropu a chránily je mříže. Z ulice jimi pronikaly tlumené zvuky - troubení aut a kvílení brzd. Uvnitř to páchlo starou barvou a podlaha byla pokrytá silnou vrstvou prachu, porušenou rozmazanými stopami bot.

Nikdo tu není, uvědomila si, zatímco se zmateně rozhlížela. V místnosti bylo i přes srpnové dusno, které panovalo venku, dost chladno. Po zádech jí stékal ledový pot. Ohnula se, aby si vyprostila nohu ze změti kabelů, a vtom uslyšela hlasy. Dívčí smích a úsečnou odpověď pronesenou chlapeckým hlasem. Když se narovnala, uviděla je.

Bylo to, jako by se tam v mžiku objevili. Viděla tu dívku v dlouhých bílých šatech, s černými vlasy, které jí spadaly na záda jako vlhké mořské řasy. Ti dva mladíci byli s ní, jeden vysoký s vlasy jako uhel a druhý menší, jehož světlá hříva se v kalném světle dopadajícím z oken mosazně leskla. Světlovlasý chlapec stál s rukama v kapsách před tím výstředně vypadajícím klukem, který byl připoutaný ke sloupu něčím, co připomínalo strunu od piana. Ruce měl natažené za zády a nohy u kotníků svázané. Jeho tvář byla stažená strachem a bolestí.

Claryino srdce divoce bilo. Schovala se za nejbližší sloup a pozorovala je. Viděla, jak blonďák přechází tam a zpátky, ruce založené na prsou. „Pořád ještě jsem se od tebe nedozvěděl, jestli je vás tady víc," řekl.

Vás? Clary si lámala hlavu, o čem to asi mluví. Snad se nepřipletla do nějaké války gangů.

„Nevím, o čem mluvíš." Hlas modrovlasého chlapce prozrazoval bolest, ale také vztek.

„Mluví o dalších démonech," ozval se poprvé ten s černými vlasy. „Víš přece, co je to démon, ne?"

Chlapec přivázaný ke sloupu odvrátil obličej. Jeho rty se pohybovaly.

„Démoni," pomalu odříkával blonďák a napsal to slovo prstem do vzduchu. „Podle náboženské definice se jedná o obyvatele

pekla, služebníky Satanovy, avšak v terminologii Spolku se tímto výrazem označuje jakýkoli tvor se zlými úmysly, jehož původ leží mimo naši domovskou dimenzi —"

„Jaci, to stačí," řekla dívka.

„Isabela má pravdu," souhlasil vyšší z obou chlapců. „Nikdo tady nepotřebuje lekci ze sémantiky... nebo z démonologie."

Jsou to blázni, pomyslela si Clary. *Úplní blázni.*

Jace zvedl hlavu a usmál se. V tom pohybu bylo cosi divokého, co Clary připomnělo dokumentární filmy o lvech, které dávali na kanálu Discovery, ten způsob, jakým velké kočkovité šelmy pozvednou hlavu, když ve vzduchu zavětří kořist. „Isabela s Alekem si myslí, že moc mluvím," svěřil se. „Ty si snad taky myslíš, že moc mluvím?"

Modrovlasý kluk neodpověděl. Pořád ještě pohyboval rty. „Měl bych pro tebe informaci," řekl. „Vím, kde je Valentýn."

Jace letmo pohlédl na Aleka, ten ale pokrčil rameny. „Valentýn je pod zemí," řekl Jace. „Tahle věc si s námi jenom zahrává."

Isabela pohodila vlasy. „Zabij to, Jaci," navrhla. „Stejně nám to nic neřekne."

Jace pozvedl ruku a Clary zahlédla, jak se od jeho nože odrazilo mdlé světlo. Nůž byl podivně průsvitný, s čepelí průhlednou jako křišťál a ostrou jako skleněný střep. Rukojeť byla vykládaná rudými kameny.

Svázaný chlapec zalapal po dechu. „Valentýn se vrátil!" zaprotestoval a zatahal za pouta, která mu držela ruce za zády. „Už se to ví ve všech pekelných světech, já to taky vím, můžu vám říct, kde je -"

V Jaceových ledově chladných očích se zablýskl vztek. „U Anděla, pokaždé, když chytíme někoho z těchhle bastardů, tak tvrdí, že ví, kde je Valentýn. Ale my taky víme, kde je. Je v pekle. A ty —" Jace pootočil nožem, který držel v ruce, až ostří zajiskřilo jako ohnivá čára. „Ty tam teď půjdeš za ním."

Clary už to nevydržela. Vykročila ze své skrýše za sloupem. „Ne!" vykřikla. „To nemůžeš."

Překvapený Jace se otočil tak prudce, že mu nůž vyklouzl z ruky a s řinčením přistál na betonové podlaze. Isabela a Alek se otočili společně s ním. Oba měli ve tváři stejný výraz údivu.

Modrovlasý chlapec se ve svých poutech trochu uvolnil a ohromeně na ni zíral.

První promluvil Alek. „Co je tohle?" zeptal se a pohledem přejel od Clary ke svým společníkům, jako by snad oni měli vědět, co tu Clary dělá.

„To je holka," opáčil Jace, když se vzpamatoval. „Určitě už jsi předtím nějakou viděl, Aleku. I tvoje sestra Isabela je holka." Udělal krok směrem ke Clary a mhouřil oči, jako by nevěřil tomu, co vidí. „Ona je civil," řekl, napůl pro sebe. „A vidí nás."

„Jasně, že vás vidím," řekla Clary. „Nejsem totiž slepá, víte?"

„Ale jsi," odpověděl Jace a sehnul se pro nůž. „Jenom o tom nevíš." Narovnal se. „Jestli dokážeš poznat, co je pro tebe nejlepší, radši se odsud ztrať."

„Nikam nejdu," odsekla Clary. „Když odejdu, zabijete ho." Ukázala na chlapce s modrými vlasy.

„To je pravda," připustil Jace a pohrával si s nožem. „Proč ti na tom tak záleží, jestli ho zabijeme, nebo ne?"

„P-protože...," zakoktala se Clary. „Protože přece nemůžete jenom tak zabíjet lidi."

„Správně," řekl Jace. „Nemůžeme jenom tak zabíjet *lidi.“* Ukázal na modrovlasého chlapce, který teď měl místo očí jen úzké štěrbiny. Clary si nebyla jistá, jestli neomdlel. „Tohle ale není člověk, holčičko. Možná vypadá jako člověk a mluví jako člověk a taky jako člověk krvácí, ale je to zrůda."

„Jaci!" ozvala se varovně Isabela. „To by stačilo."

„Vy jste se zbláznili," řekla Clary a pomalu couvala. „Zavolala jsem policii, abyste věděli. Budou tady každou chvilku."

„Ona lže," namítl Alek, ale moc přesvědčeně nevypadal. „Jaci, ty -"

Neměl čas větu dokončit, protože v tu chvíli modrovlasý chlapec s pronikavým zaúpěním přetrhl pouta, která ho držela u sloupu, a vrhl se na Jace.

Srazil ho k zemi a chvíli se převalovali ze strany na stranu. Modrovlasý chlapec dorážel na Jace rukama, které se na konečcích prstů leskly, jako by byly pokryty kovem. Clary ustoupila dozadu a chtěla utéct, ale nohy jí uvízly ve smyčce z drátů. Upadla a při dopadu si vyrazila dech. Slyšela, jak Isabela ječí. Překulila se na břicho a uviděla, že ten s modrými vlasy sedí

Jaceovi na prsou. Špičky pařátů, ostré jako břitvy, se mu leskly krví.

Alek a Isabela, která se oháněla bičem, se k nim rozběhli. Modrovlasý kluk roztaženými pařáty sekl Jace, ten zvedl v obraně ruku a ostré drápy se do ní zaryly, až vystříkla krev. Modrovlasý chlapec učinil další výpad, když v tom mu na záda dopadl Isabelin bič. Zaječel a spadl na bok.

Jace se bleskurychle překulil a v ruce se mu zablýskla čepel. Zarazil nůž do hrudi modrovlasého chlapce. Okolo rukojeti se vyvalila tmavá tekutina. Chlapec se na zemi prohnul jako luk, chroptěl a svíjel se. Jace se s úšklebkem postavil na nohy. Jeho černá košile teď byla na místech, kde ji promáčela krev, ještě černější. Podíval se na tělo, které sebou škubalo u jeho nohou, sehnul se a vytáhl svůj nůž. Rukojeť se černě leskla.

Modrovlasý chlapec náhle otevřel oči. Upřeně se zadíval na Jace a jeho oči nenávistně plály. *„Budiž. Všichni skončíte v rukou zavržených,"* procedil mezi zuby.

Jace něco zabručel. Chlapcovy oči se zvrátily dozadu. Jeho tělo se začalo zmítat, jako by se hroutilo samo do sebe, bylo stále menší a menší, až úplně zmizelo.

Clary se podařilo uvolnit se ze změti kabelů a vyskočit na nohy. Dala se na ústup. Nikdo jí nevěnoval pozornost. Alek doběhl k Jaceovi a vyhrnul mu rukáv, nejspíš aby se podíval na jeho zranění. Clary se otočila a chtěla utéct, cestu jí však zastoupila Isabela, která v ruce držela zlatý bič, celý pokrytý tmavou tekutinou. Šlehla jím směrem ke Clary. Konec biče se jí omotal okolo zápěstí a pevně se utáhl. Clary vyjekla bolestí a překvapením.

„Pitomá lidská holko," zasyčela Isabela. „Jace kvůli tobě málem umřel."

„Je to blázen," bránila se Clary a snažila se uvolnit si zápěstí. Bič se jí zaryl hlouběji do kůže. „Všichni jste blázni. Kdo si myslíte, že jste? Samozvaní strážci zákona? Policie —"

„Policii tyhle věci většinou moc nezajímají, pokud jim nemůžeš ukázat tělo," přerušil ji Jace. Držel si zraněnou paži a přes zamotané kabely na podlaze mířil ke Clary. Alek ho zamračeně následoval.

Clary přejela pohledem k místu, odkud zmizelo chlapcovo tělo. Nic neřekla. Nebyla tam ani kapka krve, žádný důkaz, že by chlapec vůbec kdy existoval.

„Po smrti se vracejí do svých domovských dimenzí," řekl Jace. „Kdyby tě to náhodou zajímalo."

„Jaci," sykl Alek. „Opatrně."

Jace odstrčil jeho ruku. Tvář měl posetou ďábelsky působícími skvrnami od krve. Jeho světlé oči posazené daleko od sebe a tmavě plavé vlasy jí pořád ještě připomínaly lva. „Ona nás vidí, Aleku," řekl. „Už teď toho ví moc."

„Co s ní mám teda dělat?" zeptala se Isabela.

„Nech ji jít," odpověděl tiše Jace. Isabela po něm šlehla překvapeným, téměř rozzlobeným pohledem, ale neprotestovala. Bič sklouzl a uvolnil Claryinu ruku. Promnula si bolavé zápěstí a přemýšlela, jak se odsud asi dostane.

„Možná bychom ji měli vzít s sebou," navrhl Alek. „Podle mě by si s ní Hodge rád popovídal."

„To teda ne, do Institutu ji rozhodně vzít nemůžeme," odporovala Isabela. „Je to *civil."*

„Opravdu?" řekl Jace mírně. Jeho klidný hlas byl horší než Isabelin kousavý tón nebo Alekův vztek. „Už jsi někdy viděla démony, holčičko? Mluvila jsi s čaroději nebo dětmi noci? Už jsi —"

„Nejmenuju se ‚holčička'," přerušila ho Clary. „A vůbec nechápu o čem to tady mluvíš." *Vážně ne?* zašeptal nějaký hlas v nejzazším koutě její hlavy. *Viděla jsi toho kluka zmizet jako páru nad hrncem. Jace není blázen, to jenom ty chceš, aby byl.* „Nevěřím na... démony nebo co všechno —"

„Clary?" Ten hlas patřil Simonovi. Prudce se otočila. Stál ve dveřích do skladu. Vedle něj uviděla jednoho z rozložitých vyhazovačů, kteří u vchodu do klubu dávali návštěvníkům razítka na ruce. „Jsi v pořádku?" Snažil se na ni zaostřit v šeru skladu. „Jsi tu sama? Kde jsou ti kluci s nožema?"

Clary na něj chvíli zírala a pak se podívala za sebe, kde stáli Isabela, Alek a Jace, který měl stále ještě na sobě zakrvácenou košili a v ruce držel nůž. Věnoval jí široký úsměv a napůl omluvně, napůl posměšně pokrčil rameny. Evidentně ho nepřekvapilo, že je Simon ani vyhazovač nevidí.

Svým způsobem to nepřekvapilo ani Clary. Pomalu se obrátila zpět k Simonovi. Bylo jí jasné, jak asi musí vypadat, takhle sama ve vlhkém skladu, s nohama zamotanýma do křiklavě barevných kabelů. „Myslela jsem, že šli sem," řekla nepřesvědčivě. „Ale asi jsem se spletla. Omlouvám se." Podívala se na Simona, jehož ustaraný výraz, pomalu přecházel v rozpaky, a pak na vyhazovače, který jenom vypadal otráveně. „Muselo se mi to zdát."

Za zády se jí ozvalo Isabelino chichotání.

„Já tomu prostě nevěřím," urputně trval na svém Simon, zatímco se Clary z chodníku zoufale snažila přivolat taxík. Když byli v klubu, projel po Orchard Street metací vůz, takže se teď ulice černě leskla olejnatou vodou.

„Já vím," souhlasila. „Jeden by řekl, že aspoň pár taxíků tady bude. Kam všichni jezdí, takhle v neděli večer?" Obrátila se zpátky k němu a pokrčila rameny. „Myslíš, že by bylo lepší jít na Houston Street?"

„Já nemluvím o taxících," řekl Simon. „To ty, já nevěřím tobě. Nevěřím, že ti kluci s nožem jenom tak zmizeli."

Clary si povzdechla. „Možná, že tam žádní kluci s nožem nebyli, Simone. Možná se mi to všechno jenom zdálo."

„To teda ne." Simon zvedl ruku nad hlavu, ale přijíždějící taxíky kolem něj jen prosvištěly a postříkaly chodník špinavou vodou. „Když jsem přišel do skladu, viděl jsem, jak se tváříš. Byla jsi úplně mimo, jako bys viděla strašidlo."

Clary si vzpomněla na Jace a jeho lví oči. Pohledem sklouzla na své zápěstí. Jako náramek se na něm rýsovala tenká červená čára v místě, kde se kolem něj ovinul Isabelin bič. *Ne, strašidlo ne,* pomyslela si. *Bylo to něco ještě divnějšího.*

„Prostě to byl omyl," řekla unaveně. Zamyslela se nad tím, proč mu nechce říct pravdu. No jistě, přece proto, že by si o ní myslel, že se zbláznila. A z nějakého důvodu si některé věci, třeba černou krev řinoucí se kolem Jaceova nože nebo hlas, kterým se jí zeptal, jestli *mluvila s dětmi noci,* chtěla nechat pro sebe.

„To byl teda pořádně trapnej omyl," zhodnotil to Simon. Podíval se zpátky ke klubu, od jehož vchodu se stále ještě vinula úzká

fronta sahající až do půlky bloku. „Pochybuju, že nás do Pandemonia ještě někdy pustí."

„Proč ti to vadí? Vždyť to tam nesnášíš." Clary znovu zvedla ruku a zamávala na žlutou skvrnu, která se k nim blížila mlhou. Tentokrát taxík se skřípotem zastavil na rohu, kde stáli, a řidič zatroubil, jako by je na sebe potřeboval upozornit.

„No konečně." Simon škubnutím otevřel dveře taxíku a vklouzl na zadní sedadlo s plastovým potahem. Clary si sedla vedle něj a vdechla do plic známý pach newyorských taxíků, v němž se mísil cigaretový kouř s kůží a lakem na vlasy. „Jedeme do Brooklynu," řekl Simon taxikáři a otočil se ke Clary. „Hele, víš přece, že se mi můžeš svěřit se vším, že jo?"

Clary na chvíli zaváhala, pak přikývla. „Jasně, Simone," odpověděla. „Vím to."

Zabouchla za sebou dveře a taxík vyrazil do noci.

2
TAJEMSTVÍ A LŽI

Temný princ uháněl na svém černém oři a ve větru za ním vlál plášť ze soboliny. Plavé kadeře měl sepnuté zlatou sponou, jeho spanilá tvář ztvrdla v bojovém nadšení a...

„A jeho ruka vypadala jako lilek," zašeptala Clary zoufale. Ta kresba nestála za nic. S povzdechem vytrhla ze skicáku další list, zmačkala ho a mrštila jím o oranžovou stěnu svého pokoje. Na podlaze se už válela spousta zahozených papírových kuliček, což bylo jasné znamení toho, že její tvůrčí energie neproudí přesně tak, jak by si Clary představovala. Jako už tisíckrát předtím zalitovala, že se o trochu víc nepodobá své matce. Všechno, co Jocelyn Frayová nakreslila, namalovala nebo načrtla, bylo dokonalé a vytvořené zdánlivě bez námahy.

Clary si vytáhla z uší sluchátka, čímž utnula v půlce písničku Siepping Razor, a promnula si bolavé spánky. Pak teprve si uvědomila, že se bytem nese pronikavé zvonění telefonu. Odhodila skicák na postel, vyskočila a běžela do obývacího pokoje, kde stál na stolku vedle vchodových dveří červený telefon s retro designem.

„Mluvím s Clarissou Frayovou?" Hlas v telefonu zněl povědomě, i když si ho hned nedokázala zařadit.

Clary si nervózně obtočila šňůru od sluchátka kolem prstu. „Ano?"

„Ahoj, já jsem jeden z těch výtržníků s nožem, který jsi včera viděla v Pandemoniu. Říkal jsem si, jestli jsem na tebe neudělal špatnej dojem, a doufal jsem, že bych ti to třeba mohl nějak vynahra-"

„SIMONE!" Clary odtáhla od ucha sluchátko, ve kterém se ozývalo praskání způsobené smíchem. „To je fakt trapnej vtip!"

„Ale ne, je dobrej, jenomže ty ho neoceníš."

„Ty jsi magor," povzdechla si Clary a opřela se zády o zeď. „Asi by ses nesmál, kdybys tady byl místo mě, když jsem včera přišla domů."

„Proč ne?"

„Kvůli mámě. Nebyla vůbec nadšená z toho, že jsme přišli pozdě. Hrozně vysilovala, bylo to děsný."

„Cože? To přece není tvoje chyba, že byla dopravní zácpa!" protestoval Simon. Byl nejmladší ze tří sourozenců, takže měl vytříbený smysl pro nespravedlnosti páchané v rodině.

„No, ona to takhle nevidí. Zklamala jsem ji, vykašlala jsem se na ni, hrozně se o mě bála, bla bla bla. Jsem ‚prokletí jejího života'," napodobila Clary slova své matky, i když se u toho cítila lehce provinile.

„Takže máš domácí vězení?" zeptal se Simon trochu moc nahlas. Clary ve sluchátku z dálky zaslechla ještě další, tlumenější hlasy, jako když mluví víc lidí přes sebe.

„Ještě nevím," řekla. „Máma ráno odešla s Lukem a ještě se nevrátili. A kde jsi ty? U Erika?"

„Jo. Právě jsme dozkoušeli." Za Simonem zařinčel činel. Clary sebou trhla. „Erik má dneska večer u Java Jonese veřejný čtení poezie," pokračoval Simon. Java Jones byla kavárna kousek od Claryina domu, ve které někdy večer hrála živá hudba. „Celá kapela ho půjde podpořit. Chceš jít s náma?"

„Jo, jasně." Clary zmlkla a nervózně škubla telefonní šňůrou. „Ne, počkej, vlastně ne."

„Buďte zticha, jo?" zařval Simon a Clary podle jeho přidušeného hlasu usoudila, že si drží sluchátko daleko od úst. O vteřinu později byl zpět a zněl ustaraně. „Tak teda jo, nebo ne?"

„Já nevím." Clary se kousla do rtu. „Máma je na mě pořád naštvaná kvůli tomu včerejšku. Nevím, jestli to chci ještě zhoršovat tím, že bych ji o něco prosila. Jestli s ní mám mít problémy, tak nechci, aby to bylo kvůli Erikově mizerný poezii."

„Ale prosím tě, zase tak strašná není," namítl Simon. Erik byl jeho soused, takže se ti dva znali skoro celý život. Ke Clary měl Simon určitě bližší vztah, ale s Erikem založili ve druhém ročníku střední školy rockovou skupinu, ve které byli ještě Erikovi kamarádi Matt a Kirk. Každý týden spolu věrně zkoušeli v garáži Erikových rodičů. „A navíc ji nemusíš o nic prosit," dodal Simon, „vždyť je to čtení poezie pár kroků od vašeho domu. Nezvu tě přece na nějaký orgie do Hobokenu. Tvoje máma může jít taky, jestli bude chtít."

„ORGIE V HOBOKENU!" zařval někdo, nejspíš Erik. Další zařinčení činelu. Představila si, jak její matka poslouchá Erikovu poezii, a v duchu se otřásla.

„Já nevím. Když se všichni objevíte u nás doma, asi se zblázní."

„Tak já přijdu sám. Vyzvednu tě, můžeme tam jít spolu a s ostatníma se potkáme až v kavárně. Tvojí mámě to vadit nebude, zbožňuje mě."

Clary se musela zasmát. „Což je podle mě známka jejího pochybnýho vkusu, jestli tě to zajímá."

„Nezajímá." Mezi výkřiky ostatních členů kapely Simon zavěsil.

Clary položila sluchátko a rozhlédla se po obývacím pokoji. Důkazy o uměleckých sklonech její matky byly všudypřítomné, od ručně vyráběných sametových polštářů na tmavě červené pohovce po stěny ověšené pečlivě zarámovanými Jocelyninými obrazy. Většinou to byly krajinky — úzké uličky na dolním Manhattanu, zalité zlatavým světlem, zimní výjevy z Prospect Parku, šedá jezírka, na okrajích obroubená krajkou bílého ledu.

Na krbové římse stála zarámovaná fotografie Claryina otce, zamyšleného světlovlasého muže ve vojenské uniformě. V koutcích očí měl vrásky od smíchu. Byl vyznamenán za službu v zámoří. Jocelyn si některá z jeho vyznamenání schovávala v krabičce u postele. Ne snad, že by ty medaile jakkoli pomohly, když Jonathan Clark narazil v autě do stromu poblíž Albany a zemřel dřív, než se jeho dcera vůbec narodila.

Po jeho smrti začala Jocelyn znovu používat své dívčí příjmení. O Claryině otci nikdy nemluvila, ale u postele pořád měla krabičku s jeho iniciálami, J. C. Kromě vyznamenání v ní byla uložena jedna nebo dvě fotografie, snubní prsten a pramen světlých vlasů. Jocelyn někdy krabičku otevřela a velmi opatrně vzala pramen vlasů do rukou, pak jej zase položila zpátky a krabičku pečlivě zamkla.

Clary vytrhl ze snění zvuk klíče v zámku. Rychle se vrhla na gauč a snažila se vypadat, jako by byla pohroužena do čtení jedné z knih, které měla její matka naskládané na stolku. Jocelyn považovala čtení za posvátnou činnost a většinou při něm Clary nevyrušovala, ani když jí chtěla vynadat.

Dveře se s bouchnutím otevřely. Byl to Luke a měl plné ruce něčeho, co vypadalo jako velké čtverce lepenky. Když je položil, Clary uviděla, že to jsou složené lepenkové krabice. Luke se narovnal a s úsměvem se na ni podíval.

„Ahoj, str... Ahoj, Luku," pozdravila. Asi před rokem ji požádal, aby mu přestala říkat *strýčku Luku,* prý si pak připadá moc starý a navíc mu to oslovení připomíná *Chaloupku strýčka Torna.* A také, jak jí taktně připomněl, není žádný její strýček, jenom blízký přítel její matky, se kterou se zná celý život. „Kde je máma?"

„Parkuje dodávku," odpověděl a se vzdycháním si protahoval své dlouhé tělo. Na sobě měl svou obvyklou uniformu - staré džíny, flanelovou košili a zohýbané brýle se zlatými obroučkami, které mu nakřivo seděly u kořene nosu. „Nemohla bys mi připomenout, proč tenhle dům nemá nákladní výtah?"

„Protože je starý a *stylový,“* vyhrkla Clary bez přemýšlení. Luke se usmál. „Na co jsou ty krabice?" zeptala se.

Úsměv mu zmizel z tváře. „Tvoje matka chtěla zabalit pár věcí," řekl a vyhnul se jejímu pohledu.

„Jakých věcí?" vyzvídala Clary.

Neurčitě mávl rukou. „Pár věcí, co se tu bez užitku povalují a překážejí. Vždyť víš, že máma nikdy nic nevyhodí. A co vlastně děláš? Učíš se?" Vzal jí knihu z ruky a nahlas četl: *„Svět se i nadále hemží různorodými bytostmi, jež střízlivá filozofie zavrhla. Víly, skřítci, duchové a démoni stále pobývají —*" Nechal ruku s knihou klesnout a podíval se na ni přes horní okraj brýlí. „To máš do školy?"

„Zlatou ratolest? Ne. Škola začíná až za dva týdny." Clary si vzala knihu zpátky. „To je mámy."

„Myslel jsem si to."

Položila svazek zpátky na stolek. „Luku?"

„Hm!" Na knihu už zapomněl a teď se přehraboval v bedně s nářadím vedle krbu. „Aha, tady je." Vytáhl oranžovou pistoli na lepicí pásku a spokojeně si ji prohlížel.

„Co bys dělal, kdybys viděl něco, co nikdo jiný neviděl?"

Pistole vypadla Lukovi z ruky a přistála v krbu obloženém dlaždicemi. Klekl si, aby ji vytáhl, aniž se podíval na Clary. „Třeba kdybych byl jako jediný svědkem nějakého zločinu, to máš na mysli?"

„Ne. Třeba kdyby u toho byl i někdo jiný, ale jenom ty bys něco viděl. Jako by to pro všechny ostatní bylo neviditelné."

Zaváhal. Stále ještě klečel na kolenou a v ruce držel naprasklou pistoli na lepicí pásku.

„Já vím, že to zní šíleně," nervózně se ozvala Clary, „ale..."

Otočil se. Jeho oči, které měly za brýlemi výraznou modrou barvu, na ní spočinuly laskavým, ale pevným pohledem. „Clary, ty jsi umělkyně, stejně jako tvoje matka. To znamená, že se na svět díváš jinak než ostatní. Je to tvůj dar, umíš vidět krásu i hrůzu v obyčejných věcech. Neznamená to, že jsi šílená, jenom jiná. Na tom není nic špatného."

Clary si přitáhla kolena k hrudi a položila si na ně bradu. Před očima měla sklad, Isabelin zlatý bič, modrovlasého chlapce, svíjejícího se ve smrtelné křeči, a Jaceovy žlutohnědé oči. *Krása a hrůza.* „Kdyby ještě žil táta, myslíš, že by byl taky umělec?" zeptala se.

Luke vypadal zaskočeně. Než jí stačil odpovědět, rozletěly se dveře a do pokoje vešla Claryina matka. Podpatky jejích bot klapaly na vyleštěné podlaze. Podala Lukovi cinkající klíče od auta a otočila se ke své dceři.

Jocelyn Frayová měla štíhlou, pevnou postavu. Její vlasy byly u několik odstínů tmavší než Claryiny a dvakrát tak dlouhé. Teď je měla vyčesané do tmavě červeného drdolu, který držela na místě zapíchnutá tužka. Jocelyn byla oblečená do pracovních kalhot postříkaných barvou a fialového trička a na nohou měla hnědé turistické boty s nánosem zaschlých olejových barev na podrážce.

Všichni říkali, že Clary vypadá jako její matka, ale ona sama žádnou podobu nepozorovala. Jedinou věcí, kterou se navzájem podobaly, byla postava. Obě byly útlé, měly malá ňadra a úzké boky. Clary věděla, že není tak krásná jako její matka. Musela by být vysoká a křehká, aby byla krásná. Když byl někdo tak malý jako Clary, jenom něco přes metr padesát, byl tak maximálně roztomilý. Ne hezký nebo krásný, ale roztomilý. Když k tomu přidáte zrzavé vlasy a pihovatý obličej, vypadala Clary vedle své matky - panenky Barbie - jako Pipi Dlouhá punčocha.

Jocelyn se také vyznačovala ladnou chůzí, díky níž se za ní lidé na ulici otáčeli. Clary si naopak neustále zakopávala o vlastní

nohy. Za ní se lidé otočili jenom tehdy, když kolem nich proletěla při pádu ze schodů.

„Díky, že jsi vynesl ty krabice," řekla Claryina matka Lukovi a usmála se na něj, Luke však úsměv neopětoval. Clary ucítila neklidné píchnutí v žaludku. Zjevně tady něco nehrálo. „Promiň, že mi to parkování trvalo tak dlouho. V parku dneska musí být tak milión lidí..."

„Mami?" přerušila ji Clary. „Na co jsou ty krabice?"

Jocelyn se kousla do rtu. Luke pohnul očima směrem ke Clary a beze slova tak Jocelyn naznačil, aby šla za ní. Jocelyn si nervózně zastrčila za ucho neposlušný pramen vlasů a přisedla si ke Clary na pohovku.

Zblízka Clary jasně viděla, jak unaveně její matka vypadá. Pod očima měla tmavé půlměsíce a víčka se jí leskla, jako by dlouho nespala.

„Pořád se zlobíš kvůli včerejšku?" zeptala se Clary.

„Ne," odpověděla matka rychle a pak zaváhala. „Možná trochu. Včera jsi udělala něco, co bys dělat neměla. Chytrá jsi přece dost."

„A už jsem se ti omluvila. Tak co je? Jestli mi chceš vynadat, tak do toho, ať to máme za sebou."

„Já ti nechci vynadat," odpověděla jí matka. Hlas měla napnutý jako strunu. Podívala se na Luka, který zavrtěl hlavou. „Tak jí to pověz, Jocelyn," řekl.

„Můžete o mně přestat mluvit, jako bych tady nebyla?" ozvala se rozhořčeně Clary. „A co mi má teda povědět?"

Jocelyn si povzdechla. „Jedeme na prázdniny."

Luke měl ve tváři prázdný výraz a připomínal tak plátno, ze kterého někdo setřel všechnu barvu.

Clary zavrtěla hlavou. „A to je všechno? Jedete na prázdniny?" Opřela se zády o polštáře. „Já to nechápu. Proč s tím tolik naděláte?"

„Tý mi nerozumíš. Chtěla jsem říct, že my všichni jedeme na prázdniny. Všichni tři — ty, já a Luke. Jedeme na farmu."

„Aha." Clary se podívala na Luka, který však měl ruce zkřížené na prsou a díval se z okna. Zatínal zuby. Přemýšlela, co ho tak rozrušilo. Tu starou farmu na severu státu New York, kterou před deseti lety koupil a sám zrekonstruoval, přece zbožňoval. Jezdil tam vždy, když měl čas. „Na jak dlouho?"

„Až do konce léta," řekla Jocelyn. „Koupila jsem ty krabice pro tebe, kdyby sis chtěla sbalit nějaké knihy nebo malířské potřeby..."

„Až do konce léta?!" Clary se rozhořčeně narovnala. „To nejde, mami, máme se Simonem plány a chtěla jsem uspořádat na konci prázdnin večírek a taky mám spoustu schůzek s výtvarnou skupinou a ještě deset lekcí v Tischově výtvarné škole..."

„S tou výtvarnou školou mě to mrzí. Ale všechno ostatní přece můžeš zrušit. Simon to pochopí a tvoje výtvarná skupina taky."

Clary v jejím hlase rozpoznala nesmlouvavý tón a uvědomila si, že to matka myslí vážně. „Ale já už jsem ten kurz zaplatila! Celej rok jsem na něj šetřila! Slíbilas mi to." Obrátila se k Lukovi. „Tak jí něco řekni! Řekni jí, že to není fér!"

Luke se pořád díval z okna, jen mu ve tváři přeskočil sval. „Je to tvoje matka. Má právo to rozhodnout."

„Já to nechápu." Clary se otočila zpátky k matce. „Proč?"

„Musím odsud na čas pryč, Clary," vysvětlovala Jocelyn. Koutky úst se jí chvěly. „Potřebuju klid a ticho, abych mohla malovat. A zrovna teď nemáme moc peněz..."

„Tak prodej další tátovy akcie," přerušila ji rozzlobeně Clary. „Takhle to přece většinou děláš, ne?"

Jocelyn sebou trhla. „Tohle od tebe není fér."

„Hele, klidně si jeďte, jestli chcete, mně je to jedno. Zůstanu tady sama. Můžu pracovat, najdu si práci ve Starbucks nebo tak něco. Simon říkal, že tam vždycky někoho hledají. Jsem dost stará na to, abych se o sebe uměla postarat..."

„Ne!" Při ostrém zvuku Jocelynina hlasu Clary nadskočila. „Dám ti peníze za ten výtvarný kurz, Clary, ale pojedeš s námi. Nemáš na vybranou. Jsi moc mladá na to, abys tady zůstala úplně sama. Mohlo by se něco stát."

„Co jako? Co by se mohlo stát?" naléhala Clary.

Uslyšela ránu. Překvapeně se otočila a uviděla, že jak se Luke opíral o zeď, shodil jeden zarámovaný obraz. Pověsil ho zpátky, ale vypadal dost rozčileně. Když se narovnal, rty měl pevně semknuté. „Jdu pryč."

Jocelyn se kousla do rtu. „Počkej." Vyběhla za ním do předsíně a dostihla ho právě ve chvíli, kdy bral za kliku. Clary se převalila na pohovce a zaslechla matčino naléhavé šeptání.

„...Pohromu," říkala Jocelyn. „Už tři týdny se mu pokouším dovolat. Na záznamníku má nahraný vzkaz, že je v Tanzanii. Co mám dělat?"

„Jocelyn." Luke zavrtěl hlavou. „Nemůžeš k němu chodit navěky."

„Ale Clary..."

„Clary není Jonathan," zašeptal Luke. „Už jsi nikdy nebyla stejná, po tom, co se to stalo. Ale Clary *není Jonathan."*

Jak to souvisí s mým otcem? pomyslela si zmateně Clary.

„Nemůžu ji pořád držet doma, ale ani ji pustit ven. Nesmíří se s tím."

„Samozřejmě že ne!" Luke mluvil opravdu rozzlobeně. „Není to domácí zvířátko, ale puberťačka. Je skoro dospělá."

„Kdybychom nebyli ve městě..."

„Promluv si s ní, Jocelyn." Lukův hlas zněl neústupně. „Myslím in vážné." Sáhl po klice.

Dveře se rozletěly. Jocelyn přidušeně vykřikla.

„Kriste.Ježíši!" vyjekl Luke.

„Ale ne, to jsem jenom já," řekl Simon. „I když už jsem od pár lidí slyšel, že určitá podoba by tu byla." Zamával z chodby na Clary. „Můžeme jít?"

Jocelyn spustila ruku, kterou si zakrývala ústa. „Simone, tys poslouchal za dveřmi?"

Simon zamrkal. „Ne, právě jsem přišel." Pohledem přejel z Jocelynina bledého obličeje k Lukovu zamračenému výrazu. „Děje se něco? Mám jít pryč?"

„To nemusíš," řekl Luke. „Myslím, že už jsme skončili." Protáhl se kolem Simona a s dusotem seběhl po schodech. Pak dole práskly dveře.

Simon nejisté otálel ve dveřích. „Můžu přijít později," navrhl. „Vážné, to není problém."

„No možná...," začala Jocelyn, ale Clary už byla na nohou.

„Ani náhodou, Simone. Jdeme," přerušila ji a z věšáku u dveří si vzala lašku. Přehodila si ji přes rameno a při tom pozorovala matku. „Tak zatím, mami."

Jocelyn se kousla do rtu. „Clary, nemáš pocit, že bychom si o tom měly promluvit?"

„Na mluvení budeme mít spoustu času, až budeme ‚na prázdninách'," odpověděla Clary jedovatě a s uspokojením si všimla,

jak sebou Jocelyn trhla. „Nemusíš zůstávat vzhůru a čekat na mě," dodala, chytla Simona za ruku a odvlekla ho od dveří.

Trochu se vzpíral a přes rameno se omluvně ohlédl na Claryinu matku, která stála u dveří. Vypadala malá a opuštěná a prsty na rukou měla pevně propleteny. „Nashledanou, paní Frayová!" zavolal. „Hezký večer!"

„Buď zticha, Simone," obořila se na něj Clary a zabouchla za nimi dveře, takže už neslyšeli, co matka odpověděla.

• • •

„Co děláš, vždyť mi urveš ruku," protestoval Simon, když ho Clary táhla za sebou dolů a její zelené tenisky Skechers s každým krokem vztekle pleskaly o dřevěné schody. Podívala se nahoru a napůl očekávala, že ji matka bude pozorovat z odpočívadla. Dveře bytu však byly zavřené.

„Promiň," zamumlala Clary a pustila jeho zápěstí. Pod schody se na chvíli zastavila a rozhoupaná taška ji plácla do boku.

Dům z červených cihel, v němž Clary bydlela, byl kdysi sídlem jediné bohaté rodiny, tak jako většina domů v brooklynské čtvrti Park Slope. Jeho zašlou slávu stále ještě připomínalo točité schodiště, vstupní hala s podlahou ze štípaného mramoru a velký střešní světlík z jediné tabule skla. Teď byl dům rozdělen na samostatné byty. Clary a její matka se o třípodlažní budovu dělily ještě se starší ženou, která v přízemí provozovala věšteckou živnost. Z bytu téměř nevycházela, i když moc zákazníků za ní také nechodilo. Zlatá destička na dveřích nesl nápis MADAM DOROTEA, VĚŠTKYNĚ A JASNOVIDKA.

Pootevřenými dveřmi unikal do vstupní haly hutný, sladký pach vonných tyčinek. Clary zaslechla tlumené hlasy.

„Je fajn vidět, jak tenhle podnik vzkvétá," poznamenal Simon. „V dnešní době si práce věštců už nikdo neváží."

„Musíš být pořád tak sarkastickej?" vyjela na něj Clary.

Simon zamrkal, zjevně ho to zarazilo. „Já myslel, že tě baví, když mluvím duchaplně a ironicky."

Clary se chystala odpovědět, když vtom se dveře bytu madam Dorotey otevřely dokořán a vyšel z nich muž. Byl vysoký a měl pokožku barvy javorového sirupu, zlatě zelené kočičí oči a rozcuchané černé vlasy. Oslnivě se na ni usmál a přitom odhalil ostré bílé zuby.

Ucítila, jak se jí zmocňuje závrať a neodbytný pocit, že omdlí.

Simon se na ni znepokojeně podíval. „Je ti dobře? Vypadáš, jako by ses chystala omdlít."

Párkrát zamrkala a podívala se na něj. „Cože? Ne, nic mi není."

Nevypadal, že by to chtěl jen tak nechat plavat. „Vypadáš, jako bys právě viděla ducha."

Zavrtěla hlavou. Dráždila ji vzpomínka na něco, co viděla, když se však snažila soustředit, vzpomínka jí protekla mezi prsty jako voda. „To nic. Zdálo se mi, že jsem viděla Doroteinu kočku, ale asi mě jenom zmátlo světlo." Simon na ni zíral. „Od včerejška jsem nic nejedla," dodala v sebeobraně. „Asi jsem trošku mimo."

Povzbudivě ji objal kolem ramen. „Tak pojď, koupím ti něco k jídlu."

„Nemůžu uvěřit, že to chce vážně udělat," řekla Clary už počtvrté a kouskem kukuřičné placky honila po talíři zbytek omáčky guacamole. Byli v nedalekém mexickém bistru, zastrčené špeluňce jménem Nacho Mama. „Jako by jí nestačilo, že mi každý dva týdny dává domácí vězení. Teď budu až do konce léta v exilu."

„Víš přece, že to na tvoji mámu občas přijde," uklidňoval ji Simon. „Je to pro ni stejně přirozený jako dýchání." Usmál se na ni zpoza vegetariánského burrita.

„No jasně, ještě dělej, jako by to byla veliká legrace," vybuchla. „Jenomže tebe neodtáhnou na bůhvíjak dlouho někam do pustiny..."

„Clary" přerušil Simon její stěžování. „Ty přece nejsi naštvaná na mě. A navíc, není to napořád."

„A jak to víš?"

„No, znám přece tvoji mámu," odpověděl po chvíli Simon. „Už spolu kamarádíme tak deset let, ne? Prostě vím, že ji to někdy chytne. Brzo si to rozmyslí."

Clary si z talíře vzala pálivou papričku a zamyšleně z ní kousek uždibla. „A fakt to tak je?" zeptala se. „Myslím jako, jestli ji vážně znáš? Někdy si říkám, jestli ji vůbec někdo zná."

Simon nechápavě zamrkal. „Ted nevím, kam mířiš."

Clary nasála vzduch, aby si ochladila pálící ústa. „Nikdy o sobě nemluví. Nevím nic o tom, jak dřív žila, nebo o její rodině,

nevím ani to, jak se seznámili s tátou. Nemá ani fotky ze svatby. Jako by její život začal až potom, co jsem se narodila. To mi taky vždycky odpoví, když se jí na to zeptám."

„Jé..." Simon se zatvářil dojatě. „To je hezký."

„Ne, to není. Je to divný. Je divný, že nevím nic o svejch prarodičích. Teda vím, že tátovi rodiče se k ní nechovali moc pěkně, ale tak špatní snad nebyli, ne? Co by to muselo bejt za lidi, aby nechtěli poznat svoji vnučku?"

„Možná je nenávidí. Možná na ni byli hnusný nebo tak něco," navrhl Simon. „Má přece ty jizvy."

Clary na něj zůstala civět. „Cože má?"

Polkl sousto burrita. „Takový tenký jizvičky všude po zádech a pažích. Viděl jsem tvoji mámu v plavkách, víš."

„Nikdy jsem si nevšimla, že by měla jizvy," řekla Clary rozhodně. „Asi se ti něco zdálo."

Zadíval se na ni a chystal se něco říct, když vtom jí začal neodbytně vyzvánět telefon schovaný v tašce. Clary ho vylovila a při pohledu na displej se zamračila. „To je máma."

„Poznal jsem to podle toho, jak se tváříš. Promluvíš si s ní?"

„Teď ne," rozhodla se Clary. Když telefon přestal zvonit a hovor se přesměroval do hlasové schránky, v žaludku jí zahlodala dobře známá výčitka. „Nechci se s ní hádat."

„Vždycky můžeš zůstat u nás," nabídl jí Simon. „Jak dlouho budeš chtít."

„No, ještě počkám, třeba se uklidní." Clary stiskla tlačítko hlasové schránky na mobilu. Matka zněla v telefonu napjatě, ale evidentně se snažila působit bezstarostně: „Holčičko, moc mě mrzí, že jsem na tebe tak najednou vytáhla to o těch prázdninách. Přijď domů a popovídáme si." Clary zavěsila ještě před koncem zprávy. Cítila se teď ještě provinileji, ale pořád ji nepřešel vztek. „Chce si o tom popovídat."

„Máš chuť s ní mluvit?"

„Já nevím." Clary si protřela oči hřbetem ruky. „Pořád chceš jít na to čtení?"

„Slíbil jsem to."

Clary vstala a odstrčila židli. „Tak já půjdu s tebou. Zavolám jí, až to skončí." Popruh tašky jí sklouzl z ruky. Simon ho roztržitě vrátil zpět a prsty se chvíli zdržel na jejím odhaleném rameni.

Venku byl vzduch nacucaný vlhkostí, která Clary zkroutila vlasy a Simonovi přilepila modré tričko k zádům. „A jak vám to jde v kapele?" zeptala se. „Nějaký novinky? V pozadí byla slyšet spousta křiku, když jsem s tebou předtím mluvila."

Simonovi se rozsvítily oči. „Jde to skvěle," vyhrkl. „Matt tvrdí, že zná někoho, kdo by nám mohl zařídit koncert v baru Scrap. Taky už zase přemýšlíme o názvu."

„Nepovídej." Clary se snažila se nesmát. Simonová skupina vlastně nikdy žádnou hudbu nehrála. Většinou jenom seděli u Simona v obýváku a hádali se o potenciálním názvu a logu kapely. Občas si říkala, jestli vůbec někdo z nich umí hrát na nějaký nástroj. „A jaký máte nápady?"

„Rozhodujeme se mezi Spiknutím mořských řas a Rockovou pandou."

Clary zavrtěla hlavou. „Oboje je příšerný."

„Erik navrhoval Krizi zahradních lehátek."

„Erik by měl možná radši zůstat u počítačovejch her."

„Ale to bychom si museli najít náhradního bubeníka."

„Aha, takže tohle Erik dělá? Já myslela, že z tebe jenom loudí peníze a snaží se ohromit holky ve škole tím, že jim vykládá, že hraje v kapele."

„Ale vůbec ne," řekl Simon vesele. „Erik teď změnil životní styl. Má přítelkyni, chodí spolu už tři měsíce."

„Tak to už je skoro na svatbu," prohodila Clary a obešla manželský pár s batoletem v kočárku. Byla to holčička se žlutými umělohmotnými sponkami ve vlasech. V ruce svírala panenku-vílu se safírově modrými, zlatě žíhanými křídly. Clary se zdálo, že koutkem oka zahlédla, jak víla zatřepotala křídly. Rychle otočila hlavu jinam.

„To znamená," pokračoval Simon, „že jsem v kapele poslední, kdo ještě nemá holku. A jak určitě víš, hlavním důvodem pro členství v kapele je to, že tak člověk přiláká holky."

„Já myslela, že jde hlavně o hudbu." Cestu jí zkřížil jakýsi muž o holi a zamířil na Berkeley Street. Okamžitě odvrátila pohled ze strachu, že pokud se na někoho bude dívat moc dlouho, narostou mu křídla, další ruce nebo rozeklaný hadí jazyk. „A stejně, koho zajímá, jestli máš holku?"

„Mě to zajímá," řekl Simon sklesle. „Už brzo budu jedinej, kdo ještě nemá holku. Já a školník Wendell, ten ale smrdí Okenou."

„Aspoň víš, že je pořád ještě k máni."

Simon ji probodl pohledem. „To nebylo vtipné, Frayová."

„Vždycky si ještě můžeš začít se Sheilou ‚Tanga' Barbarinovou," navrhla mu Clary. Seděla za Sheilou v deváté třídě při hodinách matematiky. Pokaždé, když Sheila upustila tužku, což se stávalo často, byla Clary vystavena pohledu na spodní prádlo vykukující nad horním okrajem jejích extra nízkých bokových džínů.

„S tou právě Erik už tři měsíce chodí," namítl Simon. „Mimochodem, poradil mi, že bych si měl ve škole vyhlídnout holku s nejsuprovější figurou a na první školní den ji pozvat na rande."

„Erik je šovinistický prase," řekla Clary a najednou ji vůbec nezajímalo, která holka ve škole má podle Simona nejsuprovější figuru. „Možná byste tak měli pojmenovat tu vaši kapelu. Šovinistický prasata."

„Zní to docela dobře," nenechal se vyvést z míry Simon. Clary se na něj zašklebila a vzápětí ucítila, jak jí vibruje taška s vyzvánějícím telefonem. Vylovila mobil z postranní kapsy. „To je zase máma?" zeptal se Simon.

Clary přikývla. V duchu si mámu představila, malou a osamělou na prahu jejich bytu. Teď už se opravdu cítila pořádně provinile.

Letmo se podívala na Simona, který ji znepokojeně pozoroval. Jeho obličej jí připadal tak známý, že by ho dokázala nakreslit i ve spánku. Pomyslela na dlouhé osamělé týdny bez něj, které se před ní rozprostíraly, a hodila telefon zpět do tašky. „Tak pojď, ať nepřijdeme pozdě," řekla.

3

LOVEC STÍNŮ

Když dorazili do kavárny Java Jones, byl už Erik na pódiu a s pevně zavřenýma očima se před mikrofonem kýval zepředu dozadu. Před vystoupením si obarvil konečky vlasů na růžovo. Za ním stál zkouřeně vyhlížející Matt a v nepravidelném rytmu bubnoval na djembe.

„To bude příšerná otrava," předpověděla Clary. Chytila Simona za rukáv a postrčila ho směrem ke dveřím. „Když budeme utíkat, ještě pořád se můžeme zachránit."

Rozhodně zavrtěl hlavou. „Co zbude mi, když zahodím svou čest?" Narovnal se v ramenou. „Dojdu pro kafe, jestli nám mezitím najdeš místo. Co si dáš?"

„Jenom kafe, *černý. Jako moje duše."*

Simon zamířil k baru a pro sebe si mumlal cosi v tom smyslu, že Erikova poezie je teď mnohem, ale mnohem lepší než kdy předtím. Clary se vydala najít volné místo.

Na to, že bylo pondělí, seděla v kavárně spousta lidí. Většinu ušoupaných pohovek a křesel zabírali teenageři, kteří si užívali volného večera. Vzduch byl prosycen vůní kávy a hřebíčkových cigaret. Clary konečně našla vzadu v rohu neobsazené křeslo pro dva. Jedinou osobou v dosahu byla blonďatá dívka v oranžovém tílku, zcela zaujatá svým iPodem. *Výborně,* pomyslela si Clary, *aspoň nás Erik po vystoupení nenajde, aby se zeptal, jak se nám to líbilo.*

Blondýnka se naklonila přes opěradlo křesla a poklepala Clary na rameno. „Promiň." Clary překvapeně vzhlédla. „To je tvůj kluk?" zeptala se dívka.

Clary sledovala její pohled a už se chystala odpovědět, že dotyčného mladíka nezná, když vtom si uvědomila, že dívka mluví o Simonovi. Právě mířil k nim a tvář měl zkřivenou soustředěním,

jak se snažil neupustit žádný ze dvou plastových kelímků, které nesl. „Hhm, ne," řekla Clary. „Jsme jenom kamarádi."

Dívka se rozzářila. „Je roztomilej. Chodí s nějakou holkou?"

Clary před odpovědí chvilku zaváhala. „Ne."

Dívka se zatvářila podezřívavě. „Je na kluky?"

Simon došel až k nim, takže ušetřil Clary odpovědi. Blondýnka se rychle stáhla zpátky. Simon položil kelímky na stůl a usadil se vedle Clary. „Nesnáším, když jim dojdou hrnky. Ty kelímky hrozně pálí." Zamračeně si foukal na prsty. Clary ho pozorovala a snažila se zakrýt úsměv. Většinou nepřemýšlela o tom, jestli Simon vypadá dobře, nebo ne. Měl docela hezké tmavě hnědé oči a za poslední rok hodně zesílil. Kdyby si nechal správně ostříhat vlasy...

„Ty na mě civíš," řekl Simon. „Proč na mě tak civíš? Mám něco na obličeji?"

Měla bych mu to říct, pomyslela si, ale něco uvnitř jí v tom z neznámého důvodu bránilo. *Když mu to neřeknu, budu špatná kamarádka.* „Teď se tam nedívej, ale támhleta blonďatá holka si myslí, že jsi roztomilej," pošeptala mu.

Simonův pohled se stočil směrem k dívce, která soustředěně pročítala manga časopis *Shonen Jump.* „Ta holka v oranžovým tílku?" Clary přikývla. Simon se zatvářil pochybovačně. „Jak jsi na to přišla?"

Řekni mu to. No tak, řekni mu to. Clary otevřela ústa a chystala se odpovědět, ale přerušilo ji zakvílení zpětné vazby. Trhla sebou a zakryla si uši, zatímco Erik na pódiu zápasil s mikrofonem.

„Moc se omlouvám, lidi!" zařval. „Už je to dobrý. Já se jmenuju Erik a tady za bubnama je můj kámoš Matt. Moje první báseň má název ‚Bez názvu'." Zkřivil tvář předstíranou bolestí a zavyl do mikrofonu. *„Kupředu, molochu marnivý, nemravné ledví mé! Ve vyprahlém zápalu svém zkrop každý pahorek?*

Simon se v křesle sesunul. „Prosím tě, nikomu neříkej, že ho znám."

Clary se zahihňala. „Kdo dneska používá slovo ‚ledví'?"

„Přece Erik," řekl Simon pochmurně. „Jeho básně se ledvím jenom hemží."

„Naběhlá muka má!“ kvílel Erik. „*Jak oceán vzdouvají se v agónii?*

„Tak tomu bych i věřila," řekla Clary. Zabořila se do křesla vedle Simona. „Takže ta holka, co si myslí, že jsi roztomilej..."

„To je teď jedno," přerušil ji Simon. Clary zamrkala překvapením. „Chtěl bych si s tebou o něčem promluvit."

„Zuřivý krtek se jako název kapely moc nehodí," vyhrkla Clary pohotově.

„O tohle nejde," řekl Simon. „Jde o to, o čem jsme mluvili předtím. O to, že nemám holku."

„Aha." Clary pokrčila rameny. „No, já nevím. Tak pozvi na rande Jaidu Jonesovou," navrhla jednu z mála dívek ze Střední školy svatého Xaviera, které měla ráda. „Je milá a líbíš se jí."

„Já nechci zvát Jaidu Jonesovou."

„Proč ne?" Clary najednou bez zjevného důvodu cítila podráždění. „Nemáš rád chytrý holky? Hledáš spíš někoho se ‚suprovou figurou'?"

„To ne," bránil se Simon nervózně. „Nechci ji zvát na rande, protože by to podle mě vůči ní nebylo fér..."

Nedokončil větu. Clary se k němu naklonila. Koutkem oka zahlédla, že se blonďatá dívka naklonila také a nepokrytě poslouchá. „Proč ne?"

„Protože se mi líbí někdo jinej," odpověděl Simon.

„Aha, jasně." Simon byl ve tváři nazelenalý, jako když si jednou zlomil při fotbalu v parku kotník a musel se na něm dobelhat domů. Přemýšlela, co ho proboha na tom, že se mu někdo líbí, tak strašně znepokojuje. „Ale nejsi na kluky, nebo jo?"

Simon zezelenal ještě víc. „Kdybych byl, tak bych se lip oblíkal."

„Tak kdo to teda je?" zeptala se Clary. Chystala se dodat, že jestli se zamiloval do Sheily Barbarinové, Erik mu nakope zadek, když vtom uslyšela někoho za sebou hlasitě zakašlat. Byl to posměšný kašel, jaký by mohl vydávat někdo, kdo se snaží nesmát nahlas.

Otočila se.

Na vybledlém zeleném gauči jen několik desítek centimetrů od ní seděl Jace. Na sobě měl stejné tmavé oblečení jako večer předtím v klubu. Jeho odhalené paže byly pokryty slabými bílými čárkami, které vypadaly jako staré jizvy. Na zápěstích měl široké kovové nátepníky a Clary si všimla, že z levého nátepníku vyčnívá rukojeť nože. Díval se přímo na ni a v koutku sevřených rtů mu pobaveně hrálo. Ovšem horší než fakt, že se jí posmíval, byla Claryina jistota, že tam před chvilkou ještě neseděl.

„Co je?" Simon se díval stejným směrem jako ona, ale z jeho nechápavého výrazu bylo zřejmé, že Jace nevidí.

Ale já tě vidím. Při té myšlence zírala na Jace a ten jí levou rukou zamával. Na štíhlém prstě se mu zaleskl prsten. Vstal a beze spěchu zamířil ke dveřím. Clary překvapením pootevřela ústa. On si prostě jen tak odejde.

Cítila, jak jí Simon položil ruku na paži. Vyslovil její jméno a ptal se, jestli se něco děje. Skoro ho nevnímala. „Hned přijdu," zaslechla svůj hlas a málem zapomněla položit kelímek s kávou, než vyskočila z křesla. Vrhla se ke dveřím a nechápavě hledícího Simona nechala za sebou.

Clary rozrazila dveře v obavách, že Jace už dávno zmizel v uličce plné stínů jako duch, ale on stál venku a opíral se o zeď. Vytáhl z kapsy nějaký předmět a mačkal na něm tlačítka. Když se za ní zabouchly dveře kavárny, překvapeně vzhlédl.

Ve světle rychle postupujícího soumraku měly jeho vlasy zlatavě měděný odstín. „Ten tvůj kamarád píše příšernou poezii," řekl.

Clary zamrkala, na chvíli vyvedena z míry. „Cože?"

„Říkal jsem, že tvůj kamarád píše příšernou poezii. Zní to, jako by snědl slovník a teď náhodně zvracel slova."

„Mě Erikova poezie nezajímá." Clary se rozzuřila. „Chci vědět, proč mě sleduješ."

„Kdo říká, že tě sleduju?"

„Dobrej pokus. A taky posloucháš cizí rozhovory. Tak povíš mi, o co ti jde, nebo mám zavolat policii?"

„A co bys asi tak řekla?" zeptal se Jace opovržlivě. „Že tě obtěžují neviditelní lidé? Věř tomu, holčičko, že policie nezatkne někoho, koho nevidí."

„Už jsem ti říkala, že se nejmenuju holčička," procedila mezi zuby. „Jmenuju se Clary."

„Já vím," řekl. „Hezké jméno. Zní to jako ‚salvia sclarea', to je latinsky šalvěj. Dřív lidé věřili, že když sní její semínka, uvidí elfy. Věděla jsi to?"

„Vůbec nechápu, o čem to mluvíš."

„Moc toho nevíš, co?" řekl. Ve zlatavých očích se mu líně zablýsklo pohrdání. „Na první pohled jsi civil jako všichni ostatní, ale na rozdíl od nich mě vidíš. To je záhada."

„Jak to myslíš, civil?"

„Prostě někdo ze světa lidí. Obyčejný člověk jako ty."

„Ale ty jsi taky člověk," namítla Clary.

„To jsem," souhlasil. „Ale nejsem jako ty." Neznělo to, jako by se jí Jace snažil přesvědčit - spíš ho ani trochu nezajímalo, jestli mu Clary věří, nebo ne.

„Myslíš si, že jsi lepší. Proto se nám směješ."

„Já jsem se smál *tobě,* protože mě vyznání lásky vždycky pobaví, zvlášť když je to láska neopětovaná," řekl. „A taky proto, že ten tvůj Simon je jeden z nejlidštějších lidí, které jsem kdy potkal. A protože si Hodge myslí, že bys mohla být nebezpečná, i když pokud je to pravda, rozhodně o tom nevíš."

„Já že jsem nebezpečná?" opakovala Clary užasle. „Včera jsem tě viděla někoho zabít. Viděla jsem, jak jsi ho bodl nožem pod žebra a..." *A viděla jsem, jak tě pořezal drápy, ostrými jako žiletky. Viděla jsem, jak krvácíš, ale teď vypadáš, jako by se ti nikdy nic nestalo.*

„Možná jsem zabiják," připustil Jace, „ale aspoň vím, kdo jsem. Můžeš tohle o sobě říct i ty?"

„Jsem normální člověk, přesně jak jsi řekl. Kdo je Hodge?"

„Můj učitel. A být tebou, tak o sobě tak rozhodně neprohlašuju, ze jsem normální." Naklonil se k ní. „Ukaž mi pravou ruku."

„Pravou ruku?" zopakovala Clary. Přikývl. „Když ti ukážu ruku, dáš mi pak pokoj?"

„Jistě." Jeho hlas zněl trochu pobaveně.

Neochotně před sebe natáhla pravou paži. Ve slabém světle z oken vypadala její ruka bezbarvá. Klouby byly posety tečkami pih. Bůhvíproč si Clary připadala odhalená, jako by si vytáhla tričko a ukázala mu nahou hruď. Vzal její dlaň do své a obrátil ji. „Nic." Znělo to skoro zklamaně. „Nejsi náhodou levák?"

„Ne, proč?"

S pokrčením ramen pustil její ruku. „Když jsou děti lovců stínů ještě malé, většinou dostávají na pravou ruku znamení - nebo na levou, když jsou leváci jako já. Je to trvalá runa, která zlepšuje jejich schopnosti při zacházení se zbraní." Ukázal jí hřbet své ruky. Clary připadal úplně normální.

„Nic nevidím," řekla.

„Uvolni svoji mysl," poradil jí. „Počkej, až se ti runa ukáže. Jako bys čekala, až něco vyplave na vodní hladinu."

„Jsi blázen." Přesto se uvolnila a zírala na jeho ruku. Pozorovala tenounké čáry podél kloubů, protáhlé články prstů...

Najednou jí runa vytanula před očima a rozsvítila se jako světlo na semaforu. Jace měl na hřbetu ruky černý obrazec podobný oku. Clary mrkla a oko zmizelo. „To je tetování?"

Samolibě se usmál a stáhl ruku. „Věděl jsem, že to zvládneš. A není to tetování, ale znamení. Runy vypálené do kůže."

„A pomáhají ti lip zacházet se zbraní?" Clary tomu nemohla uvěřit, i když to asi nebylo o nic těžší než uvěřit třeba v existenci zombií.

„Různá znamení slouží k různým účelům. Některá jsou trvalá, ale většina z nich hned po použití zmizí."

„Proto dneska nemáš potetovaný ruce?" zeptala se. „I když se hodně soustředím?"

„Přesně tak." Řekl to, jako by byl spokojený sám se sebou. „Věděl jsem, že musíš mít Zrak." Podíval se k obloze. „Už se skoro setmělo. Měli bychom jít."

„My?! Myslela jsem, že mi teď už dáš pokoj."

„Lhal jsem," opáčil Jace bez jakýchkoli rozpaků. „Hodge mi řekl, abych tě s sebou přivedl do Institutu. Chce si s tebou promluvit."

„Proč si se mnou chce promluvit?"

„Protože teď znáš pravdu," řekl Jace. „Už víc než sto let se o nás nikdo z civilů nedozvěděl."

„O nás?“ zopakovala. „Tím myslíš lidi jako ty. Lidi, co věří v démony."

„Lidi, co je zabíjejí," opravil ji Jace. „Říká se nám lovci stínů. Aspoň my si tak říkáme. Podsvěťané pro nás mají o něco méně lichotivá označení."

„Podsvěťané?"

„Děti noci, čarodějové a podobné bytosti, prostě nadpřirození obyvatelé téhle dimenze."

Clary zavrtěla hlavou. „Mluv dál. Předpokládám, že sem patří taky třeba upíři a vlkodlaci a zombie?"

„No samozřejmě," potvrdil Jace. „I když zombie najdeš spíš víc na jihu, tam, kde jsou kněží voodoo."

„A co mumie? Ty jsou zase jenom v Egyptě?"

„Nemluv hlouposti. Na mumie přece nikdo nevěří."

„Ne?"

„Jasně, že ne," řekl Jace. „Podívej, Hodge ti to všechno vysvětlí, až ho uvidíš."

Clary si založila paže na prsou. „A co když ho vidět nechci?"

„To je tvůj problém. Můžeš jít dobrovolně, nebo z donucení."

Clary nevěřila vlastním uším. „Ty mi vyhrožuješ únosem?!"

„Jestli to chceš brát takhle, tak ano," řekl Jace.

Clary otevřela ústa k hlasitému protestu, ale přerušilo ji pronikavé řinčení. Její telefon zase zvonil.

„Klidně to zvedni, jestli chceš," řekl Jace velkoryse.

Telefon přestal zvonit a pak zase začal, hlasitě a naléhavě. Clary svraštila čelo — máma už vážně musí být bez sebe vzteky. Napůl se odvrátila od Jace a začala se přehrabovat v tašce. Když telefon konečně našla, vyzváněl už potřetí. Zvedla ho k uchu. „Mami?"

„Clary, uf, díkybohu." Clary projelo páteří úzkostné mrazení. Máma zněla vyděšeně. „Poslouchej mě —"

„To je dobrý mami, nic mi není. Jsem na cestě domů —"

„Ne!" Jocelynin hlas zdrsněl hrůzou. „Nechoď domů! Rozumíš mi, Clary? Ať tě ani nenapadne chodit domů. Jdi k Simonovi. Jdi přímo k Simonovi domů a zůstaň tam, dokud -" Přerušil ji jakýsi zvuk v pozadí, jako by něco spadlo a rozbilo se, zvuk něčeho těžkého, co přistálo na podlaze...

„Mami!" vykřikla Clary do telefonu. „Mami, jsi v pořádku?"

Z telefonu se ozývalo hlasité bzučivé šumění, přes které bylo slyšet hlas Claryiny matky: „Slib mi, že nepůjdeš domů. Jdi k Simonovi a zavolej Lukovi. Řekni mu, že mě našel —" Další slova přehlušila pronikavá rána, jako když se štípe dřevo.

„Kdo tě našel? Mami, volala jsi policii? Co se -"

Její horečné dotazy utnul zvuk, na který Clary nikdy nezapomněla - ostré smýknutí a pak tlumený náraz. Clary slyšela, jak se její matka prudce nadechla a pak řekla děsivě klidným hlasem: „Mám tě ráda, Clary."

Pak už byl telefon hluchý.

„Mami!" zaječela Clary do telefonu. „Mami, jsi tam?" *Hovor byl ukončen,* stálo na displeji. Ale proč by jí máma takhle najednou pokládala telefon?

„Clary," řekl Jace. Bylo to poprvé, co ho slyšela vyslovit své jméno. „Co se děje?"

Clary mu nevěnovala pozornost. Vyděšeně zmáčkla tlačítko rychlé volby pro volání domů. Nikdo neodpověděl, ozval se jen obsazený tón.

Clary se neovladatelně roztřásly ruce. Když se pokusila znovu vytočit číslo, vyklouzl jí telefon z rukou a tvrdě dopadl na dlažbu. Klekla si a zvedla ho, ale byl rozbitý. Přes přední kryt se táhla dlouhá prasklina. „Sakra!" Téměř v slzách telefon odhodila.

„Přestaň." Jace ji uchopil za zápěstí a vytáhl ji na nohy. „Stalo se něco?"

„Dej mi svůj telefon," řekla Clary a vytáhla mu z kapsy u košile podlouhlý předmět z černého kovu, který u něj předtím zahlédla. „Musím —"

„To není telefon," vysvětlil jí Jace, ale nepohnul se, aby jí předmět vzal. „Je to senzor. Neumíš s ním zacházet."

„Ale já musím zavolat policii!"

„Nejdřív mi řekni, co se stalo." Snažila se mu vyškubnout, ale jeho sevření bylo neuvěřitelně silné. „Můžu ti pomoct."

V Clary vzkypěl vztek a prohnal se jí jako horká vlna. Bez přemýšlení vymrštila ruku k jeho tváři a škrábla ho. Překvapeně uskočil.

Clary se mu vytrhla a rozběhla se ke světlům Sedmé avenue.

Když doběhla na ulici, otočila se a napůl očekávala, že ji Jace pronásleduje. Ulička však byla prázdná. Chvíli nejisté zírala mezi stíny. Nic se tam nehýbalo. Otočila se na patě a rozběhla se domů.

4

ZKÁZONOS

Noční vzduch se ještě oteplil, takže jí při běhu domů připadalo, jako by plavala v horké polévce. Na rohu bloku se Clary musela zastavit kvůli červené na semaforu. Netrpělivě se pohupovala na špičkách, zatímco kolem ní svištěla auta v jediné dlouhé šmouze světel. Pokoušela se znovu zavolat domů, ale Jace měl pravdu. Jeho telefon opravdu nebyl telefon, nebo alespoň nevypadal jako žádný telefon, který kdy Clary viděla. Tlačítka senzoru nebyla označena čísly, jen nějakými podivnými symboly, a nebyl tam žádný displej.

Když dobíhala ulicí k domu, viděla, že jsou v druhém patře rozsvícena světla, což obvykle znamenalo, že je její matka doma. *Klid,* přesvědčovala se. *Nic se neděje.* Ve chvíli, kdy vešla do vstupní haly, se jí však zmocnila úzkost. Ve stropní lampě praskla žárovka, takže se chodba utápěla ve tmě. Zdálo se jí, že se v tmavých koutech něco plíživě pohybuje. Roztřeseně se vydala po schodech nahoru.

„Kampak máš namířeno?" ozvalo se za ní.

Clary se otočila. „Co to...?"

Nedořekla větu. Její oči si začaly zvykat na tmu, takže rozpoznala obrys velkého křesla před zavřenými dveřmi do bytu madam Dorotey. Stařena v něm byla zaklíněna jako příliš nacpaný polštář. V šeru chodby Clary viděla jen kulatou skvrnu jejího napudrovaného obličeje, bílý krajkový vějíř, který držela v ruce, a otvor jejích doširoka rozevřených úst, když promluvila. „Tvoje matka tam nahoře pěkně rámusí," řekla Dorotea. „Co tam provádí? Stěhuje nábytek?"

„Nemyslím —"

„A praskla žárovka nad schodištěm, všimla sis?" Dorotea klepla vějířem o opěrku křesla. „Nemohl by ji matčin přítel vyměnit?"

„Luke není —"

„A taky je potřeba umýt světlík. Už přes něj skoro není vidět. Není divu, že je tady tma jako v pytli."

Luke není náš domácí, chtěla říct Clary, ale neudělala to. Tohle bylo pro jejich obstarožní sousedku typické. Když už by Luka donutila přijít a vyměnit žárovku, požádala by ho ještě o sto dalších maličkostí, třeba aby jí skočil na nákup nebo vyspároval kachličky v koupelně. Jednou jí musel sekerou rozštípat starou pohovku, aby ji mohla vynést z bytu a nemusela kvůli tomu vysazovat dveře.

Clary si povzdechla. „Tak já se ho zeptám."

„To bys tedy měla." Dorotea rychlým pohybem zápěstí zaklapla vějíř.

Když Clary došla ke dveřím bytu, pocit, že něco není v pořádku, v ní ještě zesílil. Dveře byly odemčené a pootevřené, takže na chodbu propouštěly úzký proužek světla. Otevřela dveře dokořán a cítila, jak v ní narůstá panika.

V bytě bylo rozsvíceno, všechny lampy a lustry zářily naplno. Prudké světlo ji bodalo do očí.

Matčiny klíče a růžová kabelka ležely na kované poličce u dveří, kde bylo jejich obvyklé místo. „Mami?" zavolala Clary. „Mami, už jsem doma."

Nikdo neodpověděl. Vešla do obývacího pokoje. Obě okna byla otevřená a dlouhé, průsvitné bílé záclony povlávaly v průvanu jako přízraky. Teprve když se utišil vítr a záclony klesly, všimla si Clary, že polštáře z pohovky jsou poházené po místnosti. Některé z nich byly po celé délce roztržené a na podlahu se z nich sypaly bavlněné vnitřnosti. Všude se válely knihy z převržených knihoven. Stolička ke klavíru ležela na boku a její otevřená zásuvka připomínala ránu, z niž vyhřezávaly Jocelyniny milované svazky not.

Ze všeho nejhorší byl pohled na obrazy. Každý z nich byl vyříznutý z rámu a roztrhán na proužky, rozházené po podlaze. K tomu byl určitě potřeba nůž, plátno totiž holýma rukama jen tak neroztrhnete. Prázdné rámy vypadaly jako ohlodané kosti. Clary se z hrdla dral výkřik. „Mami!" zaječela. „Kde jsi? Maminko!"

Naposledy řekla Jocelyn „maminko", když jí bylo osm.

S bušícím srdcem se rozběhla do kuchyně. Byla prázdná, skříňky byly dokořán a na linoleu ležela v kaluži ostře červené tekutiny rozbitá lahvička omáčky tabasco. Clary se zdálo, že má místo kolen sáčky s vodou. Věděla, že by měla z bytu okamžitě zmizet, dostat se k telefonu a zavolat policii. To všechno jí ale

připadlo nesmírně vzdálené. Nejdřív ze všeho potřebovala najít svou matku a zjistit, že je v pořádku. Co když se sem někdo vloupal a máma se s ním začala prát a -

Co to asi bylo za zloděje, že si s sebou neodnesli peněženku, televizi, DVD přehrávač nebo ty drahé notebooky?

Stála teď ve dveřích do matčiny ložnice. Na chvíli to vypadalo, že alespoň tato místnost zůstala nedotčena. Na pokrývce ležel pečlivě složený přehoz s květinovým vzorem, který Jocelyn sama vyráběla. Z nočního stolku se na Clary usmíval její vlastní obličej, když jí bylo pět let, s chybějícími zuby a svatozáří zrzavých vlasů. V krku ji pálilo vzlyknutí. *Mami,* vykřikla v duchu, *co se ti stalo?*

Odpovědělo jí jen ticho. Ale ne, nebylo úplné ticho — najednou se ozval zvuk, z něhož se Clary zježily chloupky vzadu na krku. Jako když se něco převrhne, jako když nějaký těžký předmět s žuchnutím dopadne na zem. Potom uslyšela, jak se cosi smýká po podlaze a blíží se to k ložnici. Srdce se jí sevřelo hrůzou. Clary se narovnala a pomalu se otočila.

Na chvíli měla dojem, že ve dveřích nikdo není, a zaplavila ji vlna úlevy. Pak se podívala dolů.

Na zemi se krčil dlouhý šupinatý tvor se shlukem plochých černých očí zasazených v samém středu kupolovité lebky. Připomínal křížence aligátora a stonožky, měl silný plochý čenich a ostnatý ocas, který se výhružně mrskal ze strany na stranu. Několik párů nohou skrčil pod sebe a přichystal se ke skoku.

Clary se z hrdla vydral výkřik. Ve chvíli, kdy se na ni to stvoření vrhlo, vyrazila vrávoravě kupředu, zakopla a upadla. Překulila se na stranu, takže ji ta věc o pouhých pár centimetrů minula a sklouzla po dřevěné podlaze, v níž zůstaly hluboké rýhy po ostrých pařátech. Stvoření vydalo hluboké zavrčení.

Clary se rychle vyškrábala na nohy a rozběhla se do předsíně, tvor byl však rychlejší než ona. Znovu vyskočil a přistál přímo nade dveřmi, kde zůstal viset jako obrovský zlý pavouk a z výšky ji pozoroval svýma složenýma očima. Pomalu rozevřel čelisti a odhalil řadu špinavých tesáků. Z tlamy mu vytékaly nazelenalé sliny. Mezi čelistmi se mihl dlouhý černý jazyk a stvoření vydalo jakési chrčivé zasyčení, ke své hrůze si Clary uvědomila, že se ty zvuky skládají do slov.

„Holčička," syčelo stvoření. *„Maso. Krev. Jíst, ano, jíst."*

Začalo se to pomalu sunout po stěně k podlaze. Část Claryiny mysli překročila hranice děsu a ocitla se ve stavu ledového klidu. Ta věc teď už stála na nohou a plížila se směrem k ní. Clary ucouvla, z psacího stolu za sebou vzala těžkou zarámovanou fotografii, na které byla s matkou a Lukem na Coney Islandu, když si šli zajezdil na pouťových autíčkách, a mrštila jí po příšeře.

Fotka zasáhla zrůdu v půli těla, odrazila se od ní a dopadla na zem se zvukem tříštícího se skla. Tvor si toho snad ani nevšiml. Dál se plazil ke Clary a pod nohama drtil střepy. *„Kosti, křoupat, vysát morek, vypít krev ze žil..."*

Clary narazila zády na zeď. Už neměla kam ustoupit. Na boku ucítila nějaký pohyb a málem vyskočila z kůže. V kapse. Strčila do ní ruku a vytáhla přístroj, který vzala Jaceovi. Třásl se, jako když vibruje mobilní telefon. Jeho tvrdý povrch ji téměř bolestivě pálil do dlaně. Sevřela senzor v ruce právě ve chvíli, kdy se tvor odrazil od podlahy.

Vrhl se na ni a strhl ji dolů, takže se hlavou a rameny udeřila o zem. Snažila se obrátit se na bok, ale tvor byl příliš těžký. Z tíživé váhy jeho slizkého těla, jež ji tlačilo k podlaze, se jí chtělo zvracet. „*Jíst, jist,"* sténal. „*Ale to se nesmí, polknout, ochutnat."*

Horký dech, který cítila na tváři, páchl krví. Nemohla dýchat, zdálo se jí, že se jí brzy zpřelámou žebra. Ruku měla zaklíněnou pod tělem příšery a senzor se jí zarýval do dlaně. Zavrtěla sebou a pokusila se paži uvolnit. *„Valentýn to nikdy nezjistí. O žádné holčičce nic neříkal. Valentýn se nebude zlobit."* Tlama bez rtů sebou křečovitě škubla, čelisti se pomalu rozevřely a vyslaly Clary do obličeje závan horkého, smrdutého dechu.

Clary se podařilo uvolnit si ruku. S výkřikem ji vymrštila proti příšeře a chtěla jí rozbít hlavu, oslepit ji. Skoro zapomněla, že drží senzor. Když se jí netvor s doširoka rozevřenými čelistmi vrhl na obličej, vrazila mu přístroj mezi zuby a ucítila, jak jí po zápěstí stékají horké, žíravé sliny a v palčivých kapkách dopadají na holou kůži na tváři a na krku. Jakoby z velké dálky se slyšela křičet.

Stvoření s téměř překvapeným výrazem ucuklo a mezi zuby mělo pořád zaklíněný senzor. Vydalo zavrčení prozrazující tupý vztek a zvrátilo hlavu dozadu. Clary viděla, že přístroj naráz spolklo. *Teď jsem na řadě já,* pomyslela si s panickou hrůzou. *Teď—*

Příšera se najednou začala svíjet. V neovladatelných křečích se odvalila z Clary na záda a všema nohama kopala do vzduchu. Z tlamy jí vytékala černá tekutina.

Clary zalapala po dechu, otočila se a o překot vyrazila pryč. Už byla skoro u dveří, když zaslechla, jak něco zasvištělo vzduchem ve výši její hlavy. Přikrčila se, ale už bylo pozdě. Cosi ji zezadu udeřilo do zátylku a ona se propadla do temnoty.

Přes víčka ji do očí píchaly modré, bílé a červené záblesky. Slyšela vysoké táhlé kvílení, které v pravidelných intervalech nabývalo na intenzitě jako křik vyděšeného dítěte. Clary zalapala po dechu a otevřela oči.

Ležela ve vlhké, studené trávě. Nad ní se klenula noční obloha, kovový třpyt hvězd však přebíjela světla velkoměsta. Vedle ní klečel Jace a stříbrné nátepníky na jeho zápěstích vrhaly odlesky, zatímco trhal na proužky kus látky. „Nehýbej se."

Měla pocit, že snad z kvílivého zvuku ohluchne. Neposlušně otočila hlavu na stranu, což vyvolalo rezavou bolest, která jí vystřelila dolů po zádech. Ležela na trávníku za růžovými keři, o které se pečlivě starala Jocelyn. Listí jí částečně zakrývalo výhled na ulici, kde u kraje chodníku stálo policejní auto s modře a bíle blikajícím majákem a houkající sirénou. Kolem se už seběhl hlouček sousedů, kteří sledovali, jak se dveře auta otevřely a vystoupili z nich dva policisté v modrých uniformách.

Policie. Pokusila se posadit se a znovu zalapala po dechu, takže křečovitě zaryla prsty do vlhké půdy.

„Říkal jsem ti, aby ses nehýbala," sykl Jace. „Ten zkázonoš tě zasáhl zezadu do krku. Už bylo skoro po něm, takže tě neuštknul moc silné, ale musíme tě nějak dostat do Institutu. Lež klidně."

„Ta věc, ta zrůda, uměla *mluvit."* Clary se neovladatelně třásla.

„Už jsi přece slyšela mluvit démona." Jaceovy ruce jí pod krk jemné vsunuly proužek látky a začaly jej zavazovat. Látka byla pokryta něčím voskovitým, co jí připomínalo balzám, kterým si její matka zjemňovala ruce poničené malířskými barvami a terpentýnem.

„Ale... ten démon v Pandemoniu přece vypadal jako člověk."

,,To byl fantom. Ti umějí měnit podobu. Zkázonoši vypadají tak, jak vypadají. Nijak zvlášť vábně, ale jsou moc hloupí na to, aby jim to vadilo."

„Říkal, že mě sní."

„Ale nesnědl. Zabila jsi ho." Jace dokončil uzel a sedl si na paty.

Clary se ulevilo, když cítila, jak bolest vzadu na krku ustupuje. Posadila se. „Je tady policie." Její hlas zněl, jako když kváká žába. „Měli bychom —"

„Nemůžou nic dělat. Někdo tě asi slyšel křičet a ohlásil to. Vsadím se deset ku jedné, že to ani nejsou opravdoví policisté. Démoni mají svoje způsoby, jak zakrýt stopy."

„Moje máma," řekla Clary přidušeně. Jen namáhavě protlačila slova oteklým hrdlem.

„Právě teď ti koluje v žilách jed zkázonoše. Jestli se mnou nepůjdeš, budeš do hodiny mrtvá." Postavil se a natáhl k ní ruku. Chytla se jí a Jace jí pomohl vstát. „Tak pojď."

Svět se s ní zatočil. Jace ji zezadu podepřel. Byl cítit špínou, krví a kovem. „Můžeš chodit?"

„Asi jo." Podívala se skrze keře obsypané květy. Viděla, jak se po cestičce k domu blíží dva policisté. Jedním z nich byla štíhlá blondýna, která držela baterku. Když ji zvedla, všimla si Clary, že jí na ruce chybí maso. Byla to ruka kostlivce se špičatými, kostnatými paťáty místo prstů. „Její ruka —"

„Říkal jsem ti, že to můžou být démoni." Jace letmo pohlédl k zadní straně domu. „Musíme odsud pryč. Můžeme projít tou zadní uličkou?"

Clary zavrtěla hlavou. „Je zazděná. Nemůžeme —" Její slova zanikla v záchvatu kašle. Zvedla dlaň, aby si zakryla ústa. Když se pak na ni podívala, bylo na ní něco červeného. Zasténala.

Uchopil ji za zápěstí a otočil jí paži vnitřní stranou nahoru, takže v měsíčním světle bíle zazářila zranitelná kůže jejího předloktí. Pod pokožkou prosvítala kresba modrých žilek, jimiž putovala k jejímu srdci a mozku otrávená krev. Clary cítila, jak se jí podlamují kolena. Jace držel v ruce nějaký špičatý stříbrný předmět. Snažila se mu vytrhnout, ale svíral ji příliš pevně. Na kůži ucítila bodnutí. Když ji Jace pustil, spatřila na své ruce těsně pod ohybem zápěstí černý symbol podobný těm, které viděla u

něj. Tenhle vypadal jako několik vzájemně se překrývajících kruhů.

„A k čemu je tohle?"

„Schová tě to," řekl. „Aspoň dočasně." Zasunul si ten předmět, který Clary považovala za nůž, zpátky za opasek. Byl to dlouhý světélkující válec silný jako ukazováček, který se na jednom konci zužoval do špičky. „To je moje stéla," vysvětlil jí Jace.

Clary se ani nezeptala, co to je. Musela se soustředit na to, aby neupadla. Země se jí houpala pod nohama. „Jaci," řekla a zavrávorala. Zachytil ji, jako by omdlévající dívky musel chytat každý den. Možná, že musel. Vzal ji do náruče a do ucha jí zašeptal cosi, co znělo jako *Úmluva.* Clary zaklonila hlavu, aby se na něj podívala, ale viděla jen, jak se nad ní na tmavém nebi míhají hvězdy. Pak pod sebou ucítila prázdnotu a dokonce ani Jaceovy ruce ji nedokázaly zadržet v pádu.

5

SPOLEK A ÚMLUVA

„Myslíš, že se vůbec někdy probudí? Už jsou to tři dny."

„Dej jí čas. Démoni mají silný jed a ona je jenom civil. Na rozdíl od nás ji nechrání runy."

„Civilové umírají hrozně snadno, nepřijde ti?"

„Isabelo, víš přece, že řeči o smrti v pokoji nemocného přináší smůlu."

Tři dny, pomyslela si Clary malátně. Myšlenky jí hlavou protékaly pomalu a líně jako krev nebo med. *Musím se probudit.* Ale nešlo to.

V zajetí ji držely sny, jeden za druhým, řeka obrazů, která ji unášela jako list vhozený do proudu. Viděla svou matku na nemocniční posteli, v bílé tváři oči připomínající modřiny. Viděla Luka, jak stojí na hromadě kostí. Jace, kterému ze zad vyrůstala bílá opeřená křídla, nahou sedící Isabelu omotanou bičem jako sítí ze zlatých prstenů, Simona s kříži vypálenými do dlaní. Hořící anděly, padající z nebe.

„Říkala jsem ti, že je to ta stejná holka."

„Já vím. Je maličká, co? Jace říkal, že zabila zkázonoše."

„Jo. Když jsme ji viděli poprvé, myslela jsem si, že to je malá víla. Ale na vílu není dost hezká."

„No, nikdo nevypadá zrovna nejlíp, když má v žilách jed démona. Chystá se Hodge zavolat bratry?"

„Doufám, že ne. Běhá mi z nich mráz po zádech. Když se někdo takhle dobrovolně zohavuje —"

„My se taky zohavujeme."

„Já vím, Aleku, ale u nás to není napořád. A taky to vždycky nebolí..."

„Pokud jsi dost stará. Tak mě napadá, kde je Jace? Přece ji zachránil, ne? Čekal bych, že se bude trochu zajímat o to, jestli se uzdravuje."

„Hodge říkal, že sem nepřišel od té doby, co ji přinesl. Asi je mu to jedno."

„Někdy si říkám, jestli... Podívej! Pohnula se!"

„Tak to vypadá, že to přežila." Povzdech. „Řeknu to Hodgeovi."

Clary měla pocit, jako by jí někdo sešil víčka k sobě. Skoro cítila, jak se jí trhá kůže, když pomalu otevřela oči a poprvé za tři dny mrkla.

Nad sebou viděla jasnou modrou oblohu, naducané bílé mráčky a buclaté andílky se zlatými stuhami na zápěstích. *Jsem mrtvá?* ptala se sama sebe. *Copak nebe opravdu vypadá takhle?* Pevně stiskla víčka k sobě a zase je rozevřela. Tentokrát si uvědomila, že nad sebou vidí klenutý dřevěný strop, pomalovaný rokokovým motivem s mráčky a andělíčky.

S námahou se posadila. Bolelo ji úplně všechno, hlavně šíje. Rozhlédla se kolem sebe. Byla uložena v posteli s lněným povlečením a kovovou pelestí, která byla jen jednou z mnoha podobných postelí v řadě. Vedle lůžka stál noční stolek s bílým džbánem a hrnkem. Přes okna visely krajkové záclony, které tlumily světlo, zvenku však slyšela tlumené, všudypřítomné zvuky newyorské dopravy.

„Tak ses konečně probudila," řekl suše nějaký hlas. „Hodge bude mít radost. Všichni jsme si mysleli, že nejspíš ve spánku umřeš."

Clary se otočila. Na vedlejší posteli seděla Isabela, smolně černé vlasy spletené do dvou tlustých copů, které jí sahaly až po pás. Místo bílých šatů na sobě měla džíny a upnuté bílé tílko, jen na krku jí pořád zářil červený přívěsek. Černé proplétající se tetování zmizelo, její kůže byla neposkvrněná jako hladina v míse smetany.

„Promiň, že jsem tě zklamala." Claryin hlas zaskřípal jako smirkový papír. „Tohle je Institut?"

Isabela obrátila oči v sloup. „Existuje vůbec něco, co ti Jace ještě neřekl?"

Clary zakašlala. „Takže tohle je Institut, jo?"

„Ano. Jsi na ošetřovně, ale na to už jsi asi přišla."

Clary náhle projela útrobami ostrá bolest, takže se rukama chytla za břicho. Zalapala po dechu.

Isabela na ni vrhla vylekaný pohled. „Jsi v pořádku?"

Bolest pomalu ustupovala, v krku však Clary pořád cítila kyselou pachuť a podivně se jí točila hlava. „Můj žaludek."

„Aha, jasně. Málem bych zapomněla. Hodge říkal, ať ti dám tohle, až se probudíš." Isabela vzala keramický džbán a nalila část jeho obsahu do hrnku ze stejné sady, který pak podala Clary. Šálek byl plný kalné tekutiny, z níž se lehce kouřilo. Vonělo to bylinkami a ještě čímsi těžkým a tmavým. „Tři dny jsi nic nejedla," připomněla ji Isabela. „Proto je ti asi špatně."

Clary opatrně usrkla. Nápoj byl vynikající, silný a sytý, a na patře zanechával máslovou chuť. „Co to je?"

Isabela pokrčila rameny. „Jeden z Hodgeových odvarů. Fungují spolehlivě." Sklouzla z postele na zem a záda přitom nahrbila jako kočka. „Mimochodem, já jsem Isabela Lightwoodová. Bydlím tady."

„Vím, jak se jmenuješ. Já jsem Clary. Clary Frayová. Jace mě sem přinesl?"

Isabela přikývla. „Hodge byl vzteky bez sebe. Zaneřádila jsi koberec v hale svojí i démoni krví. Kdyby tady byli moji rodiče, Jace by za to určitě slízl domácí vězení." Zkoumavě se na Clary zadívala. „Říkal, že jsi toho zkázonoše zabila úplně sama."

Hlavou jí probleskla vzpomínka na tu štírovitou obludu s odpudivým, zlomyslným obličejem. Otřásla se a pevněji sevřela hrnek. „Asi jo."

„Ale ty jsi přece civil."

„Úžasný, co?" řekla Clary a vychutnala si nedokonale zakrytý údiv, který Isabele přelétl po tváři. „Kde je Jace? Je někde tady?"

Isabela pokrčila rameny. „Někde tady bude," odpověděla. „Půjdu všem říct, že ses probudila. Hodge si s tebou bude chtít promluvit."

„Hodge je Jaceův učitel, že jo?"

„Hodge učí nás všechny." Ukázala rukou. „Koupelna je támhle. Na věšák na ručníky jsem hodila nějaký starý oblečení, kdyby ses chtěla převlíct."

Clary si chtěla znovu usrknout z hrnku, ale zjistila, že je prázdný. Už neměla hlad ani se jí netočila hlava, což bylo příjemné. Položila šálek a omotala se přikrývkou. „Co se stalo s *mým* oblečením?"

„Byla na něm krev a jed. Jace ho spálil."

„Aha," řekla Clary. „Řekni mi, chová se ke všem stejně neomaleně, nebo si to schovává jenom pro civily?"

„Ale, ten je takovej na všechny," odpověděla Isabela bezstarostně. „Proto je taky tak hrozně sexy. A taky protože zabil víc démonů než kdokoli jinej v jeho věku."

Clary se na ni zmateně podívala. „Copak on není tvůj bratr?"

To Isabelu zaujalo. Hlasitě se rozesmála. „Jace? Můj bratr? Ne. Jak jsi na to přišla?"

„No, žije tady s tebou," připomněla jí Clary. „Nebo snad ne?"

Isabela přikývla. „No, žije tady, ale..."

„Proč nežije u svých rodičů?"

Na kratičký moment se Isabela zatvářila rozpačitě. „Protože jsou mrtví."

Clary překvapením klesla brada. „Umřeli při nějaké nehodě?"

„Ne," ošívala se Isabela a zastrčila si pramen černých vlasů za levé ucho. „Jeho matka umřela, když se narodil. Otce mu zavraždili, když mu bylo deset. Jace to všechno viděl."

„Aha," řekla Clary tenkým hláskem. „A byli to... démoni?"

Isabela vstala. „Hele, já teď radši půjdu všem říct, že ses probudila. Už tři dny čekají, až otevřeš oči. Jo, a v koupelně je mýdlo," dodala. „Asi by ses měla trochu umýt. Smrdíš."

Clary ji probodla pohledem. „Díky."

„Nemáš vůbec zač."

***

Isabelino oblečení na ní vypadalo směšně. Clary si musela vykasat nohavice džínů, aby o ně nezakopávala, a červené tílko s odvážným výstřihem jen zdůrazňovalo její nedostatek toho, co by Erik nazval „dudy".

Vmalé koupelně se umyla kusem tvrdého levandulového mýdla a utřela se bílým ručníkem. Vlasy jí zplihle visely kolem obličeje ve voňavých, zacuchaných pramíncích. Přimhouřenýma očima se podívala na svůj odraz v zrcadle. Vysoko na levé tváři jí seděla fialová modřina a rty měla suché a opuchlé.

Musím zavolat Lukovi, pomyslela si. Určitě tady někde mají telefon. Možná jí ho dovolí použít, až si promluví s Hodgem.

Svoje tenisky Skechers našla úhledně srovnané u nohou nemocniční postele. Do tkaniček byly zavázány její klíče. Vklouzla do bot, zhluboka se nadechla a vydala se najít Isabelu.

Chodba před ošetřovnou byla prázdná. Clary se po ní rozpačitě rozhlédla. Vypadalo to tu jako v těch tmavých, nekonečných chodbách, kterými někdy utíkala v nočních můrách. Na stěnách v pravidelných rozestupech visely skleněné lampy ve tvaru růží a ve vzduchu se vznášel pach prachu a vosku.

Vdálce zaslechla slabé zvuky, které připomínaly cinkání zvonkohry za bouřky. Pomalu se vydala chodbou a rukou se neustále dotýkala stěny. Tapety s karmínovým a světle šedým viktoriánským vzorem byly vyrudlé stářím. Obě strany chodby lemovaly zavřené dveře.

Zvuk, který sledovala, zesílil. Teď už byla schopná určit, že je to hudba linoucí se z klavíru, na který někdo hraje sice nesoustředěné, ale s nesporným umem, melodii však rozlišit nedokázala.

Za rohem narazila na dveře otevřené dokořán. Když nahlédla dovnitř, zjistila, že vedou do místnosti, která nepochybně slouží jako hudební sál. V jednom rohu stálo křídlo a u protější stěny byly vyrovnány řady židlí. Ve středu místnosti se tyčila zakrytá harfa.

U křídla seděl Jace a jeho štíhlé ruce se rychle pohybovaly po klaviatuře. Byl bosý a na sobě měl džíny a šedé tričko. Medové vlasy mu rozcuchaně trčely kolem hlavy, jako by se právě probudil. Při pohledu na rychlé a jisté pohyby jeho rukou na klávesách si Clary vzpomněla, jaký to byl pocit, když ji ty ruce zvedly a držely a nad hlavou jí pádily hvězdy jako déšť stříbrných pozlátek.

Musela asi vydat nějaký zvuk, protože se Jace otočil na stoličce a zamžoural do stínu. „Aleku?" řekl. „To jsi ty?"

„To není Alek, jsem to já." Popošla dál do místnosti. „Clary."

Klávesy křídla zařinčely, jak Jace vstal. „Naše Šípková Růženka. Kdo tě políbil, že ses konečně probudila?"

„Nikdo. Probudila jsem se sama."

„Byl tam s tebou někdo?"

„Isabela, ale ta pro někoho odešla, myslím, že pro Hodge. Řekla mi, abych tam počkala, ale —"

„Měl jsem ji varovat, že máš ve zvyku nikdy nedělat nic, co se ti řekne." Jace přimhouřil oči. „To je Isabelino oblečení? Vypadá to na tobě směšně."

„Ráda bych ti připomněla, že moje oblečení jsi spálil."

„Bylo to bezpečnostní opatření." Zaklapl černě se lesknoucí desku klavíru. „Tak pojď, dovedu tě k Hodgeovi."

Institut tvořily obrovité, rozlehlé prostory, které budily dojem, že nevznikly podle architektonického návrhu, ale spíš že je v průběhu let vyhloubila voda ve skále. Mnoha pootevřenými dveřmi Clary zahlédla bezpočet stejných pokojíků a v každém z nich postel bez povlečení, noční stolek a velkou dřevěnou skříň, otevřenou dokořán. Vysoké stropy se klenuly do kamenných oblouků, z nichž některé byly složitě zdobeny různými postavičkami. Všimla si, že se určité motivy opakují: andělé a meče, slunce a růže.

„Proč je tady tolik ložnic?" zeptala se Clary. „Myslela jsem, že to má být nějaký výzkumný institut."

„Tohle je obytné křídlo. Zavázali jsme se poskytnout útočiště a střechu nad hlavou všem lovcům stínů, kteří o to požádají. Můžeme tady ubytovat až dvě stě lidí."

„Ale většina těch pokojů je prázdná."

„Hosté přicházejí a odcházejí. Nikdo tu nezůstane dlouho. Většinou jsme tu jenom my — Alek, Isabela, Max, jejich rodiče, já Hodge."

„Max?"

„Naši krasavici Isabelu už znáš, ne? Alek je její starší bratr a Max je zase mladší, ale ten je teď s rodiči v zámoří."

„Na prázdninách?"

„Ne tak docela." Jace zaváhal. „Můžeš si je představit třeba jako cizí diplomaty, jako by tohle tady byla taková ambasáda. Teď jsou v domovské zemi lovců stínů kvůli dost zásadním mírovým jednáním. Maxe vzali s sebou, protože je ještě dítě."

„Domovská země lovců stínů?" Clary z toho šla hlava kolem. „A jak se jmenuje?"

„Idris."

„O takové zemi jsem nikdy neslyšela."

„To jsi ani nemohla." V hlase mu opět zazněl protivně nadřazený tón. „Obyčejní lidé o ní nevědí. Podél všech hranic jsou ochranná kouzla. Kdybys tam chtěla vniknout, jednoduše by ses hned ocitla u protějších hranic. Ani bys nevěděla, co se stalo."

„Takže není zanesená v mapách?"

„Ne v lidských mapách. Představ si ji třeba jako takovou malou zemičku mezi Německem a Francií."

„Ale mezi Německem a Francií nic není, jenom Švýcarsko."

„Přesně tak," řekl Jace.

„Předpokládám, žes tam byl. Myslím v Idrisu."

„Vyrostl jsem tam." Jaceův hlas zněl neutrálně, ale cosi v jeho tónu jí napovědělo, že další otázky na toto téma nejsou vítány. „Většina z nás tam vyrostla. Samozřejmě že lovce stínů najdeš všude ve světě. Musíme být všude, protože i démoni jsou všude. Pro všechny lovce stínů ale Idris znamená domov."

„Jako Mekka nebo Jeruzalém," řekla Clary zamyšleně. „Takže většina z vás tam vyroste, a až jste dospělí —"

„Pošlou nás tam, kde jsme potřeba," dokončil Jace úsečně. „Jenom pár z nás, jako třeba Isabela s Alekem, vyroste mimo Idris, protože tam žijí jejich rodiče. Ale se vším, co Institut nabízí, a s Hodgeovým výcvikem —" Zmlkl v půli věty. „Tohle je knihovna."

Došli k dřevěným dvoukřídlým dveřím, klenutým do oblouku. Před nimi ležel šedý perský kocour, stočený do klubíčka. „Ahoj, Kostelníku," pozdravil Jace a bosou nohou podrbal kocoura na zádech. Kocour požitkářsky přimhouřil oči.

„Počkej," řekla Clary. „Alek, Isabela a Max jsou jediní stejně staří lovci stínů, který znáš a který vídáš?"

Jace přestal hladit kocoura. „Ano."

„A nepřipadáš si občas osaměle?"

„Mám všechno, co potřebuju." Otevřel dveře dokořán. Po chvilce zaváhání vešla za ním.

Knihovna se nacházela v kruhové místnosti, jejíž strop se sbíhal do špičky, jako by byla vestavěná do věže. Kolem stěn se táhly řady knih a police sahaly tak vysoko, že mezi nimi musely být umístěny žebříky na kolečkách. Ani knihy nebyly jen tak ledajaké. Měly kožené a sametové vazby, sepnuté pevně vyhlížejícími zámky a panty ze stříbra a mosazi. Hřbety zdobily matně se lesknoucí drahokamy a zlaté písmo. Svazky vypadaly ohmataně, takže bylo jasné, že jsou nejen staré, ale také často používané, a že je má někdo rád.

Podlaha z leštěného dřeva byla vykládaná úlomky skla, mramoru a kousky polodrahokamů. Intarzie tvořila vzor, který

Clary nedokázala úplně jasně rozlišit. Mohla to být souhvězdí, ale také mapa světa. Zdálo se jí, že by se na obraz musela dívat z vrcholku věže, aby ho viděla v jeho úplnosti.

Ve středu sálu stál nádherný psací stůl. Jeho deska byla tvořena jediným kusem krásného, těžkého dubového dřeva, které dlouholetým používáním získalo matný lesk. Deska spočívala na zádech dvou andělů s pozlacenými křídly, vyřezaných ze stejného dřeva, jejichž tváře nesly výraz utrpení, jako by jim tíha desky lámala hřbet.

Za stolem seděl hubený muž s vlasy prokvetlými šedinami a dlouhým zahnutým nosem.

„Vidím, že jsi milovnice knih," řekl s úsměvem Clary. „To jsi mi nesdělil, Jaci."

Jace se zasmál. Clary si dokázala představit, jak jí stojí za zády s rukama v kapsách a na tváři má ten svůj rozčilující úsměv. „Během naší krátké známosti jsme toho spolu moc nenamluvili," řekl. „Omlouvám se, že na naše čtenářské návyky ještě nepřišla řeč."

Clary se otočila a šlehla po něm pohledem.

„Jak jste to poznal?" zeptala se muže za psacím stolem. „Myslím to, že mám ráda knihy."

„Vyčetl jsem to z tvého výrazu, když jsi sem vstoupila," odpověděl jí, vstal a popošel od stolu směrem k ní. „Tedy — pochybuji o tom, že bych na tebe tak silně zapůsobil já."

Když se zvedl ze židle, Clary se trochu zarazila. Chvíli měla pocit, že je nějak podivně znetvořený, pravé rameno měl totiž vyhrbené a o něco výše než levé. Když se k ní přiblížil, uviděla, že ve skutečnosti mu místo hrbu na rameni sedí pták s hladkým, lesklým peřím a jasnýma černýma očima.

„Tohle je Hugo," řekl muž a dotkl se ptáka na svém rameni. „Hugo je krkavec a jako takový ví spoustu věcí. A já jsem Hodge Starkweather, profesor historie, a jako takový toho nikdy nevím dust."

Clary se bezděky pousmála a potřásla jeho nataženou rukou. „Clary Frayová."

„Rád tě poznávám," řekl. „Poznal bych rád kohokoli, kdo dokáže holýma rukama zabít zkázonoše."

„To nebylo holýma rukama." Měla divný pocit z toho, že jí někdo blahopřeje k tomu, že něco zabila. „Bylo to Jaceovým..., nepamatuji si, jak se ta věc jmenuje, ale-"

„Myslí můj senzor," vysvětlil Jace. „Vrazila ho té obludě do krku, takže ta se nejspíš udusila runami. Asi budu potřebovat nový," dodal, jako by si na to právě vzpomněl. „Měl jsem se o tom zmínit dřív."

„Ve zbrojnici jich ještě několik je," řekl Hodge. Když se usmál na Clary, kolem očí se mu vytvořilo hnízdo drobných vrásek připomínajících prasklinky na starém obraze. „To byla rychlá reakce. Jak tě napadlo použít senzor jako zbraň?"

Než stačila odpovědět, zazněl místností ostrý smích. Clary byla tak okouzlená knihami a zaujatá Hodgem, že si ani nevšimla Aleka, který se rozvaloval v naducaném červeném křesle u prázdného krbu. „Nechápu, že té historce věříte, Hodgi," řekl.

Clary jeho slova nejdřív vůbec nezaregistrovala, protože byla zcela zaujatá pohledem na něj. Jako mnoho jedináčků ji fascinovala podobnost mezi sourozenci a při plném denním světle teď bylo jasně vidět, jak moc se Alek podobá své sestře. Měli stejné smolně černé vlasy, stejná úzká obočí, která se na vnějších okrajích stáčela vzhůru, stejnou zářivě bledou pleť. Na rozdíl od arogantní Isabely se však Alek v křesle krčil, jako by doufal, že si ho nikdo nevšimne. Stejně jako Isabela měl dlouhé tmavé řasy, ale zatímco u Isabely se za nimi skrývaly černé oči, její bratr měl oči v barvě tmavě modrého skla. Zíraly na Clary s čirým nepřátelstvím, koncentrovaným jako kyselina.

„Asi ti tak docela nerozumím, Aleku." Hodge pozvedl jedno obočí. Clary přemýšlela, jak je asi starý. Navzdory šedinám ve vlasech na něm bylo cosi nestárnoucího. Na sobě měl dokonale vyžehlený tvídový oblek šedé barvy. Vypadal by jako laskavý univerzitní profesor, kdyby nebylo široké jizvy, která se mu táhla přes pravou tvář. Byla zvědavá, jak k ní asi přišel. „Chceš snad říct, že toho démona nezabila?"

„Samozřejmě že ho nezabila. Podívejte se na ni, Hodgi, je to civil, navíc ještě dítě. V žádném případě nemohla zabít zkázonoše."

„Já nejsem dítě," skočila mu do řeči Clary. „Je mi šestnáct, teda v neděli mi bude šestnáct."

„Je stejně stará jako Isabela," poznamenal Hodge. „Řekl bys *o ní, ze* je dítě?"

„Isabela pochází z jednoho z nejslavnějších rodů lovců stínů v dějinách," řekl Alek suše. „Zatímco tahle holka pochází z New Jersey."

„Já jsem z Brooklynu!" ohradila se Clary rozhořčeně. „A co má být? Právě jsem u nás doma zabila démona a ty tady teď vyvádíš jako blbec jenom proto, že nejsem rozmazlenej bohatej fracek jako ty a ivoje sestra?"

Alek vypadal užasle. „Jak jsi mi to řekla?"

Jace se zasmál. „Něco na tom bude, Aleku," řekl. „Jeden by si měl vážně dávat pozor na předsudky o obyvatelích předměstí -"

„To vůbec není vtipný, Jaci," přerušil ho Alek a vyskočil z křesla. „To ji jenom tak necháš, aby mě tady urážela?"

„Jistě," řekl Jace dobrosrdečně. „Prospěje ti to. Zkus to brát jako cvičení v trpělivosti."

„Jsme sice *parabátai,"* řekl Alek upjatě, „ale to tvoje vtipkování značně pokouší moji trpělivost."

„A tvoje paličatost zase moji. Našel jsem ji na zemi v kaluži krve a skoro na ní ležel umírající démon. Viděl jsem, jak zmizel. Jestli ho nezabila ona, tak kdo teda?"

„Zkázonoši jsou pitomí. Možná se tím svým bodcem píchl do krku. Nebylo by to poprvé —"

„Takže ty tvrdíš, že spáchal sebevraždu?"

Alek stiskl rty k sobě. „Neměla by tady být. Civilové do Institutu nesmí, a to z dobrých důvodů. Kdyby se o tom někdo dozvěděl, nahlásil by nás Spolku."

„To není tak úplně pravda," řekl Hodge. „Zákon nám umožňuje za určitých podmínek poskytnout obyčejným lidem útočiště. Claryinu matku napadl zkázonoš, takže po ní klidně mohla přijít na řadu ona."

Napadl. Clary zapřemýšlela, jestli to náhodou není eufemismus pro „zavraždil". Krkavec na Hodgeově rameni tiše zakrákal.

„Zkázonoši jsou stroje na zabíjení," řekl Alek. „Jednají podle rozkazu čarodějů nebo mocných pánů démonů. Co by asi tak nějaký zloděj nebo démon hledal v obyčejné lidské domácnosti?" Podíval se na Clary a v očích se mu zablýskl odpor. „Napadá tě něco?"

„Musel to být omyl," řekla Clary.

„Démonům se tyhle omyly nestávají. Pokud šli po tvojí matce, museli k tomu mít důvod. Kdyby byla nevinná —"

„Jak to myslíš, 'nevinná'?" zeptala se Clary klidně. Alek vypadal zaskočeně. „Já —"

„Chce tím říct," vložil se do toho Hodge, „že je velmi nezvyklé, aby se mocný démon, který ovládá vojsko nižších démonů, pletl do záležitostí lidských bytostí. Žádný obyčejný člověk nemůže démona povolat, nemá na to sílu, ale už se stalo, že někteří lidé ze zoufalství nebo z hlouposti vyhledali čaroděje nebo čarodějnici, aby to udělali za ně."

„Moje matka žádné čaroděje nezná. Nevěří na kouzla." Clary něco napadlo. „Madam Dorotea, co bydlí pod námi, je čarodějnice. Možná šli ti démoni po ní a mámu napadli omylem."

Hodgeovo obočí se zdvihlo až skoro nad čelo. „Pod vámi bydlí čarodějnice?"

„Není to pravá čarodějnice, jenom podvodnice," řekl Jace. „Už jsem si ji prověřil. Neexistuje důvod, proč by se o ni měl zajímat nějaký čaroděj, ledaže by snad sháněl nefunkční křišťálové koule."

„A jsme zase tam, kde jsme začali." Hodge zvedl ruku a pohladil ptáka na svém rameni. „Myslím, že přišel čas to ohlásit Spolku."

„Ne!" nesouhlasil Jace. „Nemůžeme —"

„Měli jsme důvod držet Claryinu přítomnost tady v tajnosti, dokud jsme nevěděli, jestli se uzdraví," řekl Hodge. „Ale teď se to stalo a ona je po více než sto letech prvním člověkem, který prošel branou Institutu. Znáš přece pravidla o prozrazení lovců stínů lidem. Musíme to ohlásit Spolku."

„Přesně tak," souhlasil Alek. „Mohl bych poslat zprávu otci..."

„Ona není obyčejný člověk," řekl Jace tiše.

Hodgeovo obočí znovu vyletělo vzhůru a už tam zůstalo. Alek se v půli věty zajíkl překvapením. V tom náhlém tichu Clary slyšela i šustění Hugových křídel. „Ale jsem," namítla.

„Ne, nejsi," řekl Jace. Otočil se k Hodgeovi a Clary viděla, že se mu pohnulo hrdlo, jak polkl. Tahle známka jeho nervozity ji z nějakého prazvláštního důvodu uklidnila. „Ten večer tam byli démoni *dusien,* převlečení za policisty. Potřebovali jsme jim nějak utéct. Clary byla moc slabá, takže nemohla běžet, a neměli jsme

čas se shovávat, umřela by. Tak jsem použil stélu a nanesl jsem jí na ruku *mendelin.* Myslel jsem —"

„Zbláznil ses?!" Hodgeova ruka dopadla na desku stolu s takovou silou, že se Clary bála, aby dřevo neprasklo. „Víš přece, co o používání znamení na lidi říká Zákon! Zrovna ty bys mohl mít trochu vít rozumu!"

„Ale fungovalo to," řekl Jace. „Clary, ukaž jim ruku."

Clary se zmateně podívala Jaceovým směrem a natáhla před sebe holou paži. Vzpomněla si, jak zranitelná se jí zdála, když se na ni dívala ten večer v uličce. Těsně pod ohybem zápěstí teď viděla tři překrývající se kruhy, které už byly vybledlé jako vzpomínka na jizvu po starém zranění. „Vidíte, už je skoro pryč," řekl Jace. „Vůbec jí to neublížilo."

„O to tady přece nejde." Hodge se vzteky téměř neovládal. „Mohl jsi z ní udělat *zavrženou."*

Na Alekových lícních kostech plály dvě jasně zbarvené skvrny. „Nemůžu uvěřit, že jsi to udělal, Jaci. Znamení Úmluvy jsou určena lovcům stínů, pro obyčejné lidi jsou smrtelná..."

„Ona ale není obyčejný člověk. Poslouchali jste mě vůbec? Vysvětluje to, proč nás vidí. V žilách musí mít krev Spolku."

Clary spustila paži a najednou se otřásla zimou. „Ale to nemám. To není možný."

„Musí to tak být," řekl Jace, aniž se na ni podíval. „Kdyby to tak nebylo, to znamení, co jsem ti vtiskl na ruku..."

„To stačí, Jaci," přerušil ho Hodge a v hlase se mu ozývala nelibost. „Nemusíš ji děsit ještě víc."

„Ale měl jsem pravdu, ne? Navíc se tím vysvětluje to, co se stalo její matce. Pokud byla lovcem stínů v exilu, klidně mohla mít v podsvětě nepřátele."

„Moje matka není lovec stínů!"

„Tak tvůj otec," řekl Jace. „Co ten?"

Clary se k němu otočila s prázdným pohledem. „Umřel, ještě než jsem se narodila."

Jace sebou téměř neznatelně trhl. Místo něj se ozval Alek. „To je možné," řekl nejisté. „Kdyby byl její otec lovcem stínů a její matka obyčejný člověk... Všichni přece víme, že Zákon zakazuje sňatky s civily. Možná se skrývali."

„To by mi máma řekla," namída Clary, ale pak se zamyslela nad tím, jak nikdy neviděla žádnou fotografii svého otce kromě

jedné jediné a jak o něm matka nikdy nemluvila, a došlo jí, že to nemusí být pravda.

„Ne nutně," řekl Jace. „Všichni máme tajemství."

„Luke, náš kamarád," řekla Clary. „Ten by to přece věděl." S myšlenkou na Luka ji zaplavila provinilost a zděšení. „Už jsou to tři dny, Luke musí šílet strachy. Můžu mu zavolat? Máte tady telefon?" Obrátila se k Jaceovi. „Prosím."

Jace zaváhal a podíval se na Hodge. Ten přikývl a ustoupil od stolu. Za ním stál glóbus z tepané mosazi, nepodobal se však žádnému z globusů, jež do té doby viděla. Na tvaru zemí a kontinentů bylo něco divného. Vedle globusu ležel staromódní černý telefon se stříbrným otáčecím číselníkem. Clary zvedla k uchu sluchátko a ucítila, jak ji jako teplá voda konejšivě zaplavuje známý vyzváněcí tón.

Luke zvedl telefon po třetím zazvonění. „Haló?"

„Luku!" Naklonila se nad stůl. „To jsem já, Clary."

„Clary." V jeho hlase slyšela úlevu, ale také cosi dalšího, co nedokázala rozlišit. „Jsi v pořádku?"

„Nic mi není," řekla. „Promiň, že jsem se neozvala dřív, Luku, máma —"

„Já vím. Byla tady policie."

„Takže o ní taky nic nevíš..." Veškeré zbytky naděje, že její matka utekla z domu a někde se schovala, ji opustily. Lukovi by se přece určitě ozvala. „A co ti policajti říkali?"

„Jenom to, že ji pohřešují." Clary si vzpomněla na policistku s rukou kostlivce a otřásla se. „Kde jsi?"

„Jsem ve městě," řekla Clary. „Nevím přesně kde. Jsem tu s přáteli. Ale ztratila jsem peněženku. Jestli máš u sebe peníze, mohla bych za tebou přijet taxíkem —"

„Ne," přerušil ji úsečně.

Sluchátko jí vyklouzlo ze zpocené ruky, ale stačila je zachytit.

„Cože?"

„Ne," zopakoval. „Je to moc nebezpečné. Sem nesmíš."

„Zavolali bychom —"

„Tak podívej." Jeho hlas zněl tvrdě. „Ať už se tvoje matka zapletla do čehokoli, já s tím nemám nic společného. A tobě bude lépe tam, kde jsi teď."

„Ale já tady nechci zůstat." Slyšela ve svém vlastním hlase ufňukaný tón malého dítěte. „Já tyhle lidi neznám. Ty-"

„Já nejsem tvůj otec, Clary. To už jsem ti přece vysvětloval."

V očích ji pálily slzy. „Promiň. Já jenom -"

„Už mi nevolej, až zase budeš něco potřebovat," řekl. „Mám dost svých problémů, nepotřebuju k tomu ještě tvoje," dodal a zavěsil.

Stála a hleděla na telefon, zatímco jí vyzváněcí tón bzučel do ucha jako obludná vosa. Znovu vytočila Lukovo číslo a čekala. Hovor se přesměroval do hlasové schránky. Třesoucí se rukou práskla sluchátkem.

Jace se opíral o opěradlo Alekova křesla a pozoroval ji. „Předpokládám, že z tebe moc velkou radost neměl."

Clary měla pocit, že se jí srdce scvrklo na velikost vlašského ořechu, do malého tvrdého kamínku hluboko v hrudi. *Nebudu brečet, rozhodně ne před nimi,* pomyslela si.

„Chtěl bych si teď s Clary promluvit," řekl Hodge. „O samotě," dodal pevně při pohledu na Jaceův výraz.

Alek vstal. „Tak dobře. Máte to mít."

„To vůbec není fér," ohradil se Jace. „To já jsem ji sem přinesl. To já jsem jí zachránil život! Že chceš, abych tady zůstal?" obrátil se ke Clary.

Clary se dívala jinam, věděla totiž, že kdyby otevřela ústa, rozplakala by se. Jakoby z dálky slyšela Alekův smích.

„Ne každý chce být pořád s tebou, Jaci," řekl.

„Trhni si nohou," zaslechla Jaceův zklamaný hlas. „No tak dobře. Budeme ve zbrojnici."

Dveře se za nimi s rozhodným cvaknutím zavřely. Clary pálily oči, tak jako vždy, když se snažila moc dlouho zadržet slzy. Hodge jí před očima vyvstal jako znepokojivá, rozmazaná šedá skvrna. „Sedni si sem na pohovku," pokynul jí.

Vděčně se zabořila do měkkých polštářů. Měla vlhké tváře. Setřela si slzy a zamrkala. „Já většinou moc nebrečím," řekla. „To nic není. Za minutu to bude dobrý."

„Většina lidí nepláče, když jsou smutní nebo vyděšení, ale spíš z pocitu frustrace. Je pochopitelné, že se tak cítíš, procházíš si teď obtížným obdobím."

„Obtížným?" Clary si utřela slzy okrajem Isabelina trička. „I tak by se to dalo říct."

Hodge odtáhl od stolu židli a přisunul si ji ke Clary, aby si mohl sednout naproti ní. Všimla si, že jeho oči jsou stejně šedé jako jeho vlasy a tvídový kabát, ale zračila se v nich laskavost. „Můžu pro tebe něco udělat?" zeptal se jí. „Chceš něco k pití? Třeba čaj?"

„Nechci čaj," odpověděla Clary přidušeným hlasem. „Chci najít mámu. A pak chci najít toho, kdo ji unesl, a zabít ho."

„Bohužel, sladká pomsta nám momentálně došla, takže můžeš dostat bud čaj, nebo nic," pravil Hodge.

Clary pustila okraj trička, který byl nyní pokrytý vlhkými skvrnami, a řekla: „A co mám teda dělat?"

„Pro začátek bys mi mohla říct, co se stalo," odpověděl Hodge a přitom něco hledal v kapse. Vytáhl z ní pečlivě složený kapesník a podal jí ho. V tichém údivu kapesník přijala. Ještě nikdy neviděla nikoho, kdo u sebe nosí plátěný kapesník. „Ten démon ve vašem bytě byl první podobný tvor, kterého jsi kdy viděla? Předtím jsi vůbec netušila, že existují?"

Clary zavrtěla hlavou, ale pak se zarazila. „Už jsem jednoho viděla, ale neuvědomovala jsem si to. Bylo to, když jsem poprvé viděla Jace-"

„Ale jistě, málem bych zapomněl." Hodge přikývl. „V Pandemoniu. A to bylo poprvé?"

„Ano."

„A tvoje matka se ti o nich nikdy nezmínila, nebo třeba o jiném světě, který je lidem neviditelný? Zajímala se o mýty, pohádky, fantastické legendy...?"

„Ne. Ona tyhle věci nesnášela. Dokonce neměla ráda ani filmy od Disneyho. Taky se jí nelíbilo, že čtu manga komiksy. Tvrdila, že jsou pro děti."

Hodge se poškrábal na hlavě. Jeho vlasy se ani nepohnuly. „To je velice zvláštní," zamumlal.

„Ani ne," řekla Clary. „Moje matka nebyla zvláštní, byla to ta úplně nejobyčejnější osoba na světě."

„Byty obyčejných lidí většinou nenapadají démoni," připomněl jí Hodge vlídně.

„Nemohl to být omyl?"

„Kdyby to byl omyl a ty bys byla obyčejná dívka, vůbec bys neviděla toho démona, který na tebe zaútočil," řekl Hodge. „Nebo bys ho viděla, ale tvoje mysl by ho zpracovala jako něco jiného,

třeba jako zlého psa nebo dokonce člověka. Ale to, že jsi ho viděla, že na tebe mluvil —"

„Jak víte, že na mě mluvil?"

„Podle Jace jsi říkala, že ten démon mluvil."

„Spíš syčel." Clary se při té vzpomínce otřásla. „Říkal, že mě chce sníst, ale asi to měl zakázané."

„Zkázonoše většinou ovládá nějaký silnější démon. Sami o sobě nejsou moc chytří ani schopní," vysvětlil Hodge. „Říkal, co jeho pán hledá?"

Clary se zamyslela. „Říkal něco o nějakém Valentýnovi, ale —" Hodge se trhnutím narovnal, tak prudce, že Hugo, který byl pohodlně usazen na jeho rameni, vylétl s podrážděným zakrákáním do vzduchu. „O Valentýnovi?!"

„Ano," přikývla Clary. „To jméno už jsem slyšela v Pandemoniu od toho kluka, teda od toho démona..."

„To jméno známe všichni," řekl Hodge stručně. Hlas měl pevný, Clary si ale všimla, že se mu trochu třesou ruce. Hugo, který už mu zase seděl na rameni, si neklidně probíral peří.

„Je to démon?"

„Ne. Valentýn je — tedy byl - lovec stínů."

„Lovec stínů? A proč říkáte, že *byl?"*

„Protože je mrtvý," pravil Hodge rozhodně. „Je mrtvý už patnáct let."

Clary se opřela o polštáře na pohovce. V hlavě jí pulzovala krev. Možná si přece jen měla dát ten čaj. „Nemůže to být někdo jiný? Někdo, kdo se jmenuje stejně?"

Hodgeův smích vůbec nezněl vesele. „Ne. Ale mohl by to být někdo, kdo chce používáním toho jména něco sdělit." Vstal a s rukama spojenýma za zády přešel ke stolu. „A teď je pro něj ta správná doba."

„Proč zrovna teď?"

„Kvůli Dohodám."

„To jsou ta mírová jednání? Jace už se o nich zmínil. A s kým chcete uzavřít mír?"

„S podsvěťany," řekl tichým hlasem Hodge. Podíval se na Clary. Rty měl pevně semknuté. „Promiň," omluvil se jí. „Musí to pro tebe být hrozně matoucí."

„Myslíte?"

Opřel se o stůl a nepřítomně pohladil Hugovo peří. „Obyvatelé podsvěta s námi sdílejí svět stínů. Žijeme s nimi v míru, i když nepříliš jistém."

„Takže to jsou upíři, vlkodlaci a..."

„A víly," řekl Hodge. „A také čarodějové, což jsou napůl démoni, děti Lilith."

„A vy, lovci stínů, jste co?"

„Někdy se nám říká *nefilim,"* řekl Hodge. „V Bibli se tak označovali potomci lidí a andělů. Legenda praví, že lovci stínů byli stvořeni před více než tisícem let, když lidskou rasu plenily invaze démonů jiných světů. Jeden čaroděj přivolal anděla Raziela, který v poháru smíchal svou krev s krví několika lidí a těmto lidem pak dal obsah poháru vypít. Ti, kdo vypili andělovu krev, se stali lovci stínů, a po nich jejich děti a děti jejich dětí. Pohár pak vešel ve známost jako Pohár smrti. Legenda sice nemusí odpovídat pravdě, faktem ale zůstává, že vždy, když v průběhu let řady lovců stínů prořídly, bylo možné pomocí Poháru stvořit další lovce stínů."

„Bylo možné?"

„Pohár zmizel," řekl Hodge. „Valentýn ho před smrtí zničil. Založil obrovský požár a upálil se i se svou ženou a dítětem. Země byla spálená na troud. Na tom místě pořád ještě nikdo nechce stavět. Říká se, že je to tam prokleté."

„A je?"

„Možná ano. Spolek občas na někoho uvalí kletbu jako trest za porušení Zákona. Valentýn porušil ten nejdůležitější zákon ze všech - pozvedl zbraň proti jiným lovcům stínů a zavraždil je. Se skupinou svých přívrženců, která si říkala Kruh, pozabíjel při posledních Dohodách desítky svých bratrů a stovky obyvatel podsvěta. Byli poraženi jen o vlásek."

„Proč by měl chtít zabíjet jiné lovce stínů?"

„Nesouhlasil s Dohodami. Podsvěťany pohrdal a byl toho názoru, že by se měli všichni najednou povraždit, aby svět zůstal čistý a mohly v něm žít jen lidské bytosti. I když podsvěťané nejsou démoni ani vetřelci, tvrdil, že mají démonickou podstatu a že jiný důvod nepotřebuje. Spolek s ním nesouhlasil, jeho členové cítili, že aby mohli démony navždy odrazit, potřebují k tomu pomoc podsvěta. A kdo by navíc mohl tvrdit, že víly nepatří do tohoto světa, když v něm žijí déle než my?"

„A byly nakonec Dohody uzavřeny?"

„Ano, byly. Když podsvěťané uviděli, že se Spolek postavil proti Valentýnovi a jeho Kruhu na jejich obranu, uvědomili si, že lovci stínů nejsou jejich nepřátelé. Valentýnovo povstání paradoxně umožnilo podepsání Dohod." Hodge se opět posadil na židli.

„Omlouvám se, tohle pro tebe musí být nudná hodina dějepisu. Takže teď už víš, kdo byl Valentýn. Buřič, vizionář, muž s velkým osobním kouzlem a silným přesvědčením. A taky vrah. A teď se někdo odvolává na jeho jméno..."

„Ale kdo?" zeptala se Clary. „A co s tím má společného moje matka?"

Hodge zase vstal. „To nevím. Ale udělám, co bude v mých silách, abych to zjistil. Pošlu zprávu Spolku a také mlčenlivým bratrům. Možná s tebou budou chtít mluvit."

Clary se ani nezeptala, kdo jsou mlčenliví bratři. Kladení otázek už ji unavovalo, protože ji poskytnuté odpovědi pokaždé ještě víc zmátly. Vstala. „Myslíte, že bych mohla jít domů?"

Hodge se zatvářil starostlivě. „Ne, to asi... Nemyslím si, že je to dobrý nápad."

„Potřebuju si tam vzít pár věcí, i kdybych tady měla zůstat. Oblečení —"

„Můžeme ti dát peníze na nové oblečení."

„Prosím," řekla Clary. „Musím se podívat, jestli... Chci vidět, co tam zbylo."

Hodge zaváhal a pak pohodil hlavou směrem k ní. „Jestli s tím bude Jace souhlasit, můžete jít spolu." Obrátil se čelem ke stolu a začal se přehrabovat v papírech. Pak se přes rameno ohlédl, jako by si právě uvědomil, že tam Clary pořád ještě je. „Je ve zbrojnici."

„Já ale nevím, kde to je."

Hodge zkřivil ústa do úsměvu. „Kostelník tě tam dovede."

Podívala se ke dveřím, kde ležel tlustý perský kocour, stočený do klubíčka a připomínající malou šedou pohovku. Když se k němu blížila, vstal a srst se mu zavlnila, jako by byla tekutá. S pánovitým mňoukáním ji vyvedl na chodbu. Když se ohlédla přes rameno, viděla, že Hodge už něco píše na kus papíru. Nejspíš posílá zprávu tomu tajemnému Spolku, řekla si. Jeho členové z vyprávění nepůsobili moc sympaticky. Byla zvědavá, jaká bude jejich odpověď.

Černý inkoust vypadal na bílém papíře jako krev. Zamračený Hodge Starkweather pečlivě stočil dopis do svitku a zapískal na Huga. Pták tiše zakrákal a usedl mu na zápěstí. Hodge sebou trhl. Před lety, během povstání, utrpěl zranění ramene a každá změna teploty či vlhkosti nebo jen náhlý pohyb paže probudily starou bolest a vzpomínky na utrpení, jež by bylo lepší navždy pohřbít.

Některé vzpomínky však nikdy nevybledly. Když zavřel oči, rozsvěcely se mu pod víčky obrazy jako žárovky. Krev a mrtvoly, udusaná země, bílé pódium potřísněné červenými skvrnami. Křik umírajících. Táhlé zelené pláně Idrisu a nekonečné modré nebe, na jehož pozadí se tyčí věže Skleněného Města. Jako vlna se v něm vzedmula bolest ze ztráty. Zaťal ruku v pěst a Hugo, třepotající křídly, mu zlobně kloval do prstů, až mu z nich tekla krev. Hodge rozevřel ruku a vypustil ptáka, který mu zakroužil kolem hlavy, prolétl stropním oknem a zmizel.

Hodge se otřásl, aby zahnal jakési neblahé tušení, a sáhl po dalším listu papíru, aniž by si všímal rudých kapek, jež při psaní rozmazával po papíře.

6

ZAVRŽENÝ

Zbrojnice vypadala přesně tak, jak si člověk představí, když se řekne „zbrojnice". Na stěnách z matného kovu visely nejrůznější druhy mečů, dýk, bodců, kopí, pík, bajonetů, bičů, palcátů, háků a luků. Na hácích byly zavěšeny toulce z jemné kůže plné šípů a všude po místnosti ležely hromady bot, chráničů nohou a rukavic sahajících k zápěstím nebo nad lokty. Páchlo to tam kovem, kůží a leštidlem na ocel. Alek a Jace, kteří už nebyli bosí, seděli u dlouhého stolu uprostřed místnosti a nad něčím se skláněli. Když se za Clary zavřely dveře, Jace zvedl hlavu. „Kde je Hodge?" zeptal se.

„Píše mlčenlivým bratrům."

Alek se mimoděk otřásl. „Fuj."

Pomalu šla ke stolu a uvědomovala si, že na ni Alek civí. „Co to děláte?"

„Děláme poslední úpravy na těchhle věcičkách." Jace ustoupil, takže viděla to, co leželo na stole: tři dlouhé, úzké hůlky z matně zářícího stříbra. Nevypadaly ostře ani nijak zvlášť nebezpečně. „Senoj, Sansenoj a Samangelof. Jsou to andělská ostří."

„Vypadají jako nože, ale jenom trochu. Jak jste je vyrobili? Pomocí magie?"

Alek se zatvářil zděšeně, jako by ho požádala, aby si oblékl sukýnku a předvedl dokonalou piruetu. „Na civilech je legrační, jak jsou úplně posedlí magií, i když ani netuší, co to slovo znamená," poznamenal Jace neurčitě.

„Já vím, co to znamená," obořila se na něj Clary.

„Ale nevíš, jenom si myslíš, že to víš. Magie je temná síla, žádné nablýskané kouzelné hůlky a křišťálové koule a mluvící zlaté rybky."

„Já si nemyslím, že jsou to mluvící zlatý rybky, ty -"

Jace ji přerušil mávnutím ruky. „Když o elektrickém úhoři řekneš, že je to gumová kachnička, neznamená to, že se tím z něj ta gumová kachnička stane, ne? A přeju hodně štěstí tomu chudákovi, co se bude chtít s takovou kachničkou vykoupat."

„Plácáš nesmysly," upozornila ho Clary.

„Neplácám," řekl velmi důstojně Jace.

„Ale plácáš," vložil se do toho nečekaně Alek. „Tak poslouchej, my žádnou magii neprovozujeme, rozumíš?" dodal, ale na Clary se přitom nepodíval. „A víc vědět nepotřebuješ."

Clary měla chuť mu hezky od plic odpovědět, ale udržela se. Alek vypadal, že už tak ji dost nesnáší, nemělo smysl jeho nepřátelství ještě prohlubovat. Obrátila se k Jaceovi. „Hodge říkal, že můžu jít domů."

Jace málem upustil andělské ostří, které držel v rukou. „Cože to říkal?!"

„Teda že můžu jít prohledat máminy věci," opravila se. „Ale jenom pokud půjdeš se mnou."

„Jaci," vydechl Alek, Jace ho však ignoroval.

„Jestli chceš opravdu dokázat, že moje máma nebo táta byli lovci stínů, měli bychom prohledat máminy věci. Nebo aspoň to, co z nich zbylo."

„Rovnou do králičí nory." Jace se ušklíbl. „Dobrý nápad. Když půjdeme hned, máme před sebou ještě tak tři, čtyři hodiny světla."

„Mám jít s vámi?" zeptal se Alek, když už Clary s Jacem mířili ke dveřím. Clary se na něj ohlédla. Napůl se zvedal ze židle a v očích měl napjatý výraz.

„Ne." Jace se neotočil. „To je v pořádku. My to s Clary zvládneme."

Pohled, kterým Alek probodl Clary, byl ostrý jako břitva. Byla opravdu ráda, když se jí za zády zavřely dveře.

Jace šel chodbou před ní a Clary musela skoro běžet, aby stačila jeho dlouhým krokům. „Máš klíče od bytu?"

Clary se podívala dolu na své boty. „Jo."

„To je dobře. Sice se tam můžeme vloupat, ale zvýšilo by se tím riziko, že na sebe upozorníme hlídače, jestli tam nějací jsou."

„Jak myslíš." Chodba ústila do haly s mramorovou podlahou a černou kovovou bránou zasazenou do stěny. Teprve když Jace stiskl tlačítko vedle brány a to se rozsvítilo, uvědomila si Clary, že je to výtah. Při pohybu vzhůru vrzal a sténal. „Jaci?"

„Co?"

„Jak jsi věděl, že mám krev lovců stínů? Podle čeho jsi to poznal?"

Výtah doskřípal až k nim. Jace odsunul bránu na stranu. Vnitřek výtahu, celý z černého kovu zdobeného zlacením, připomínal Clary ptačí klec. „Jenom jsem hádal," řekl a zavřel za nimi bránu. „Bylo to nejpravděpodobnější vysvětlení."

„Jenom jsi hádal? Musel sis bejt dost jistej, protože jsi mě taky mohl zabít."

Stiskl tlačítko na stěně a výtah se uvedl do chodu s trhnutím, provázeným vibrujícím zaskřípěním, které Clary projelo celým tělem. „Byl jsem si jistý na devadesát procent."

„Aha," řekla Clary.

Musela to říct nějak zvláštně, protože se otočil a podíval se na ni. Na tváři mu přistála její dlaň a vrazila mu takovou facku, že se zhoupnul na patách. Zvedl si ruku k obličeji, spíš překvapením než bolestí. „Za co to sakra bylo?"

„Za těch zbývajících deset procent," řekla. Zbytek cesty výtahem dolů jim uběhl beze slova.

Celou cestu metrem do Brooklynu zachovával Jace nasupené ticho. I přesto se Clary držela blízko něj a cítila se trochu provinile, zvlášť když se podívala na červený otisk své ruky na jeho tváři.

Ticho jí vlastně ani nevadilo, alespoň měla čas přemýšlet. Znovu a znovu si v hlavě přehrávala rozhovor s Lukem. Zraňovalo ji o tom přemýšlet, jako by kousala na bolavý zub, ale nedokázala přestat.

Kousek dál ve vagónu metra seděly na oranžových sedačkách dvě dospívající dívky a společně se chichotaly. Byl to ten druh holek, které Clary na Střední škole svatého Xaviera nikdy nemohla vystát a které se vyznačovaly růžovými sandály a umělým opálením. Clary na okamžik zpozorněla, jestli se nesmějí jí, ale pak si překvapeně uvědomila, že pozorují Jace.

Vzpomněla si na dívku, která se v kavárně dívala na Simona. Holky mají ve tváři pokaždé takový zvláštní výraz, když se jim někdo líbí. Po tom všem, co se stalo, už skoro zapomněla, že Jace opravdu vypadá dobře. Neměl sice Alekovy jemné rysy, připomínající portréty na medailoncích, jeho tvář však byla zajímavější. V denním světle měly jeho oči barvu zlatavého sirupu a... dívaly se přímo na ni. Zvedl jedno obočí. „Můžu ti nějak pomoct?"

Clary se k ženskému pokolení zachovala jako zrádkyně. „Ty holky na druhým konci vagónu se na tebe dívají."

Jace nasadil výraz čirého uspokojení. „Jistě že se dívají," řekl. „Jsem totiž neuvěřitelně přitažlivý."

„Už ti někdo řekl, že přitažlivá vlastnost je taky skromnost?"

„To říkají jenom ti oškliví," sdělil jí Jace. „Svět bude možná jednou patřit pokorným, teď ho ale mají pod palcem sebevědomí. Jako jsem já." Mrkl na dívky, které se zachichotaly a zakryly si obličeje vlasy.

Clary si povzdechla. „Jak to, že tě vidí?"

„Iluze jsou dost nepříjemné. Někdy se nám prostě nechce je používat."

Příhoda s dívkami v metru mu evidentně zvedla náladu. Když vstoupili z metra a vydali se do kopce ke Claryinu bytu, vytáhl z kapsy jedno andělské ostří, začal si je proplétat mezi prsty a u toho si něco broukal.

„Nemůžeš toho nechat?" zeptala se Clary. „Je to protivný."

Jace si začal broukat hlasitěji. Bylo to takové hlasité, melodické broukání, něco mezi písní *Hodně štěstí, zdraví* a vojenským pochodem.

„Promiň mi tu facku," řekla.

Přestal broukat. „Buď ráda, že jsi praštila mě, a ne Aleka. Ten by ti to vrátil."

„Stejně vypadá, jako by na to celou dobu čekal," poznamenala Clary a nakopla prázdnou plechovku, která jí ležela v cestě. „Jakže vám to Alek řekl? Para cosi?"

„Parabátai," opravil ji Jace. „To znamená dvojici válečníků, kteří bojují spolu a jsou si blíž než bratři. Alek není jenom můj nejlepší přítel. Naši otcové byli v mládí *parabátai.* Jeho otec je můj kmotr, proto u nich bydlím. Jsou moje adoptivní rodina."

„Ale příjmením se nejmenuješ Lightwood."

„Ne," řekl Jace a Clary se chystala zeptat, jak se tedy jmenuje, už ale došli k jejímu domu a jí začalo bít srdce tak nahlas, že to snad muselo být slyšet na kilometry daleko. V uších jí hučelo a dlaně měla vlhké potem. Zastavila se u zimostrázového živého plotu a pomalu zvedla oči. Čekala, že uvidí žlutou policejní pásku přes vchodové dveře, trávník posetý skleněnými střepy a místo celého domu jen hromadu sutin.

Nic však nenapovídalo tomu, že by se tu něco dělo. Dům z červených cihel zářil v příjemném odpoledním světle. Kolem růžových keřů pod okny madam Dorotey líně bzučely včely.

„Vypadá to tady pořád stejně," řekla Clary.

„Jenom navenek." Jace sáhl do kapsy u džínů a vytáhl další z těch plastových udělátek, která považovala za mobilní telefony.

„Takže tohle je senzor? K čemu slouží?" zeptala se.

„Přijímá frekvence, podobně jako rádio, jenže tohle jsou démonické frekvence."

„Démoni krátkovlnné vysílání?"

„Něco v tom smyslu." Jace držel senzor před sebou a blížil se k domu. Když stoupali po schodech, přístroj vydával slabé cvakání, pak ale přestal. Jace se zamračil. „Zachytil nějakou stopu, klidně to ale může být pozůstatek z toho večera. Nemůžu najít nic dostatečně silného, co by naznačovalo, že jsou teď uvnitř démoni."

Clary vydechla. Ani si předtím neuvědomila, že zadržuje dech. „To je dobře." Sehnula se pro klíče. Když se narovnala, všimla si rýh na vchodových dveřích. Když tu byla naposledy, asi už byla moc velká tma, takže je neviděla. Dlouhé, rovnoběžné škrábance vypadaly jako stopy drápů vyryté hluboko do dřeva.

Jace se dotkl její ruky. „Půjdu první," řekl. Clary mu chtěla říct, že se za něj nepotřebuje schovávat, ale nějak ze sebe ta slova nedokázala dostat. Znovu okusila strach, který cítila, když poprvé uviděla zkázonoše. Zanechával jí na jazyku ostrou, měděnou pachuť, připomínající staré mince. Jace jednou rukou otevřel dveře a tou druhou, v níž držel senzor, jí pokynul, aby šla za ním. Ve vstupní hale Clary zamrkala, jak se snažila přivyknout na tmu. Žárovku pořád ještě nikdo nevyměnil a umouněný světlík nepropouštěl sluneční paprsky, takže se na podlaze ze štípaného mramoru válely stíny. Dveře od bytu madam Dorotey byly pevně zavřené. Škvírou pod nimi nepronikalo žádné světlo.

Jace zvedl ruku a přejel jí po zábradlí. Jeho dlaň byla mokrá a v šeru bylo vidět, že se přes ni táhne tmavě červená šmouha. „Krev."

„Možná je moje." Její hlas zněl kovově. „Víš, z toho večera."

„To už by dávno zaschla," řekl Jace. „Pojď."

Vydal se nahoru po schodech a Clary ho těsně následovala. Na odpočívadle byla tma, takže musela vyzkoušet tři klíče, než se

jí podařilo do zámku zasunout ten pravý. Jace se nad ní netrpělivě skláněl. „Nedýchej mi za krk," sykla na něj. Třásla se jí ruka. Západka zámku konečně povolila.

Jace ji odstrčil. „Já půjdu první."

Zaváhala a pak ustoupila, aby mohl projít. Měla lepkavé dlaně, a nebylo to horkem. V bytě totiž bylo docela chladno, až zima. Z předsíně vanul bodavě studený vzduch. Když šla za Jacem dlouhou předsíní do obývacího pokoje, cítila, jak jí naskakuje husí kůže.

Pokoj byl prázdný. Podivně, úplně prázdný, jako když se sem poprvé nastěhovaly — holé stěny a prázdná podlaha, žádný nábytek, někdo dokonce strhnul z oken záclony. Jen světlé čtverce na stěnách naznačovaly, kde dřív visely obrazy její matky. Clary se jako ve snu otočila a zamířila do kuchyně. Jace šel za ní a mhouřil světlé oči.

Kuchyň byla také prázdná, chyběla v ní lednička, židle i stůl. Skříňky byly otevřené a prázdné police jí připomínaly jednu básničku z dětství. Odkašlala si. „Na co by démonům byla naše mikrovlnka?" řekla.

Jace zavrtěl hlavou a koutky úst spustil dolů. „To nevím, ale teď tu žádné démony necítím. Řekl bych, že už dávno odešli."

Ještě jednou se rozhlédla. Roztržitě si všimla, že někdo uklidil rozlitou omáčku tabasco.

„Jsi spokojená?" zeptal se Jace. „Nic tu není."

Zavrtěla hlavou. „Chci vidět svůj pokoj."

Vypadal, jako by chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel. „Když to musí být," řekl a zasunul si andělské ostří do kapsy.

Světlo v předsíni nesvítilo, Clary ale nepotřebovala nic vidět, aby se vyznala ve vlastním bytě. S Jacem v patách došla ke dveřím svého pokoje a sáhla po klice. Klika byla studená, tak studená, až to skoro bolelo, bylo to jako dotýkat se holou rukou rampouchu. Viděla, jak na ni Jace rychle pohlédl, už ale tlačila na kliku, nebo se o to aspoň snažila. Klika se poddávala pomalu, neochotně, jako by se na druhé straně bořila do něčeho lepkavého a mazlavého...

Dveře se rozletěly dokořán a nárazem Clary odhodily. Sklouzla po podlaze předsíně a zastavila se až o protilehlou stěnu. Převalila se na břicho. Když se snažila vyškrábat na kolena, v uších jí tupě hučelo.

Jace se tiskl ke stěně a horečně si prohrabával kapsu, ve tváři překvapený výraz. Nad ním se jako pohádkový obr tyčil muž vysoký jako strom a v obrovské, mrtvolně bledé ruce držel širokou sekeru. Špinavými, roztrhanými hadry mu prosvítala umouněná kůže a místo vlasů měl jednu zašmodrchanou změť, slepenou nečistotami. Páchl jedovatým potem a hnijícím masem. Clary byla ráda, že mu nevidí do tváře, stačil jí pohled zezadu.

Jace už držel v ruce andělské ostří. Pozvedl je a zvolal: „Sansenoj!"

Z hůlky vyjela čepel. Clary si vzpomněla na staré filmy, kde se ve vycházkových holích ukrývaly bajonety, které se daly vysunout stisknutím spínače. Nikdy předtím však neviděla čepel podobnou této. Byla průhledná jako sklo, měla zářící rukojeť, byla neuvěřitelně ostrá a dlouhá skoro jako Jaceovo předloktí. Jace udělal výpad a seknul obra. Ten se s hlasitým řevem zapotácel.

Jace se rychle otočil a rozběhl se k ní. Chytil ji za paži, vytáhl ji na nohy a tlačil ji před sebou směrem k chodbě. Slyšela, že se netvor žene za nimi. Jeho kroky dopadaly na podlahu jako olověná závaží a rychle se přibližovaly.

Vyřítili se předsíní na odpočívadlo a Jace za nimi zabouchl dveře, zaslechla klapnutí automatického zámku a popadla dech. Dveře se otřásly v pantech, když zadržely strašlivou ránu přicházející zevnitř. Clary ustoupila až ke schodům. Jace se na ni podíval. Oči se mu leskly šíleným vzrušením. „Běž dolů! Jdi ven —"

Ozvala se další rána. Panty tentokrát povolily a dveře vyletěly do chodby. Zasáhly by Jace, kdyby ovšem neuskočil tak rychle, že to Clary skoro nepostřehla. Najednou stál na nejvyšším schodu a ostří mu plálo v ruce jako padlá hvězda. Viděla, jak se k ní Jace otočil a něco vykřikl, ale neslyšela ho přes řev netvora, který vyrazil ze zničených dveří a hnal se rovnou k němu. Přitiskla se ke zdi, monstrum kolem ní proběhlo a ji udeřil závan horka a odporného pachu. Pak se obr rozpřáhl sekerou a máchl jí proti Jaceovi. Ten se přikrčil a sekera se s hlasitou ránou zakousla do zábradlí.

Jace se zasmál. Zdálo se, že smích netvora rozzuřil. Pustil sekeru a vrhl se na Jace se zaťatými pěstmi nad hlavou. Jace opsal andělským ostřím rozmáchlý oblouk a až po rukojeť je zabodl do obrova ramene. Obr stál chvíli na místě a kýval se ze

strany na stranu. Pak vyrazil kupředu s rukama nataženýma před sebou. Lovec stínů uskočil stranou, ne však dost rychle. Obludné ruce ho sevřely, obr se zapotácel, upadl a Jace strhl s sebou ze schodů. Jace vydal jediný výkřik, po kterém následovala řada těžkých úderů a křupnutí a pak už jen ticho.

Clary se vyškrábala na nohy a rozběhla se dolů. Jace ležel roztažený pod schody a paži měl skrčenou pod tělem v nepřirozeném úhlu.

Přes nohy mu ležel obr a z ramene mu trčela rukojeť Jaceova ostří. Nebyl ještě úplně mrtvý, ale slabě sebou škubal a z pusy mu vytékala krvavá pěna. Clary mu teď viděla do tváře, která byla mrtvolně bílá a pokrytá kůží podobnou papíru. Brázdila ji černá síť odporných jizev, přes kterou bylo skoro nemožné rozeznat jeho rysy. Místo očních důlků měl hnisavé rány. Clary se snažila potlačit nutkání k zvracení, klopýtavě sešla několik posledních schodů, překročila netvora v křeči a poklekla vedle Jace.

Vůbec se nehýbal. Položila mu ruku na rameno a cítila, že jeho košile je lepkavá krví, jen nevěděla, jestli jeho vlastní nebo obrovou. „Jaci?"

Otevřel oči. „Je po něm?"

„Skoro," řekla Clary ponuře.

„K čertu." Trhl sebou. „Moje nohy —"

„Nehýbej se." Clary po kolenou přelezla za něj, uchopila ho pod pažemi a zatáhla. Když se jeho nohy uvolnily zpod křečovitě se svíjejícího těla, zasténal bolestí. Clary ho pustila a Jace se postavil. Levou ruku měl položenou křížem přes hrudník. Vstala. „Máš něco s rukou?"

„Je zlomená," řekl. „Mohla bys mi sáhnout do kapsy?"

Zaváhala a pak přikývla. „Do které?"

„Do náprsní na pravé straně. Vytáhni jedno andělské ostří a podej mi ho." Když nervózně vklouzla prsty do jeho kapsy, ani se nepohnul. Stála tak blízko, že cítila jeho vůni, směs potu, mýdla a krve. Na šíji ji šimral jeho dech. Prsty nahmatala zbraň a podala mu ji, aniž by se na něj podívala.

„Díky," řekl. Krátce přejel po proutku prsty, než vyslovil jeho jméno: „Senoj." Stejně jako předtím vyjela nebezpečně vypadající čepel a svým leskem ozářila Jaceovu tvář. „Nedívej se," řekl jí a postavil se nad tělo zjizveného netvora. Zvedl ostří nad hlavu a

spustil je dolů. Obrovi vytryskla z hrdla krev a postříkala Jaceovi boty.

Napůl čekala, že mrtvola teď zmizí, propadne se sama do sebe jako ten chlapec v Pandemoniu, to se však nestalo. Vzduch byl nasycen těžkým, kovovým pachem krve. Jace se zhluboka nadechl. Měl bledou tvář, Clary však nevěděla, zda to způsobila bolest, nebo odpor. „Říkal jsem ti, ať se nedíváš," připomněl jí.

„Čekala jsem, že zmizí," řekla. „Zpátky do svojí dimenze, tak jsi mi to řekl."

„Řekl jsem, že se to stává démonům, když umřou." Rychlým pohybem setřásl z ramene bundu a odhalil levou paži. „Tohle ale nebyl démon." Pravou rukou vytáhl něco, co měl za opaskem. Byl to ten hladký podlouhlý předmět ve tvaru hůlky, pomocí kterého Jace vtiskl Clary do kůže překrývající se kruhy. Když se na něj podívala, začalo ji pálit předloktí.

Jace si všiml jejího upřeného pohledu a roztáhl rty do strašidelného úsměvu. „To je stéla," vysvětlil. Přiložil ji ke znamení, které měl pod ramenem; byl to podivný tvar připomínající hvězdu. Na kůži mu jasně vystoupily dva její cípy, které nebyly spojené se zbytkem znamení. „A tohle se stane, když se lovec stínů zraní," dodal.

Špičkou stély nakreslil čáru spojující oba cípy hvězdy. Když odtáhl ruku, znamení zazářilo, jako by bylo nakresleno fosforeskujícím inkoustem. Před Claryinýma očima se mu vpilo do kůže, jako když se něco pomalu potápí pod hladinu. Zanechalo po sobě jedinou stopu - tenkou, bledou jizvu, která téměř nebyla vidět.

Clary vytanul na mysli jeden obraz. Matčina záda, která nebyla zcela skryta horním dílem plavek, její lopatky a křivku její páteře pokrývaly úzké bílé skvrnky. Bylo to jako nějaký přelud, který viděla ve snu, věděla totiž, že matčina záda takhle ve skutečnosti nevypadají. Ten obraz jí ale vrtal v hlavě.

Jace si oddechl a z tváře se mu vytratil napjatý výraz prozrazující bolest. Pohnul paží, nejdřív pomalu a pak už jistěji, zvedl ji nahoru a zase ji spustil, zaťal ruku v pěst. Zjevně už nebyla zlomená.

„To je neuvěřitelný," řekla Clary. „Jak jsi to...?"

„To byla *iratze,* hojivá runa," řekl Jace. „Aktivuje se, když ji dokreslíš stélou." Zastrčil si podlouhlý předmět za opasek a znovu si

na rameno natáhl bundu. Špičkou boty šťouchl do mrtvoly. „Budeme to muset říct Hodgeovi," řekl. „Ten bude šílet," dodal, jako by mu myšlenka na Hodgeův hněv působila potěšení. Clary si pomyslela, že Jace nejspíš patří k lidem, kteří jsou rádi, když se něco děje, i když to není nic dobrého.

„Proč bude šílet?" řekla Clary. „A jestli jsem to pochopila správně, tak tahle věc není démon, proto ho nezaregistroval senzor, že jo?"

Jace přikývl. „Vidíš ty jizvy na jeho obličeji?"

„Jo."

„Ty jsou od stély. Od stejné, jako je tahle." Poklepal na hůlku, kterou měl zasunutou za opaskem. „Chtěla jsi vědět, co se stane, když vtiskneš znamení někomu, kdo nemá krev lovců stínů. Jedno znamení tě jenom spálí, ale když je jich hodně a jsou silná... a vtiskneš je do kůže úplně obyčejnému člověku, který nepochází z lovců stínů..., pak se stane tohle." Bradou ukázal na mrtvolu. „Runy působí strašlivou bolest. Poznamenaní z toho zešílí, bolest jim zatemní mysl. Stanou se z nich zuřiví zabijáci bez mozku. Nespí ani nejedí, pokud je k tomu nedonutíš, a většinou dost rychle umírají. Runy mají obrovskou moc a můžeš je použít k dobrým účelům, ale také ke zlým. Zavržení představují zlo."

Clary ho s hrůzou sledovala. „Ale proč by si někdo dělal něco takovýho?"

„Nikdo si to nedělá dobrovolně. Udělají jim to jiní. Třeba čaroděj nebo někdo z podsvětа, kdo se dal na špatnou cestu. Zavržení poslouchají ty, kdo jim vtiskli znamení, a jsou to šílení zabijáci. Taky dokážou plnit jednoduché příkazy. Je to jako... jako mít armádu otroků." Překročil mrtvolu zavrženého a přes rameno se na ni ohlédl. „Já jdu zpátky nahoru."

„Ale tam nic není."

„Mohlo by jich tam být víc," řekl. Znělo to, skoro jako by si to přál. „Radši počkej tady." Rozběhl se do schodů.

„Být tebou, tak bych to nedělala," ozval se rezavý, povědomý hlas. „Tam, odkud přišel tenhle, je jich víc."

Jace, který už byl skoro nahoře, se otočil a zůstal zírat. Clary na tom byla stejně, i když okamžitě věděla, kdo to promluvil. Ten hlas, který skřípal jako štěrk, byl nezaměnitelný.

„Madam Doroteo?"

Stařena vznešeně naklonila hlavu. Stála ve dveřích svého bytu a na sobě měla něco, co vypadalo jako stan z fialového surového hedvábí. Na zápěstích a okolo krku jí visely třpytivé zlaté řetízky. Z drdolu na vrcholku hlavy se jí uvolňovaly dlouhé vlasy s jezevčími pruhy.

Jace pořád jen zíral. „Ale..."

„Víc čeho?" zeptala se Clary.

„Víc zavržených," odpověděla Dorotea veselým tónem, který Clary nepovažovala za odpovídající dané situaci. Rozhlédla se po hale. „Pěkně jste to tady zaneřádili, co? A vsadím se, že jste neměli v plánu to uklidit. Jak typické."

„Ale vy jste *civil,"* konečně dokončil větu Jace.

„Jsi tak všímavý," řekla Dorotea se zábleskem v očích. „S tebou to tedy Spolek vyhrál."

Jaceův ohromený výraz ustoupil ve prospěch narůstajícího vzteku. „Vy víte o Spolku?" zeptal se. „Víte o Spolku, věděla jste, že jsou v tomhle domě zavržení, a nenahlásila jste to? Už jenom samotná existence zavržených je zločin proti Úmluvě —"

„Spolek ani Úmluva pro mě nikdy nic neudělaly," řekla madam Dorotea a z očí jí čišel hněv. „Nic jim nedlužím." Její newyorský přízvuk na chvíli zmizel a nahradil jej jiný, silnější akcent, který Clary nedokázala identifikovat.

„Jaci, přestaň," zarazila ho Clary. Obrátila se k madam Dorotee. „Pokud víte o Spolku a zavržených, nevíte taky náhodou, co se stalo mojí matce?" zeptala se.

Dorotea zavrtěla hlavou a její náušnice se rozhoupaly. Ve tváři se ji mihlo cosi jako soucit. „Radím ti, abys radši na matku zapomněla. Je pryč," řekla.

Clary se zdálo, že se jí rozhoupala země pod nohama. „Tím myslíte, že je mrtvá?"

„Ne." Dorotea to vyslovila téměř neochotně. „Jsem si jistá, že ještě žije. Zatím."

„Tak to ji musím najít," rozhodla se Clary. Svět už se s ní nehoupal. Jace stál za ní a rukou ji držel za loket, jako by ji chtěl podepřít, ale skoro si toho nevšimla. „Rozumíte? Musím ji najít, než —"

Madam Dorotea zvedla ruku. „Nechci se zaplést do záležitostí lovců stínů."

„Ale vy jste přece mámu znala. Byla vaše sousedka —"

„Tohle je oficiální vyšetřování jménem Spolku," přerušil ji Jace. „Vždycky můžu přivést mlčenlivě bratry."

„Ale do -" Dorotea vrhla rychlý pohled ke svým dveřím a pak se podívala na Jace a Clary. „Možná byste mohli jít na chvilku dovnitř," řekla nakonec. „Řeknu vám, co vím." Vykročila ke dveřím, ale zastavila se na prahu a zlobně se na ně zadívala. „Ale jestli někomu řekneš, že jsem vám pomohla, lovče stínů, zítra se probudíš a budeš mít místo vlasů hady a pár rukou navíc."

„Dvě ruce navíc by se mi mohly hodit," řekl Jace. „V boji to bude výhoda."

„Ne, pokud ti rostou z..." Dorotea se zarazila a poněkud potměšile se na něj usmála. „Krku."

„No teda," řekl Jace slabě.

„Přesně tak, Jaci Waylande." Dorotea vešla do bytu a fialový stan kolem ní vlál jako nějaká křiklavá vlajka. Clary se podívala na Jace. „Waylande?"

„Tak se jmenuju." Jace vypadal otřeseně. „Nemůžu říct, že bych byl rád, že to ví."

Clary se zadívala za Doroteou. V bytě byla rozsvícena světla a hala se plnila těžkou vůní vonných tyčinek, která se nepříjemně mísila s pachem krve. „Ale stejně si myslím, že bychom si s ní mohli zkusit promluvit. Co tím můžeme ztratit?"

„Až v našem světě strávíš trochu víc času, už mi takovou otázku nikdy nepoložíš," řekl Jace.

7

DVEŘE PĚTI DIMENZÍ

Byt madam Dorotey byl rozvržen zhruba stejně jako Claryin, i když využitím prostoru se výrazně lišil. Předsíň zapáchající vonnými tyčinkami byla ověšena korálkovými závěsy a astrologickými plakáty. Jeden zobrazoval souhvězdí zvěrokruhu, další byl průvodce čínskými magickými symboly, na jiném byla ruka s roztaženými prsty a pečlivě popsanými čárami v dlani. Nad rukou stál nápis *„In manibus fortuna",* vyvedený rádoby starobylým písmem. Podél zdi vedle dveří se táhly police s knihami naskládanými na sobě.

Jeden korálkový závěs se rozcinkal, jak jím madam Dorotea prosu čila hlavu. „Zajímá tě čtení z ruky?" zeptala se, když si všimla Claryina upřeného pohledu. „Nebo tady jenom tak slídíš?"

„Ani jedno," řekla Clary. „Opravdu umíte věštit?"

„Moje matka byla úžasně nadaná. Dokázala lidem předpovědět budoucnost z ruky nebo z čajových lístků na dně šálku. Naučila mě pár triků." Zadívala se na Jace. „Když mluvíme o čaji, mladý muži, nedáš si?"

„Cože?" řekl Jace s nervózním výrazem ve tváři.

„Čaj. Podle mě uklidňuje žaludek, ale taky napomáhá soustředěni. Skvělý nápoj, tenhle čaj."

„Já si dám," ozvala se Clary, když si uvědomila, kdy naposledy něco jedla nebo pila. Měla pocit, že od té doby, co se probudila, funguje její tělo jen díky adrenalinu.

Jace se podřídil. „Tak dobře. Tedy pokud to nebude Earl Grey," dodal a nakrčil svůj úzký nos. „Nesnáším bergamot."

Madame Dorotea se hlasitě zachichotala a zmizela za korálkovým závěsem, který se jejím pohybem lehce rozhoupal.

Clary povytáhla obočí a podívala se na Jace. „Nesnášíš bergamot?"

Jace mezitím přešel k úzké knihovně a zkoumal její obsah. „Máš s tím problém?"

„Ze všech kluků v mým věku, co jsem kdy poznala, jsi možná jedinej, kdo ví, co je bergamot, a navíc, že je v čaji Earl Grey."

„No, víš," řekl Jace a vrhl na ni povýšený pohled, „já nejsem jako ostatní kluci. A mimoto," dodal a vzal do ruky jednu z knih, „v

Institutu máme povinné hodiny základního lékařského využití rostlin. Je to nezbytnost."

„Myslela jsem si, že všechny vaše hodiny se jmenujou třeba *vraždění II nebo popravy pro začátečníky."*

Jace otočil stránku. „Moc vtipné, Frayová."

Clary, která si pořád ještě prohlížela plakát s dlaní, se k němu prudce otočila. „Takhle mi neříkej."

Překvapeně vzhlédl od knihy. „Proč ne? Je to přece tvoje příjmení, ne?“

Před očima jí vyvstal Simon. Simon, jak ho naposledy viděla, když vyběhla z kavárny Java Jones a on jen zíral za ní. Otočila se zpět k plakátu a zamrkala. „Prostě mi tak neříkej."

„Chápu," řekl Jace a ona z jeho hlasu vytušila, že to opravdu chápe, a to víc, než by chtěla. Slyšela, jak hodil knihu zpátky na polici. „Těmihle krámy chce asi ohromit důvěřivé lidi," prohlásil znechuceně. „Není tady jediná seriózní kniha."

„Jenom proto, že ty se zabýváš jiným druhem magie -" začala Clary rozzlobeně.

Stáhl tvář do zuřivého výrazu a tím ji umlčel. „Já se *nezabývám magií,"* řekl. „Už si to zapamatuj. Lidské bytosti nemohou používat magii, je to součást lidské podstaty. Magie je jen pro čarodějnice a čaroděje, protože v sobě mají krev démonů."

Clary chvíli trvalo, než tu informaci zpracovala. „Ale já jsem viděla, že magii používáš. Máš začarovaný zbraně..."

„Používám magické nástroje. A i kvůli tomu musím projít dost tvrdým výcvikem. Taky mě chrání runové tetování na kůži. Kdybys *ty* chtěla použít třeba některé andělské ostří, nejspíš by tě popálilo, možná i zabilo."

„A co kdybych taky měla tetování?" zeptala se Clary. „Mohla bych je pak používat?"

„Ne," odpověděl Jace podrážděně. „Znamení jsou jenom jedna věc. Pak jsou tu ještě testy, zkoušky, úrovně výcviku... Radši na to prostě zapomeň, ano? A drž se dál od andělských ostří. Vlastě se bez dovolení nedotýkej žádné z mých zbraní."

„No vidíš, a to jsem je chtěla všechny prodat na eBay," zamumlala Clary.

„Na čem?"

Clary se na něj zdvořile usmála. „To je mytické místo s obrovskou magickou silou."

Jace se zatvářil zmateně, pak jen pokrčil rameny. „Většina mýtů je aspoň z části pravdivá."

„Začínám tomu věřit."

Korálkový závěs opět zacinkal a objevila se v něm hlava madam Dorotey. „Čaj je na stole," řekla. „Nestůjte tady jako dva oslové. Pojďte do salónku."

„Vy tu máte salónek?" zeptala se Clary.

„Jistě že tu mám salónek," řekla Dorotea. „Kde bych asi tak přijímala návštěvy?"

„Jen si odložím klobouk u komorníka," řekl Jace.

Madam Dorotea po něm šlehla nevraživým pohledem. „Kdybys byl jen z půlky tak vtipný, jak si myslíš, že jsi, byl bys pořád ještě dvakrát vtipnější, než doopravdy jsi, mladíku." Zmizela za závěsem a v cinkání korálků téměř zaniklo její hlasité odfrknutí.

Jace se zamračil. „Moc nechápu, co tím myslela."

„Vážně?" řekla Clary. „Mně to přišlo úplně jasný." Než stačil odpovědět, prošla korálkovým závěsem.

Salónek byl osvětlen tak spoře, že Clary musela několikrát zamrkat, aby její oči přivykly šeru. Kolem černých sametových závěsů zatažených po celé délce levé stěny prosvítalo slabé světlo. Na tenkých provázcích viseli ze stropu vycpaní ptáci a netopýři s lesklými černými korálky místo očí. Podlaha byla pokryta rozedranými perskými koberci, jež při každém kroku vypouštěly obláčky prachu. Okolo nízkého stolku stálo několik naducaných růžových křesel.

Na jednom kraji stolku byl položen balíček tarotových karet, svázaný hedvábnou stuhou, na druhém křišťálová koule se zlatým podstavcem. Uprostřed čekal na společnost stříbrný čajový servis - podnos s úhledně naskládanými sendviči a čajová konvice, z níž stoupal tenký proužek bílé páry, a před dvěma křesly byly připraveny dva šálky se sladěnými podšálky.

„Páni," řekla Clary slabě. „To vypadá skvěle." Usadila se v jednom z křesel. Bylo příjemné si sednout.

Dorotea se usmála a v očích se jí potměšile zablýsklo. „Dejte si čaj," pobídla je a zvedla konvici. „Mléko? Cukr?"

Clary se úkosem podívala na Jace, který seděl vedle ní a už se stihl zmocnit podnosu se sendviči. Zblízka si jej prohlížel. „Cukr," řekla.

Jace pokrčil rameny, vzal si sendvič a podnos položil. Clary ho obezřetně pozorovala, když se do sendviče zakousl. Znovu pokrčil rameny. „Okurkové," odpověděl na její pohled.

„Vždycky jsem měla pocit, že okurkové sendviče se k čaji hodí nejlíp, nemyslíte?" zeptala se madam Dorotea neadresně.

„Nesnáším okurku," prohlásil Jace a podal zbytek svého sendviče Clary. Zakousla se do něj. Obsahoval dokonale vyváženou kombinaci majonézy a pepře. V žaludku jí zakručelo na znamení vděčnosti za první potravu, kterou pozřela od chvíle, kdy se Simonem jedli nachos.

„Okurka a bergamot," řekla Clary. „Existuje ještě něco, co nesnášíš a o čem bych měla vědět?"

Jace se podíval na Doroteu přes okraj svého šálku. „Ještě podvodníky," odpověděl.

Stařena nevzrušeně položila konvici s čajem na stůl. „Klidně mi můžeš říkat, že jsem podvodnice. Máš pravdu, nejsem žádná čarodějnice. Moje matka ale byla."

Jace se zakuckal čajem. „To není možné."

„Proč ne?" chtěla vědět Clary. Usrkla ze svého šálku. Čaj byl hořký, prosycený vůní rašeliny.

Jace vydechl. „Protože jsou to napůl lidé a napůl démoni. Všichni čarodějové a čarodějnice jsou kříženci. A protože jsou kříženci, nemůžou mít děti. Jsou sterilní."

„Jako muly," řekla Clary zamyšleně, když se jí vybavilo něco z hodin biologie. „Muly jsou sterilní kříženci."

„Máš ohromující znalosti hospodářského dobytka," řekl Jace. „Všichni podsvěťané jsou z určité části démoni, jenom čarodějové ale mají démony přímo za rodiče. Proto jsou nejmocnější."

„Upíři a vlkodlaci jsou taky částečně démoni? A víly?"

„Upíři a vlkodlaci vznikli jako důsledek nemocí, které sem démoni přenesli ze svých domovských dimenzí. Většina démoních nemocí je pro lidi smrtelná, v tomhle případě ale u nakažených nastávají místo smrti zvláštní změny. A víly —"

„Víly jsou padlí andělé, svržení z nebe pro svou pýchu," doplnila Dorotea.

„Tak to tvrdí legenda," dodal Jace. „Také se říká, že jsou to potomci démonů a andělů, což mi vždycky přišlo pravděpodobnější. Spojení dobra se zlem. Víly jsou krásné, jak se to říká o andělích, ale mají v sobě dost zla a krutosti. A uvidíš, že většina z nich se vyhýbá polednímu slunci..."

„Protože ďábel nemá síly, než v noční temnotě," řekla Dorotea tiše, jako by odříkávala nějakou starou báseň.

Jace se na ni zaškaredil. Clary řekla: „Jak se to říká o andělích? Chceš tím říct, že andělé —"

„Už dost o andělích," řekla najednou praktickým tónem Dorotea. „Je pravda, že čarodějové nemůžou mít děti. Moje matka mě adoptovala, protože se chtěla ujistit, že tu někdo zůstane a pohlídá tohle místo, až odejde. Nepotřebuji sama ovládat magii, musím jenom pozorovat a hlídat."

„Hlídat co?" zeptala se Clary.

„Dobrá otázka." Stařena se s mrknutím natáhla k podnosu pro sendvič, tác však už byl prázdný. Clary všechno snědla. Dorotea se zasmála. „Je hezké v téhle době potkat mladou dámu, která se umí pořádně najíst. Za mých časů byly dívky statné a urostlé, ne jako ta dnešní tintítka."

„Díky," řekla Clary. Vybavila si Isabelin útlý pas a najednou si připadala obrovská. Položila šálek, který na talířku zařinčel.

Madam Dorotea se po hrníčku bleskurychle vrhla a upřeně se do něj zadívala. Mezi namalovanými obočími se jí objevila vráska.

„Co se děje?" zeptala se Clary nervózně. „Já jsem ten šálek naťukla?"

„Čte ti budoucnost z čajových lístků," vysvětlil Jace znuděně, ale pak se naklonil dopředu spolu s Clary. Dorotea otáčela šálkem v tlustých prstech a mračila se.

„Je to špatný?" zeptala se Clary.

„Není to ani dobré, ani špatné. Jen zmatené." Dorotea se podívala na Jace. „Dej mi svůj šálek," nařídila mu.

Jace se zatvářil uraženě. „Ale já jsem ještě nedopil..."

Stařena mu vytrhla šálek z ruky a zbytek čaje nalila zpět do konvice. Zachmuřeně pozorovala to, co v šálku zbylo. „V tvé budoucnosti vidím násilí, spoustu krve prolité tebou i jinými. Zamiluješ se do špatné osoby. Také máš nepřítele."

„Jenom jednoho? Tak to je dobrá zpráva." Jace se opřel o opěradlo židle. Dorotea položila jeho šálek a zase vzala do rukou Claryin. Zavrtěla hlavou.

„Tady není nic ke čtení. Obrazy nedávají smysl, jsou zpřeházené." Zadívala se na Clary. „Máš v mysli nějaký blok?"

To Clary zmátlo. „Cože?"

„Třeba kouzlo, které by mohlo skrýt nějakou vzpomínku nebo zablokovat tvůj Zrak."

Clary zavrtěla hlavou. „Ne, vůbec ne."

Jace se ostražitě naklonil dopředu. „Ne tak rychle," řekl. „Pravda je, že tvrdí, že nikdy Zrak neměla, až tenhle týden. Možná —"

„Možná jsem jenom trochu opožděná," obořila se na něj Clary. „A opovaž se na mě pošilhávat, jenom proto, že jsem to řekla."

Jace se zatvářil ublíženě. „To jsem neměl v úmyslu."

„Viděla jsem na tobě, jak se k tomu chystáš."

„Možná," připustil Jace. „Ale to neznamená, že nemám pravdu. Něco ti blokuje vzpomínky, tím jsem si skoro jistý."

„No dobře, tak zkusíme něco jiného." Dorotea položila šálek a sáhla po tarotových kartách, svázaných hedvábnou stuhou. Rozložila karty do vějíře a nabídla je Clary. „Přejeď po nich rukou a vyber si tu, která bude na dotek teplá nebo studená nebo se ti jakoby přilepí k prstům. Vytáhni ji a ukaž mi ji."

Clary poslušně přejela prsty po kartách. Na dotek byly chladné a kluzké, ale žádná nepůsobila tepleji nebo studeněji, ani se jí nepřilepila k prstům. Nakonec náhodně jednu vybrala a vytáhla ji.

„Pohárové eso," řekla Dorotea trochu zmateně. „Karta lásky."

Clary kartu otočila a podívala se na ni. Karta byla těžká a z obrázku na přední straně vystupovala ruční malba. Byla na něm ruka držící pohár před zářícím sluncem, vybarveným jasnou žlutou. Pohár byl ze zlata, zdobený vzorem menších sluncí a rubíny. Styl malby znala stejně dobře jako vlastní dech. „To je dobrá karta, ne?"

„Ne nutně. Ty nejhorší věci, které lidé páchají, se dějí ve jménu lásky," řekla madam Dorotea se zábleskem v očích. „Ale je to mocná karta. Říká ti něco?"

„Že ji namalovala moje matka," odpověděla Clary a hodila kartu na stůl. „Nemám pravdu?"

Dorotea přikývla a po tváři se jí rozlil potěšený výraz. „Namalovala celý tenhle balíček. Dala mi ho jako dárek."

„ To tvrdíte vy." Jace vstal a vrhl na ni chladný pohled. „Jak dobře jste znala Claryinu matku?"

Clary zvrátila hlavu, aby se na něj mohla podívat. „Jaci, nemusíš —"

Dorotea se v křesle opřela a vějíř karet si položila na široký hrudník. „Jocelyn věděla, kdo jsem, a já zase věděla, kdo je ona. Moc jsme o tom nemluvily. Někdy mi prokázala službu, třeba namalovala tenhle balíček karet, a já jí za to řekla pár klepů z podsvěta. Chtěla, abych dávala pozor, jestli nezaslechnu jedno jméno."

Jace měl neproniknutelný výraz. „A co to bylo za jméno?"

„Valentýn."

Clary se na židli narovnala. „Ale to je —"

„Co tím myslíte, že víte, kdo byla Jocelyn? Kdo byla?" zeptal se Jace.

„Jocelyn byla tím, kým byla," odpověděla Dorotea. „V minulosti ale byla to, co ty. Lovec stínů. Patřila ke Spolku."

„Ne," zašeptala Clary.

Dorotea se na ni podívala smutnýma, téměř laskavýma očima. „Je to pravda. Chtěla žít právě v tomhle domě, protože —"

„Protože tenhle dům je svatyně," řekl Jace Dorotee. „Je to tak? Vaše matka byla strážkyně. Vytvořila tohle skryté a chráněné místo, je to ideální útočiště pro tvory z podsvěta na útěku. Tohle teď děláte, ne? Schováváte tady zločince."

„Ty bys je tak určitě nazval," řekla Dorotea. „Znáš motto Úmluvy?"

„Sed lex dura lex," odříkal Jace automaticky. „Zákon je tvrdý, ale je to Zákon."

„Někdy je ale Zákon až moc tvrdý. Vím, že kdyby mě Spolek mohl vzít mojí matce, udělal by to. To mám dopustit, aby se to dělo jiným?"

„Takže vy jste lidumilka." Jace se ušklíbl. „Myslíte si, že uvěřím tomu, že vám podsvěťané za každé použití svatyně nezaplatí tučnou sumičku?"

Dorotea roztáhla ústa do úsměvu tak širokého, že se jí zlatě zablýskly stoličky. „Ne všichni můžeme žít ze svojí vizáže jako ty."

Jace na lichotku nezareagoval. „Měl bych o vás říct Spolku —"

„To nemůžeš!" Clary už stála na nohou. „Slíbil jsi to."

„Nikdy jsem nic neslíbil." Jace se tvářil vzpurně. Přešel ke stěně a trhnutím odhrnul jeden sametový závěs. „Můžete mi říct, co je tohle?" zeptal se.

„To jsou dveře, Jaci," řekla Clary. Opravdu to byly dveře, zvláštně zasazené do zdi mezi dvěma arkýřovými okny. Ty dveře nemohly nikam vést, protože by je v tom případě bylo vidět zvenku. Vypadaly jako vyrobené z nějakého jemně zářícího kovu, hladšího než mosaz, ale pevného jako železo. Knoflík dveří byl odlitý do tvaru oka.

„Buď zticha," řekl Jace rozzlobeně. „Je to portál, nemám pravdu?"

„Jsou to dveře pěti dimenzí," řekla Dorotea a položila tarotové karty na stůl. „Prostorové rozměry nejsou jako přímky, víš?" dodala, Když si všimla Claryina nechápavého pohledu. „Jsou v nich skryté různé dolíky a záhyby a kouty a škvíry. Je trochu problém to vysvětlit, když nevíš nic o teorii dimenzí, ale v zásadě je to tak, že tě ty dveře můžou v téhle dimenzi dopravit kamkoli, kde chceš být. Je to –„

„Únikový východ," doplnil Jace. „Proto tady chtěla tvoje matka bydlet, aby mohla kdykoli okamžitě utéct."

„Tak proč teda neutekla...?" začala Clary větu, ale pak se v náhleni návalu hrůzy odmlčela. „Kvůli mně," řekla. „Nechtěla tu noc odejít beze mě. Proto tady zůstala."

Jace zavrtěl hlavou. „Nemůžeš si to dávat za vinu."

Clary cítila, jak se jí za víčky tvoří slzy. Odstrčila Jace a zamířila ke dveřím. „Chci vědět, kam mohla jít," řekla a natáhla ruku ke dveřím. „Chci vědět, kam chtěla utéct —"

„Clary, ne!" Jace ji chtěl zadržet, ale ona už prsty pevně svírala knoflík u dveří. Rychle se jí v ruce otočil a dveře se rozletěly, jako by do nich strčila. Dorotea s výkřikem neobratně vstala, ale už bylo pozdě. Než stihla Clary dokončit větu, stáhlo ji to dovnitř a vymrštilo do prázdného prostoru.

8

OBLÍBENÁ ZBRAŇ

Byla příliš překvapená na to, aby mohla křičet. Ze všeho nejhorší byl ten pocit, když se propadla do nicoty. Srdce jí vyletělo až do krku a žaludek měla jako na vodě. Roztáhla ruce a snažila se něčeho zachytit, čehokoli, co by její pád zpomalilo.

Pod rukama ucítila nějaké větve. Chytila se jich tak pevně, že z nich servala všechny listy. Pak tvrdě dopadla na udusanou zem a narazila si při tom kyčel a rameno. Otočila se na záda a nasála vzduch do plic. Zrovna se chtěla posadit, když na ní cosi přistálo.

Přirazilo ji to k zemi. Do čela jí udeřilo jiné čelo a kolena jí otloukly cizí údy. Clary, zapletená do změti rukou a nohou, vykašlala z úst vlasy - také cizí - a snažila se osvobodit se od té váhy, která ji málem zamáčkla do země.

„Au," rozhořčeně jí vyjekl do ucha Jace. „Rýpla jsi mě loktem."

„To proto, žes na mě spadl."

Zvedl se na rukou a klidně se na ni podíval. Clary nad jeho hlavou zahlédla modré nebe, kousek větve a roh domu obloženého šindeli. „No, nedala jsi mi tak úplně na vybranou, víš?" řekl. „Vesele sis proskočila tím portálem, jako bys nasedala na metro linky F. Máš štěstí, že jsme nepřistáli uprostřed East River."

„Nemusel jsi skákat za mnou."

„Ale musel," ohradil se. „Máš moc málo zkušeností na to, aby ses v nějaké nebezpečné situaci dokázala ubránit beze mě."

„To je od tebe hezký. Možná ti odpustím."

„Odpustíš? A co?"

„To, žes mi řekl, ať jsem zticha."

Přimhouřil oči. „Já jsem ti neřekl... Teda vlastně řekl, ale ty jsi —"

„To je jedno." Rukou, kterou měla zkroucenou za zády, jí začaly projíždět křeče. Překulila se na bok, aby si paži uvolnila, a uviděla suchý, hnědý trávník, drátěný plot a zbytek šindelového domu, který jí byl bolestně známý.

Ztuhla. „Já vím, kde jsme."

Jace přestal reptat. „Cože?"

„Tohle je Lukův dům." Posadila se, takže odstrčila Jace stranou. Elegantně vyskočil a natáhl k ní ruku, aby jí pomohl vstát. Ignorovala ho a vyškrábala se na nohy, potřásajíc ztuhlou paží. Stáli před malým, šedým řadovým domkem, který byl usazen mezi ostatními řadovými domky lemujícími nábřeží brooklynské čtvrti Williamsburg. Od East River povíval větřík a rozhoupával malý vývěsní štít, který visel nad cihlovými schody před vchodem. Clary pozorovala Jace, jak nahlas čte slova napsaná tiskacími písmeny: *„Garrowayův antikvariát. Použité i nové knihy, staré tisky. V sobotu zavřeno."* Podíval se na tmavé vchodové dveře s otočným knoflíkem, zajištěné těžkým visacím zámkem. Na rohožce ležela nedotčená pošta za několik dní. Pohlédl na Clary. „On bydlí v knihkupectví?"

„Bydlí v bytě za ním." Clary se rozhlédla po prázdné ulici, která na jedné straně končila klenutým obloukem Williamsburského mostu a na druhé straně opuštěným cukrovarem. Nad líně se přelévající mořskou úžinou zapadalo slunce za mrakodrapy na dolním Manhattanu, takže jejich okraje zlatě zářily. „Jaci, jak jsme se sem dostali?"

„Portálem," odpověděl Jace a zkoumal visací zámek. „Přepraví tě na místo, na které zrovna myslíš."

„Ale já jsem na žádný místo nemyslela," namítla Clary. „Nemyslela jsem vůbec na nic."

„Musela jsi." Opustil toto téma, které ho zjevně nezajímalo. „Každopádně, teď jsme tady, takže..."

„Co?"

„Co chceš dělat?"

„Asi jít pryč," řekla Clary hořce. „Luke mi řekl, ať sem nechodím."

Jace zavrtěl hlavou. „A ty se s tím jenom tak smíříš?"

Clary se schoulila do sebe. Navzdory teplému večeru jí byla zima. „Mám snad na vybranou?"

„Vždycky máme na vybranou," řekl Jace. „Být tebou, docela by mě zajímalo, co teď s Lukem je. Máš k tomu domu klíče?"

Clary zavrtěla hlavou. „Ne, ale Luke někdy nezamyká zadní dveře." Ukázala na úzký průchod mezi Lukovým a vedlejším domkem. Vedle svazku složených novin a nádoby s prázdnými plechovkami od koly stály vyrovnány plastové popelnice. Aspoň že Luke pořád ještě zodpovědně třídí odpad.

„Jsi si jistá, že není doma?" zeptal se Jace.

Podívala se na volný kus obrubníku. „No, nemá tady dodávku, obchod je zavřený a nikde se nesvítí. Řekla bych, že není."

„Tak jdi první."

Úzký průchod mezi řadovými domky končil vysokým drátěným plotem, který ohrazoval Lukovu zahrádku za domem. Jediná rostlina, jíž se tam zjevně dařilo, byl plevel, který se prodral skrze dlaždice a roztrhal je na kousíčky.

„Tak jdeme na to," řekl Jace, vrazil špičku boty do jednoho oka plotu a vylezl nahoru. Plot chrastil tak hlasitě, že se Clary nervózně rozhlédla, v sousedních domech se však nesvítilo. Jace nahoře přelezl, na druhé straně seskočil dolů a dopadl do křoví, z něhož se ozval ohlušující jekot.

Chvíli si Clary myslela, že musel šlápnout na toulavou kočku. Slyšela, jak Jace vykřikl překvapením a přepadl dozadu. Z křoví se vynořil temný stín, na kočku příliš velký, a v přikrčení vyrazil přes dvorek. Jace bleskurychle vyskočil a s výrazem zabijáka se vrhl za stínem.

Clary vylezla na plot. Když nahoře přehodila nohu, zachytily se Isabeliny džíny za trčící drát a na straně se roztrhly. Dopadla na zem a její podrážky zanechaly v měkké půdě dva dolíky, právě když Jace vydal vítězný pokřik. „Mám ho!" Když se Clary otočila, uviděla, že Jace sedí na zádech ležícímu vetřelci, který má ruce za hlavou. Jace ho chytil za zápěstí. „Tak pojď, ať se na tebe podíváme..."

„Slez ze mě, ty nafoukanej kreténe," zaprskal vetřelec a strčil do Jace. Podařilo se mu napůl se posadit. Na nose mu nakřivo seděly rozbité brýle.

Clary ztuhla na místě. „Simone?!"

„To mě podržte," řekl Jace rezignovaně. „A já už si myslel, že jsem narazil na něco zajímavého."

„Ale proč se schováváš u Luka v křoví?" zeptala se Clary, zatímco Simonovi vybírala z vlasů listí. Snášel její péči s nápadně zlostným výrazem. Když si předtím představovala opětovné shledání se Simonem, až všechno tohle skončí, tak nějak předpokládala, že bude mít lepší náladu. „Já to prostě nechápu."

„Dobrý, to už stačí. Já si umím upravit vlasy, Frayová," řekl Simon a odtáhl se od ní. Seděli na schodech Lukovy zadní veran-

dy. Jace se opíral o zábradlí a neúnavně předstíral, že je ignoruje. U toho si piloval stélou konečky nehtů. Clary si říkala, jak by se na to asi díval Spolek.

„A Luke věděl, že jsi tady?" zeptala se.

„Jasně, že nevěděl," řekl Simon podrážděně. „Nikdy jsem se ho na to neptal, ale myslím, že má dost přísný zásady ohledně cizích kluků, co se mu schovávají ve křoví."

„Ty ale nejsi cizí, tebe zná." Měla chuť natáhnout ruku a dotknout se jeho tváře, která ještě mírně krvácela v místě, kde se Simon škrábl o větev. „Hlavní je, že jsi v pořádku."

„Že já jsem v pořádku?!" Simon se hořce, rezavě zasmál. „Clary, máš vůbec tušení, čím jsem si za posledních pár dní prošel? Když jsem tě viděl naposled, vyrazila jsi od Java Jonese jako netopýr z pekla a pak jsi prostě... zmizela. Nezvedala jsi mobil, pak odpojili pevnou linku u vás doma a Luke mi řekl, že jsi na severu u příbuzných, i když dobře vím, že žádný další příbuzný nemáš. Bál jsem se, že jsem tě něčím naštval."

„Čím bys mě tak asi mohl naštvat?" Clary ho vzala za ruku, ale on se odtáhl a ani se na ni nepodíval.

„Nevím," řekl. „Něčím."

Jace, který měl stále ještě plno práce se stélou, se pro sebe tiše zasmál.

„Jsi můj nejlepší kamarád," řekla Clary. „Nebyla jsem na tebe naštvaná."

„Jo, jasně, prostě jsi mi jenom nemohla zavolat a říct mi, že ses dala dohromady s nějakým odbarveným rádoby gotikem, kterýho jsi nejspíš potkala v Pandemoniu," poznamenal Simon jedovatě. „A já mezitím tři dny umírám strachy, jestli náhodou nejsi mrtvá."

„Já jsem se nedala s nikým dohromady," namítla Clary a byla ráda, že ve tmě není vidět, jak se jí nahrnula do tváře krev.

„A já mám přirozeně blond vlasy," řekl Jace. „To jen tak pro přesnost."

„Tak cos teda celý ty tři dny dělala?" zeptal se Simon se stínem podezření v očích. „Vážně máš pratetu Matyldu, která dostala ptačí chřipku a potřebovala ošetřovat?"

„Tohle ti Luke fakt řekl?"

„Ne. Řekl jenom to, žes odjela na návštěvu k někomu z rodiny, kdo je nemocnej, a že ti mimo město nejspíš nefunguje

telefon. Ne, že bych mu to věřil. Když mě vyhodil ode dveří, obešel jsem dům a vzadu se podíval dovnitř oknem. Viděl jsem, jak si balí zelenej vojenskej vak, jako by jel někam na víkend. Tak jsem si řekl, že se tady chvilku zdržím a budu všechno pozorovat."

„Proč? Protože si balil tašku?"

„Protože si balil tašku plnou zbraní," upřesnil Simon, zatímco si rukávem trička drhl z tváře zaschlou krev. „Byly tam nože, pár dýk, dokonce i meč. Divný je, že některý ty zbraně jako by svítily." Podíval se z Clary na Jace a pak zase zpět. Tón jeho hlasu byl stejně nabroušený jako jeden z Lukových nožů. „Teď mi asi řekneš, že jsem si to celý vymyslel, co?"

„Ne," odpověděla Clary. „To neřeknu." Pohlédla na Jace. Poslední sluneční paprsek mu v očích rozehrál zlaté jiskry. „Já mu řeknu pravdu," oznámila.

„Já vím."

„Pokusíš se mě zastavit?"

Podíval se na stélu, kterou držel v ruce. „Mě váže přísaha na Úmluvu," řekl. „Ale tobě nebrání nic."

Otočila se zpátky k Simonovi a zhluboka se nadechla. „Tak dobře," řekla. „Je tu pár věcí, který bys měl vědět."

Když Clary skončila, slunce se už celé skrylo za obzor a veranda se utápěla ve tmě. Simon naslouchal dlouhému vysvětlování s téměř apatickým výrazem, jenom se trochu zavrtěl, když se dostala k příhodě se zkázonošem. Domluvila a odkašlala si. Najednou měla úplně sucho v krku a zoufale toužila po sklenici vody. „Takže, nějaký otázky?" řekla.

Simon zvedl ruku. „Jo, já bych pár otázek měl."

Clary obezřetně vydechla. „Tak do toho."

Ukázal na Jace. „Takže on je... Jakže se říká lidem jako on?"

„Je to lovec stínů," řekla Clary.

„Lovec démonů," vysvětlil Jace. „Zabíjím démony. Vážně to není tak složité."

Simon se znovu podíval na Clary. „Opravdu?" Mhouřil oči, jako by napůl čekal, že mu teď Clary řekne, že nic z toho není pravda. Jace je ve skutečnosti nebezpečný šílenec na útěku, s nímž se spřátelila z čirého lidumilství.

„Opravdu."

Simonův výraz prozrazoval soustředění. „Takže opravdu existujou upíři? A vlkodlaci a čarodějové a tohle všechno?"

Clary se kousla do spodního rtu. „Tak jsem to slyšela."

„A ty zabíjíš taky?" položil Simon otázku Jaceovi, který si mezitím zasunul stélu do kapsy a teď pátral na svých dokonalých nehtech po nedostatcích.

„Jenom v případě, že začnou zlobit."

Simon chvíli jen seděl a zíral na své nohy. Clary přemýšlela, jestli to nebyla chyba, zatížit ho všemi těmi informacemi. Byl to ten nejrozumněji uvažující člověk, jakého znala. Možná vůbec nechtěl vědět něco takového, pro co neexistovalo logické vysvětlení. Úzkostně se naklonila dopředu, zrovna když Simon zvedl hlavu. „To je super," řekl.

Jace vypadal stejně překvapeně, jako se Clary cítila. „Super?"

Simon přikývl tak nadšeně, že mu tmavé kudrny na čele poskočily. „Totálně. Je to jako v Dračím doupěti, jenomže tohle je opravdický!"

Jace se na Simona díval jako na nějaký podivný hmyz. „Je to jako v čem?"

„To je hra," vysvětlila Clary. Cítila se trochu trapně. „Lidi při ní předstírají, že jsou čarodějové a elfové, a zabíjejí různý příšery." Jace se tvářil nechápavě.

Simon se rozzářil. „Tys nikdy neslyšel o Dračím doupěti?"

„Slyšel jsem o různých doupatech a taky o dracích," řekl Jace. „I když většina jich už vyhynula."

Simon vypadal zklamaně. „Tys nikdy nezabil draka?"

„Taky asi nikdy nepotkal metr osmdesát vysokou elfku v bikinách z kožešiny," řekla Clary podrážděně. „Dej si pohov, Simone."

„Opravdoví elfové jsou vysocí asi dvacet centimetrů," poznamenal Jace. „A pořádně koušou."

„Ale upíři jsou sexy, ne?" ujišťoval se Simon. „Mezi upírkama se najdou i pěkný kočky, že jo?"

Clary se chvíli obávala, že Jace na Simona skočí a uškrtí ho. Ten se však nad otázkou zamyslel. „No, pár se jich asi najde."

„To je super," zopakoval Simon. Clary si pomyslela, že jí bylo milejší, když se ti dva hádali.

Jace seskočil ze zábradlí verandy. „Tak prohledáme ten dům, nebo ne?"

Simon vyskočil na nohy. „Jdu do toho. Co vlastně hledáme?"

„My?" řekl Jace s výhružným klidem. „Nevzpomínám si, že bych tě zval, ať jdeš s námi."

„Jaci!" okřikla ho rozzlobeně Clary.

Levý koutek Jaceových rtů se nadzvedl. „Dělám si legraci." Ustoupil, aby měla volnou cestu ke dveřím. „Tak jdeme?"

Clary ve tmě nahmatala kliku. Po otevření dveří se automaticky rozsvítilo světlo na verandě, které osvětlilo i chodbu. Dveře do antikvariátu byly zavřené. Clary zalomcovala klikou. „Je zamčeno."

„Pusťte mě k tomu, človíčkové," řekl Jace a jemně ji odstrčil. Vytáhl z kapsy stélu a přiložil ji ke dveřím. Simon ho nesouhlasně pozoroval. Clary byla přesvědčená, že ani celý zástup sexy upírek by ho nepřiměl k tomu, aby měl Jace rád.

„To je ale případ, co?" zašeptal Simon. „Jak ho můžeš vystát?"

„Zachránil mi život."

Simon na ni vrhl rychlý pohled. „Jak -"

Dveře se s cvaknutím otevřely. „To bychom měli," řekl Jace a zasunul si stélu zpět do kapsy. Když Clary procházela dveřmi, všimla si, že na nich zvolna bledne znamení, kousek nad Jaceovou hlavou. Dveře vedly do malého skladu, kde se z holých zdí odlupovala barva. Všude byly naskládány lepenkové krabice, na nichž byl téměř nečitelným rukopisem fixou naznačen jejich obsah: *Beletrie, Poezie,Vaření, Místní literatura, Romance.*

„Byt je támhle." Clary ukázala na dveře na druhém konci místnosti a vydala se k nim.

Jace ji chytil za paži. „Počkej."

Nervózně se na něj podívala. „Děje se něco?"

„Nevím." Pomalu přešel mezi dvěma úzkými komíny z krabic a hvízdnul. „Clary, radši pojď sem a podívej se na tohle."

Rychle se rozhlédla. Ve skladu bylo šero, jediné světlo přicházelo okny z lampy na verandě. „Je tady hrozná tma..."

Najednou se prudce se rozsvítilo a místnost se zalila jasnou září. Simon odvrátil hlavu a zamrkal. „Au."

Jace se přidušeně zasmál. Stál na zalepené krabici a jednu ruku měl zvednutou. V dlani mu cosi zářilo, mezi prsty mu prosvítaly paprsky. „Čarodějné světlo," vysvětlil.

Simon si pro sebe něco zabručel. Clary už si razila cestu mezi krabicemi, aby se dostala k Jaceovi. Stál za vachrlatým stohem detektivek a tvář měl zalitou strašidelnou září čarodějného světla. „Podívej se na tohle," řekl a ukázal na místo vysoko na stěně. Nejdřív si myslela, že ukazuje na jakési dva ozdobné svícny. Když však její oči přivykly světlu, uvědomila si, že se ve skutečnosti jedná o dva kovové kruhy na krátkých řetězech, jejichž konce byly zapuštěny ve zdi. „To jsou -"

„Okovy," doplnil Simon, který k nim kličkoval mezi krabicemi. „No teda, to je..."

„Neříkej ‚perverzní." Clary ho probodla varovným pohledem. „Mluvíme tady o Lukovi."

Jace natáhl ruku a přejel jí po vnitřním oblouku jednoho z kovových kruhů. Když ji spustil, měl na prstech rozetřen červenohnědý prášek. „Krev. A podívejte se sem." Ukázal na místo, kde byly řetězy zapuštěny do zdi. Omítka byla vydutá směrem ven. „Někdo se tyhle věci pokoušel vyrvat ze zdi. Vypadá to, že se docela snažil."

Claryino srdce se divoce rozbušilo. „Myslíš, že je Luke v pořádku?"

Jace sklonil čarodějné světlo. „To bychom asi měli zjistit."

Dveře do bytu nebyly zamčené. Vedly do Lukova obývacího pokoje. Navzdory stovkám knih v obchodě se jich v bytě povalovalo ještě dalších pár set. Police sahaly až ke stropu a knihy na nich byly uloženy ve dvou řadách. Většinou to byla poezie a beletrie, z níž velká část připadala na detektivky a fantasy. Clary si vzpomněla, jak tu kdysi schoulená na okenním parapetu zhltla všechny svazky *Kronik Prydainu,* zatímco nad East River zapadalo slunce.

„Myslím, že tady ještě pořád bydlí," zavolal Simon ze dveří do Lukovy kuchyňky. „Je zapnutej kávovar a taky je tu kafe. Ještě teplý."

Clary nahlédla dveřmi do kuchyně. Ve dřezu bylo naskládáno nádobí. Lukovy bundy byly úhledně pověšeny na háčcích ve skříni. Prošla chodbou a otevřela dveře do malé ložnice. Vypadala stejně jako dřív: neustlaná postel s šedou přikrývkou a tenkými polštáři, horní deska prádelníku poházená drobnými mincemi. Odvrátila se. V skrytu duše byla pevně přesvědčená, že

najdou byt v troskách a Luke tu bude svázaný, zraněný nebo ještě něco horšího. Teď nevěděla, co si má myslet.

Otupěle přešla předsíň a vešla do malého pokoje pro hosty, kde často přespávala, když byla její matka kvůli práci mimo město. Pokaždé zůstali dlouho vzhůru a dívali se na staré horory v blikající černobílé televizi. Dokonce si tu nechávala batoh plný náhradního oblečení, aby sem nemusela svoje věci pořád vláčet z domova.

Klekla si a za olivově zelený popruh vytáhla batůžek schovaný pod postelí. Byl obsypaný odznáčky, většinu z nich dostala od Simona. PAŘANI TO DĚLAJÍ LÍP. OTAKU HOLČINA. JEŠTĚ NEJSEM KRÁL. Batoh obsahoval několik složených kusů oblečení, čisté spodní prádlo, kartáč na vlasy a dokonce i šampón. *Díky bohu,* pomyslela si a kopnutím zabouchla dveře pokoje. Rychle si svlékla Isabelino příliš velké oblečení, nyní pokryté skvrnami od trávy a potu, a natáhla si své vlastní manšestrové kalhoty pískové barvy, jemné jako starý papír, a modré tílko s čínskými znaky na prsou. Isabeliny věci nacpala do batohu, zavřela jej zatáhnutím za šňůrku a vyšla z pokoje. Mezi lopatkami cítila známé pohupování batohu. Bylo příjemné mít zase něco svého.

Jace našla v Lukově pracovně obložené knihami, jak zkoumá zelený vojenský vak, který ležel rozevřený na stole. Jak říkal Simon, byl plný zbraní. Zahlédla nože v pouzdrech, svinutý bič a něco, co vypadalo jako kovový disk s okraji ostrými jako břitva.

„To je *šakram,"* řekl Jace, který zvedl hlavu, když Clary vešla do pokoje. „Sikhská zbraň. Než ho vypustíš, musíš si ho roztočit na ukazováčku. Jsou vzácné a obtížně se s nimi zachází. Je zvláštní, že Luke jeden má. Dřív to bývala Hodgeova oblíbená zbraň. To mi aspoň řekl."

„Luke sbírá různý věci. Umělecký díla, víš," řekla Clary a ukázala na poličku nad psacím stolem, na které byly vyskládány bronzové sošky indických božstev a pravoslavných svatých. Nejraději měla sošku indické bohyně zkázy Kálí, která třímala meč a useknutou hlavu a tančila se zavřenýma očima a hlavou zvrácenou dozadu.

Vedle stolu stála starožitná čínská zástěna, vyřezaná z lesklého růžového dřeva. „Prostě hezký věci."

Jace opatrně odsunul *sakram* stranou. Z otevřeného vaku se vysypala hromádka oblečení, jako by ji Luke zabalil až jako poslední. „Mimochodem, tohle bude asi tvoje."

Z hromady oblečení vytáhl obdélníkový předmět, fotografii v dřevěném rámu s podélně prasklým sklem. Z praskliny vybíhala pavučina trhlinek přes usměvavé tváře Luka, Clary a její matky. „To teda je," řekla Clary a vzala mu fotografii z ruky.

„Je prasklá," poznamenal Jace.

„Já vím. To jsem udělala já, já jsem ji rozbila. Hodila jsem ji po tom démonovi." Podívala se na Jace a viděla, jak se mu na tváři rodí výraz uvědomění. „To znamená, že Luke byl po tom útoku u nás doma. Možná to bylo dnes —"

„Musel projít tím portálem jako poslední," řekl Jace. „Proto nás to přeneslo sem. Ty jsi nemyslela na nic, takže nás to poslalo na poslední místo, kam někdo chtěl."

„To je od Dorotey hezký, že nám řekla, že tam byl," utrousila Clary.

„Nejspíš jí zaplatil, aby mlčela. Buď to, anebo mu Dorotea věří víc než nám. Což znamená, že by nemusel být —"

„Lidi!" Byl to Simon, který s panickým výrazem vtrhl do pracovny. „Někdo sem jde."

Clary spustila ruku, v níž držela fotografii. „Je to Luke?"

Simon se podíval chodbou ven a přikývl. „Je. Ale není sám, jdou s ním dva chlapi."

„Chlapi?" Jace několika kroky přešel místnost, podíval se ke dveřím a polohlasem vyslovil nějakou nadávku. „Čarodějové."

Clary vyjeveně zírala. „Čarodějové? Ale —"

Jace potřásl hlavou a ustoupil od dveří. „Dá se odsud nějak dostat? Je tu zadní východ?"

Clary zavrtěla hlavou. Z chodby už se ozývaly kroky a vysílaly jí do prsou rytmické bodání strachu.

Jace se zoufale rozhlédl kolem sebe. Jeho oči se zastavily na zástěně z růžového dřeva. „Schovejte se za tu zástěnu," řekl a ukázal tím směrem. „Rychle!"

Clary hodila rozbitou fotku na stůl, vklouzla za paraván a Simona vtáhla za sebou. Jace je těsně následoval se stélou v ruce. Jen co se ukryl, Clary uslyšela, jak se rozletěly dveře, pak zvuk kroků směřujících do Lukovy pracovny a poté hlasy. Tři mužské hlasy. Nervózně se podívala na velmi bledého Simona a pak na

Jace, který zvedl ruku a špičkou stély nakreslil na zadní stranu zástěny čtverec. Clary viděla, jak čtverec zprůhledněl jako tabule skla. Slyšela, že se Simon rychle nadechl a vydal u toho sotva slyšitelný zvuk. Jace na ně oba kývl a jeho rty napodobily tato slova: *Oni nás neuvidí, ale my je ano.*

Clary se kousla do rtu, posunula se k okraji průzoru a podívala se jim, Simon jí dýchal za krk. Místnost byla vidět úplně jasně - police s knihami, stůl s vojenským vakem a mírně shrbený Luke stojící ti dveří v rozedraném oblečení a s brýlemi posazenými nad čelem. Bylo to děsivé, i když věděla, že ji nikdo nemůže vidět, protože okno, které jim Jace vytvořil, bylo pouze jednosměrné, podobně jako zrcadlo ve výslechové místnosti na policejní stanici.

Luke se otočil a ohlédl se do chodby. „Ale jistě, klidně se tu porozhlédněte," řekl značně sarkastickým tónem. „Je to od vás hezké, že se o mě tak zajímáte."

Z rohu pracovny se ozval tichý smích. Jace netrpělivým pohybem zápěstí poklepal na rám jejich „okna", který se rozšířil a zabíral tak větší část místnosti. Kromě Luka tam byli dva muži, oba v dlouhých rudých hábitech se shrnutými kapucemi. Jeden byl hubený a měl elegantní šedý knírek a špičatou bradku. Když se usmál, odhalil oslnivě bílé zuby. Ten druhý byl zavalitý, s podsaditou postavou zápasníka a nakrátko ostříhanými zrzavými vlasy. Jeho pokožka byla brunátná a na lícních kostech se leskla, jako by byla příliš napjatá.

„Tohle jsou čarodějové?" zašeptala Clary.

Jace neodpověděl. Celý úplně ztuhl jako železná tyč. *Bojí se, že odsud vyběhnu a pokusím se dostat k Lukovi,* pomyslela si Clary. Přála si, aby ho mohla nějak ujistit, že to nemá v plánu. Na těch dvou mužích a jejich tlustých pláštích barvy tepenné krve bylo cosi děsivého.

„Považuj to za přátelskou návštěvu, Graymarku," řekl ten s šedým knírkem. Při úsměvu vycenil zuby tak ostré, že vypadaly jako opilované do špiček pro účely kanibalských rituálů.

„Na tobě nic přátelského není, Pangborne." Luke se posadil na kraj stolu a naklonil se tak, že jeho tělo zakrývalo oběma mužům výhled na vojenský vak a jeho obsah. Teď, když se přiblížil, viděla Clary, že má silně pohmožděnou tvář i ruce a

poškrábané, zkrvavené prsty. Na krku se mu táhla dlouhá rána, která mizela pod límcem. *Co se mu proboha stalo?*

„Blackwelle, nesahej na to, má to vysokou cenu," řekl Luke přísně.

Statný zrzavý muž, který vzal z police bohyni Kálí, uznale přejel po sošce tlustými prsty. „Moc hezký," zhodnotil.

„Á," řekl Pangborn a vzal sošku z rukou svého společníka. „Ta, která byla stvořena, aby porazila démona, jehož nedokázal zabít žádný bůh ani člověk. Ach, Kálí, má matko plná blaženosti! Ty, která jsi okouzlila všemocného Sivu, v své blouznivé radosti teď tančíš a tleskáš rukama. Jsi hybatelkou všeho, co se hýbe, my jsme ti jen bezmocnými hračkami.'"

„Moc pěkné," řekl Luke. „Nevěděl jsem, že jsi studoval indické mýty."

„Všechny mýty jsou pravdivé," řekl Pangborn a Clary projelo páteří slabé zamrazení. „Nebo už jsi zapomněl i na tohle?"

„Nezapomněl jsem na nic," odpověděl Luke. I když vypadal uvolněně, Clary z jeho držení těla a sevřených rtů vytušila napětí. „Předpokládám, že vás poslal Valentýn."

„To máš pravdu," potvrdil Pangborn. „Napadlo ho, že jsi možná změnil názor."

„Není nic, na co bych mohl změnit názor. Už jsem vám říkal, že nic nevím. Mimochodem, máte pěkné hábity."

„Díky," řekl Blackwell se lstivým úsměvem. „Vzali jsme je párečku mrtvejch čarodějů."

„To jsou oficiální oděvy Dohod, že?" zeptal se Luke. „Pocházejí z doby povstání?"

Pangborn se tiše zasmál. „Válečná kořist."

Nebojíte se, že by si vás někdo mohl splést se skutečnými čaroději?"

„Ne," odpověděl Blackwell. „Rozhodně ne, když přijde blíž."

Pangborn pohladil okraj pláště. „Vzpomínáš si ještě na povstání, Luciáne?" řekl tiše. „To byl velký a strašlivý den. Pamatuješ si, jak jsme se společně připravovali na bitvu?"

Lukova tvář se zkřivila. „Minulost je minulost. Nevím, co bych vám řekl, pánové. Nemůžu vám nijak pomoct. Nic nevím."

„„Nic' je hrozně vágní výraz, takový neurčitý," řekl Pangborn melancholicky. „Někdo, kdo vlastní tolik knih, musí určitě vědět aspoň ‚něco'."

„Jestli chcete vědět, kde na jaře najít vlaštovku obecnou, můžu vás odkázat na titul, kde si tuhle informaci můžete vyhledat. Ale pokud vás zajímá, kam se ztratil Pohár smrti..."

„‘Ztratil' možná není to správné slovo," zavrněl Pangborn jako kočka. „Spíš ho někdo schoval. A ten někdo je Jocelyn."

„Možná," připustil Luke. „Takže vám ještě neřekla, kde je?"

„Je pořád v bezvědomí," řekl Pangborn a máchl rukou s dlouhými prsty. „Valentýn je zklamaný. Hrozně se těšil, až se zase setkají."

„Jsem si jistý, že tenhle pocit s ním nesdílela," zamumlal Luke.

Pangborn se zachechtal. „Žárlíš, Graymarku? Možná už k ní necítíš to, co kdysi."

Clary se roztřásly prsty tak silně, že musela pevně sepnout ruce, aby se uklidnily. *Jocelyn? To mluví o mámě?*

„Nic zvláštního jsem k ní nikdy necítil," řekl Luke. „Byli jsme prostě dva lovci stínů ve vyhnanství. Je pochopitelné, že nás to spojilo. Nehodlám se ale plést do plánů, které s ní může mít Valentýn, jestli se toho bojí."

„Neřekl bych, že se toho bojí," opravil ho Pangborn. „Spíš je zvědavý. Všechny nás zajímalo, jestli ještě žiješ. A jestli pořád vypadáš jako člověk."

Luke zvedl obočí. „A?"

„Vypadáš dobře," připustil Pangborn neochotně. Postavil sošku Kálí zpět na poličku. „A ještě tu bylo nějaké dítě, ne? Holčička."

Luke se zatvářil zaskočeně. „Cože?"

„Nehraj blbýho," řekl Blackwell svým chraplavým hlasem. „Víme, že ta mrcha měla dceru. V bytě našli její fotky, v ložnici -"

„Myslel jsem, že se ptáte na moje vlastní děti," přerušil ho Luke přívětivě. „Ano, Jocelyn měla dceru, Clarissu. Předpokládám, že nejspíš utekla. Valentýn vás poslal ji najít?"

„Nás ne," řekl Pangborn. „Ale hledá ji."

„Mohli bychom to tady prohledat," dodal Blackwell.

„To bych vám nedoporučoval," řekl Luke a seskočil ze stolu. V pohledu, který vrhal na oba muže, se odrážela chladná hrozba, přestože se jeho výraz jinak nezměnil. „Proč si myslíte, že ještě žije? Myslel jsem, že Valentýn poslal zkázonoše, aby to tam

vyčistil. Při dostatečném množství zkázonošího jedu se většina lidí rozpadne v prach a nezanechá za sebou jedinou stopu."

„Toho zkázonoše našli mrtvého," řekl Pangborn. „Valentýnovi to bylo podezřelé."

„Valentýnovi je podezřelé všechno," zhodnotil Luke. „Možná ho zabila Jocelyn. Byla dost schopná."

„Možná," zabručel Blackwell.

Luke pokrčil rameny. „Podívejte, já vůbec netuším, kde ta holka je, ale osobně si myslím, že je mrtvá. Jinak už by se tady ukázala. Stejně ale nepředstavuje žádnou hrozbu. Je jí patnáct, o Valentýnovi nikdy neslyšela a nevěří na démony."

Pangborn se zachechtal. „Šťastné to dítě."

„Už ne," řekl Luke.

Blackwell zvedl obočí. „Zníš naštvaně, Luciáne."

„Nejsem naštvaný, jenom rozladěný. Nehodlám Valentýnovi bránit v jeho plánech, chápete? Nejsem blázen."

„Vážně?" řekl Blackwell. „Je hezký vidět, že sis za ty roky vypěstoval zdravej respekt k vlastní kůži, Luciáne. Vždycky jsi nebyl takovej pragmatik."

„Víš vlastně," pronesl Pangborne konverzačním tónem, „že bychom Jocelyn vyměnili za Pohár? Bezpečně bychom ji dopravili ke tvým dveřím. Valentýn to osobně slíbil."

„Já vím," řekl Luke. „Ale nemám zájem. Nevím, kde je ten váš drahocenný Pohár, a nechci se plést do politiky. Valentýna nenávidím, ale respektuji ho," dodal. „Vím, že zabije každého, kdo mu bude stát v cestě. A až se to stane, nechci mu být na očích. Je to zrůda, stroj na zabíjení."

„Od tebe to sedí," zavrčel Blackwell.

„Chápu to tedy správně, že se právě chystáš jít Valentýnovi z cesty?" zeptal se Pangborn a dlouhým prstem ukázal na napůl zakrytý vojenský vak na psacím stole. „Opouštíš město, Luciáne?"

Luke pomalu přikývl. „Jedu na venkov. Chci se na nějakou dobu uklidit."

„Mohli bychom tě zastavit," řekl Blackwell. „Přinutit tě zůstat."

Luke se usmál. Proměnila se tím celá jeho tvář. Najednou už to nebyl ten laskavý, vzdělaný člověk, který houpal Clary na houpačce v parku a učil ji jezdit na tříkolce. Náhle se mu v očích

zablýsklo cosi divokého, vzteklého a chladného. „Můžete to zkusit."

Pangborn se podíval na Blackwella, který pomalu zavrtěl hlavou, a potom se otočil zpět k Lukovi. „Kdyby se ti třeba najednou vrátila paměť, dáš nám vědět?"

Luke se pořád ještě usmíval. „Budete první, komu zavolám."

Pangborn krátce přikývl. „Tak my už asi půjdeme. Ať tě opatruje Anděl, Luciáne."

„Anděl neopatruje takové, jako jsem já," řekl Luke. Zvedl ze stolu vojenský vak a nahoře jej zavázal. „Nejste na odchodu, pánové?"

Oba muži si nasadili kapuce, aby jim nebylo vidět do tváře, a vyšli z místnosti. Luke je o něco později následoval. Na chvíli se zastavil mezi dveřmi a rozhlížel se, jako by kontroloval, jestli na něco nezapomněl. Pak za sebou dveře opatrně zavřel.

Clary zůstala na místě, úplně ztuhlá. Slyšela bouchnutí vchodových dveří a vzdálené cinkání řetězu a klíčů, jak Luke připevňoval visací zámek. Znovu a znovu si vybavovala ten výraz v Lukově tváři, když říkal, že ho nezajímá, co se stane s její matkou.

Ucítila na rameni něčí ruku. „Clary?" Byl to Simon. Jeho hlas zněl váhavě, téměř něžně. „Jsi v pořádku?"

Beze slova zavrtěla hlavou. Vůbec nebyla v pořádku. Vlastně měla pocit, že už nikdy v pořádku nebude.

„Samozřejmě že není." Tohle byl Jaceův hlas, ostrý a chladný jako úlomky ledu. Vzal za zástěnu a prudce ji odsunul stranou. „Aspoň víme, kdo poslal na tvoji matku toho démona. Tihle lidé si myslí, že má Pohár smrti."

Clary cítila, jak se jí rty stahují do rovné čáry. „To je naprosto směšný, a navíc nemožný."

„Možná," řekl Jace, opřený o Lukův psací stůl. Pozoroval ji očima neprostupnýma jako kouřové sklo. „Už jsi tyhle muže někdy viděla?"

„Ne. Nikdy." Zavrtěla hlavou.

„Lucián vypadal, že je zná, že jsou to jeho přátelé."

„Neřekl bych, že jsou to jeho přátelé," ozval se Simon. „Spíš potlačovali svoje nepřátelství."

„Mohli ho rovnou zabít," řekl Jace. „Asi si myslí, že ví víc, než jim říká."

„Možná. Nebo prostě nechtějí zabít jinýho lovce stínů," řekla Clary.

Jace se zasmál drsným, téměř jízlivým smíchem, z něhož Clary naskočila husí kůže. „O tom pochybuju."

Tvrdě se na něj podívala. „Kde bereš tu jistotu? Copak je znáš?"

Když odpověděl, v jeho hlase už nebylo po smíchu ani stopy. „Jestli je znám?" zopakoval. „I tak se to dá říct. Tihle muži zabili mého otce."

9

KRUH

Clary postoupila o krok dopředu a dotkla se Jaceovy ruky. Chtěla mu něco říct, cokoli. Co se vlastně říká lidem, kteří právě viděli vrahy svého otce? Ukázalo se, že její zaváhání přišlo vhod, Jace totiž její ruku setřásl, jako by ho spálila. „Měli bychom jít," řekl, vyšel z pracovny a zamířil do obývacího pokoje. Clary se Simonem vyběhli za ním. „Nevíme, kdy se Luke může vrátit."

Odešli zadním vchodem a Jace za nimi pomocí stély zamknul. Vyšli na tichou ulici. Měsíc visel nad městem jako medailonek a vytvářel na hladině East River perleťové odlesky. Vlhkým vzduchem se neslo vzdálené hučení aut z Williamsburského mostu, připomínající pleskání křídel. Simon se zeptal: „Nechcete mi někdo říct, kam jdeme?"

„Na metro L," odpověděl Jace tiše.

„To je snad vtip," řekl Simon a zamrkal. „Zabijáci démonů jezdí metrem?"

„Je to rychlejší než jet autem."

„Čekal jsem něco vychytanějšího, třeba dodávku s nápisem *Smrt démonům* nebo..."

Jace se ani neobtěžoval ho přerušit. Clary se na lovce stínů úkosem podívala. Někdy, když byla Jocelyn opravdu hodně rozzlobená nebo měla jednu ze svých špatných nálad, měla v očích pohled, kterému Clary říkala „děsivě klidný". Byl v něm druh klidu, který Clary připomínal zdánlivě tvrdou krustu ledu těsně před tím, než se pod vámi proboří. Jace teď byl děsivě klidný. Ve tváři měl prázdný vyraz, hluboko v jeho medových očích však něco planulo.

„Simone, to stačí," řekla.

Simon po ní šlehl pohledem, kterým jako by se ptal, na čije straně, Clary ho ale ignorovala. Když zahnuli na Kent Avenue, pořád se leště dívala na Jace. Na pozadí světel z mostu jeho vlasy zářily jako nevěrohodná svatozář. Ptala se sama sebe, jestli je s ní něco špatně, když je svým způsobem ráda, že ti stejní muži, kteří unesli její matku, byli těmi, kdo před mnoha lety zabili Jaceova otce. Teď jí aspoň bude muset pomoci najít Jocelyn, ať už chce, nebo ne. Ted ji v tom aspoň nemůže nechat samotnou.

„Ty bydlíš tady?" Simon zíral na starou katedrálu s rozbitými okny a dveřmi zapečetěnými žlutou policejní páskou. „Ale to je kostel."

Jace si sáhl za límec košile a vytáhl mosazný klíč, zavěšený na řetízku. Vypadal jako klíč, který by se mohl hodit k nějaké staré truhle na půdě. Clary ho zvědavě pozorovala. Když předtím odešli z Institutu, nezamkl za sebou dveře, jenom je zabouchl. „Je pro nás užitečné bydlet na posvěcených místech."

„To chápu, ale bez urážky, tohle je fakt ruina," řekl Simon a pochybovačně pozoroval zohýbaný železný plot, který starou budovu obklopoval, a hromadu odpadků vedle schodů.

Clary uvolnila svoji mysl. Představila si, že bere do ruky jeden z matčiných hadříků napuštěných terpentýnem a otírá jím obraz, který má před sebou, ve snaze očistit iluzi jako starou barvu.

Najednou to uviděla - skutečný obraz, který prosvítal pod tím falešným jako světlo přes tmavé sklo. Uviděla závratné věže katedrály, matný lesk vitrážových oken, mosaznou destičku s vyrytým názvem Institutu, zasazenou do kamenné zdi u dveří. Na chvíli si ten výjev podržela před očima, než jej s povzdechem nechala zase zmizet.

„To je iluze, Simone, ve skutečnosti to vypadá jinak," řekla. „Nesmíš se řídit zevnějškem."

„Jestli ti na zevnějšku nesejde, tak proč mi furt mluvíš do toho, jak se mám oblíkat?"

Jace zasunul klíč do zámku a ohlédl se přes rameno na Simona. „Nevím, jestli dobře chápeš, jakou čest ti právě prokazuji," řekl. „Budeš první obyčejný člověk, který kdy do Institutu vkročil."

„Většinu ostatních lidí nejspíš odrazuje ten smraď."

„Nevšímej si ho," řekla Clary Jaceovi a rýpla Simona loktem do boku. „Řekne vždycky přesně to, co ho napadne. Úplně bez filtru."

„Filtry jsou na cigarety a na kafe," zamumlal si Simon pro sebe, když vešli dovnitř. „Obojí by se mi teď dost hodilo."

Clary toužebně přemýšlela o kávě, zatímco stoupali po točitém kamenném schodišti. Do každého schodu byl vytesán nějaký symbol. Některé znaky začínala poznávat, přitahovaly její zrak stejným způsobem, jakým někdy zaslechnutá slova v cizím

jazyce přitahovala její sluch, jako by z nich mohla vymáčknout nějaký význam, jen když se bude víc soustředit.

Clary s oběma chlapci došli k výtahu a v naprostém tichu vyjeli nahoru. Pořád ještě myslela na kávu, na velké hrnky kávy z poloviny dolité mlékem, jak je ráno připravovala její matka. Někdy jim Luke přinesl v sáčku sladké housky z vyhlášené pekárny v čínské čtvrti. Při myšlence na Luka se Clary stáhl žaludek a přestala mít na cokoli chuť.

Výtah se se zasyčením zastavil a oni se znovu ocitli v hale, kterou si Clary pamatovala. Jace si svlékl bundu, hodil ji přes opěradlo poblíž stojící židle a zapískal. Během několika vteřin se objevil Kostelník. Plížil se blízko u země. Jeho žluté oči se leskly v prašném šeru. „Kostelníku," řekl Jace a klekl si, aby mohl kocoura pohladit po šedé hlavě. „Kde je Alek, Kostelníku? Kde je Hodge?"

Kostelník vyhrbil hřbet a zamňoukal. Jace nakrčil nos, což by Clary za jiných okolností mohlo připadat roztomilé. „Jsou v knihovně?" Vstal, Kostelník se oklepal, odběhl kousek dál do chodby a ohlédl se přes rameno. Jace kocoura následoval, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Mávnutím ruky naznačil Clary a Simonovi, aby šli za ním.

„Nemám rád kočky," řekl Simon a jeho rameno naráželo do Claryina, když postupovali úzkou chodbou.

„Jak znám Kostelníka, nejspíš se mu taky moc nelíbíš," řekl Jace.

Šli tou chodbou, která byla lemována ložnicemi. Simon zvedl obočí. „Kolik lidí tady vlastně bydlí?"

„Tohle je Institut," vysvětlila mu Clary. „Lovci stínů tady můžou bydlet, když jsou v New Yorku. Je to napůl bezpečné útočiště a napůl výzkumný ústav."

„Myslel jsem, že je to kostel."

„No, je to uvnitř kostela."

„Jo, jasně, to vůbec není zmatený." Pod jeho ironickým tónem vycítila napjaté nervy. Místo, aby ho umlčela, vzala ho Clary za ruku a propletla jeho studené prsty se svými. Měl lepkavou dlaň, ale oplatil jí to gesto vděčným stisknutím.

„Vím, že je to divný," řekla tiše. „Prostě si na to musíš zvyknout. Věř mi."

Simon se na ni vážně podíval svýma tmavýma očima. „Já ti věřím," řekl. „Ale nevěřím jemu." Slehl pohledem k Jaceovi, který kráčel několik kroků před nimi a zřejmě konverzoval s kocourem. Clary přemýšlela, o čem si asi tak mohou povídat. O politice? O opeře? O vysokých cenách tuňáka?

„No, tak to aspoň zkus," požádala ho. „V téhle chvíli je to pro mě ta nejlepší šance, jak najít mámu."

Simon se zlehka otřásl. „Na tomhle místě je něco špatně," zašeptal.

Clary si vzpomněla, jak se cítila, když se tu ráno probudila — jako by jí všechno bylo zároveň cizí i důvěrně známé. Pro Simona tu samozřejmě nic známého nebylo, jen pocit něčeho divného, cizího a nepřátelského. „Nemusíš se mnou zůstávat," řekla, i když se s Jacem v metru pohádala, aby mohl jít Simon s nimi, s důrazem na to, že za ty tři dny sledování Luka mohl zjistit něco, co by se jim mohlo hodit, až to všechno podrobně proberou.

„Ale jo, musím," řekl Simon. A pustil její ruku, protože právě zahnuli do jedněch dveří a ocitli se v kuchyni. Kuchyně byla obrovská a na rozdíl od zbytku Institutu zcela moderní, s ocelovými stoly a prosklenými policemi se stohy nádobí. U litinového sporáku stála Isabela, své havraní vlasy měla sepnuté do drdolu a v ruce držela lžíci. Z hrnce na sporáku se kouřilo a všude se povalovaly přísady rajčata, nasekaný česnek a cibule, svazky neznámých bylin, hromádky nastrouhaného sýra, oloupané buráky, hrst oliv a celá ryba, jejíž oči skelně zíraly do stropu.

„Vařím polévku," oznámila jim Isabela a máchla lžící Jaceovým směrem. „Máš hlad?" Pak se podívala za něj a její oči přejely Simona s Clary ponurým pohledem. „Panebože," řekla rozhodně. „Tys sem přitáhl dalšího civila? Hodge tě zabije."

Simon si odkašlal. „Já jsem Simon," představil se.

Isabela mu nevěnovala pozornost. „JACI WAYLANDE," řekla. „Čekám na vysvětlení."

Jace vrhl rozzlobený pohled na kocoura. „Říkal jsem ti, ať mě zavedeš k Alekovi! Proradný Jidáši."

Kostelník se převalil na záda a začal spokojeně příst.

„Kostelník za to nemůže," řekla Isabela. „To není jeho chyba, že tě Hodge zabije." Ponořila lžíci zpátky do hrnce. Clary se

zamyslela, jak asi může chutnat burákovo-olivovo-rajčatovo-rybí polévka.

„Musel jsem ho sem přivést," bránil se Jace. „Isabelo, dneska jsem viděl dva muže, kteří zabili mého otce."

Isabele ztuhla ramena, když se však otočila, vypadala spíš smutně než překvapeně. „Nepředpokládám, že on by byl jedním z nich," řekla a ukázala lžící na Simona.

Ke Claryinu překvapení na to Simon nic neřekl. Měl příliš mnoho práce se zíráním na Isabelu, s otevřenou pusou a jako u vytržení. No jistě, uvědomila si Clary a zahlodal v ní vztek. Isabela byla přesně Simonův typ, vysoká, fascinující a krásná. Když se nad tím zamyslela, tenhle typ se nejspíš líbil každému. Clary přestala přemýšlet o burákovo-olivovo-rajčatovo-rybí polévce a začala přemýšlet, co by se stalo, kdyby obsah hrnce vyklopila Isabele na hlavu.

„Jistě že není," odpověděl Jace. „Myslíš, že by teď byl naživu?"

Isabela věnovala Simonovi lhostejný pohled. „Asi ne," uznala a roztržitě upustila kus ryby na podlahu. Kostelník se na něj hladově vrhnul.

„Už se nedivím, že nás dovedl sem," řekl Jace znechuceně. „Nechápu, proč ho zase cpeš rybou. Vypadá už tak dost otyle."

„Nevypadá otyle. A navíc, nikdo z vás nikdy nic nejí. Tenhle recept jsem dostala od vodníka na tržišti v Chelsea. Říkal, že je vynikající..."

„Kdybys uměla vařit, možná bych i něco snědl," zamumlal Jace.

Isabela ztuhla a varovně napřáhla lžíci. „Cos to řekl?"

Jace se pomalu přesouval k lednici. „Říkal jsem, že než dovaříš, něco bych snědl."

„Tak to jsem tě slyšela dobře." Isabela znovu obrátila pozornost k polévce. Simon na ni pořád ještě zíral. Clary, která se bůhvíproč cítila navztekaně, hodila svůj batoh na podlahu a šla za Jacem k lednici.

„Nemůžu uvěřit, že tě vidím jíst," zašeptala.

„A co bych měl asi dělat?" zeptal se jí s klidem, který by jednoho dokázal dohnat k zuřivosti. Lednička byla plná kartónů s mlékem, jehož datum spotřeby uplynulo před několika týdny, a

plastových krabiček označených krycí páskou, popsanou červeným inkoustem: HODGEOVO. NEJÍST.

„No nazdar, vždyť je jak šílenej spolubydlící," poznamenala pobaveně Clary.

„Kdo, Hodge? Má rád ve věcech pořádek." Jace vytáhl z lednice jednu plastovou krabičku a otevřel ji. „Hmm, špagety."

„Ať" si nezkazíš chuť k jídlu," zavolala na něj Isabela.

„Přesně to mám v úmyslu," řekl Jace, kopnutím zabouchl dveře lednice a z jedné zásuvky vytáhl vidličku. Podíval se na Clary. „Dáš si taky?"

Zavrtěla hlavou.

„Jistě že ne," řekl s plnou pusou. „Vždyť jsi snědla všechny ty sendviče."

„Tolik jich zase nebylo." Podívala se na Simona, kterému se zřejmě podařilo zapříst s Isabelou hovor. „Můžeme teď jít za Hodgem?"

„Vypadáš, jako by ses nemohla dočkat, až odsud zmizíš."

„Ty mu snad nechceš říct, co jsme viděli?"

„Ještě jsem se nerozhodl." Jace položil krabičku a zamyšleně si olízl z ruky omáčku na špagety. „Ale jestli tam chceš tak strašně moc jít..."

„Chci."

„Tak dobře." Pomyslela si, že vypadá hrozně klidně, ne sice děsivě klidně jako předtím, rozhodně ale vyrovnaněji, než by měl. Ptala se sama sebe, jak často asi nechá přes tu fasádu, která byla tvrdá a lesklá jako lakovaný povrch japonských skříněk její matky, proniknout náznaky svého pravého já.

„Kam jdete?" Simon vzhlédl, když došli ke dveřím. Prameny hnědých vlasů mu neuspořádaně padaly do očí. Clary si podrážděné pomyslela, že vypadá otupěle, jako by ho někdo praštil trámem po hlavě.

„Jdeme za Hodgem," řekla. „Musím mu povyprávět, co se stalo u Luka."

Isabela zvedla hlavu. „Řekneš mu, žes viděl ty muže, Jaci? Ty, co —"

„Nevím," přerušil ji. „Zatím si to nech pro sebe." Pokrčila rameny.

„Tak dobře. Vrátíš se sem? Chceš trochu polévky?"

„Ne," odmítl Jace.

„Myslíš, že bude Hodge chtít polévku?"

„Já chci polévku," prohlásil Simon.

„Ne, nechceš," řekl Jace. „Ty jenom chceš dostat Isabelu do postele."

Simon se zatvářil rozhořčeně. „To teda není pravda."

„Jak lichotivé," zamumlala Isabela do polévky, ale trochu se uculovala.

„Ale je," řekl Jace. „Jen se neboj a řekni jí to, ať tě může odmítnout a my ostatní můžeme dál klidně žít, zatímco ty se budeš užírat tím ostudným ponížením." Luskl prsty. „Tak rychle, človíčku, máme tu práci."

Simon se odvrátil, tvář zrudlou rozpaky. V Clary, která by ještě před chvílí pocítila zlomyslné zadostiučinění, se vzedmula vlna vzteku na Jace. „Nech ho na pokoji," vyjela na něj. „Nemusíš se chovat jako sadista jenom proto, že není jeden z vás."

„Jeden z *nás,"* řekl Jace, ale tvrdý pohled se mu vytratil z očí. „Já jdu najít Hodge. Pojď se mnou, nebo si tady zůstaň, to je na tobě." Dveře kuchyně se za ním zabouchly, takže Clary zůstala sama se Simonem a Isabelou.

Isabela nabrala trochu polévky do misky a přes stůl ji přistrčila k Simonovi, aniž by se na něj podívala. Pořád se ale usmívala, to Clary cítila. Polévka měla tmavě zelenou barvu a na hladině plavalo cosi hnědého.

„Já jdu s Jacem," řekla Clary. „Simone?"

„Játdyzůstnu," zamumlal nezřetelně a pozoroval přitom své boty.

„Cože?"

„Já tady zůstanu." Simon se usadil na stoličku. „Mám hlad."

„Fajn." Clary měla sevřené hrdlo, jako by spolkla něco příliš horkého nebo studeného. Vypochodovala z kuchyně a u nohou se jí plížil Kostelník jako mlhavý šedý stín.

Na chodbě si Jace pohrával v prstech s jedním andělským ostřím. Když ji uviděl, strčil si je do kapsy. „To je od tebe hezké, že jsi nechala naše hrdličky o samotě."

Clary se na něj zaškaredila. „Proč se pořád chováš jako pako?"

„Pako?" Jace vypadal, že vyprskne smíchy.

„To, cos řekl Simonovi..."

„Chtěl jsem ho uchránit zklamání. Isabela mu vyrve srdce z těla a projde se po něm v kozačkách na podpatku. Přesně to dělá klukům, jako je on."

„A tobě to udělala taky?" zeptala se Clary, ale Jace jen zavrtěl hlavou a obrátil se ke Kostelníkovi.

„K Hodgeovi," přikázal. „A tentokrát opravdu k Hodgeovi. Jestli nás zavedeš někam jinam, udělám z tebe tenisovou raketu."

Perský kocour si odfrknul a vydal se před nimi chodbou. Clary šla kousek za Jacem a všimla si, že se na jeho držení ramen podepsal stres a únava. Přemýšlela, jestli to napětí v něm vůbec někdy povolí. „Jaci."

Podíval se na ni. „Co?"

„Promiň, že jsem na tebe vyjela."

Tiše se zasmál. „A kdy myslíš?"

„Ty jsi na mě taky někdy protivnej, víš."

„Já vím," řekl k jejímu překvapení. „Je na tobě něco —"

„Rozčilujícího?"

„Znepokojivého."

Chtěla se zeptat, jestli to má být dobře nebo špatně, ale neudělala to. Příliš se bála toho, že by místo odpovědi zase zavtipkoval. Přemýšlela, co jiného by řekla. „Isabela vám vždycky vaří?" zeptala se.

„Naštěstí ne. Většinou jsou tady Lightwoodovi a vaří nám Maryša, to je Isabelina matka. Je skvělá kuchařka." Vypadal zasněně, stejně jako Simon, když civěl přes hrnec polévky na Isabelu.

„Tak jak je možný, že nikdy nenaučila Isabelu vařit?" Procházeli teď hudebním sálem, v němž ráno našla Jace, jak hraje na klavír. V rozích se kupily stíny.

„Není to moc dlouho, co jsou mezi lovci stínů i ženy," řekl pomalu. „Tedy chci říct, že ve Spolku vždycky byly ženy, zabývaly se ruinami, tvorbou zbraní, výukou bojových umění, ale jen pár z nich byly bojovnice, jen ty s výjimečnými schopnostmi. Právo na výcvik si musely vydobýt. Maryša patří do první generace žen ze Spolku, kterým se výcviku dostalo automaticky. A myslím, že nikdy nenaučila Isabelu vařit, protože se bála, aby Isabela nezůstala navždycky uvázaná v kuchyni."

„A to by se mohlo stát?" vyzvídala Clary. Vzpomněla si, jak sebevědomě působila Isabela v Pandemoniu a s jakou jistotou se oháněla tím krvelačným bičem.

Jace se tiše zasmál. „Ne, Isabele ne. Patří mezi nejlepší lovce stínu, které jsem kdy poznal."

„Je lepší než Alek?"

Kostelník, který se nehlučně plížil ve tmě před nimi, se najednou zastavil a zamňoukal. Choulil se u paty kovového točitého schodiště, které stoupalo k zamlženému, matnému světlu nad nimi. „Takže je ve skleníku," řekl Jace. Clary chvíli trvalo, než si uvědomila, že mluví s kocourem. „To je mi překvapení."

„Ve skleníku?" podivila se Clary.

Jace vyskočil na první schod. „Hodge to má tam nahoře rád. Pěstuje léčivé rostliny, které můžeme využít. Většina z nich roste jenom v Idrisu. Myslím, že mu připomínají domov."

Clary se vydala za ním. Její boty vydávaly na kovových schodech řinčivý zvuk, na rozdíl od Jaceových. „Je lepší než Isabela?" zeptala se znovu. „Myslím Aleka."

Zastavil se a z výšky se na ni podíval. Nakláněl se ze schodů, skoro jako by padal. Vzpomněla si na svůj sen: *padající, hořící andělé.* „Lepší?" řekl. „V zabíjení démonů? Ne, ani ne. Nikdy žádného nezabil."

„Opravdu?"

„Nevím, čím to je. Možná tím, že vždycky chrání Izzy a mě." Došli na vrchol schodiště. Před nimi se objevily dvoukřídlé dveře, zdobené reliéfem listů a vinné révy. Jace do nich strčil ramenem a otevřel je.

Jakmile Clary prošla dveřmi, do nosu ji uhodil jakýsi pach. Ostrý, rostlinný pach, pach živoucích věcí, hlíny a kořínků rostoucích z hlíny. Čekala něco o dost menšího, přibližně velikosti malého skleníku za Střední školou svatého Xaviera, v němž studenti volitelného semináře biologie klonovali hrachové lusky, nebo co to vlastně dělali. Tohle však byl obrovský prostor ohraničený skleněnými stěnami a kolem dokola osázený stromy, jejichž hustě olistěné větve vydechovaly chladný vzduch prosycený vůní svěží zeleně. Byly tam keře obsypané lesklými červenými, fialovými a černými bobulemi a stromky nesoucí ovoce podivných tvarů, jaké nikdy předtím neviděla.

Clary vydechla. „Voní to jako..." *Jaro,* pomyslela si, *než začne být horko, které z listů vymačká veškerou šťávu a vysuší okvětní plátky všech květů.*

„Domov. Aspoň pro mě," doplnil Jace. Odstrčil visící list ve tvaru vějíře a přikrčil se, aby jej mohl podlézt. Clary se vydala za ním.

Jejímu netrénovanému oku připadalo, že skleník není uspořádán podle žádného zvláštního vzoru, ale všude, kam se podívala, spatřila ohňostroje barev: modrofialové květy spadající po lesklém zeleném keři, popínavý úponek posetý oranžovými poupaty jako drahokamy. Vyšli na volné prostranství, kde se o kmen nahnutého stromu se stříbřitě zelenými listy opírala nízká žulová lavička. V jezírku obloženém kameny se třpytila voda. Na lavičce seděl Hodge s černým ptákem uhnízděným na rameni. Zamyšleně pozoroval hladinu, když se však k němu přiblížili, podíval se nahoru k nebi. Clary sledovala jeho pohled a uviděla, že nad nimi září prosklená střecha skleníku jako hladina jezera obráceného dnem vzhůru.

„Vypadá to, že na někoho čekáte," poznamenal Jace, utrhl lístek z blízké větve a otáčel s ním v prstech. Na někoho, kdo působil tak vyrovnaně, měl značné množství neurotických návyků. Možná, že jen potřeboval být neustále v pohybu.

„Nějak jsem se zamyslel." Hodge se zvedl z lavičky a natáhl paži, aby si na ni Hugo mohl sednout. Když se na ně podíval, úsměv na jeho tváři povadl. „Co se stalo? Vypadáte, jako by —"

„Byli jsme napadeni," vysvětlil Jace stručně. „Zavrženým."

„Zavržení bojovníci? Tady?"

„Bojovník," upřesnil Jace. „Viděli jsme jen jednoho."

„Ale Dorotea říkala, že je jich tam víc," dodala Clary.

„Dorotea?" Hodge zvedl ruku. „Asi by se mi to lépe chápalo, kdybyste mi to povyprávěli od začátku."

„Tak dobře." Jace vrhl na Clary varovný pohled, kterým ji umlčel, ještě než mohla začít mluvit. Pak se pustil do popisu událostí celého odpoledne, v němž vynechal pouze jediný detail, a to ten, že u Luka doma viděli stejné muže, kteří před sedmi lety zabili jeho otce. „Přítel Claryiny matky, nebo co vlastně je, se jmenuje Luke Gatroway," řekl nakonec. „Když jsme ale byli v jeho domě, ti dva muži, kteří tvrdili, že jsou Valentýnovi poslové, ho oslovovali jménem Lucián Graymark."

„A oni se jmenovali..."

„Pangborn," řekl Jace. „A Blackwell."

Hodge výrazně zbledl. Na jeho popelavé kůži vystupovala jako kus červeného drátu jizva, kterou měl na tváři. „Přesně to, čeho jsem se obával," zašeptal, napůl pro sebe. „Kruh se opět snaží dostat se k moci."

Clary se obrátila k Jaceovi a čekala, že jí to nějak vysvětlí, vypadal však stejně rozpačitě jako ona. „Kruh?" zeptal se.

Hodge vrtěl hlavou, jako by se snažil vymést si z mozku pavučiny. „Pojďte se mnou," řekl. „Je čas, abych vám něco ukázal."

V knihovně hořely plynové lampy a leštěný nábytek z dubového dřeva se matně leskl jako tmavé klenoty. Strohé tváře andělů podpírajících obrovskou desku stolu vypadaly ještě zkroušenější bolestí, když přes ně ležely stíny. Clary seděla na červené pohovce s koleny pod bradou a Jace se vedle ní neklidně opíral o područku pohovky. „Hodgi, jestli chcete pomoct s hledáním..."

„Vůbec ne." Hodge se vynořil zpoza stolu a oklepával si prach z kolenou. „Už jsem to našel."

Nesl velkou knihu vázanou v hnědé kůži. Dychtivě v ní listoval prstem a přitom za svými brýlemi mrkal jako sova a mumlal: „Kde... kde to jen... aha, tady!" Odkašlal si a začal číst nahlas: *„Tímto přísahám bezpodmínečnou poslušnost Kruhu a jeho zásadám... Budu připraven pro Kruh kdykoli nasadit život, abych pomohl uchovat čistotu krve rodů v zemi Idris a ve světě smrtelníků, nad jehož bezpečností bdíme."*

Jace se ušklíbl. „Co to má být?"

„To je přísaha věrnosti Kruhu Razielova, sepsaná před dvaceti lety," řekl Hodge podivně unaveným hlasem.

„Zní to ujetě," řekla Clary. „Jako nějaká fašistická organizace nebo tak něco."

Hodge knihu položil. Vypadal ztrápeně a vážně jako sošky andělů pod stolem. „Byla to skupina lovců stínů," začal pomalu. „Valentýn je vedl. Chtěli vyhladit všechny podsvětany a navrátit svět do ‚čistšího' stavu. Plánovali počkat, až vyslanci podsvěta přijedou do Idrisu kvůli podepsání Dohod. Dohody je třeba podepsat každých patnáct let, aby se uchovala jejich magická

moc," dodal kvůli Clary. „Pak se je chystali všechny povraždit, neozbrojené a bezmocné. Mysleli si, že ten strašlivý čin vyvolá válku mezi lidmi a obyvateli podsvětа, válku, kterou zamýšleli vyhrát."

„To bylo to povstání," řekl Jace, když konečně poznal v Hodgeově vyprávění známý příběh. „Nevěděl jsem, že si Valentýn a jeho stoupenci nějak říkali."

„To jméno se v dnešní době moc často nevyslovuje," vysvětlil Hodge. „To, že něco takového vzniklo, je pro Spolek ostuda. Většina dokumentů patřících Kruhu byla zničena."

„Tak jak to, že máte kopii té přísahy?" zeptal se Jace.

Hodge zaváhal, sice jen na chvíli, ale Clary si toho všimla a ucítila, jak jí páteří projelo slabé, nevysvětlitelné zamrazení zlé předtuchy. „Protože jsem ji pomáhal sepsat," řekl nakonec.

Jace se na něj zadíval. „Byl jste členem Kruhu."

„Ano. Tak jako mnozí z nás." Hodge se díval přímo před sebe. „Stejně jako Claryina matka."

Clary sebou trhla, jako by ji uhodil. „Cože?!"

„Řekl jsem —"

„Já vím, co jste řekl! Moje matka by nikdy nevstoupila do něčeho takového. Do takové... takové nenávistné skupiny."

„To nebyla -" začal Jace, Hodge mu však skočil do řeči.

„Pochybuji," řekl pomalu, jako by ho ta slova bolela, „že měla na vybranou."

Clary na něj zírala. „O čem to mluvíte? Proč by neměla na vybranou?"

„Protože byla Valentýnovou ženou," odpověděl Hodge.

Část druhá
Snadný je sestup

Facilis descensus Averno;
Noctes atque dies patet atri ianua Ditis;
Sed revocare gradům superasque evadere ad
Hoc opus, hic labor est.

Vergilius, *Aeneis*

10

MĚSTO Z KOSTÍ

Na chvíli zavládlo ohromené ticho a pak Clary s Jacem začali mluvit jeden přes druhého.

„Valentýn měl ženu? On byl *ženatý?* Já myslel —"

„To není možný! Máma by nikdy... Byla vdaná jenom za tátu! Neměla žádnýho exmanžela!"

Hodge unaveně pozvedl ruce. „Děti —"

„Já nejsem dítě." Clary se odvrátila od stolu. „A už nechci nic slyšet."

„Clary," řekl Hodge. Laskavost v jeho hlase ji bolela. Pomalu se otočila a podívala se přes místnost na něj. Pomyslela si, jak je zvláštní, že vypadá o tolik starší než její matka, s těmi šedými vlasy a zjizvenou tváří. A přece spolu ti dva prožili „mládí", společně vstoupili do Kruhu a znali Valentýna. „Moje matka by nikdy...," začala, ale větu nedokončila. Už si vůbec nebyla jistá, jak dobře Jocelyn zná. Její matka se pro ni najednou stala cizinkou, lhářkou, tajnůstkářkou. Čeho všeho ještě mohla být schopná?

„Tvoje matka z Kruhu vystoupila," řekl Hodge. Nepřiblížil se k ní, ale pozoroval ji napříč místností jasnýma a nehybnýma očima, podobnýma ptačím. „Když jsme si uvědomili, do jakých extrémů Valentýnovy názory dospěly, když jsme zjistili, co se chystá udělat, spousta z nás odešla. Jako první odešel Lucián. To byla pro Valentýna rána, byli si hodně blízcí." Hodge zavrtěl hlavou. „Po něm vystoupil Michael Wayland. Tvůj otec, Jaci."

Jace zvedl obočí, ale mlčel.

„Někteří mu ale zůstali věrní. Pangborn. Blackwell. Lightwoodovi —"

„Lightwoodovi? Myslíte Roberta s Maryšou?" Jace vypadal, jako by do něj uhodil blesk. „A co vy? Kdy jste odešel vy?"

„Já jsem neodešel," řekl Hodge tiše. „A oni také ne... Báli jsme se, moc jsme se báli toho, co by udělal. Po povstání jeho oddaní stoupenci jako Pangborn a Blackwell uprchli. My jsme zůstali a začali spolupracovat se Spolkem. Prozradili jsme jim jména. Pomáhali jsme jim vystopovat ty, kdo utekli. Za to jsme byli odměněni shovívavými tresty."

„Shovívavými?" Jaceův pohled byl letmý, Hodgeovi však neunikl.

Řekl: „Myslíš na tu kletbu, co mě tu drží, že? Vždycky jsi měl za to, že je to pomsta nějakého rozzlobeného démona nebo čaroděje. Nechal jsem tě při tom. Není to ale pravda. Kletbu, která mě tu drží, na mě uvalil Spolek."

„Za to, že jste byl členem Kruhu?" zeptal se Jace a ve tváři se mu zračil údiv.

„Za to, že jsem z něj neodešel ještě před povstáním."

„Ale Lightwoodovi nedostali žádný trest," namítla Clary. „Proč ne? Udělali to samé co vy."

„V jejich případě tu byly polehčující okolnosti. Byli manželé a měli dítě. I když na tomto odlehlém místě daleko od domova nejsou ze své vlastní vůle. Všichni tři jsme sem byli vykázáni, vlastně bych měl říct všichni čtyři - Alek byl ještě malé dítě, když jsme opustili Skleněné Město. Oni se do Idrisu mohou vrátit jen kvůli oficiálním záležitostem, a to ještě na krátkou dobu. Já se nesmím vrátit nikdy. Už Skleněné Město nikdy neuvidím."

Jace ho upřeně pozoroval. Jako by se na svého učitele díval novýma očima, pomyslela si Clary, i když to nebyl Jace, kdo se změnil, „Zákon je tvrdý, ale je to Zákon."

„Tak jsem tě to učil," řekl Hodge hořce pobaveným tónem. „Teď moje hodiny obracíš proti mě. A právem." Vypadal, že se brzy zhroutí do blízké židle, ale přesto se udržel na nohou. Clary si pomyslela, že v jeho strnulém postoji se zachovalo něco z vojáka, kterým kdysi byl.

„Proč jste mi to neřekl dřív?" zeptala se. „To, že moje matka byla Valentýnovou ženou. Věděl jste, jak se jmenuje..."

„Znal jsem ji jako Jocelyn Fairchildovou, ne jako Jocelyn Frayovou," řekl Hodge. „A ty jsi tak pevně trvala na tom, že nemá ani ponětí o světě stínů, až jsi mě přesvědčila, že to nemůže být ta Jocelyn, kterou jsem znal já. Možná jsem tomu ani nechtěl věřit. Valentýnův návrat by si nikdo nepřál." Znovu zavrtěl hlavou. „Když jsem dnes ráno poslal pro bratry z Kostěného Města, vážně jsem netušil, jaké novinky pro ně budeme mít," dodal. „Až Spolek zjistí, že se Valentýn možná vrací a že hledá Pohár, vzbudí to pěkné pozdvižení. Jen doufám, že se tím nenaruší Dohody."

„Vsadím se, že to by se Valentýnovi líbilo," poznamenal Jace. „Proč ale tak strašně chce ten Pohár?"

Hodge měl úplně šedivý obličej. „Není to snad jasné?" řekl. „Přece aby si mohl postavit armádu."

Jace se zatvářil vyděšeně. „Ale to by nikdy -"

„Večeře!" Byla to Isabela, stojící mezi dveřmi do knihovny. Pořád ještě držela v ruce lžíci, z drdolu už se jí ale uvolnilo několik pramenů vlasů, které jí padaly na krk. „Pardon, jestli ruším," dodala po chvíli.

„Můj bože, nastala hodina hrůzy," řekl Jace.

Hodge vypadal polekaně. „Já - já - já jsem měl dost sytou snídani," zakoktal. „Tedy oběd. Sytý oběd. Nic do sebe nedostanu -"

„Tu polévku jsem vylila," oznámila Isabela. „Objednala jsem ve městě činu."

Jace se odlepil od stolu a protáhl se. „Výborně. Mám hrozný hlad."

„Možná si přece jen trochu dám," připustil Hodge slabě.

„Oba jste hrozní lháři," řekla Isabela pochmurně. „Podívejte, já přece vím, že vám nechutná to, co vařím —"

„Tak to přestaň dělat," poradil jí Jace rozumně. „Objednala jsi kuřecí kung-pao? Víš, že kuřecí kung-pao zbožňuju."

Isabela obrátila oči v sloup. „Jo. Je to v kuchyni."

„Výborně." Jace se kolem ní v přikrčení protáhl a srdečně jí rukou pocuchal vlasy. Hodge ho následoval a na chvíli se zastavil, aby Isabelu poplácal po rameni. Pak s legračním, omluvným pokývnutím hlavy zmizel. Opravdu v něm Clary před pouhými pár minutami zahlédla stín jeho starého válečnického já?

Isabela se dívala za Jacem a Hodgem a otáčela lžící ve svých zjizvených, bledých prstech. Clary řekla: „Je to pravda?" Isabela se na ni nepodívala.

„Co jestli je pravda?"

„Je Jace opravdu hrozný lhář?"

Teď už Isabela obrátila ke Clary velké, tmavé, nečekaně zamyšlené oči. „Vůbec není lhář. Ne v důležitých věcech. Klidně ti řekne krutou pravdu, ale nebude ti lhát." Po kratší odmlce dodala: „Takže je většinou lepší se ho na nic neptat, pokud si nejsi jistá, že uneseš odpověď."

Kuchyně byla vyhřátá, plná světla a sladké a slané vůně čínských pokrmů. Ta vůně připomněla Clary domov. Seděla a pozorovala nudle na svém talíři, hrála si s vidličkou a snažila se nedívat se na Simona, který se do Isabely vpíjel očima s výrazem tupějším než čínské hůlky.

„Mně to přijde docela romantický," řekla Isabela a nasála tlustým růžovým brčkem tapiokové kuličky.

„Co jako?" vyhrkl Simon ostražitě.

„Celá ta věc s Claryinou matkou, že byla vdaná za Valentýna," řekla Isabela. Jace a Hodge jí všechno řekli, i když si Clary všimla, že oba vynechali pasáž o tom, že Lightwoodovi byli členy Kruhu a že na ně Spolek uvalil kletbu. „A teď vstal z mrtvých a přišel ji najít. Možná to s ní chce dát zase dohromady."

„Dost pochybuju, že by k ní domů poslal zkázonoše, protože to s ní chce dát dohromady'," poznamenal Alek, který se objevil, až když byla večeře na stole. Nikdo se ho neptal, kde byl, a on také nic nevysvětloval. Seděl vedle Jace, naproti Clary, a neúnavně se vyhýbal jejímu pohledu.

„Ani já bych na to nešel takhle," souhlasil Jace. „Nejdřív bych ji poslal bonboniéru a květiny, pak pár omluvných dopisů a teprve potom hordu zkázonošů. V tomhle pořadí."

„Možná jí tu bonboniéru a kytku poslal," řekla Isabela. „To nemůžeme vědět."

„Isabelo," řekl Hodge trpělivě, „ten člověk přinesl zemi Idris zkázu, jakou nikdy nezažila, poštval lovce stínů proti podsvětu a prolil v ulicích Skleněného Města potoky krve."

„Ale takého temná stránka je svým způsobem sexy," namítla Isabela.

Simon se pokoušel tvářit výhružně, ale nechal toho, když si všiml, že ho Clary pozoruje. „A proč chce Valentýn tak moc získat ten Pohár a proč si myslí, že ho má Claryina máma?" zeptal se.

„Říkal jste, že si chce postavit armádu," řekla Clary a obrátila se k Hodgeovi. „Takže myslíte, že chce Pohár proto, aby s jeho pomocí mohl vytvořit další lovce stínů?"

„Ano."

„Takže Valentýn může prostě přijít ke komukoli na ulici a udělat z něj lovce stínů? Jenom s tím Pohárem?" Simon se naklonil dopředu. „Fungovalo by to i na mě?"

Hodge se na něj zadíval dlouhým, odměřeným pohledem. „Možná," řekl. „Ale pravděpodobně jsi na to už moc starý. Pohár působí na děti. Na dospělého by to buď vůbec nefungovalo, nebo by ho to rovnou zabilo."

„Armáda dětí," řekla Isabela tiše.

„Jen na pár let," připomněl Jace. „Děti rychle vyrostou. Netrvalo by dlouho a představovaly by vážné nebezpečí."

„Já teda nevím," řekl Simon. „Udělat z pár dětí vojáky, to už jsem slyšel o horších věcech. Nechápu, proč se tak hrozně snažíte, aby se k tomu Poháru nedostal."

„Když pominu skutečnost, že by s touto armádou zcela jistě zaútočil na Spolek," řekl Hodge suše, „je tu ještě fakt, že většina lidských bytostí by přeměnu nepřežila, v *nefilim* se totiž může proměnit jen pár vybraných. Musí být obdařeni velkou silou a odolností. Než dojde k přeměně, musí podstoupit mnohé testy, s tím by se ale Valentýn vůbec neobtěžoval. Použil by Pohár na jakékoli dítě, které by mu přišlo pod ruku, a z těch dvaceti procent, které by přežily, by si vytvořil armádu."

Alek se na Hodge díval pohledem plným stejné hrůzy, jakou i cítila Clary. „Jak víte, že by to udělal?"

„Protože když jsem byl členem Kruhu, tohle byl jeho plán," odpověděl Hodge. „Tvrdil, že je to jediný způsob, jak vytvořit takovou silu, která by dokázala ubránit náš svět."

„Ale to by byla vražda," řekla Isabela, lehce zelená v obličeji. „On chtěl zabíjet děti."

„Říkal, že už tisíc let udržujeme svět obyčejných lidí v bezpečí," vysvětloval Hodge, „a teď přišel čas, kdy nám za to budou muset něco obětovat."

„Svoje *děti!"* ozval se Jace, tváře zrudlé rozčilením. „To je proti všem zásadám, kterými se máme řídit. Chránit bezmocné, zajišťovat bezpečí lidstva —"

Hodge odstrčil svůj talíř. „Valentýn byl šílený," řekl. „Velmi chytrý, ale šílený. Nezajímalo ho nic než zabíjení démonů a podsvěťanů. Nic než udržení čistého světa. Pro tuhle věc by obětoval vlastního syna a nechápal, že někdo jiný by to neudělal."

„On měl syna?" zeptal se Alek.

„Mluvil jsem obrazně," řekl Hodge a vytáhl kapesník. Otřel si jím čelo a vrátil jej do kapsy. Clary si všimla, že se mu slabě i chvěje ruka. „Když na jeho pozemku hořelo a jeho dům byl zni-

čen, všichni předpokládali, že se raději i s Pohárem nechal spálit na troud, než aby se vzdal Spolku. V popelu našli jeho kosti i kosti jeho ženy."

„Ale moje matka přežila," namítla Clary. „Neumřela při tom požáru."

„A zdá se, že tam neumřel ani Valentýn," řekl Hodge. „Představitele Spolku tenhle podvod moc nepotěší. Důležitější ale je, že se budou snažit najít Pohár. A ještě víc se budou snažit, aby ho nenašel Valentýn."

„Zdá se mi, že bychom ze všeho nejdřív měli najít Claryinu matku," řekl Jace. „Najít ji, pak najít Pohár a zmocnit se ho dřív než Valentýn."

Clary to připadalo jako rozumný návrh, Hodge se ale na Jace podíval, jako by součástí jeho řešení bylo žonglování s nitroglycerinem. „To rozhodně ne."

„A co tedy uděláme?"

„Nic," řekl Hodge. „Bude nejlepší to přenechat kvalifikovaným, zkušeným lovcům stínů."

„Já jsem kvalifikovaný," bránil se Jace. „A zkušený taky."

Hodgeův hlas zněl pevně, téměř otcovsky. „Já vím, že ano, ale jsi skoro ještě dítě."

Jace se na Hodge podíval přimhouřenýma očima. Měl dlouhé řasy, které vrhaly stíny na jeho ostře vystupující lícní kosti. U někoho jiného by takový pohled působil nesměle, snad dokonce omluvně, Jace však vypadal přísně a hrozivě. „Já nejsem dítě."

„Hodge má pravdu," řekl Alek a upřeně ho pozoroval. Clary si pomyslela, že musí být jedním z mála lidí, kteří se na Jace dívají, ne jako by se ho báli, ale jako by se báli o něj. „Valentýn je nebezpečný. Já vím, že jsi dobrý lovec stínů, nejspíš nejlepší našeho věku. Ale Valentýn patří k nejlepším v dějinách. Byl to těžký boj, než se ho podařilo porazit."

„A stejně nezůstal poražený dlouho," zdůraznila Isabela, zatímco zkoumala hroty své vidličky. „Evidentně."

„Ale my jsme tady," řekl Jace. „Jsme tady a kvůli Dohodám tu není nikdo jiný. Pokud něco neuděláme -"

‚Ale my něco uděláme," přerušil ho Hodge. „Ještě dnes večer pošlu zprávu Spolku. Pokud budou chtít, už zítra by tu mohla být jednotka *nefilim.* Spolek se o to postará. Vy už jste udělali víc než dost."

Jace trochu vychladl, ale oči mu stále jiskřily. „To se mi moc nelíbí."

„Nemusí se ti to líbit," řekl Alek. „Ty teď musíš jenom držet hubu a neudělat žádnou pitomost."

„Ale co moje matka?" zeptala se Clary. „Nemůže čekat, dokud se tu neobjeví někdo ze Spolku. Valentýn ji teď drží v zajetí, říkali to Pangborn s Blackwellem, a mohl by ji..." Clary se nedokázala přimět, aby řekla slovo *mučit,* ale věděla, že není sama, kdo na ně myslí. Najednou se jí nikdo u stolu nechtěl podívat do očí.

Kromě Simona. „Zranit," dořekl větu za ni. „Jenomže, Clary, taky říkali, že je v bezvědomí a že Valentýn z toho není nadšený. Vypadá to, že čeká, až se probudí."

„Být na jejím místě, zůstanu radši v bezvědomí," zamumlala Isabela.

„Ale ona se může každou chvíli probudit," řekla Clary a Isabele nevěnovala pozornost. „Myslela jsem, že se Spolek zavázal chránit lidi. Neměli by tady teď být další lovci stínů? Neměli by ji už hledat?"

„Bylo by jednodušší, kdybychom aspoň trochu věděli, *kde* hledal," vyštěkl Alek.

„Ale my to víme," řekl Jace.

„Vážně?" Clary na něj vrhla překvapený, dychtivý pohled. „Kde?"

„Tady." Jace se k ní natáhl a prsty se dotkl jejího spánku, tak jemně, že se jí do obličeje nahrnula barva. „Všechno, co potřebujeme vědět, máš ukryté v hlavě, pod těmi hezkými zrzavými kudrlinkami."

Clary se rukou dotkla svých vlasů, jako by se chtěla bránit. „Já si nemyslím —"

„A co chceš dělat?" zeptal se Simon prudce. „Udělat jí do hlavy díru, aby ses k tomu dostal?"

Jaceovi se zablýsklo v očích, ale pak řekl docela klidně: „Vůbec ne. Mlčenliví bratři by jí mohli pomoci odhalit vzpomínky."

„Ty přece mlčenlivý bratry nesnášíš," namítla Isabela.

„Ale tak to není," řekl Jace upřímně. „Já se jich jenom bojím. To není to samé."

„Měla jsem pocit, žes říkal, že jsou to knihovníci," připomněla mu Clary.

„Taky že to *jsou* knihovníci."

Simon hvízdnul. „Tak to jim asi musíš dlužit pořádnou pokutu za pozdní vrácení."

„Mlčenliví bratři jsou archiváři, ale nejen to," přerušil je Hodge, jako by mu už docházela trpělivost. „Aby zdokonalili své duševní schopnosti, rozhodli se přijmout některé z nejmocnějších run, které kdy byly vytvořeny. Ty runy jsou tak silné, že jejich použitím -" Odmlčel se a Clary v duchu uslyšela Alekův hlas, jak říká: *Zohavují se.* „Ty runy prostě mění a deformují jejich fyzickou podobu. Nejsou to bojovníci ve stejném slova smyslu jako ostatní lovci stínů. Jejich síla spočívá v mysli, ne v těle."

„Dokážou číst myšlenky?" zeptala se Clary tenkým hláskem.

„Mimo jiné. Patří mezi nejobávanější ze všech lovců démonů."

„Já teda nevím," řekl Simon, „mně to nepřijde zase tak hrozný. Radši bych, aby se mi někdo hrabal v hlavě, než aby mi ji usekl."

„Tak to jsi ještě větší blbec, než na jakého vypadáš," řekl Jace s pohrdavým pohledem.

„Jace má pravdu," řekla Isabela, nevšímajíc si Simona. „Mlčenliví bratři jsou vážně dost děsiví."

Hodge měl ruku na stole zatnutou v pěst. „Jsou velmi mocní," řekl. „Pohybují se ve tmě a nemluví, ale zato dokáží rozlousknout mysl člověka jako vlašský ořech a nechat ji samotnou navěky úpět v temnotách, pokud si to přejí."

Clary se otřeseně podívala na Jace. „A ty mě chceš předhodit někomu takovýmu?"

„Já ti chci pomoct." Jace se přes stůl naklonil tak blízko k ní, že v jeho světlých očích dokázala rozlišit tmavší jantarové skvrnky. „Možná se nedostaneme k hledání Poháru," řekl tiše. „Možná se o to postará Spolek. Ale to, co je ve tvé hlavě, ti patří. Někdo tam ukryl tajemství, která nevidíš. Copak ty se nechceš dozvědět pravdu o vlastním životě?"

„Nechci, aby mi někdo lezl do hlavy," namítla slabě. Věděla, že Jace má pravdu, ale z představy, že se svěří do rukou někomu, kdo i lovcům stínů připadá děsivý, jí tuhla krev v žilách.

„Já půjdu s tebou," řekl Jace. „Zůstanu s tebou celou dobu."

„To stačí." Simon vstal od stolu, obličej zrudlý hněvem. „Dej jí pokoj."

Alek se na Simona podíval, jako by si ho teprve teď všiml, odhrnul si černé vlasy, které mu padaly do očí, a zamrkal. „Co tady ještě děláš, človíčku?"

Simon ho ignoroval. „Řekl jsem, ať jí dáš pokoj."

Jace k němu pomalu otočil hlavu a zadíval se na něj sladce jedovatým pohledem. „Alek má pravdu," řekl. „Institut má poskytovat přístřeší lovcům stínů, ne jejich přátelům ze světa lidí. Zvlášť ne těm, kteří tu už zůstali déle, než by měli."

Isabela vstala a vzala Simona za paži. „Ukážu mu cestu ven." Chvíli to vypadalo, že se jí Simon vzepře, zachytil však přes stůl pohled Clary, která slabě zavrtěla hlavou. Ustoupil. Se zdviženou hlavou nechal Isabelu, aby ho vyvedla z místnosti.

Clary vstala. „Jsem unavená," řekla. „Chci jít spát."

„Vždyť jsi skoro nic nesnědla...," protestoval Jace.

Odstrčila ruku, kterou k ní natáhl. „Nemám hlad."

Na chodbě bylo chladněji než v kuchyni. Clary se opřela o zeď a zatáhla si za tričko, které se jí lepilo k hrudi pokryté studeným potem. Na konci chodby zahlédla vzdalující se siluety Isabely se Simonem, které mizely v šeru. Tiše se dívala, jak odcházejí, a v žaludku jí rostl podivný, chvějivý pocit. Odkdy má Simona na starosti Isabela, a ne ona? Kdyby ji tohle všechno mělo naučit jen jednu věc, bylo by to poznání, jak snadné je ztratit vše, o čem jste si odjakživa mysleli, že to budete mít navždy.

Místnost byla celá zlatá a bílá, s vysokými stěnami lesklými jako glazura. Strop, který se klenul vysoko nad jejich hlavami, byl průhledný a třpytil se jako diamanty. Clary měla na sobě zelené sametové šaty a v ruce držela zlatý vějíř. Vlasy měla vyčesané do drdolu, z něhož se uvolňovaly jednotlivé prameny. Účes v ní vyvolával pocit, že má velice těžkou hlavu, vždy když se ohlédla za sebe.

„Vidíš tam někoho zajímavějšího, než jsem já?" zeptal se Simon. Ve snu se z něj nějakou záhadou stal skvělý tanečník. Vedl ji davem, jako by byla list unášený proudem řeky. Měl černé oblečení lovců stínů, které příznivě podtrhovalo jeho vzhled — tmavé vlasy, snědá plet, bílé zuby. Je hezký, *pomyslela si Clary překvapeně.*

„Nikdo není zajímavější než ty," řekla Clary. „Jde jenom o tohle místo. Nikdy jsem nic takového neviděla." Znovu se otočila,

protože zrovna tančili kolem fontány se šampaňským. Tvořila ji obrovská stříbrná mísa, v jejímž středu stála mořská panna se džbánem, z něhož jí stékalo na záda šumivé víno. Lidé si přímo z mísy nabírali šampaňské do sklenic, smáli se a bavili se. Mořská panna otočila hlavu za Clary a usmála se. Při úsměvu odhalila bílé zuby, ostré jako upíří tesáky.

„Vítej ve Skleněném Městě," řekl hlas, který však nepatřil Simonovi. Clary zjistila, že Simon zmizel a ona teď tančí s Jacem, který byl celý oblečený v bílém, včetně košile z tenounké bavlny, jíž prosvítala jeho znamení. Kolem krku měl bronzový řetízek a jeho vlasy a oči byly zlatavější než kdy předtím. Napadlo ji, jak ráda by namalovala jeho portrét matnou zlatou barvou, kterou někdy vídala na ruských ikonách.

„Kde je Simon?" zeptala se, když opět provířili kolem fontány se šampaňským. Zahlédla Isabelu s Alekem; oba měli šaty v odstínu pařížské modři. Drželi se za ruce jako Jeníček a Mařenka v temném lese.

„Tohle je místo pro živé," řekl Jace. Jeho ruce ji studily, takže si byla vědoma jejich dotyku, což předtím se Simonem necítila.

Přimhouřila na něj oči. „ Co tím chceš říct?"

Naklonil se těsně k ní. Cítila jeho rty na svém uchu. Vůbec nebyly studené. „Probuď se, Clary," zašeptal. „Probuď se, probuď se."

Prudce se na posteli posadila a zalapala po dechu. Vlasy se jí lepily ke krku studeným potem. Zápěstí měla znehybněná pevným sevřením. Pokoušela se uvolnit, pak si ale uvědomila, kdo ji to drží. „Jaci?"

„Jo." Seděl na kraji postele (jak se vlastně dostala do postele?) a vypadal neupraveně, jako by se právě probudil, s rozcuchanými vlasy a rozespalýma očima.

„Pust mě."

„Promiň." Jeho prsty jí sklouzly ze zápěstí. „Když jsem vyslovil tvoje jméno, pokusila ses mě praštit."

„Asi jsem trochu vynervovaná." Rozhlédla se kolem sebe. Byla v malé ložnici s nábytkem z tmavého dřeva. Podle slabého světla pronikajícího pootevřeným oknem odhadla, že je úsvit, nebo krátce po něm. U jedné stěny ležel její batoh. „Jak jsem se sem dostala? Nevzpomínám si..."

„Našel jsem tě na chodbě, usnula jsi na podlaze." Jaceův hlas zněl pobaveně. „Hodge mi pomohl tě donést do postele. Říkali jsme si, že ti bude lip v jednom z pokojů pro hosty než na ošetřovně."

„No teda. Vůbec nic si nepamatuju." Prohrábla si rukama vlasy a odhrnula si z očí zplihlé kudrny. „Kolik je vlastně hodin?"

„Kolem páté."

„Kolem páté *ráno?"* Zamračila se na něj. „Doufám, žes mě probudil z dobrýho důvodu."

„Proč, zdálo se ti něco pěkného?"

V uších jí pořád ještě zněla hudba a Clary cítila, jak se jí kolem tváří pohupují těžké šperky. „Nevzpomínám si."

Vstal. „Je tu jeden z mlčenlivých bratrů a chce tě vidět. Hodge mě poslal, abych tě probudil. Vlastně tě chtěl probudit sám, ale jelikož je pět ráno, říkal jsem si, že třeba budeš míň naštvaná, když budeš mít před očima něco hezkého."

„To myslíš sebe?"

„A co jiného?"

„Já jsem s tím nesouhlasila, víš," vyjela na něj. „S těmi mlčenlivými bratry."

„Chceš najít svoji matku, nebo ne?" řekl. Beze slova na něj zírala.

„Potkáš se jenom s bratrem Jeremiášem, nic víc. Třeba si ho zalíbíš. Na někoho, kdo nikdy nemluví, má skvělý smysl pro humor.

Položila si hlavu do dlaní. „Jdi pryč. Jdi pryč, chci se oblíknout."

Ve chvíli, kdy se za ním zavřely dveře, spustila nohy na podlahu. Přestože sotva vyšlo slunce, v pokoji už začínalo být vlhké dusno. Zavřela okno a šla si do koupelny umýt obličej a vypláchnout pusu, ve které měla sucho, jako by byla z papíru.

O pět minut později vklouzla do svých zelených tenisek. Převlékla se do džínů s ustřiženými nohavicemi a jednobarevného černého trička. Zalitovala, že se její hubené pihovaté nohy víc nepodobají Isabeliným dlouhým, hladkým údům. Nedalo se ale nic dělat. Stáhla si vlasy do culíku a vyšla na chodbu za Jacem.

Byl tam s ním Kostelník, který si něco mňoukal pod vousy a netrpělivě chodil v kruhu.

„Co je tomu kocourovi?" zeptala se Clary.

„Z mlčenlivých bratrů bývá nervózní."

„Vypadá to, že jsou z nich nervózní úplně všichni."

Jace se slabě usmál. Kostelník zamňoukal, když se vydali chodbou, ale nešel za nimi. Silné kamenné zdi katedrály si naštěstí ještě uchovaly dotek noci, takže chodby byly chladivé a stinné.

Když dorazili do knihovny, Clary si s překvapením všimla, že jsou zhasnutá světla. Knihovnu osvětlovala pouze mléčná záře, přicházející z oken v klenutém stropě vysoko nad nimi. Hodge seděl v obleku za svým obrovským psacím stolem a jeho prošedivělé vlasy vrhaly v ranním světle stříbrné odlesky. Chvíli se jí zdálo, že je v knihovně sám, že si z ní Jace vystřelil. Pak ale uviděla, jak se z šera vyloupla jakási postava, a uvědomila si, že to, co považovala za trochu tmavší stín, je ve skutečnosti člověk. Vysoký muž v těžkém rouchu, které mu sahalo od krku až po paty a celého ho zahalovalo. Měl nasazenou kapuci, takže mu nebylo vidět do tváře. Roucho mělo barvu pergamenu a spletité runy u spodního lemu a na rukávech vypadaly jako namalované zasychající krví. Clary se zježily všechny chloupky na rukou a šíji a téměř bolestivě ji svěděly.

„Tohle je bratr Jeremiáš z Tichého Města," řekl Hodge.

Muž se k nim blížil a jeho těžký plášť se při chůzi vlnil. Clary si uvědomila, co jí na něm připadá divného - při chůzi nevydával žádný zvuk, ani jedinou ozvěnu kroku. Dokonce i jeho plášť, který by přece měl šustit, byl zcela nehlučný. Skoro začala přemýšlet, jestli to náhodou není duch, když se ale před nimi zastavil, ucítila, že se zněj line podivná sladká vůně připomínající vonné tyčinky a krev, vůně něčeho živého.

„A tohle, Jeremiáši," řekl Hodge a vstal od stolu, „je ta dívka, o které jsem vám psal. Clarissa Frayová."

Hlava s kapuci se k ní pomalu otočila. Clary ucítila, jak jí až do konečků prstů projel závan chladu. „Dobrý den," pozdravila.

Žádná odpověď nepřišla.

„Došlo mi, že máš pravdu, Jaci," řekl Hodge.

„To tedy mám," opáčil Jace. „Ve většině případů."

Hodge tomu nevěnoval pozornost. „Včera večer jsem o tom napsal dopis Spolku, Claryiny vzpomínky ale patří jenom jí. Jen ona může rozhodnout, jak chce naložit s tím, co má v hlavě. Po-

kud chce, aby jí pomohli mlčenliví bratři, měla by tu možnost dostat.

Clary mlčela. Dorotea říkala, že má v mysli nějaký blok, který něco skrývá. Samozřejmě chtěla vědět, co to je. Ale tajemná postava mlčenlivého bratra byla tak... tak *tichá.* Zdálo se, že ticho z něj čiší jako temný příliv, inkoustově černý a hustý. Mrazilo ji z toho až do morku kostí.

Bratr Jeremiáš měl tvář stále obrácenou k ní, pod jeho kapuci však nebylo vidět nic než tmu. *Tohle je Jocelynina dcera?*

Clary slabě zalapala po dechu a ustoupila o krok zpět. Ta slova se ji ozvala v hlavě, jako by si je sama pomyslela, tak to ale nebylo.

„Ano," řekl Hodge a rychle dodal: „Ale její otec byl obyčejný člověk."

To nevadí, řekl Jeremiáš. *Krev Spolku má větší moc.*

„Proč jste mojí matce řekl Jocelyn?" zeptala se Clary a marně se pod kapuci snažila rozlišit nějaký obrys tváře. „Vy jste ji znal?"

„Bratři mají záznamy o všech členech Spolku," vysvětlil Hodge. „Vyčerpávající záznamy —"

„Asi zase tak vyčerpávající nebudou, když ani nevěděli, že Jocelyn ještě žije," řekl Jace.

Pravděpodobně jí pomohl zmizet nějaký čaroděj. Většině lovců stínů se nepodaří Spolku tak snadno uniknout. V Jeremiášově hlase nebylo slyšet žádné emoce, nebylo vůbec poznat, zda Jocelyniny činy schvaluje, nebo ne.

„Jednu věc vůbec nechápu," řekla Clary. „Proč si Valentýn myslí, že má moje máma Pohár smrti? Když si dala tolik práce s tím, aby zmizela, jak jste říkal, tak proč by si ho brala s sebou?"

„Aby nepadl do rukou jemu," odpověděl Hodge. „Věděla ze všech nejlépe, co by se stalo, kdyby se Pohár dostal do rukou Valentýnovi. A asi nevěřila, že by ho uhlídal Spolek. Zvlášť potom, co ho Valentýn ukradl."

„Asi ano." Clary nedokázala zakrýt ve svém hlase pochybovačný tón. Celé to znělo tak nepravděpodobně. Pokusila se představit si matku, jak prchá pod rouškou temnoty s velkým zlatým pohárem nacpaným v kapse pracovních kalhot, ale nepodařilo se jí to.

„Když Jocelyn zjistila, co chce její manžel s Pohárem provést, postavila se proti němu," řekl Hodge. „Můžeme tedy oprávněně

předpokládat, že by udělala všechno, co je v jejích silách, aby mu zabránila v získání Poháru. I představitelé Spolku by samozřejmě hledali Pohár nejdřív u ní, kdyby věděli, že je stále naživu."

„Mně se zdá," řekla Clary trochu příkře, „že nikdo, o kom si Spolek myslí, že je mrtvý, vlastně vůbec mrtvý není. Možná by měli investovat do databáze zubních záznamů."

„Můj otec je mrtvý," řekl Jace stejně rozčileně. „Na to nepotřebuju vidět zubní záznamy."

Clary se k němu trochu podrážděně otočila. „Hele, já jsem nemyslela —"

To stačí, přerušil je bratr Jeremiáš. *Můžeme se tu dozvědět pravdu, pokud budete dost trpěliví, abyste ji vyslechli.*

Rychle zvedl ruku a stáhl si kapuci z hlavy. Clary okamžitě zapomněla na Jace, protože se musela soustředit na to, aby nezačala křičet. Archivář měl holou hlavu, hladkou a bílou jako skořápka vejce, s temnými prohlubněmi tam, kde kdysi byly oči. Teď už v nich nebylo nic. Rty měl křížem krážem pokryty černými čárami, které vypadaly jako chirurgické stehy. Najednou jí bylo jasné, jak to Isabela myslela s tím zohavováním.

Bratři z Tichého Města nelžou, řekl Jeremiáš. *Chceš-li ode mne slyšet pravdu, máš ji mít, ale já od tebe budu žádat to samé.*

Clary zvedla bradu. „Já taky nejsem lhářka."

Mysl nedokáže lhát. Jeremiáš se k ní blížil. *Chci se dostat k tvým vzpomínkám.*

Pach krve a inkoustu byl dusivý. Clary cítila, že začíná panikařit. „Počkejte —"

„Clary." To promluvil laskavým hlasem Hodge. „Je docela dobře možné, že jsi vytěsnila nebo potlačila nějaké vzpomínky z doby, kdy jsi byla ještě moc malá na to, aby sis je teď dokázala vědomě vybavit. Bratr Jeremiáš je může odhalit. Mohlo by nám to hodně pomoci."

Nic neřekla, jen se kousala do rtu. Odpuzovala ji představa, že se jí někdo hrabe v hlavě a dotýká se vzpomínek tak osobních a skrytých, že je nedokázala najít ani ona sama.

„Nemusí dělat nic, co nebude chtít," řekl Jace náhle. „Že ne?"

Clary přerušila Hodge, ještě než stačil odpovědět. „To je dobrý. Jdu do toho."

Bratr Jeremiáš krátce přikývl a přešel k ní tak nehlučně, že jí páteří znovu projelo zamrazení. „Bude to bolet?" zašeptala.

Neodpověděl, jen se dotkl štíhlýma bílýma rukama její tváře. Kůži na prstech měl tenkou jako pergamen a celou pokrytou runami. Cítila, jak jí jejich síla přeskakuje na pokožku a štípe ji jako statická elektřina. Než zavřela oči, ještě si stačila všimnout úzkostného výrazu, který přelétl Hodgeovi po tváři.

Pod víčky se jí na temném pozadí rozvířily barvy. Cítila napětí, jakýsi tah v hlavě, rukou a nohou. Sevřela ruce v pěst a snažila se té tíže, té temnotě vzdorovat. Měla pocit, že ji něco tlačí proti tvrdé, nepoddajné bariéře a pomalu ji to drtí. Slyšela se, jak lapá po dechu, a najednou ji ovanul chlad zimy. Před očima jí vyvstala zasněžená ulice, tyčící se šedé budovy, výbuch běloby, který ji ledovými krystalky pálil ve tváři...

„To stačí!" Zimou projel Jaceův hlas a padající sníh, připomínající sprchu bílých jisker, zmizel. Clary otevřela oči.

Před očima jí pomalu vyvstávala knihovna, stěny obložené knihami, znepokojené obličeje patřící Hodgeovi a Jaceovi. Bratr Jeremiáš stál bez hnutí, podobný bůžkovi vyřezanému ze slonoviny zdobené červeným inkoustem. Clary si uvědomila ostrou bolest v rukou, a když se podívala dolů, uviděla, že má na dlaních rudé čáry v místech, kde se do nich zaryly její nehty.

„Jaci!" řekl Hodge vyčítavě.

„Podívejte se jí na ruce." Jace mávl směrem ke Clary, která sevřela pěsti, aby si poraněné dlaně zakryla.

Hodge jí položil na rameno svou velkou ruku. „Jsi v pořádku?"

Pomalu přikývla. Drtivá tíha zmizela, Clary však cítila, že má vlasy zvlhlé potem a tričko se jí lepí k zádům jako izolepa.

Máš v mysli blok, řekl bratr Jeremiáš. *K tvým vzpomínkám se nemohu dostat.*

„Blok?" zeptal se Jace. „Myslíte tím, že potlačila svoje vzpomínky?"

Ne. Myslím tím, že přístup ke vzpomínkám v jejím vědomí zablokovalo nějaké kouzlo. Tady ho nemohu překonat. Bude muset přijet do Kostěného Města a stanout před Bratrstvem.

„Kouzlo?" řekla Clary nevěřícně. „Proč by na mě někdo používal kouzla?"

Nikdo jí neodpověděl. Jace se podíval na svého učitele. Clary si pomyslela, že vypadá dost pobledle na to, že to celé byl jeho nápad. „Hodgi, nikdo by ji k tomu neměl nutit, pokud nechce..."

„To je v pořádku." Clary se zhluboka nadechla. V dlaních cítila bolavé rány od nehtů a měla obrovskou chuť si lehnout na nějakém tmavém místě a odpočinout si. „Půjdu. Chci znát pravdu. Chci vědět, co mám v hlavě."

Jace přikývl. „Dobře. Tak já půjdu s tebou."

Když vyšli z Institutu, bylo to jako vkročit do mokrého, horkého plátěného pytle. Vlhkost přikrývala město jako deka a měnila vzduch v kalnou polévku. „Nechápu, proč jsme rovnou nemohli jít s bratrem Jeremiášem," reptala Clary. Stáli na rohu před Institutem. Ulice byly prázdné, až na popelářský vůz, který se pomalu valil podél chodníku. „Je mu snad trapný nechat se vidět s lovci stínů, nebo co?"

„Bratrstvo *patří k* lovcům stínů," připomněl jí Jace. Nějak se mu dařilo vypadat chladně, navzdory vedru. Clary měla sto chutí mu za to dát facku.

„Chápu to dobře, že teď šel pro auto?" zeptala se sarkasticky.

Jace se zazubil. „Svým způsobem."

Zavrtěla hlavou. „Měla bych z toho mnohem lepší pocit, kdyby šel Hodge s námi."

„A proč, myslíš, že já tě nedokážu dost dobře ochránit?"

„Já teď ale nepotřebuju ochranu, potřebuju, aby mi někdo pomohl myslet." Náhle jí hlavou bleskla myšlenka a Clary si zakryla tiši a rukou. „Jé, Simon!"

„Ne, já jsem Jace," řekl Jace trpělivě. „Simon je ten malý, co vypadá jako kuna a má špatný sestřih a deprimující smysl pro módu."

„Ale, buď zticha," odpověděla, byla to však automatická odpověď, která nešla přímo od srdce. „Chtěla jsem mu zavolat, než si půjdu lehnout, a zeptat se, jestli se v pořádku dostal domů."

Jace vzhlížel k nebesům, jako by se měla otevřít a odhalit mu tajemství všehomíra, a u toho vrtěl hlavou. „Děje se tady tolik věcí, a ty se přitom bojíš o Kuní tvář?"

„Neříkej mu tak. Nevypadá jako kuna."

„Možná máš pravdu," řekl Jace. „Kdysi jsem potkal jednu nebo dvě atraktivní kuny. Vypadá spíš jako potkan."

„To není —"

„Nejspíš je teď doma a válí se v kaluži vlastních slin. Jen počkej, až začne Isabelu nudit, budeš pak muset sesbírat ty kousíčky, co z něj zůstanou."

„Je pravděpodobný, že začne Isabelu nudit?" zeptala se Clary.

Jace se zamyslel. „Ano, je," řekl nakonec.

Clary si pomyslela, jestli náhodou Isabela není chytřejší, než si Jace myslí. Možná si uvědomí, jaký je Simon skvělý člověk, jak je vtipný, chytrý a úžasný. Možná spolu začnou chodit. Ta představa ji naplnila nepopsatelnou hrůzou.

Zabrala se do vlastních myšlenek, takže jí chvíli trvalo, než si uvědomila, že jí Jace něco říká. Když se na něj podívala, měl na tváři ironický úsměv. „Co je?" zeptala se nevlídně.

„Rád bych, aby ses přestala snažit tak zoufale upoutat moji pozornost," řekl. „Začíná to být trapné."

„Sarkasmus je posledním útočištěm lidí s nulovou fantazií," sdělila mu.

„Nemůžu si pomoct. Břitký vtip používám k tomu, abych zakryl bolest, kterou nosím hluboko uvnitř."

„Brzo ji budeš nosit i navenek, jestli hned nezmizíš z té silnice. Ty se snad chceš nechat přejet taxíkem!"

„Nenech se vysmát," řekl. „V téhle čtvrti rozhodně neseženeme taxík takhle rychle."

Jako na zavolanou přijelo k obrubníku úzké černé auto s tónovanými skly a zastavilo před Jacem. Motor jen předl. Vůz byl dlouhý a hladký a posazený nízko u země jako limuzína. Okna se vydouvala směrem ven.

Jace se na ni úkosem podíval. V očích se mu zračilo pobavení, ale také jistá naléhavost. Znovu se koukla na auto a uvolnila pohled, aby nechala přes clonu iluze proniknout skutečný obraz.

Vůz teď vypadal spíš jako Popelčin kočár, jen nebyl žlutý, zlatý a modrý jako velikonoční vejce, ale sametově černý a s tmavými okny. Černá byla i kola a kožené ozdoby. Na černém kovovém kozlíku seděl bratr Jeremiáš a v rukou chráněných rukavicemi držel otěže. Tvář měl skrytou pod kápí svého pergamenového roucha. Na druhém konci otěží byli dva koně, černí jako dým, kteří frkali a vyhazovali kopyty.

„Nastup," řekl Jace. Clary ale pořád jen stála a zírala s otevřenou pusou, takže ji vzal za ruku, napůl silou ji prostrčil otevřenými dveřmi do kočáru a vyhoupl se za ní. Ještě než za sebou zavřel dveře, dal se kočár do pohybu. Jace se zabořil do

měkkého sametového sedadla a podíval se na ni. „Neměla bys ohrnovat nos nad soukromým odvozem do Kostěného Města."

„Já jsem neohrnovala nos, jenom jsem byla překvapená. Nečekala jsem... Prostě jsem si myslela, že je to auto."

„Uvolni se," řekl Jace. „Vychutnej si tu vůni nového kočáru."

Clary obrátila oči v sloup a otočila se oknu. Předpokládala by, že kočár tažený koňmi nebude mít v hustém provozu na Manhathanu šanci, mířili však bez problémů k jihu a vrčící taxíky, autobusy a džípy, kterými byla ulice ucpána, si jejich nehlučného vozu vůbec nevšímaly. Do jejich pruhu vjel žlutý taxík a zatarasil jim cestu. Clary ztuhla, protože se bála o koně, najednou se ale kočár zhoupnul vzhůru a koně lehce vyskočili na taxík. Zajíkla se překvapením. Vůz se netáhl po zemi, ale vznesl se za koňmi a lehce, bez hluku vyjel na střechu taxíku a na druhé straně zase sjel na silnici. Když se vůz s otřesem dotkl vozovky, Clary se podívala za sebe a uviděla, že řidič taxíku kouří cigaretu a zírá přímo před sebe, aniž by si jich všiml. „Vždycky mi přišlo, že taxikáři moc nedávají pozor na okolní dopravu, ale tohle je vrchol," řekla slabě.

„Jenom proto, že teď dokážeš prohlédnout iluzi...," Jace nechal konec věty diskrétně viset mezi nimi.

„Dokážu to, jenom když se soustředím," řekla. „Trochu mě z toho bolí hlava."

„To je určitě kvůli tomu bloku v tvé hlavě. Bratři se o to postarají."

„A pak se stane co?"

„Pak uvidíš svět, jaký doopravdy je - nekonečný," odpověděl Jace s ironickým úsměvem.

„Necituj mi tady Williama Blakea."

Jaceův úsměv teď byl o něco méně ironický. „Nečekal jsem, že to poznáš. Nepřipadáš mi jako někdo, kdo by četl poezii."

„Tenhle citát znají díky Doors úplně všichni."

Jace se na ni nechápavě podíval.

„Doors. To byla hudební skupina."

„Když to říkáš," utrousil.

„Ty asi nemáš při svojí práci moc času na hudbu, co?" řekla Clary a vzpomněla si při tom na Simona, pro něhož hudba znamenala celý život.

Pokrčil rameny. „Občas si poslechnu nářek zatracených duší."

Clary na něj vrhla rychlý pohled, aby zjistila, jestli si dělá legraci, jeho výraz byl ale neproniknutelný.

„Ale včera jsi hrál v Institutu na klavír," začala. „Takže musíš __"

Kočár se znovu zhoupnul vzhůru. Clary se chytla za okraj sedadla a zírala před sebe. Právě jeli po střeše autobusu linky Ml. Z této výhodné pozice měla výhled na horní patra starých obytných domů lemujících ulici, které byly bohatě zdobeny chrliči a římsami.

„To bylo jenom tak," řekl Jace, aniž by se na ni podíval. „Můj otec trval na tom, že musím hrát na nějaký nástroj."

„Tvůj táta byl asi docela přísnej."

Jaceův hlas zněl úsečně. „Ale vůbec ne. Rozmazloval mě. Naučil mě všechno - zacházet se zbraněmi, démonologii, mytologii, staré jazyky. Dal mi všechno, co jsem chtěl. Koně, zbraně, knihy, dokonce i loveckého sokola."

Většina dětí si ale k Vánocům nepřeje zbraně a knihy, pomyslela si Clary, když vůz dosedl zpět na silnici. „Proč jsi Hodgeovi neřekl, žes poznal ty muže, kteří mluvili s Lukem? Že to byli ti, kteří ti zabili tátu?"

Jace sklonil hlavu a podíval se na své ruce. Byly to útlé a ušlechtilé ruce, ruce umělce, ne bojovníka. Na prstě se mu blýskal prsten, kterého si všimla už dřív. Čekala by, že na klukovi, který nosí prsten, bude něco ženského, ale nebylo to tak. Prsten působil solidně a těžce, byl vyroben z tmavého, zčernalého stříbra a kolem okraje jej zdobil vzor hvězd. Do prstenu bylo vyryto písmeno W. „Protože kdybych mu to řekl, došlo by mu, že chci zabít Valentýna sám," řekl. „A nikdy by mě nenechal se o to pokusit."

„Tím chceš říct, že ho chceš zabít, aby ses pomstil?"

„Abych dosáhl spravedlnosti," opravil ji Jace. „Nikdy jsem nevěděl, kdo mi zabil otce. Teď to vím. Teď mám šanci všechno napravit."

Clary nechápala, jak by se smrtí jednoho člověka mohla napravit smrt jiného, ale cítila, že nemá cenu to říkat. „Ale tys věděl, kdo ho zabil," řekla. „Byli to ti dva muži. Říkal jsi..."

Jace se na ni ani nepodíval, takže Clary nechala větu nedokončenou. Jeli právě po Astor Place a jen o kousek minuli fialovou tramvaj s reklamou Newyorské univerzity, která si razila

cestu hustým provozem. Kolemjdoucí chodci vypadali zmoženi těžkým vzduchem jako hmyz uvězněný pod sklenicí. Okolo podstavce velké mosazné sochy v hloučcích postávaly děti ulice, které měly před sebou položeny lepenkové cedule se žádostí o peníze. Clary zahlédla dívku asi ve svém věku, která měla hlavu oholenou dohola a opírala se o snědého chlapce s dredy a snad deseti piercingy ve tváři. Když kolem něj projel jejich vůz, otočil hlavu, jako by ho viděl, a Clary si všimla záblesku v jeho očích. Jedno z nich bylo zakalené, jako by v něm chyběla zornice.

„Bylo mi deset," řekl Jace. Obrátila se k němu. Ve tváři měl prázdný výraz. Pokaždé, když mluvil o svém otci, vypadal, jako by z něj něco vysálo všechnu barvu. „Bydleli jsme v zámečku na venkově. Otec vždycky říkal, že daleko od lidí je to bezpečnější. Slyšel jsem, jak přicházejí po cestě, a běžel jsem mu to říct. Řekl mi, ať se schovám, tak jsem to udělal. Schoval jsem se pod schody. Viděl jsem, jak ti dva vešli dovnitř. Měli s sebou ještě další, ovšem to nebyli lidé, ale zavržení. Vrhli se na otce a podřízli mu hrdlo. Po podlaze lekla krev. Promáčela mi boty. Nehýbal jsem se."

Až po chvíli si Clary uvědomila, že už domluvil, a až za další chvíli byla schopná něco říct. „Je mi to hrozně líto, Jaci."

Jeho oči v přítmí zaplály. „Nechápu, proč se civilové pořád omlouvají za věci, za které nemůžou."

„Já se neomlouvám. Je to jenom způsob, jak říct, že s tebou soucítím. Že je mi líto, že jsi smutný."

„Já nejsem smutný," řekl. „Smutní jsou jenom ti, kdo nemají cíl. Já mám svůj cíl."

„Tím myslíš zabíjení démonů, nebo pomstu za otcovu smrt?"

„Obojí."

„Opravdu by tvůj táta chtěl, abys ty chlapy zabil? Jenom kvůli pomstě?"

„Lovec stínů, který zabije někoho ze svých bratrů, je horší než démon, takže si zaslouží smrt, jakou umírají démoni," řekl Jace mechanicky, jako by odříkával úryvek z učebnice.

„A jsou vůbec všichni démoni zlí?" zeptala se. „Teda když nejsou zlí všichni upíři ani všichni vlkodlaci, možná -"

Jace se k ní popuzeně otočil. „To je něco úplně jiného. Upíři, vlkodlaci, dokonce i čarodějové jsou z části lidmi. Jsou součástí tohoto světa, narodili se tu. Patří sem. Démoni ale pocházejí z

jiných světů. Jsou to paraziti z jiných dimenzí. Přijdou do nějakého světa a jen ho využívají. Neumějí budovat, jenom ničit, neumějí nic vytvořit, jenom využívat. Vždycky vysají nějaké místo, až z něj zbudou jen mrtvé trosky, a pak se přesunou jinam. Lační po životě, a nejenom po mém nebo po tvém, ale po veškerém životě v tomto světě, jeho řekách a městech, oceánech, prostě po všem. A jediná překážka, která stojí mezi nimi a zkázou toho všeho," řekl a máchl rukou směrem k oknu kočáru, jako by chtěl ukázat na všechny části města, od mrakodrapů až po dopravní zácpu na Houston Street, „jsou *nefilim."*

„Aha," řekla Clary. Nenapadalo ji nic dalšího, co by mohla říct. „A kolik dalších světů ještě existuje?"

„To nikdo neví. Stovky, možná miliony."

„A všechny ty světy jsou mrtvé? Použité?" Clary cítila, jak jí poskočil žaludek, i když to mohlo být způsobeno tím, že se právě překodrcali přes fialový Austin Mini. „To je hrozně smutný."

To jsem neřekl." Oknem k nim pronikala naoranžovělá záře města, která osvětlovala Jaceův ostře řezaný profil. „Nejspíš existují i další živé světy, podobné tomu našemu. Ale jen démoni mezi nimi umí cestovat. Jsou totiž částečně nehmotní, i když nikdo přesně neví proč. Spousta čarodějů to taky zkoušela, ale nikdy se to nepodařilo. Nic pozemského nemůže přejít hranice mezi světy. Kdybychom to dokázali," dodal, „možná bychom jim mohli zabránit proniknout až k nám, ale nikdo zatím nepřišel na to, jak to udělat. Pravda je taková, že jich sem přichází čím dál tím víc. Dřív byly invaze démonů do našeho světa řidší, takže jsme se s nimi mohli lépe vypořádat. Ale už za mého života jich sem přes hranice přicházelo čím dál tím větší množství. Spolek proti nim musí neustále vysílat další a další lovce stínů, kteří se ale často nevrátí."

„Ale kdybyste měli Pohár smrti, mohli byste jich stvořit víc, ne? Víc lovců stínů?" zeptala se Clary nejistě.

„Samozřejmě," odpověděl Jace. „Ale Pohár už nemáme několik let a mnozí z nás umírají mladí. Takže nás pomalu ubývá."

„A vy se... ehm...," Clary hledala správný výraz. „Vy se nerozmnožujete?"

Lovec stínů vyprskl smíchy, právě když kočár náhle a ostře zahnul doleva. Jace se udržel, ale Clary to hodilo na něj. Zachytil

ji a lehce, ale pevně ji držel kus od sebe. Cítila, jak se jí do zpocené kůže zarývá jeho prsten, chladný jako kus ledu. „Ale jistě," řekl. „Rozmnožujeme se hrozně rádi. Je to jedna z našich nejoblíbenějších činností."

Clary se od něj odtáhla a ve tmě cítila, jak jí hoří tváře. Obrátila se k oknu. Přijížděli k těžké bráně z tepaných mříží, které se proplétaly jako úponky vinné révy.

„Jsme tady," ohlásil Jace, když kola sjela z hladkého asfaltu a začala poskakovat na kočičích hlavách. Když projížděli bránou, Clary si přečetla slova, která nad ní byla do oblouku napsána: HŘBITOV MÍSTA NEW YORK.

„Ale na Manhattanu už se přece přestalo pohřbívat před sto lety, protože tu nebylo dost místa, ne?" řekla. Jeli úzkou uličkou, po obou stranách lemovanou vysokými kamennými zdmi.

„Kostěné Město je tady mnohem déle." Kočár s cuknutím zastavil. Clary nadskočila, když přes ni Jace natáhl ruku, pak jí ale došlo, že se jen snaží otevřít dveře na její straně. Na paži se mu jemně rýsovaly svaly a kůži měl ochmýřenou zlatými chloupky, jemnými jako pyl.

„Vy vlastně nemáte na výběr, že ne?" zeptala se. „Myslím, jestli chcete být lovci stínů. Nemůžete se prostě jenom tak odhlásit."

„Ne," řekl. Dveře se rozletěly a vpustily dovnitř závan vlhkého vzduchu. Kočár stál na rozlehlém travnatém prostranství, které bylo obklopeno mramorovými zdmi porostlými mechem. „Ale i kdybych měl na výběr, stejně bych zvolil tohle."

„Proč?" zeptala se.

Zvedl jedno obočí a Clary na okamžik ucítila píchnutí závisti. Tohle vždycky chtěla umět. „Protože jsem v tom dobrý," odpověděl.

Seskočil z kočáru. Clary se posunula na okraj sedadla a svěsila nohy. Dolů k dlažebním kostkám to byla docela slušná výška. Skočila. Při dopadu ji zabolely nohy, ale neupadla. Vítězně se ohlédla na Jace a zjistila, že se na ni dívá. „Pomohl bych ti dolů," řekl.

Překvapeně zamrkala. „To je dobrý. Nebylo to potřeba."

Podívala se za něj. Bratr Jeremiáš slézal z kozlíku a kolem něj se nehlučně vlnil jeho plášť. Na vyprahlý trávník nevrhal žádný stín.

Pojďte, řekl. Klouzavým krokem zamířil od kočáru a uklidňujících světel Druhé avenue k temnému středu pohřebiště. Bylo jasné, že chce, aby šli za ním.

Tráva byla suchá a šustila jim pod nohama, na obou stranách se tyčily zdi z hladkého, perleťového mramoru. Do kamene byla vyryta jména, jména s daty. Clary chvíli trvalo, než si uvědomila, že jsou to označení hrobů. Po zádech jí přeběhl mráz. A kde jsou těla? Ve zdech, pohřbena vestoje, jakoby zazděná zaživa...?

Zapomněla sledovat cestu, takže když pak narazila do čehosi, co bylo zcela jasně živé, hlasitě vyjekla.

Byl to Jace. „Nemusíš tolik ječet. Probudíš mrtvé."

Zamračila se na něj. „Proč jsme se zastavili?"

Ukázal na bratra Jeremiáše, který stál před sochou jen o málo vyšší, než byl on sám, s podstavcem zarostlým mechem. Byla to socha anděla. Mramor, z něhož byla vytesána, byl tak hladký, že působil téměř průsvitně. Andělova tvář byla divoká, krásná a smutná. Ve štíhlých bílých rukou držel pohár, jehož okraj byl vykládaný mramorovými drahokamy. Cosi na té soše se Clary zdálo být důvěrně známé, nebyla si však schopná vzpomenout, co to je. Do podstavce bylo vyryto datum 1234 a okolo něj nápis NEPHILIM: FACILIS DESCENSUS AVERNI.

„To má být Pohár smrti?" zeptala se.

Jace přikývl. „A tady na podstavci je motto *nefilim,* lovců stínů."

„A co znamená?"

V šeru bíle zazářil Jaceův široký úsměv. „Znamená to ‚Lovci stínů: V černém vypadáme lépe než vdovy našich nepřátel, už od roku 1234‘.“

„Jaci –„

Znamená to, že sestup do pekla je snadný, řekl bratr Jeremiáš.

„To zní vesele," zhodnotila Clary, ale i přes okolní vedro se trochu zachvěla.

„To je od Bratrstva takový malý vtípek," řekl Jace. „Uvidíš sama."

Podívala se na bratra Jeremiáše. Z kapsy skryté uvnitř svého roucha ha vytáhl slabě zářící stélu a její špičkou nakreslil na podstavec sochy nějakou runu. Ústa kamenného anděla se najednou

otevřela dokořán v tichém výkřiku a v trávníku u Jeremiášových nohou se vytvořila zející černá díra. Vypadala jako otevřený hrob.

Clary se pomalu přiblížila k jejímu okraji a nahlédla dovnitř. Dolů vedly žulové schody, jejichž hrany byly ohlazeny letitým používáním. Podél schodiště hořely v pravidelných rozestupech pochodně, které plály palčivou zelení a ledovou modří. Spodní část schodiště se ztrácela v temnotě.

Jace se pustil po schodech dolů se samozřejmostí někoho, komu je daná situace známá, i když ne nutně příjemná. Když byl v půli cesty k první pochodni, zastavil se a podíval se vzhůru směrem ke Clary. „Tak pojď," řekl netrpělivě.

Ještě než položila nohu na první schod, ucítila na své ruce chladné sevření. Překvapeně vzhlédla. Bratr Jeremiáš ji držel za zápěstí a jeho ledové bílé prsty se jí zarývaly do kůže. Pod okrajem kápě zahlédla záblesk jeho kostnaté, zjizvené tváře.

Neměj strach, řekl jeho hlas uvnitř Claryiny hlavy. *Tyhle mrtvé neprobudí pouhý lidský výkřik.*

Když pustil její ruku, rozeběhla se po schodech za Jacem a srdce jí bušilo v hrudi. Čekal na ni pod schodištěm. Vytáhl z držáku jednu zeleně planoucí pochodeň a teď ji držel v úrovni očí. Dodávala jeho pleti bledý, nazelenalý nádech. „Jsi v pořádku?"

Přikývla, ještě si totiž nevěřila tolik, aby mohla promluvit. Schodiště končilo na úzkém odpočívadle. Před nimi se táhl dlouhý černý tunel, z jehož stěn vystupovaly zakroucené kořínky stromů. Na konci bylo vidět mdlé, namodralé světlo. „Je to tady tak... ponuré," řekla nepřesvědčivě.

„Mám tě držet za ruku?"

Clary si založila obě ruce za záda jako dítě. „Nemluv se mnou jako s malou."

„No, jako s velkou s tebou mluvit nemůžu. Na to nejsi dost vysoká." Jace se podíval za ni a pak ustoupil. Z pochodně přitom vylétlo několik jisker. „Nemusíme trvat na formalitách, bratře Jeremiáši," řekl pomalu. „Běžte první. Budeme hned za vámi."

Clary nadskočila. Ještě si nezvykla na to, jak tiše dokáže archivář přijít a zase zmizet. Nehlučně se pohnul z místa a vydal se do tunelu. Po chvíli vyrazila za ním, a když procházela kolem Jace, odstrčila ruku, kterou k ní napřahoval.

První, co Clary z Kostěného Města spatřila, byly dlouhé řady mramorových oblouků, jež se klenuly do závratné výšky a mizely v dáli jako pravidelně zasázené stromy v ovocném sadu. Kámen vypadal jako čistá, popelavá slonovina, tvrdá a vyleštěná, místy zdobená úzkými proužky onyxu, jaspisu a nefritu. Když vyšli z tunelu a přicházeli k lesu oblouků, Clary si všimla, že je podlaha popsána stejnými runami, jejichž linie, závity a kudrlinky někdy zdobily Jaceovu kůži.

Když všichni tři procházeli prvním obloukem, vynořilo se vlevo od nich něco velkého a bílého, jako ledovec před přídí Titaniku. Byl to kvádr hladkého kamene, na jehož přední straně bylo cosi jako dveře. Clary to připomínalo dětský domeček na hraní, téměř dost velký na to, aby se v něm mohla narovnat, ale ne úplně.

„To je mauzoleum," řekl Jace a posvítil na kvádr pochodní. Clary uviděla, že do dveří zapečetěných železnými šrouby je vyryta runa. „Hrobka. Sem pohřbíváme své mrtvé."

„Všechny vaše mrtvé?" řekla a měla chuť se ho zeptat, jestli je tu pohřbený i jeho otec, Jace však mezitím poodešel z doslechu. Rychle spěchala k němu, protože nechtěla na tom strašidelném místě zůstat sama s bratrem Jeremiášem. „Měla jsem pocit, žes mi říkal, že tohle místo je knihovna."

Tiché Město má mnoho úrovní, vložil se do hovoru Jeremiáš. *A nepohřbívají se tu všichni naši mrtví. Další kostnice je samozřejmě v Idrisu, a ta je mnohem větší. Na této úrovni města se nacházejí mauzolea a spalovací hranice.*

„Spalovací hranice?"

Ti, kdo zemřou v boji, jsou spáleni a z jejich popela se vystaví oblouky, které tu vidíš. Krev a kosti lovců démonů jsou samy o sobě účinnou ochranou proti zlu. I po smrti slouží členové Spolku naší věci.

Clary si pomyslela, jak to musí být únavné, celý život bojovat a pak muset v tom boji pokračovat i poté, co život skončí. Zahlédla, že se po obou stranách v uspořádaných řadách tyčí bílé hranaté hrobky, každá s dveřmi zamčenými zvenku. Teď už chápala, proč se tomuhle místu říká Tiché Město. Jeho jedinými obyvateli byli němí bratři a mrtví, které tak oddaně hlídali.

Došli k dalšímu schodišti, které vedlo dolů do ještě větší tmy. Jace natáhl ruku s pochodní před sebe a po stěnách se rozběhly

stíny. „Teď přejdeme do dalšího podlaží, kde jsou archivy a poradní síně," řekl, jako by ji chtěl uklidnit.

„A kde je obytná část?" zeptala se Clary, částečně ze zdvořilosti, částečně ze skutečné zvědavosti. „Kde spí bratři?"

Spí?

To tiché slovo viselo ve tmě mezi nimi. Jace se zasmál a plamen pochodně, kterou držel, se zatřepotal. „Ty ses prostě musela zeptat."

Pod schodištěm na ně čekal další tunel, který na konci ústil do velkého čtvercového sálu. V každém z jeho rohů stál štíhlý sloup vyřezaný z kostí. Po stranách sálu hořely pochodně v dlouhých onyxových držácích a ve vzduchu byl cítit popel a dým. Uprostřed byl dlouhý stůl z černého čediče s bílým žilkováním. Na stěně za stolem visel špičkou k zemi obrovský stříbrný meč s jílcem ve tvaru roztažených křídel. U stolu seděla řada mlčenlivých bratří a každý z nich byl zahalen ve stejném pergamenově zbarveném rouchu s kápí, jaké měl Jeremiáš.

Jeremiáš neztrácel čas. *Jsme u cíle. Clarisso, je čas stanout před Radou.*

Clary vrhla rychlý pohled na Jace, ten ale jen mrkal očima, zjevně zmaten. Bratr Jeremiáš tedy musel promluvit jen uvnitř *její* hlavy. Podívala se na stůl, na dlouhou řadu mlčenlivých postav zahalených v těžkých pláštích. Podlaha pavilónu byla pokryta čtvercovými dlaždicemi, na nichž se střídala zlatě bronzová a tmavě červená barva. Přímo před stolem se nacházel větší čtverec z černého mramoru, z něhož vystupoval oválný obrazec ze stříbrných hvězd.

Clary se postavila doprostřed černého čtverce, jako by se stavěla před popravčí četu. Pozvedla hlavu. „Tak dobře," řekla. „A co se bude dít teď?"

Nato bratři vydali zvuk, z něhož Clary naskočila husí kůže. Znělo to jako povzdech nebo zasténání. Všichni současně zvedli a natáhli si kapuce dozadu a odhalili tak zjizvené tváře a prázdné oční důlky.

Přestože už Clary viděla odhalenou tvář bratra Jeremiáše, trochu se jí stáhlo hrdlo. Bylo to jako dívat se na řadu kostlivců, jako na jednom z těch středověkých dřevorytů, kde mrtví chodili, mluvili a tančili na hromadě živých těl. Zdálo se jí, že se na ni jejich zašitá ústa usmívají.

Rada tě zdraví, Clarisso Frayová, uslyšela v hlavě, nebyl to však jen jeden nezvučný hlas, ale snad tucet, některé hlasy zněly hluboce a drsně, jiné zase jemně a monotónně, všechny se ale něčeho domáhaly, naléhavě dorážely na křehké hranice její mysli.

„Přestaňte," řekla a k jejímu překvapení zněl její hlas pevně a silně. Rámus v její hlavě ustal stejně náhle, jako když se přestane točit gramofonová deska. „Pustím vás do své hlavy, ale až budu připravena," oznámila.

Jestli nás nepotřebuješ, nemusíš tohle vůbec podstupovat. Koneckonců, to ty jsi žádala o pomoc.

„Chcete vědět, co se skrývá v mojí mysli, stejně jako já," řekla, „To ale neznamená, že nemusíte být opatrní."

Bratr, který seděl na židli uprostřed, si podepřel bradu sepjatými špičkami bílých prstů. *Připouštím, že je to zajímavý rébus,* řekl hlasem, který jí zněl v hlavě suše a neutrálně. *Ale pokud se nebudeš bránit, nemáme žádný důvod používat sílu.*

Zaskřípala zuby. Chtěla se jim bránit, chtěla ty dotěrné hlasy vyhnat z hlavy. Kdyby jenom přihlížela a dopustila, aby se jí takhle vloupali do nejintimnějšího, nejosobnějšího koutku její duše...

Pak si ale připomněla, že něco podobného se jí už velmi pravděpodobně stalo. Tohle mělo být pouze odhalení již spáchaného zločinu, totiž krádeži její paměti. Jestli to vyjde, vše, co jí bylo odcizeno, se zase vrátí. Zavřela oči.

„Už můžete," řekla.

První kontakt se projevil zašeptáním uvnitř její hlavy, jemným jako šustění padajícího listu. *Oznam Radě své jméno.*

Clarissa Frayová.

K prvnímu hlasu se přidaly další. *Kdo jsi?*

Jsem Clary. Moje matka je Jocelyn Frayová. Bydlím na Berkeley Place 807 v Brooklynu. Je mi patnáct let. Můj otec se jmenoval —

Zdálo se jí, že se její mysl náhle smrštila jako gumička a ona se bez hlesnutí propadla do víru obrazů, které se jí promítaly na vnitřní stranu zavřených víček. Její matka s ní spěchala tmavou noční ulicí mezi hromadami špinavého sněhu. Pak uviděla olověně šedou, zataženou oblohu, řady černých stromů bez listí. Prázdný obdélník vyříznutý do země, v něm prostá rakev. *Popel k popelu.* Jocelyn zachumlaná do svého vyšívaného přehozu, po tvářích jí stékají slzy, rychle zavírá krabičku a schovává ji pod polštář ve chvíli, kdy Clary vejde do místnosti. Znovu uviděla iniciály na krabičce: J. C.

Obrazy teď přicházely rychleji, podobně jako v těch knížkách, v nichž se obrázky při rychlém listování zdánlivě pohybují. Clary stála nad schodištěm, hleděla do úzké chodby a viděla tam Luka se zeleným vojenským vakem u nohou. Před ním stála Jocelyn a vrtěla hlavou. „Proč teď, Luciáne? Myslela jsem, že jsi mrtvý..." Clary zamrkala. Luke vypadal jinak, skoro jako cizinec, měl vousy a dlouhé, nečesané vlasy. Pak jí zakryly výhled nějaké větve a ona byla zase v parku, kde mezi červenými květy bzučivě poletovaly zelené víly, velké asi jako párátko. Radostně po jedné sáhla a její matka ji s výkřikem hrůzy zvedla ze země. Pak byla zase zima v té temné ulici a ony spěchaly a choulily se pod deštníkem, Jocelyn Clary napůl tlačila a napůl táhla mezi závějemi sněhu. Z padající běloby se vynořily dveře s žulovou zárubní, nad nimiž byl vyryt nápis VELKOLEPÝ. Pak stála ve vstupní hale páchnoucí železem a tajícím sněhem. Prsty měla ztuhlé chladem. Nějaká ruka ji uchopila za bradu a donutila ji zvednout pohled, takže uviděla řadu písmen načmáranou na stěně. Vystoupila z ní dvě slova, která se jí vpalovala do očí: KRASOMIL POHROMA.

Pravou rukou jí náhle projela bolest. Vykřikla, obrazy se rozpadly a ona začala vířivě stoupat vzhůru. Proletěla hladinou vědomím jako potápěč, když proskočí vlnou. Na tváři cítila studený tlak. Otevřela oči a uviděla stříbrné hvězdy. Dvakrát mrkla a teprve pak si uvědomila, že leží na boku na mramorové

podlaze, se skrčenými koleny přitisknutými k hrudi. Když se pohnula, do ruky jí zase vyslídila bolest.

Opatrně se posadila. Měla rozraženou kůži nad levým loktem a z rány jí tekla krev. Musela si loket poranit, když spadla na zem. Krev měla i na tričku. Dezorientované se rozhlédla kolem sebe a všimla si, že se na ni Jace dívá, bez hnutí, ale s pevně sevřenými rty.

Krasomil Pohroma. Ta dvě slova něco znamenala, jenže co? Než stačila tu otázku položit nahlas, bratr Jeremiáš ji přerušil.

Blok ve tvé mysli je silnější, než jsme čekali, řekl. *Bezpečně ho může odstranit pouze ten, kdo jej vytvořil. Kdybychom se jej pokusili rozbít my, zemřela bys.*

Vyškrábala se na nohy a zraněnou ruku si přidržovala u těla. „Ale já nevím, kdo ten blok vytvořil. Kdybych to věděla, nebyla bych teď tady."

Odpověď je vetkána do přediva tvých myšlenek, řekl bratr Jeremiáš. *Viděla jsi ji napsanou ve snu těsně předtím, než ses probudila.*

„Krasomil Pohroma? Ale to přece ani není jméno!"

To stačí. Bratr Jeremiáš vstal. Jako na povel se zároveň zvedli i ostatní bratři. Pokývli Jaceovi na znamení tichého poděkování, pak v řadě za sebou prošli mezi sloupy a zmizeli. Zůstal pouze bratr Jeremiáš. Netečně pozoroval, jak se Jace vrhnul ke Clary.

„Co máš s rukou? Ukaž, podívám se na to," naléhal a uchopil ji za zápěstí.

„Au! To je dobrý. Nech toho, ještě to zhoršuješ," řekla Clary a pokoušela se mu vytrhnout.

„Zakrvácela jsi Mluvící hvězdy," upozornil ji. Clary se na ně podívala a zjistila, že má pravdu. Na bílém a stříbrném mramoru zůstala šmouha její krve. „Vsadím se, že na to určitě existuje nějaký zákon." Obrátil jí ruku, jemněji, než by od něj čekala. Skousnul si spodní ret a hvízdnul. Podívala se dolů a spatřila, že je její ruka od lokte až po zápěstí pokrytá rukavicí krve. Cítila, jak jí ve ztuhlé paži bolestivě pulzuje.

„Takže teď bys měl asi začít trhat svoje tričko na proužky, abys mi mohl obvázat ránu, ne?" zavtipkovala. Nesnášela pohled na krev, zvlášť na svou vlastní.

„Jestli jsi chtěla, abych ze sebe strhal oblečení, mohla jsi mě o to prostě požádat." Strčil ruku do kapsy a vytáhl stélu. „O dost míň by tě to bolelo."

Vzpomněla si na to pálení, když se stéla poprvé dotkla jejího zápěstí, a připravila se na bolest, když však svítící nástroj lehce sklouzl po její ráně, ucítila jen slabé teplo. „A je to," řekl Jace a narovnal se. Clary překvapeně ohnula paži. Krev na ní sice zůstala, ale zranění bylo pryč, stejně jako bolest a ztuhlost. „Až si budeš zase někdy plánovat nějakou nehodu, abys přitáhla moji pozornost, pamatuj si, že i pár sladkých slůvek dokáže udělat divy."

Clary cítila, jak se jí ústa roztáhla do úsměvu. „Budu si to pamatovat," řekla. „A díky," dodala, když se od ní odvrátil.

Zasunul si stélu zpět do zadní kapsy, aniž se na ni podíval, Clary se ale zdálo, že držení jeho ramen prozrazovalo jisté uspokojení.

„Bratře Jeremiáši," řekl a mnul si u toho ruce, „celou dobu jste nic neřekl. Určitě byste se s námi rád podělil o pár myšlenek."

Mám za úkol vás vyvést z Tichého Města, toť vše, řekl archivář. Clary přemýšlela, jestli zněl jeho „hlas" opravdu lehce dotčeně, nebo jestli se jí to jen zdálo.

„My se klidně vyprovodíme sami," navrhl Jace s nadějí v hlase. „Jsem si jistý, že si vzpomínám na cestu —"

Divy Tichého Města nejsou určeny očím nezasvěcených, řekl Jeremiáš a jeho roucho neslyšně zavířilo, když se k nim obrátil zády. *Tudy.*

Když vyšli pod širé nebe, Clary se párkrát zhluboka nadechla hutného ranního vzduchu a vychutnávala si pach města, v němž se mísil smog se špínou a člověčinou. Jace se zamyšleně rozhlédl. „Bude pršet," usoudil.

Má pravdu, pomyslela si Clary, když se podívala na ocelově šedou oblohu. „Pojedeme zpátky do Institutu zase kočárem?"

Jace přejel pohledem od bratra Jeremiáše, nehybného jako socha ke kočáru, který stál u obloukové brány vedoucí na ulici jako černý stín. Pak roztáhl rty do úsměvu.

„Ani náhodou," řekl. „Tyhle vozítka nesnáším. Vezmeme si taxi."

11

KRASOMIL POHROMA

Jace se předklonil a zabušil na přepážku, která je oddělovala od řidiče taxíku. „Doleva! Tady zahněte doleva! Říkal jsem, že chceme jet po Broadwayi, tupče!"

Taxikář na to zareagoval tak prudkým strhnutím volantu doleva, že Clary spadla na Jace. Rozmrzele zavrčela: „Proč vlastně jedeme po Broadwayi?"

„Umírám hlady," řekl Jace. „A doma už je jenom zbytek činy." Vytáhl z kapsy telefon a vyťukal číslo. „Aleku, vstávej!" zařval. Clary z telefonu zaslechla nevrlé bručení. „Sejdeme se u Takiho. Na snídani. Slyšel jsi dobře. Snídaně. Cože? Je to jenom pár bloků. Hni sebou."

Ukončil hovor a nacpal si telefon do jedné ze svých mnoha kapes, právě když zastavili u chodníku. Jace podal řidiči hrst bankovek a loktem vystrčil Clary z auta. Vystoupil na chodník vedle ní a protáhl se jako kočka, s doširoka roztaženýma rukama. „Vítám tě v nejlepší restauraci v New Yorku."

Nevypadalo to nic moc — nízká cihlová budova, která mezi okolními vyššími domy působila jako sražená bublanina. Omlácený neonový nápis s názvem restaurace visel nakřivo a podivně prskal. Před úzkým vchodem stáli dva shrbení muži v dlouhých kabátech a plstěných kloboucích stažených do obličeje. Nebyla tam žádná okna.

„Vypadá to jako vězení," řekla Clary.

Ukázal na ni prstem. „Ale mohla by sis ve vězení objednat špagety carbonara, po kterých se budeš jenom olizovat? To pochybuju."

„Já nechci špagety. Chci vědět, co je to Krasomil Pohroma."

„Ne co, ale kdo," opravil ji Jace. „Je to jméno."

„Ty víš, kdo to je?"

„Je to čaroděj," vysvětlil jí Jace svým nejracionálnějším tónem.

„Jenom čaroděj by ti dokázal takhle zablokovat paměť. Nebo někdo z mlčenlivých bratrů, ti to ale zjevně nebyli."

„A tys o tomhle čaroději někdy slyšel?" dožadovala se odpovědi Clary, kterou už Jaceův racionální tón začal unavovat.

„To jméno mi něco říká —"

„Ahoj!" Byl to Alek, který vypadal, jako by právě vypadl z postele a jen si přes pyžamo natáhl džíny. Neučesané vlasy mu divoce trčely kolem hlavy. Lehkým poklusem doběhl až k nim a celou dobu se díval na Jace, Clary jako obvykle ignoroval. „Izzy už je na cestě," řekl. „Bere s sebou toho civila."

„Simona? Kde se tam vzal?"

„Přišel hned ráno. Asi nedokázal být bez Izzy. Smutný příběh." Alekův hlas zněl pobaveně. Clary měla chuť ho nakopnout. „Tak jdeme dovnitř? Mám příšerný hlad."

„Já taky," řekl Jace. „Dal bych si talíř smažených myších ocásků."

„Talíř čeho?" zeptala se Clary, přesvědčená, že se musela přeslechnout.

Jace se na ni zazubil. „Klid," řekl. „Je to normální bistro."

U vchodových dveří je zastavil jeden ze shrbených mužů. Když se narovnal, zahlédla Clary pod kloboukem jeho obličej. Měl tmavě i civěnou pokožku a na hranatých rukou modročerné nehty. Clary celá ztuhla, ale Jace s Alekem vypadali úplně lhostejně. Něco tomu muži řekli a on pokývl a ustoupil stranou, aby mohli projít.

„Jaci," sykla Clary, když se za nimi zabouchly dveře. „A tohle byl kdo?"

„Myslíš Clancyho?" zeptal se Jace a rozhlédl se po jasně osvětlené restauraci. Uvnitř to bylo příjemné, i když tam chyběla okna. Prostor byl rozčleněn útulnými dřevěnými boxy a v každém z nich stála lavice s jasně barevnými polštáři. Na pultě bylo vyskládáno roztomilé různorodé nádobí. Za ním stála blonďatá dívka v růžovobílé číšnické zástěrce a hbitými pohyby vracela drobné podsaditému muži ve flanelové košili. Když uviděla Jace, zamávala na něj a gestem naznačila, že si mohou sednout kamkoli. „Clancy má za úkol nepouštět sem nežádoucí tvory," řekl Jace a postrčil ji směrem k jednomu boxu.

„Je to *démon,'"* sykla znovu. Několik hostů se na ni podívalo. Vedle krásné mladé Indky s dlouhými černými vlasy a síťovanými zlatými křídly na zádech seděl chlapec se špičatými modrými dredy, který se na Clary nepřátelsky zamračil. Byla ráda, že je restaurace téměř prázdná.

„Ne, není," řekl Jace, když se zasunul do boxu. Clary si chtěla sednout vedle něj, Alek však byl rychlejší. Nesměle se usadila naproti nim. Pořád jí přišlo, že má trochu strnulou ruku, i přes Jaceovu péči. Uvnitř se cítila prázdná, jako by z ní mlčenliví bratři vyškrábli vnitřek a zanechali v ní jen pocit lehkosti a závratě. „Je to ifrit," vysvětlil Jace. „To jsou čarodějové, kteří nemají magickou moc. Poloviční démoni, kteří z nějakého důvodu nemůžou používat kouzla."

„Ubozí bastardi," řekl Alek a vzal do ruky jídelní lístek. Clary se podívala do svého lístku a nevěřila vlastním očím. Dnešní specialitou byly kobylky na medu, talíře syrového masa, celá syrová ryba a něco, co bylo popsáno jako zapékaný netopýří sendvič. Celá jedna stránka nápojového lístku se věnovala různým druhům krve, které tu čepují. Ke Claryině úlevě tu nenabízeli typ A, 0 nebo B negativní, ale různé druhy *zvířecí* krve. „Kdo jí syrový ryby?" zeptala se nahlas.

„Kelpové," řekl Alek. „Taky selkie, občas možná i rusalky."

„Rozhodně si neobjednávej vílí jídlo," poradil jí Jace a podíval se na ni přes okraj svého jídelního lístku. „Spousta lidí z něj začne trochu bláznit. V jednu chvíli si klidně žvýkáš vílí švestku a najednou utíkáš nahá po Madison Avenue s parohy na hlavě." Pak spěšně dodal: „Tedy ne, že by se mi to někdy stalo."

Alek se zasmál. „Pamatuješ...," řekl a začal vyprávět příběh, který zahrnoval tolik prapodivných názvů a vlastních jmen, že se v něm Clary ani nepokoušela zorientovat. Místo toho pozorovala Aleka, jak mluví k Jaceovi. Vyzařovala z něj jakási živá, téměř horečná energie, které si nikdy předtím nevšimla. Když byl s Jacem, jako by ho něco povzbudilo a zvýraznilo. Pomyslela si, že kdyby je teď měla spolu nakreslit, Jace by byl trochu rozmazaný, zatímco Alek by z obrázku vystupoval úplně ostře, v jasných plochách a úhlech.

Po dobu, co Alek mluvil, se Jace díval do stolu, trochu se usmíval a poklepával nehtem na svou sklenici s vodou. Cítila, že myslí na něco jiného. Projel jí náhlý záchvěv sympatií k Alekovi. Když člověku na Jaceovi záleželo, asi to neměl zrovna jednoduché. *Já jsem se smál tobě, protože mě vyznání lásky vždycky pobaví, zvlášť když je to láska neopětovaná.*

Když kolem prošla číšnice, Jace vzhlédl. „Donese nám už tady někdo kávu?" řekl nahlas a přerušil tak Aleka v půli věty.

Alek zmlkl a veškerá energie se z něj vytratila. „Já..."

Clary mu rychle skočila do řeči. „A pro koho je všechno to syrový maso?" zeptala se a ukázala na třetí stránku jídelního lístku.

„Pro vlkodlaky," řekl Jace. „I když já si taky občas rád dám pořádně krvavý stejk." Natáhl se přes stůl a obrátil pár stránek v Clařyině lístku. „Lidské jídlo je vzadu."

Ohromeně si pročetla naprosto normální nabídku jídel. Tohle na ni bylo moc. „Oni tu mají ovocný koktejly?!"

„Meruňkovo-švestkový koktejl se sasankovým medem chutná naprosto božsky," řekla Isabela, která se náhle objevila u jejich stolu se Simonem po boku. „Posuň se," poručila Clary a ta se rychle přimáčkla ke stěně, až ji na paži zastudily cihly. Simon se posadil vedle Isabely a věnoval Clary trochu rozpačitý úsměv, který však neopětovala. „Ten si musíš dát."

Clary si nebyla jistá, jestli Isabela mluví s ní nebo se Simonem, takže neodpověděla. Na tváři ji zašimraly Isabeliny vlasy vonící po vanilkovém parfému. Přemohla kýchnutí. Vanilkový parfém nesnášela. Nikdy nechápala, z jakého důvodu chtějí některá děvčata vonět jako zákusek.

„Tak jak to šlo v Kostěném Městě?" zeptala se Isabela a otevřela svůj jídelní lístek. „Zjistili jste, co má Clary v hlavě?"

„Máme jedno jméno," řekl Jace. „Krasomil —"

„Buď zticha," zasyčel na něj Alek a pleskl ho jídelním lístkem.

Jace se zatvářil uraženě. „Co blázníš?" Masíroval si paži. „Co máš za problém?"

„Tohle místo se obyvateli podsvěta jen hemží. To přece víš. Radši by ses měl snažit udržet podrobnosti o našem vyšetřování v tajnosti."

„Vyšetřování?" Isabela se zasmála. „Takže my jsme teď detektivové? To bychom si všichni měli vymyslet kódová jména."

„Výborný nápad," řekl Jace. „Já budu baron Herrdeck von Hugenstein."

Alek vyprskl vodu z pusy zpět do sklenice. V té chvíli se u stolu objevila číšnice, aby si zapsala jejich objednávky. I zblízka to byla hezká blonďatá dívka, měla však zneklidňující oči - zcela modré, bez jediné stopy po bělmu nebo zornicích. Usmála se a odhalila malé ostré zoubky. „Už máte vybráno?"

Jace se zeširoka usmál. „Dám si to, co obvykle," řekl a číšnice ho za to odměnila úsměvem.

„Já taky," přidal se Alek, i když tomu už se úsměvu nedostalo. Isabela si upjatě objednala ovocný koktejl, Simon kávu a Clary si po chvilce váhání vybrala velkou kávu a kokosové lívance. Číšnice na ni mrkla jedním modrým okem a s nápadným pohupováním boků odešla.

„Ona je taky ifrit?" zeptala se Clary a pozorovala ji.

„Kaelie? Ne. Myslím, že je z části víla," řekl Jace.

„Má oči jako rusalka," dodala Isabela zamyšleně.

„Takže doopravdy nevíte, co je zač?" zeptal se Simon.

Jace zavrtěl hlavou. „Respektuju její soukromí." Šťouchl Aleka loktem. „Pusť mě na chvilku ven."

Alek mu zachmuřeně uvolnil průchod. Clary pozorovala Jace, jak jde ke Kaelie, která se opírala o pult a povídala si dveřmi do kuchyně s kuchařem. Z toho Clary viděla jen skloněnou hlavu v bílé kuchařské čepici. Z otvorů na protilehlých stranách čepice vykukovaly dvě chlupaté oči na dlouhých stopkách.

Kaelie se otočila a usmála se na Jace, který ji objal kolem ramen. Přitiskla se k němu. Clary zapřemýšlela, co tím asi Jace myslel, když řekl, že respektuje její soukromí.

Isabela obrátila oči v sloup. „Neměl by takhle škádlit obsluhující personál."

Alek se na ni podíval. „Myslíš, že to nebere vážně? Že se mu ve skutečnosti nelíbí?"

Isabela pokrčila rameny „Ona je přece z podsvěta," řekla, jako by se tím vysvětlovalo vše.

„To nechápu," ozvala se Clary.

Isabela na ni bez zájmu pohlédla. „Co nechápeš?"

„Všechny ty záležitosti s podsvěťany. Nezabíjíte je, protože nejsou tak úplně démoni, ale taky to nejsou úplně lidi. Upíři vraždí a pijí krev..."

„Jenom upíří zločinci pijí lidskou krev z živých lidí," přerušil ji Alek. „A ty pak můžeme zabít."

„A co jsou vlkodlaci? Jenom trochu přerostlý štěňata?"

„Vlkodlaci zabíjí démony," vysvětlila Isabela. „Takže dokud nás nechávají na pokoji, necháme na pokoji my je."

To je jako nechat žít pavouka, protože žere komáry, pomyslela si Clary. „Takže jsou vám dost dobří na to, abyste je

nechali žít, dost dobří na to, aby vám vařili, dost dobří na flirtování, ale celkově prostě nejsou dost dobří? Teda ne tak dobří jako lidi."

Isabela s Alekem se na ni dívali, jako by mluvila urdsky. „Jsou jiní než lidi," řekl Alek nakonec.

„Jsou lepší než obyčejní lidi ze světa lidí?" řekl Simon.

„Ne," řekla Isabela rozhodně. „Z obyčejnýho člověka můžeš udělat lovce stínů. My přece všichni pocházíme z obyčejných lidí. Z podsvěťana ale člena Spolku nikdy neuděláš. Nesnesou na sobě runy."

„Takže jsou slabí?" zeptala se Clary.

„To bych neřekl," ozval se Jace a vklouzl zpět na své místo vedle Aleka. Měl rozcuchané vlasy a na tváři stopu rtěnky. „Aspoň ne teď, když nevíme, jestli nás neposlouchá nějaký džin, ifrit nebo bůhvíco dalšího." Rozzářil se úsměvem, protože právě přišla Kaelie a přinesla jim jídlo. Clary zkoumavě pozorovala své lívance. Vypadaly skvěle, byly zlatavé a plavaly v medu. Když Kaelie odkráčela na svých vysokých podpatcích, dala si do pusy první sousto. Byly to *vynikající* lívance.

„Říkal jsem ti, že je to nejlepší restaurace na Manhattanu," pravil Jace, který si zrovna cpal rukama do úst hranolky.

Podívala se na Simona, jak si se sklopenou hlavou míchá kávu.

„Hmf," řekl Alek s plnou pusou.

„Přesně tak," souhlasil Jace. Podíval se na Clary. „Víš, není to jenom jednostranné," řekl. „Nemáme podsvěťany moc rádi, ale oni zase nemají rádi nás. Pár století existence Dohod nesmaže tisíc let trvající nepřátelství."

„Myslím, že neví, co jsou to Dohody, Jaci," řekla Isabela se lžičkou v puse.

„Ale vím," ohradila se Clary.

„Já ne," ozval se Simon.

„Jistě, ale to nikoho nezajímá." Jace zblízka prozkoumal hranolku, než se do ní zakousl. „Občas si dokážu vychutnat společnost jistých obyvatel podsvěta. Ale pravda je taková, že jinak prostě nechodíme na stejné večírky."

„Počkej." Isabela se najednou narovnala. „Jak bylo to jméno, co jsi říkal?" zeptala se, otočená k Jaceovi. „To jméno v Claryině hlavě."

„Já jsem ho neřekl," odpověděl Jace. „Nebo jsem ho aspoň nedořekl do konce. Je to Krasomil Pohroma." Posměšně se zašklebil na Aleka. „To zní skoro jako ‚ustrašenej otrapa'."

Alek zamumlal svou odpověď do hrnku s kávou. Zněla skoro jako „vyber si koko". Clary se v duchu usmála.

„To nemůže být..., ale jsem si skoro úplně jistá..." Isabela prohledala svou kabelku a vytáhla z ní složený čtvereček modrého papíru. Zatřepala s ním. „Podívejte se na tohle!"

Alek natáhl ruku po papíru, s pokrčením ramen se na něj podíval a podal jej Jaceovi. „Je to pozvánka na večírek někde v Brooklynu," řekl. „Nesnáším Brooklyn."

„Nebuď takový snob," napomenul ho Jace. Pak se prudce narovnal, stejně jako předtím Isabela, a zíral na pozvánku. „Izzy, kde jsi to vzala?"

Bezstarostně mávla rukou. „Od toho kelpa v Pandemoniu. Říkal, že to bude super. Měl jich spoustu."

„Co je to?" vyzvídala Clary netrpělivě. „Ukážete to i nám ostatním, nebo ne?"

Jace papír obrátil, aby si ho mohli všichni přečíst. Pozvánka byla vytištěna na papíře tenkém skoro jako pergamen, štíhlým, elegantním, pavoučím písmem. Oznamovala společenskou událost ve skromném příbytku pana Krasomila, velkolepého čaroděje, a hostům slibovala *úchvatný večer plný rozkoší za hranicemi vašich nejdivočejších fantazií.*

„Krasomil," řekl Simon. „Krasomil jako Krasomil Pohroma?"

„Pochybuju, že by v New Yorku žilo tolik čarodějů, kteří se jmenují Krasomil," poznamenal Jace.

Alek zamrkal. „Znamená to, že na ten večírek musíme jít?" zeptal se neadresně.

„Nemusíme dělat nic," řekl Jace a pročítal si jemné písmo na pozvánce. „Ale podle toho, co se tu píše, je Krasomil Pohroma nejvyšší čaroděj brooklynský." Podíval se na Clary. „Mě osobně docela zajímá, co dělá jméno nejvyššího čaroděje brooklynského v tvé hlavě."

Večírek začínal až o půlnoci, takže měli před sebou celý volný den. Jace s Alekem se vytratili do zbrojnice a Isabela se Simonem ohlásili svůj úmysl jít na procházku do Central Parku, protože Isabela chtěla Simonovi ukázat vílí kruhy. Simon se Clary

zeptal, jestli nechce jít s nimi. Potlačila v sobě vražedný vztek a pod záminkou únavy odmítla.

Nebyla to úplná lež, Clary se opravdu cítila vyčerpaně a její tělo bylo stále ještě oslabeno účinkem jedu a příliš brzkého ranního vstávání. Ležela ve své posteli v Institutu, boty odkopnuté opodál, a snažila se usnout. Spánek však nepřicházel. V žilách jí jako perlivá voda šuměl kofein a před očima jí vyvstávaly různé obrazy. Pořád viděla matčinu tvář, jak se nad ní s vyděšeným výrazem sklání. Viděla Mluvící hvězdy a slyšela v hlavě hlasy mlčenlivých bratrů. Proč jí někdo vytvořil v mysli blok? Proč by to nějaký mocný čaroděj dělal, za jakým účelem? Přemýšlela, o jaké vzpomínky asi tak mohla přijít, o jaké zkušenosti, na které si teď nemůže vzpomenout. Nebo možná, že všechno, co si pamatuje, je jedna velká lež...?

Posadila se, protože už neměla sílu dál sledovat tok svých myšlenek. Naboso vyšla na chodbu a zamířila do knihovny. Možná jí pomůže Hodge.

Knihovna však byla prázdná. Roztaženými závěsy prosvítalo odpolední světlo a kreslilo na podlaze zlaté pruhy. Na psacím stole ležela kniha, z níž Hodge předtím četl, a její ohmataná kožená vazba házela odlesky. Vedle knihy spal na svém bidýlku Hugo, zobák ukrytý pod křídlem.

Moje matka tu knihu znala, pomyslela si Clary. *Dotýkala se ji, četla z ní.* Sžírala ji touha držet něco, co bylo součástí matčina života. Rychle přešla místnost a položila ruce na knihu. Vazba byla vyhřátá od slunečních paprsků. Clary obrátila přední stranu vazby.

Z knihy vypadl nějaký složený papír, který byl zastrčen mezi stránkami, a třepotavě se jí snesl k nohám. Sehnula se pro něj a bez přemýšlení jej otevřela.

Byla to fotografie skupiny mladých lidí. Nikdo z nich nebyl o moc starší než Clary. Poznala, že snímek vznikl nejméně před dvaceti lety, ne kvůli oblečení, které měli všichni na sobě (jako u všech lovců stínů byly jejich šaty černé a neurčitého střihu), ale proto, že okamžitě poznala svou matku. Jocelyn tu nebylo víc než sedmnáct nebo osmnáct let, měla vlasy do půli zad a o něco kulatější tvář s jemněji řezanou bradou a ústy. *Vypadá jako já,* pomyslela si Clary omámeně.

Jocelyn jednou rukou objímala mladíka, kterého Clary nepoznávala. To ji nepříjemně překvapilo. Nikdy ji nenapadlo, že by matka chodila s někým jiným než s jejím otcem, protože Jocelyn nikdy nerandila a zdálo se, že ji vztahy moc nezajímají. Nebyla jako většina svobodných matek, které se na třídních schůzkách snažily ulovil dostupně vypadající tatínky, nebo jako Simonová máma, která v jednom kuse kontrolovala svůj profil na seznamce. Mladík vedle Jocelyn byl hezký, měl velmi světlé, téměř bílé vlasy a černé oči.

„To je Valentýn," řekl hlas těsně vedle ní. „To mu bylo sedmnáct."

Uskočila a skoro upustila fotografii. Hugo vyplašeně, rozmrzele zakrákal a pak se s načepýřeným peřím znovu usadil na bidýlku. Byl to Hodge, který ji zvědavě pozoroval.

„Moc se omlouvám," řekla, položila snímek na stůl a rychle se dala na ústup. „Nechtěla jsem se vám hrabat ve věcech."

„To je v pořádku." Dotkl se obrázku zjizvenou, ošlehanou rukou, která byla v podivném kontrastu k neposkvrněným tvídovým rukávům jeho saka. „Koneckonců, je to kus tvé minulosti."

Clary se opět přiblížila ke stolu, jako by ji fotografie magneticky přitahovala. Mladík s bílými vlasy se usmíval na Jocelyn a kolem očí měl takové ty vrásky, jako když vás má nějaký kluk opravdu rád. Clary si pomyslela, že na ni se tak ještě nikdy nikdo nepodíval. Valentýn se svou chladnou, jemnou tváří vypadal jako naprostý opak jejího otce, jeho laskavého úsměvu a zářivých vlasů, které po něm Clary zdědila. „Valentýn vypadá... docela mile."

„Milý on tedy rozhodně nebyl," řekl Hodge s křivým úsměvem. „Ale byl okouzlující a chytrý a velice přesvědčivý. Poznáváš ještě někoho dalšího?"

Znovu se zadívala na fotografii. Mírně vlevo za Valentýnem stál hubený chlapec s vrabčím hnízdem na hlavě. Měl široká ramena a nemotorná zápěstí někoho, kdo ještě nedorostl do plné výšky... „Tohle jste vy?"

Hodge přikývl. „A dál?"

Musela se podívat dvakrát, než našla další známou postavu. Byl tak mladý, že se téměř nedal poznat. Nakonec ho prozradily brýle a oči za nimi, světle modré jako mořská hladina. „Luke," řekla.

„Lucián. A ještě tady." Hodge se sklonil nad fotografií a ukázal na elegantní mladý pár. Oba měli tmavé vlasy a dívka byla o půl hlavy vyšší než chlapec. Měla přísné a bezohledné, téměř kruté rysy. „Lightwoodovi," řekl. Pak ukázal na velmi hezkého chlapce s kudrnatými tmavými vlasy a hranatou tváří, která byla lehce zardělá. „A tohle je Michael Wayland."

„Vypadá úplně jinak než Jace."

„Jace se spíš podobá své matce."

„Tohle je nějaká třídní fotka?" zeptala se Clary.

„Ne tak docela. Je to fotografie Kruhu pořízená v roce jeho založení. Proto je jeho vůdce, Valentýn, vepředu a Luke stojí po jeho pravici. Byl Valentýnův zástupce."

Clary odvrátila oči od fotografie. „Pořád nechápu, proč by moje matka vstupovala do takovéhle organizace."

„Musíš pochopit -"

„To říkáte pořád," přerušila ho Clary rozzlobeně. „Nevím, proč bych pořád měla něco chápat. Řekněte mi pravdu a já ji buď pochopím, nebo ne."

Hodgeovi škublo v koutku úst. „Jak si přeješ." Natáhl ruku a pohladil Huga, který se důležitě procházel po okraji stolu. „Dohody nikdy neměly podporu všech členů Spolku. Zejména nejstarší rodiny stále vzpomínají na staré časy, kdy se podsvětané jednoduše zabíjeli. Nejen z nenávisti, ale také pro pocit bezpečí. Je jednodušší vnímat něco nebezpečného jako skupinu, ne jako jednotlivce, které, je třeba hodnotit každého zvlášť... Většina z nás navíc znala někoho, koho podsvěťané zranili nebo zabili. A nic," dodal, „není tak nekompromisní jako morálka mladých lidí. Když jsi dítě, je snadné věřit v dobro a zlo, ve světlo a tmu. Valentýnovi tohle zůstalo až do dospělého věku, ten ničivý idealismus a vášnivá nenávist ke všemu, co považoval za ‚nelidské'."

„Ale moji matku miloval," řekla Clary.

„Ano," souhlasil Hodge. „Miloval tvou matku. A miloval Idris..."

„A co bylo na Idrisu tak úžasného?" zeptala se Clary a zaslechla ve svém hlase stopy podráždění.

„Byl to," začal Hodge a pak se opravil, „tedy je to domov všech lovců stínů, místo, kde mohou být sami sebou, místo, kde se nemuseli schovávat a používat iluze. Místo požehnané Andělem. Dokud neuvidíš Alicante s jeho skleněnými věžemi,

jako bys nikdy žádné město neviděla. Je krásnější, než si dokážeš představit." V jeho hlase se ozývala mučivá bolest.

Clary si náhle vzpomněla na svůj sen. „Bývaly taky ve Skleněném Městě... plesy?"

Hodge zamrkal, jako by se probouzel ze snu. „Každý týden. Já na ně nechodil, ale tvoje matka ano. S Valentýnem." Tiše se zasmál. „Já byl spíš takový knihomol. Trávil jsem v knihovně v Alicante celé dny. Knihy, které tu vidíš, jsou jen zlomkem všech jejích pokladů. Myslel jsem si, že možná jednou vstoupím do Bratrstva, ale po tom, co jsem provedl, mě samozřejmě nechtěli přijmout."

„To mě mrzí," řekla Clary rozpačitě. Hlavu měla ještě pořád plnou vzpomínek na svůj sen. *Měli tam taky fontánu s mořskou pannou? Měl Valentýn bílou košili, takže přes ni máma viděla jeho znamení?*

„Můžu si to nechat?" zeptala se a ukázala na fotografii.

Hodgeovi přelétl přes tvář stín zaváhání. „Raději ji ale neukazuj Jaceovi," řekl. „Už takhle toho má dost, nemusí k tomu ještě vidět fotografii svého mrtvého otce."

„Samozřejmě." Přitiskla si snímek na prsa. „Děkuju."

„Nemáš zač." Zpytavě se na ni zadíval. „Přišla jsi do knihovny za mnou, nebo kvůli něčemu jinému?"

„Chtěla jsem se zeptat, jestli už jste dostal nějakou zprávu od Spolku. O tom Poháru. A taky o mámě."

„Dnes ráno jsem dostal krátkou odpověď."

Cítila, jak se jí nedočkavostí chvěje hlas. „Už sem někoho poslali? Lovce stínů?"

Hodge se od ní odvrátil. „Ano, poslali."

„A proč nebydlí tady?" zeptala se.

„Mají podezření, že Valentýn Institut sleduje. Čím méně toho ví, tím lépe." Všiml si jejího zklamaného výrazu a povzdechl si. „Je mi líto, že ti toho nemohu říci víc, Clarisso. Ještě teď mi Spolek příliš nevěří. Říkají mi toho dost málo. Moc rád bych ti pomohl."

V jeho hlase zazněl smutný podtón, kvůli kterému neměla chuť z něj tahat další informace. „Můžete mi pomoct," řekla. „Nemůžu spát. Pořád musím přemýšlet. Mohl byste..."

„Á, neklidná mysl." Jeho hlas byl plný pochopení. „Na to ti můžu něco dát. Počkej tady."

Lektvar, který jí Hodge dal, příjemně voněl jalovcem a listím, Když šla Clary chodbou zpět do svého pokoje, neustále otevírala lahvičku a čichala k jejímu obsahu. Bohužel byla otevřená i ve chvíli, kdy vstoupila do pokoje a našla Jace rozvaleného na posteli, jak si prohlíží její skicák. Slabě vykřikla překvapením a lahvičku upustila. Ta párkrát poskočila a na dřevěnou podlahu se z ní vylila světle zelená tekutina.

„Bum," řekl Jace a posadil se. Skicák pustil z ruky. „Doufám, že tam nebylo nic důležitého."

„Byl to lektvar na spaní," odpověděla rozzlobeně a postrčila lahvičku špičkou tenisky. „A teď je pryč."

„Kdyby tu tak byl Simon. Ten by tě určitě dokázal unudit k spánku."

Clary neměla náladu Simona bránit. Místo toho si sedla na postel a vzala do ruky svůj skicák. „Tohle lidem většinou neukazuju."

„Proč ne?" Jace měl rozcuchané vlasy, jako by se právě probudil. „Jsi umělkyně. Někdy dokonce výborná."

„No, protože... je to něco jako deník, jenže nemyslím ve slovech, ale v obrázcích, takže jsou to všechno kresby. Ale pořád je to dost osobní." Přemýšlela, jestli to opravdu zní tak bláznivě, jak se ji zdálo.

Jace se zatvářil uraženě. „Deník, ve kterém nejsou žádné obrázky v mé maličkosti? Kde jsou tvé divoké sny? Obálky zamilovaných románů?"

„To se do tebe vždycky zamilujou všechny holky, který potkáš?" zeptala se Clary tiše.

Po té otázce Jace splaskl, jako když špendlíkem propíchnete balónek. „To není *láska,"* řekl po chvíli. „Aspoň —"

„Možná by ses měl přestat snažit pořád někoho okouzlovat," přerušila ho Clary. „Všem by se asi dost ulevilo."

Zahleděl se na své ruce. Už teď se podobaly Hodgeovým rukám pokrytým bílými jizvičkami, i když kůže byla ještě mladá a hladká. „Jestli jsi vážně unavená, mohl bych tě uspat," navrhl. „Povím ti pohádku."

Podívala se na něj. „To myslíš vážně?"

„Já vždycky mluvím vážně."

Zamyslela se, jestli už oba z únavy trochu neblázní. Jace ale nevypadal unaveně. Působil spíš trochu smutně. Položila skicák na noční stolek, lehla si na bok a schoulila se okolo polštáře. „Tak dobře."

„Zavři oči."

Poslechla ho. Pod víčky jí ještě chvíli zůstaly stopy po světle lampy, podobné vybuchujícím hvězdám.

„Byl jednou jeden chlapec," začal Jace.

Clary mu hned skočila do řeči. „Lovec stínů?"

„Samozřejmě." V jeho tónu zazněl hořký tón, hned ale zmizel. „Když bylo tomu chlapci šest let, dostal od svého otce sokola, kterého si měl vycvičit. Otec mu řekl, že sokoli jsou dravci a zabíjejí jiné ptáky, jsou to takoví nebeští lovci stínů.

Sokol neměl chlapce rád a chlapec neměl rád jeho. Bál se jeho osného zobáku a zdálo se mu, že ho sokol svýma jasnýma očima pořád pozoruje. Když se k němu přiblížil, poškrábal ho sokol zobákem a drápy. Několik týdnů chlapci neustále krvácela zápěstí a ruce.

Nevěděl, že jeho otec vybral sokola, který žil víc než rok v divočině, takže se skoro nedal ochočit. Chlapec se ale snažil, protože mu otec řekl, aby sokola zkrotil, a on chtěl svého otce potěšit.

Trávil u sokola všechen svůj čas a bránil mu ve spánku tím, že na něj mluvil a dokonce mu hrál na klavír, protože unavený pták se prý dá lépe ochočit. Naučil se zacházet s veškerou výstrojí, s obutím, čepičkou, chvatovými pouty, řemínkem, kterým si vázal sokola k zápěstí. Měl sokolovi zavazovat oči, ale nedokázal se k tomu přinutit. Místo toho se vždy snažil sedět tak, aby ho sokol viděl, když se ho dotýkal a hladil ho po křídlech. Tím se v něm snažil vzbudit důvěru. Krmil ho z ruky a pták zpočátku potravu odmítal. Pak se ale začal živit tak hltavě, že zobákem chlapci rozdíral dlaň. Chlapec však byl rád, protože to byl pokrok a protože chtěl, aby si na něj pták zvykl, i za cenu toho, že bude pít jeho krev.

Postupně objevil, jak je sokol nádherný. Jeho štíhlá křídla byla stvořená pro rychlý let, byl to silný a mrštný, divoký, avšak přesto krotký pták. Když se spustil k zemi, letěl jako blesk. Když se sokol naučil kroužit a sedat mu na zápěstí, chlapec téměř křičel nadšením. Někdy mu pták vyskočil na rameno a vískal ho

zobákem ve vlasech. Chlapec věděl, že ho sokol zbožňuje. Když si byl jistý, že je pták nejen ochočený, ale přímo dokonale ochočený, šel za otcem a ukázal mu, čeho dosáhl. Očekával, že na něj bude hrdý.

Otec však vzal nyní krotkého a důvěřivého ptáka do rukou a zakroutil mu krkem. ‚Říkal jsem ti, že ho máš zkrotit,' řekl a hodil mrtvé tělo sokola na zem. ‚Tys ho místo toho naučil, aby tě měl rád. Sokoli nemají být roztomilá zvířátka. Jsou to dravci, divocí a krutí. Tys toho ptáka neochočil, ale zlomil.'

Když pak otec odešel, chlapec se nad svým sokolem rozplakal a plakal až do té doby, než jeho otec poslal sluhu, aby tělo ptáka odnesl a pohřbil je. Chlapec pak už nikdy neplakal a nikdy nezapomněl, co se naučil, totiž že milovat znamená ničit a být milován znamená být ničen."

Clary, která až doteď ležela bez hnutí a sotva dýchala, se překulila na záda a otevřela oči. „To byla příšerná pohádka," řekla rozhořčeně.

Jace seděl s koleny přitaženými k bradě. „Vážně?" zeptal se zamyšleně.

„Otec toho chlapečka byl hroznej. Vždyť je to příběh o týrání dětí. Mohla jsem tušit, že pohádky na dobrou noc vypadají u lovců stínů takhle. Že z nich pak má člověk děsivý noční můry -"

„Ze znamení taky můžeš mít noční můry," řekl Jace. „Pokud jsi na ně ještě moc malá." Hloubavě se na ni zadíval. Závěsy prosvítalo pozdně odpolední slunce a jeho tvář vypadala jako studie kontrastu. *Šerosvit,* pomyslela si. Umění světla a stínu. „Když se nad tím zamyslíš, je to dobrý příběh," řekl. „Otec se jen snažil, aby byl ten chlapec silnější. Nepoddajný."

„Ale člověk se přece musí naučit trochu ohnout," zívla Clary. Navzdory příběhu v ní Jaceův hlas vyvolal ospalost. „Jinak by se mohl zlomit."

„Ne, když je dost silný," řekl Jace pevně. Natáhl se k ní a ona ucítila, jak ji hřbetem ruky pohladil po tváři. Uvědomila si, že se jí zavírají oči. Měla pocit, jako by jí únava rozpustila kosti, jako by se měla roztéci a zmizet. Když usínala, slyšela v duchu ozvěnu Jaceových slov. *Dal mi všechno, co jsem chtěl. Koně, zbraně, knihy, dokonce i loveckého sokola.*

„Jaci," pokusila se říci, už ji však zachytila chapadla spánku a stáhla ji s sebou dolů, takže musela mlčet.

Probudil ji naléhavý hlas. „Tak vstávej!"

Clary pomalu otevřela oči. Měla pocit, jako by jí je někdo slepil k sobě. Něco ji šimralo na tváři. Něčí vlasy. Rychle se posadila a hlavou narazila do něčeho tvrdého.

„Au! Praštila jsi mě do hlavy!" Byl to dívčí hlas. Isabela. Rozsvítila světlo vedle postele. Pozorovala Clary vyčítavým pohledem a rukou si mnula čelo. Ve světle lampy to vypadalo, že se celá třpytí. Měla na sobě dlouhou stříbřitou sukni a tílko s flitry. Namalované nehty se jí leskly jako mince. V černých vlasech měla zapleteny šňůry stříbrných korálků. Vypadala jako měsíční bohyně. Clary ji v tu chvíli nenáviděla.

„No, nemusela ses přece nade mě tak naklánět. Skoro jsi mě vyděsila k smrti." Clary si také začala mnout čelo. Bolelo ji to kousek nad obočím. „Co vlastně chceš?"

Isabela ukázala ven na temnou noční oblohu. „Je skoro půlnoc. Za chvíli musíme vyrazit na ten večírek a ty ještě nejsi oblečená."

„Já jsem chtěla jít v tomhle," řekla Clary a ukázala na svůj model tvořený džíny a tričkem. „Je to problém?"

„Jestli je to problém?" Isabela vypadala na omdlení. „Jasně, že je to problém! Nikdo z podsvěta by si na sebe nic takovýho nevzal. A je to večírek. Budeš tam působit jak pěst na oko, když se oblečeš takhle... nedbale," dokončila, jako by původně chtěla použít mnohem horší výraz než „nedbale".

„Nevěděla jsem, že se budeme takhle fintit," řekla Clary kysele. „Nemám s sebou žádný oblečení na večírek."

„Budeš si muset půjčit něco ode mě."

„Ale ne." Clary si představila džíny a tričko, které jí byly tak velké. „To asi nepůjde. Vážně."

Isabelin úsměv se zablyštěl jako její nehty. „Trvám na tom."

„Radši bych si vzala svoje oblečení," bránila se Clary a rozpačitě se ošívala, když ji Isabela postavila ve svém pokoji před zrcadlo, které sahalo až k zemi.

„To ale nemůžeš," řekla Isabela. „Vypadáš v něm tak na osm let a, co je horší, jako civil."

Clary vzpurně zvedla bradu. „Žádný tvoje šaty mi nepadnou."

„To uvidíme."

Clary v zrcadle pozorovala, jak se Isabela přehrabuje v šatníku. Její pokoj vypadal, jako by v něm vybouchla disko koule. Na černých stěnách se leskly zlaté kudrlinky nanesené houbou. Všude se povalovalo oblečení — leželo na zválené černé posteli, viselo přes opěradla dřevěných židlí, vypadávalo z šatníku i z vysoké skříně stojící u stěny. Isabelin toaletní stolek se zrcadlem lemovaným blýskavou růžovou kožešinou byl pokryt třpytkami, flitry a kelímky s líčidly a pudrem.

„Hezkej pokoj," řekla Clary a toužebně pomyslela na svůj vlastní pokoj s oranžovými stěnami.

„Díky. Vymalovala jsem si ho sama." Isabela se vynořila z šatníku a v ruce držela něco černého a přiléhavého. Hodila to po Clary.

Clary si šaty přidržela před sebou v natažených rukou. „Vypadá to hrozně malý."

„Je to elastický," řekla Isabela. „Jdi si to zkusit."

Clary se rychle uklidila do malé koupelny, vymalované světle modrou barvou. Přetáhla si šaty přes hlavu a nasoukala se do nich. Byly dost těsné a držely na tenkých špagetových ramínkách. Snažila se nedýchat příliš zhluboka a vrátila se do pokoje, kde seděla na posteli Isabela a nasazovala si prstýnky na prsty u nohou, obutých v sandálech. „Máš vážně štěstí, že máš tak malý prsa," řekla Isabela. „Já bych si tohle na sebe nikdy nemohla vzít bez podprsenky."

Clary se na ni zamračila. „Je to moc krátký."

„Není to krátký, je to dobrý," prohlásila Isabela, zatímco se snažila nohou vylovit cosi, co se skrývalo pod postelí. Nakonec vytáhla pár vysokých bot a černé síťované punčochy. „Můžeš si k tomu vzít tyhle boty. Budeš v nich vypadat vyšší."

„Jasně, mám totiž malý prsa a navíc jsem zakrslík." Clary si stáhla dolní okraj šatů dolů. Sahal jí jen kousek pod zadek. Sukně skoro nenosila, a už vůbec ne krátké, takže ji pohled na vlastní odhalené nohy znepokojoval. „Když je to moc krátký pro mě, jak to asi musí vypadat na tobě?" zapřemýšlela nahlas.

Isabela se usmála. „Já to nosím jako tričko."

Clary sebou plácla na postel a natáhla si punčochy a vysoké boty. Boty jí byly okolo lýtek trochu volné, ale na noze držely dobře. Zavázala si je až nahoru a postavila se, aby se mohla prohlédnout v zrcadle. Musela uznat, že v těch krátkých černých

šatech, síťovaných punčochách a vysokých botách vypadá docela drsně. Celkový dojem kazily jen...

„Ty tvoje vlasy," řekla Isabela. „Zoufale potřebujou upravit. Sedni si." Pánovitě ukázala na toaletní stolek. Clary si k němu sedla a pevně zavřela oči, zatímco jí Isabela nepříliš jemně rozplétala copy a spínala jí vlasy něčím, co na dotek působilo jako kovové sponky. Otevřela oči zrovna ve chvíli, kdy jí ve tváři přistála labutěnka a vypustila obláček třpytek. Clary se rozkašlala a vrhla na Isabelu vyčítavý pohled.

Isabela se zasmála. „Na mě se nedívej. Podívej se na sebe."

Clary se podívala do zrcadla a uviděla, že jí Isabela stáhla vlasy do elegantního drdolu na temeni hlavy, který držely na místě lesklé sponky. Clary si najednou vzpomněla na svůj sen, na těžké vlasy, které jí táhly hlavu dolů, tanec se Simonem... Neklidně se zavrtěla.

„Zůstaň sedět," řekla jí Isabela. „To ještě není všechno." Vzala do ruky tužku na oči. „Otevři oči."

Clary doširoka rozevřela oči, což bylo dobře, protože tak nemohla plakat. „Isabelo, můžu se tě na něco zeptat?"

„Jasně," řekla Isabela a zkušeně se činila s tužkou na oči.

„Je Alek na kluky?"

Isabela škubla zápěstím. Tužka sklouzla a zanechala na Claryině obličeji dlouhou černou čáru vedoucí od koutku oka až nad čelo. „Sakra," ulevila si Isabela a spustila ruku s tužkou.

„To je dobrý," začala Clary a zakryla si rukou oko.

„Ne, to není." Isabela se přehrabovala v hromadách věcí na toaletním stolku a vypadala, že nemá daleko k slzám. Nakonec našla vatový tampón a podala jej Clary. „Tady, očisti se tím." Za cinkání náramků, které měla na kotnících, se posadila na kraj postele a skrze vlasy spadlé do obličeje se zadívala na Clary. „Jak jsi to uhodla?" zeptala se nakonec.

„Já..."

„Nesmíš to vůbec nikomu říct," řekla Isabela.

„Ani Jaceovi?"

„Hlavně ne Jaceovi!"

„Dobře." Clary cítila, jak škrobeně zní její hlas. „Asi jsem si neuvědomila, že je to takovej problém."

„Pro moje rodiče by určitě byl," řekla Isabela tiše. „Vydědili by ho a taky by ho vypověděli ze Spolku..."

„Cože? Lovci stínů nesmějí být gayové?"

„Není to žádný oficiální pravidlo. Lidi to prostě nemají rádi. Teda u lidí našeho věku to tak možná není, aspoň myslím," dodala nejisté a Clary si uvědomila, jak málo jiných lidí svého věku kdy Isabela potkala. „Ale u starší generace je to tabu. Když už se to stane, prostě o tom nemluvíš."

„Aha," řekla Clary a zalitovala, že o tom vůbec začala.

„Já mám bráchu hrozně ráda," svěřila se jí Isabela. „Udělala bych pro něj cokoli. Ale s tímhle nic dělat nemůžu."

„Aspoň má tebe." Clary se cítila rozpačitě a hlavou jí prolétla vzpomínka na Jace, který lásku považoval za něco, co člověka rozbije na kousíčky. „Vážně si myslíš, že by to Jaceovi vadilo?"

„To nevím," řekla Isabela tónem, který naznačoval, že už se tímto tématem nehodlá zabývat. „Ale o tom já rozhodovat nemůžu."

„To asi ne," souhlasila Clary. Naklonila se k zrcadlu a vatovým tampónem, který jí Isabela dala, si setřela přebytečný make-up. Když se pak na sebe podívala, překvapením vatu málem upustila. Co to s ní Isabela udělala? Její lícní kosti působily výrazně a ostře a měla hluboké, tajemné a zářivě zelené oči.

„Vypadám jako máma," řekla překvapeně.

Isabela pozvedla obočí. „Cože? Působí to moc usedle? Možná že když přidáme trochu třpytek..."

„Žádný třpytky," zadržela ji Clary. „Ne, takhle je to dobrý. Líbí se mi to."

„Skvěle." Isabela vyskočila z postele, až jí zacinkaly náramky na kotnících. „Tak jdeme."

„Musím si ještě vzít něco z pokoje," řekla Clary, když vstávala. „A taky... budu potřebovat zbraně? Ty něco máš?"

„Já jich mám spoustu." Isabela se usmála a vykopla do vzduchu nohama, takže se jí řetízky na kotnících rozcinkaly jako rolničky. „Třeba tohle. Ten vlevo je ze zlata, což je pro démony jed, a ten vpravo ze svěceného železa, pro případ, že bych narazila na nepřátelské upíry nebo třeba víly. Víly nesnáší železo. Na obou řetízcích jsou posilující runy, takže když kopnu, pořádně to zabolí."

„Lovení démonů a móda," řekla Clary. „Nikdy by mě nenapadlo, že to jde nějak dohromady."

Isabela se nahlas zasmála. „To by ses divila."

Mužská část výpravy na ně čekala v hale. Všichni se oblékli do černého, včetně Simona, který měl na sobě příliš velké černé kalhoty a své vlastní tričko obrácené naruby, aby nebylo vidět logo kapely. Stál rozpačitě stranou, zatímco Jace s Alekem se znuděně opírali o zeď. Simon zvedl oči, když Isabela nakráčela do haly se zlatým bičem omotaným kolem zápěstí. Řetízky na jejích kotnících cinkaly jako zvonky. Clary čekala, že se Simon zatváří ohromeně, Isabela totiž opravdu vypadala úžasně, jeho pohled však sklouzl ke Clary a objevil se v něm údiv.

„Co je tohle?" zeptal se a napřímil se. „Myslím to, co máš na sobě."

Clary se na sebe podívala. Přehodila si přes sebe lehkou bundu, aby si nepřipadala tak nahá, a vzala si z pokoje batoh. Ten jí teď visel přes rameno, takže mezi lopatkami cítila známé pohupování. Simon se však nedíval na její batoh. Civěl jí na nohy, jako by je viděl poprvé v životě.

„To jsou šaty, Simone," odpověděla Clary suše. „Vím, že je moc často nenosím, ale máš přece oči."

„Jsou hrozně krátký," řekl zmateně. Clary si pomyslela, že i když je částečně oblečen jako lovec démonů, působí pořád jako typ kluka, který vás přijde domů vyzvednout, když jdete na rande, zdvořile si popovídá s vašimi rodiči a pohladí vaše domácí mazlíčky.

Zato Jace působil jako typ kluka, který přijde k vám domů a jen tak pro zábavu to tam vypálí. „Ty šaty vypadají dobře," řekl a odlepil se od zdi. Jeho oči si ji líně prohlížely od hlavy k patě a přejížděly po ní jako měkké kočičí tlapky. „Ale chce to ještě něčím doplnit."

„Takže ty jsi teď odborník na módu?" Trochu se jí zadrhával hlas. Stál velmi blízko ní, tak blízko, že cítila, jak z něj sálá teplo a slabý pach spáleniny z čerstvě nanesených znamení.

Vytáhl něco z kapsy u bundy a podal jí to. Byla to dlouhá, úzká dýka v koženém pouzdře. V rukojeti byl zasazen jediný červený kámen ve tvaru růže.

Zavrtěla hlavou. „Ani bych nevěděla, co s tím mám dělat..."

Vtiskl jí dýku do ruky, kterou pak sevřel v prstech. „To se naučíš." Pak ztišil hlas. „Máš to v krvi."

Pomalu stáhla ruku k sobě. „Tak dobře."

„Můžu ti k tomu dát stehenní pouzdro," nabídla jí Isabela. „Mám jich tuny."

„ANI NÁHODOU," ozval se Simon.

Clary po něm šlehla podrážděným pohledem. „Díky, ale já nejsem na stehenní pouzdra ten správnej typ." Zasunula dýku do vnější kapsy svého batohu.

Když kapsu zavřela, zvedla oči a všimla si, že ji Jace pozoruje přimhouřenýma očima. „A ještě něco," řekl. Natáhl ruku a vytáhl ji z vlasů sponky, takže ucítila, jak se jí na šíji rozlévají teplé, těžké kadeře. Šimrání vlasů na holé kůži pro ni představovalo neznámý, ale podivně příjemný pocit.

„Mnohem lepší," řekl a ona si pomyslela, že i jemu se tentokrát trochu zadrhává hlas.

12

NEOČEKÁVANÝ DÝCHÁNEK

Pokyny na pozvánce je dovedly do převážně průmyslové části Brooklynu, jejíž ulice lemovaly tovární budovy a sklady. Clary si všimla, že některé z nich byly přestavěny na byty a galerie, jejich nápadné, strohé tvary s několika málo zamřížovanými okny však přesto působily poněkud odstrašujícím dojmem.

Vyšli ze stanice metra a Isabela je navigovala pomocí senzoru, který měl v sobě zřejmě zabudován nějaký systém map. Simon miloval technické vynálezy, takže byl přístrojem fascinován, nebo alespoň předstíral, že příčinou jeho ohromení je právě senzor. Clary se těm dvěma snažila vyhýbat, takže se courala vzadu, když procházeli poněkud zanedbaným parkem s neudržovaným trávníkem, spáleným letním sluncem. Vpravo se na pozadí noční oblohy bez jediné hvězdy rýsovaly šedočerné věže nějakého kostela.

„Pospěš si," řekl jí do ucha nedůtklivý hlas. Patřil Jaceovi, který zpomalil a šel teď vedle ní. „Nebaví mě pořád se ohlížet za sebe, jestli se ti něco nestalo."

„Nemusíš se obtěžovat."

„Když jsem tě naposledy nechal samotnou, zaútočil na tebe démon," připomněl jí.

„No, vážně bych ti nerada zkazila příjemný večer svou náhlou smrtí."

Zamrkal. „Mezi sarkasmem a otevřeným nepřátelstvím je dost tenká hranice a zdá se, že tys ji právě překročila. Děje se něco?"

Kousla se do rtu. „Dneska ráno se mi vrtali v mozku divní, strašidelní chlápci. A teď se jdu seznámit s divným, strašidelným chlápkem, kterej se mi vrtal v mozku úplně první. Co když se mi nebude líbit to, co tam najde?"

„Proč si myslíš, že se ti to nebude líbit?"

Clary si odlepila vlasy od zpocené kůže. „Nesnáším, když odpovídáš na otázku další otázkou."

„Ale ne, ve skutečnosti ti to přijde roztomilé. A stejně, copak ty nechceš znát pravdu?"

„Ne. Teda možná. Nevím." Povzdechla si. „Ty bys chtěl?"

„Tohle je ta ulice!" vykřikla Isabela, čtvrt bloku před nimi. Šli úzkou ulicí se starými sklady, i když většina z nich teď nesla znaky lidských obydlí - truhlíky s květinami v oknech, krajkové záclony po v lávající ve vlahém nočním vánku, očíslované plastové popelnice vyrovnané na chodníku. Clary se ze všech sil snažila soustředit, nedokázala ale přijít na to, zda je to ta ulice, kterou viděla v Kostěném Městě - v její vizi totiž byla téměř zapadaná sněhem.

Ucítila na svém rameni Jaceovu ruku. „Stoprocentně. Za všech okolností," řekl tiše.

Nechápavě se na něj podívala koutkem oka. „Cože?"

„Pravdu," řekl. „Chtěl bych..."

„Jaci!" Byl to Alek. Stál na chodníku nedaleko od nich. Clary přemýšlela, proč mluví tak nahlas.

Jace se otočil a jeho ruka jí sklouzla z ramene. „Ano?"

„Myslíš, že jsme tu správně?" Alek ukazoval na něco, co neviděla, protože jí zakrývalo výhled velké černé auto.

„Co to je?" Jace přešel k Alekovi a Clary slyšela, jak se směje. Obešla auto a konečně uviděla to, co oni, totiž několik nablýskaných, stříbřitých motorek s nízko posazenými černými rámy. Do všech stran z nich vybíhaly mastně vypadající trubky a hadičky podobné žilám. Stroje působily podivně živoucím dojmem, trochu jako umělí tvorové na obrázcích H. R. Gigera.

„Upíři," řekl Jace.

„Mně to přijde jako motorky," poznamenal Simon, když k nim s Isabelou došli. Isabela se při pohledu na motorky zamračila.

„Taky že to jsou motorky, jenže k pohonu využívají ďábelské síly," vysvětlila. „Jezdí na nich upíři, protože jim umožňují rychlý pohyb v noci. Je to tak trochu proti Úmluvě, ale..."

„Slyšel jsem, že některé z nich umí létat," přerušil ji Alek dychtivě. Mluvil jako Simon, když dostane novou videohru. „A přepnout se do neviditelného režimu. A jezdit pod vodou."

Jace seskočil z obrubníku a zkoumavě motorky obcházel. Natáhl ruku a pohladil nablýskaný rám jedné z nich. Stroj měl na boku stříbrný nápis: Nox INVICTUS. „Noc vítězství," přeložil Jace.

Alek na něj vrhl zvláštní pohled. „Co to děláš?"

Clary se zdálo, že zahlédla, jak Jaceova ruka vklouzla do kapsy u bundy. „Nic."

„No tak už pojďte," řekla Isabela. „Přece jsem se takhle nevyparádila jenom proto, abych vás pozorovala, jak si hrajete na ulici s motorkama."

„Vypadají hezky," řekl Jace a vyskočil zpět na chodník. „To musíš uznat."

„*Ale* to já taky," odsekla Isabela a nevypadala, že by měla v úmyslu cokoli uznávat. „A teď pojďte."

Jace se díval na Clary. „Tahle budova," řekl a ukázal na sklad z červených cihel. „Je to ona?"

Clary vydechla. „Myslím, že jo," souhlasila nejisté. „Ale vypadají všechny stejně."

„Je jednom jeden způsob, jak to zjistit," řekla Isabela a rozhodně se vydala nahoru po schodech. Ostatní šli za ní a v ošklivě páchnoucí chodbě se drželi blízko u sebe. Nad hlavou jim na drátě visela odhalená žárovka, která osvětlovala velké okované dveře a řadu zvonků na levé stěně. Jen u jednoho z nich bylo napsáno jméno: POHROMA.

Isabela stiskla tlačítko. Nic se nestalo. Zazvonila znovu. Když se chystala zazvonit potřetí, Alek ji chytil za zápěstí. „Nebuď nezdvořilá," řekl.

Šlehla po něm zlobným pohledem. „Aleku —" Dveře se rozletěly.

Stál v nich štíhlý muž a zvědavě je pozoroval. První se vzpamatovala Isabela a vykouzlila na tváři zářivý úsměv. „Krasomil? Krasomil Pohroma?"

„K vašim službám." Muž stojící ve dveřích byl vysoký a útlý jako proutek. Jeho vlasy připomínaly korunu z hustých černých ostnů. Podle tvaru jeho ospalých očí a nazlátlého odstínu jeho rovnoměrně opálené kůže Clary poznala, že je z části asiat. Byl oblečený do džínů a černého trička s desítkami kovových přezek. Kolem očí měl nanesenu tlustou vrstvu uhlově černých třpytek, takže vypadal trochu jako mýval, a rty měl namalované tmavě modrou rtěnkou. Prohrábl si bodliny na hlavě rukou plnou prstenů a zamyšleně se na ně zadíval. „Synové a dcery *nefilim"* řekl. „To je ale překvapení. Nevzpomínám si, že bych vás zval."

Isabela vytáhla pozvánku a zamávala jí jako bílou vlajkou. „Mám pozvánku. Tohle jsou moji přátelé." Rozmáchla se rukou a ukázala na zbytek jejich skupiny.

Krasomil jí vytrhl pozvánku z ruky a štítivě se na ni podíval. „Musel jsem být opilý," řekl. Otevřel dveře dokořán. „Tak pojďte. A pokuste se mi nepovraždit hosty."

Jace pomalu přešel ke dveřím a změřil si Pohromu pohledem. „A co když mi někdo z nich polije moje nové boty?"

„Ani tak." Krasomilova ruka se vymrštila tak rychle, že z ní byla vidět jen rozmazaná šmouha. Vytrhl Jaceovi z ruky stélu (Clary si ani neuvědomila, že ji Jace drží) a podržel ji před sebou. Jace vypadal, že je trochu v rozpacích. „Co se týče téhle věci," řekl čaroděj a zastrčil Jaceovi stélu do kapsy u džínů, „radši si ji nech v kalhotách, lovce stínů."

Potom roztáhl rty do širokého úsměvu a vydal se nahoru po schodech. Překvapeně se tvářící Jace stál pořád ještě ve dveřích. „Tak pojďte," řekl Krasomil a pokynul ostatním, ať jdou dovnitř. „Než si někdo začne myslet, že tenhle večírek pořádám já."

S nervózním smíchem se protáhli kolem Jace, jen Isabela se u něj zastavila a zavrtěla hlavou. „Prosím tě, snaž se ho nenaštvat. Pak by nám asi moc nepomohl."

Jace se zatvářil znuděně. „Já vím, co dělám."

„To doufám." Isabela kolem něj prošla a její sukně zašustila.

Krasomilův byt se nacházel na konci rozviklaného schodiště. Simon zrychlil, aby dohnal Clary, která litovala, že se rukou chytila zábradlí. Bylo na něm cosi lepkavého, co vydávalo slabou, nezdravě zelenou záři.

„Fuj," řekl Simon a nabídl jí spodní okraj svého trička, aby si do něj mohla utřít ruku. Využila toho. „Je všechno v pořádku? Vypadáš tak... roztržitě."

„Ten Krasomil je mi hrozně povědomej."

„Myslíš, že chodí na Střední svatýho Xaviera?"

„Moc vtipný." Nevrle se na něj podívala.

„Máš pravdu. Na studenta je moc starej. Myslím, že jsem ho měl vloni na chemii."

Clary se hlasitě zasmála. Okamžitě se jí za zády objevila Isabela a dýchala jí za krk. „Přišla jsem o něco legračního? Simone?"

Simon měl dost zdvořilosti na to, aby se zatvářil rozpačitě, avšak neodpověděl. Clary jen zamumlala: „O nic jsi nepřišla." Pak raději zůstala za nimi. Isabeliny vysoké boty s tlustými podrážkami jí začaly odírat nohy. Než vyšla schody, už trochu

kulhala, jakmile však vešla do čarodějova bytu, na bolest úplně zapomněla.

Byt byl obrovský a vzdušný a neobsahoval téměř žádný nábytek. Okna sahající od podlahy až ke stropu byla pokryta tlustou vrstvou špíny a barvy, takže bránila v průniku většině světla z ulice. Klenutý strop zanesený sazemi podpíraly mohutné kovové sloupy, omotané řetězy s barevnými žárovkami. V jednom rohu místnosti se nacházel provizorní bar tvořený dveřmi vytrženými z pantů a položenými na otlučených plechových popelnicích. Žena s šeříkovou pletí, oblečená do kovového korzetu, vyrovnávala na bar nápoje ve vysokých sklenicích křiklavých barev, které propůjčovaly svému obsahu krvavě červený, azurově modrý nebo jedovatě zelený odstín. I ve srovnání s typickými newyorskými barmany pracovala neuvěřitelně rychle a efektivně, k čemuž zřejmě vydatně přispívala skutečnost, že byla vybavena druhým párem dlouhých, půvabných rukou. Clary si při pohledu na ni vzpomněla na Lukovu sošku indické bohyně.

Ostatní hosté působili zrovna tak podivně. Na Clary se usmál hezký mladík s navlhčenými černozelenými vlasy, který seděl nad mísou něčeho, co vypadalo jako syrové ryby. Měl ostré, špičaté zuby podobné žraločím tesákům. Vedle něj stála dívka, která měla v dlouhých špinavě blond vlasech zapletené květiny. Ze sukně jejich krátkých šatů vykukovaly žabí nohy s plovací blánou. Několik mladých žen, které byly tak bledé, že Clary přemýšlela, zda nejsou nalíčeny bílým divadelním make-upem, upíjelo z broušených křišťálových sklenic šarlatově rudou tekutinu, trochu moc hustou na to, aby to bylo víno. Uprostřed místnosti se na tanečním parketu tísnila těla pohybující se vdusavém rytmu, který se odrážel od stěn, i když Clary nikde neviděla žádnou kapelu.

„Jak se ti líbí můj večírek?"

Když se otočila, uviděla Krasomila opřeného o jeden ze sloupů. Jeho oči ve tmě svítily. Rozhlédla se a zjistila, že Jace i ostatní se už promísili s davem a jsou pryč.

Pokusila se usmát. „Co vlastně oslavujete?"

„Narozeniny mého kocoura."

„Aha." Znovu se rozhlédla. „A kde je?"

Se slavnostním výrazem se odlepil od sloupu. „To nevím. Utekl."

Clary byla ušetřena odpovědi, protože se vedle ní objevil Jace s Alekem. Alek se jako obvykle tvářil mrzutě. Jace měl kolem krku šňůru malých svítících kvítků a vypadal spokojený sám se sebou.

„Kde je Simon s Isabelou?" zeptala se Clary.

„Na tanečním parketu." Ukázal na ně. Zahlédla je na okraji čtverce přecpaného těly tanečníků. Simon prováděl to, co obvykle vydával za tanec, to znamená, že se pohupoval na patách a tvářil se nejistě. Isabela se kolem něj ovíjela, vlnila se jako had a přejížděla mu prsty po hrudi. Dívala se na něj, jako by měla v plánu ho odtáhnout do kouta za účelem sexu. Clary si založila paže na prsou a její náramky o sebe zacinkaly. *Jestli budou tančit ještě o trochu blíž sobě, už se kvůli sexu ani nebudou muset odklízet do kouta.*

„Podívejte," řekl Jace a obrátil se k čaroději, „my si potřebujeme promluvit —"

„KRASOMILE POHROMO!" Ten hluboký, dunivý hlas patřil překvapivě malému muži, kterému mohlo být něco málo přes třicet. Měl svalnatou postavu, hladce oholenou hlavu a špičatou kozí bradku. Namířil na Krasomila třesoucí se prst. *„Někdo* mi právě nalil svěcenou vodu do nádrže motorky. Je zničená. Úplně k ničemu. Všechny trubky se roztavily."

„Roztavily?" zamumlal Krasomil. „Jak příšerné."

„Chci vědět, kdo to udělal." Muž vycenil zuby a odhalil tak dlouhé špičaté tesáky. Clary na ně fascinovaně zírala. Vypadaly úplně jinak, než jak si upíří tesáky představovala, byly totiž tenké a ostré jako jehly. „Myslel jsem, že jsi přísahal, že tu dnes večer nebudou žádní vlčí lidé, Pohromo."

„Žádné děti luny jsem nepozval," řekl Krasomil a zkoumal své třpytivé nehty. „A to právě kvůli těm vašim pitomým tahanicím. Jestli se někdo rozhodl sabotovat tvoji motorku, nebyl to můj host, takže to není můj problém." Vykouzlil na tváři podmanivý úsměv.

Upír zařval vzteky a učinil výpad prstem směrem ke Krasomilovi. „Chceš mi říct, že..."

Krasomil maličko škubnul třpytivým ukazováčkem, tak neznatelně, až měla Clary pocit, že se vlastně vůbec nepohnul. Upír se uprostřed řevu zarazil a rukama si sevřel hrdlo. Jeho ústa se pohybovala, ale nevycházel z nich žádný zvuk.

„Už bys měl asi jít," řekl čaroděj líně a doširoka rozevřel oči. Clary si překvapeně všimla, že má zornice ve tvaru svislé škvíry,

stejně jako kočky. „Hned." Roztáhl prsty na ruce a upír se obrátil tak prudce, jako by ho někdo chytil za ramena a otočil ho. Vmísil se zpět do davu a zamířil ke dveřím.

Jace si pro sebe hvízdnul. „To bylo působivé."

„Myslíš tady ten hysterický výstup?" Krasomil obrátil oči ke stropu. „Já vím. Co má to děvče za problém?"

Alek vydal jakýsi přidušený zvuk. Až za chvíli Clary došlo, že to byl smích. *Měl by se smát častěji.*

„Tu svěcenou vodu jsme mu do nádrže nalili my," řekl.

„ALEKU!" vyjel na něj Jace. „Drž hubu."

„Myslel jsem si to," řekl pobaveně Krasomil. „Vy jste mi ale mstiví hajzlíci, co? Víte, že jejich motorky pohání ďábelské síly. Pochybuji, že ji dokáže opravit."

„O jednu pijavici s luxusním vozítkem míň," řekl Jace. „Úplně mi krvácí srdce."

„Slyšel jsem, že některé ty motorky umí létat," ozval se Alek, který kupodivu působil dost živě. Téměř se usmíval.

„To jsou povídačky pro staré čarodějnice," pravil Krasomil, kterému se zablýsklo v kočičích očích. „Tak proto jste se vetřeli na můj večírek? Abyste mohli těm pijavkám zničit pár motorek?“

„Ne.“ Jace už zase mluvil vážně. „Potřebujeme si s vámi promluvit. Nejlépe někde v soukromí.“

Krasomil pozvedl jedno obočí. *No paráda, další,* pomyslela si Clary. „Mám nějaký problém se Spolkem?"

„Ne," řekl Jace.

„Pravděpodobně ne," řekl Alek. „Au!" Nasupeně se podíval na Jace, který ho prudce kopl do kotníku.

„Ne," zopakoval Jace. „Můžeme si s vámi promluvit pod pečetí Úmluvy. Pokud nám pomůžete, vše, co řeknete, bude důvěrné."

„A pokud vám nepomůžu?"

Jace rozhodil ruce. Z dlaní mu jasně vystupovaly černě vytetované runy. „Možná se nestane nic. Možná ale budete mít návštěvu z Tichého Města."

Krasomilův hlas zněl, jako když teče med po úlomcích ledu. „To je hezké, že mám na vybranou, můj malý lovce stínů."

„Ve skutečnosti na vybranou nemáte."

„Ne, nemám," řekl čaroděj. „Přesně tak jsem to myslel."

***

Krasomilova ložnice připomínala barevné orgie — kanárkově žluté přikrývky a prostěradlo povlečené na matraci, která ležela přímo na zemi, křiklavě modrý toaletní stolek zaneřáděný ještě větším množstvím kelímků s barvami a líčidly, než měla Isabela. Okna sahající od podlahy až ke stropu byla skryta za duhovými sametovými závěsy a podlahu pokrýval koberec ze zacuchané vlny.

„Hezký byt," řekl Jace a odhrnul jeden těžký závěs. „Funkce nejvyššího čaroděje brooklynského se asi vyplatí, že?"

„Vyplatí," souhlasil Krasomil. „Nemám ale žádné zaměstnanecké výhody, třeba zubní pojištění." Zavřel za Jacem dveře a opřel se o ně. Když si zkřížil ruce na prsou, vyhrnul se mu spodní okraj trička a odhalil kousek plochého, zlatavého břicha, na němž chyběl pupík. „Takže," řekl, „co vám leží v těch vašich mazaných hlavinkách?"

„Vlastně nejde o ně," ozvala se Clary dřív, než stačil odpovědět Jace. „To já jsem s vámi chtěla mluvit."

Krasomilovy nelidské oči se na ni zadívaly. „Ty nejsi jedna z nich," řekl. „Nepatříš ke Spolku. Ale vidíš neviditelný svět."

„Moje matka patřila ke Spolku," vysvětlila Clary. Bylo to poprvé, kdy to řekla nahlas a zároveň věděla, že je to pravda. „Ale nikdy mi to neřekla. Držela to v tajnosti a já nevím proč."

„Tak se jí zeptej."

„Nemůžu. Je..." Clary zaváhala. „Je pryč."

„A tvůj otec?"

„Umřel, než jsem se narodila."

Krasomil si přecitlivěle povzdechl. „Jak jednou řekl Oscar Wilde, ‚ztrátu jednoho z rodičů lze považovat za nešťastnou náhodu, ale ztrátu obou přinejmenším za nezodpovědnost'."

Clary zaslechla, že Jace vydal tichý syčivý zvuk, jako by mezi zuby nasál vzduch. Řekla: „Já jsem matku neztratila. Unesl ji Valentýn."

„Žádného Valentýna neznám," řekl Krasomil, jeho oči se však leskly jako třepotající se plamen svíčky a Clary věděla, že lže. „Ta tragická událost mě mrzí, ale pořád nějak nechápu, co to má společného se mnou. Kdybys mi mohla říct —"

„Nemůže vám to říct, protože si to nepamatuje," přerušil ho Jace ostře. „Někdo jí vymazal vzpomínky. Jeli jsme do Tichého

Města zjistit, co jí dokáže z hlavy dostat Bratrstvo. Získali jsme jenom dvě slova. Asi uhádnete, která to byla."

Na chvíli zavládlo ticho. Pak se jeden koutek Krasomilových rtů zkroutil vzhůru. Byl to hořký úsměv. „Můj podpis," řekl. „Věděl jsem, že je pošetilost ho tam dávat. Ach, ta má ješitnost..."

„Vy jste se mi *podepsal* do hlavy?" zeptala se Clary nevěřícně.

Krasomil pozvedl ruku a ohnivým písmem napsal do vzduchu několik písmen. Když ruku spustil, písmena tam zůstala viset, žhnoucí a zlatá, a házela ohnivé odlesky na jeho nalíčený obličej. KRASOMIL POHROMA.

„Byl jsem pyšný na práci, kterou jsem na tobě odvedl," řekl pomalu a přitom se díval na Clary. „Čistá práce. Dokonalá. Všechno, co jsi viděla, jsi ještě v ten okamžik zapomněla. Tvůj nevinný spánek obyčejného smrtelníka neměly rušit žádné sny o skřítcích, šotcích nebo dlouhonohých příšerkách. Přesně tak to chtěla."

Claryin hlas se chvěl napětím. „Kdo to tak chtěl?"

Krasomil si povzdechl a ohnivá písmena se při kontaktu s jeho dechem sesypala na hromádku doutnajícího popela. Konečně promluvil, a i když Clary nebyla nijak překvapená, i když moc dobře věděla, co se chystá říct, stejně cítila, jak se jí jeho slova zabodávají přímo do srdce.

„Tvoje matka," řekl.

13

BÍLÁ VZPOMÍNKA

„Takže mi to udělala máma?!" zeptala se Clary, ten překvapeně rozhořčený tón však nezněl přesvědčivě ani jí samotné. Když se rozhlédla, uviděla v Jaceových očích soucit, i v Alekových — dokonce i Alek se dovtípil a bylo mu jí líto. „Proč?"

„To nevím." Krasomil rozhodil své dlouhé bílé ruce. „To není moje práce, klást otázky. Dělám to, za co se mi zaplatí."

„Pokud to povoluje Úmluva," připomněl mu Jace hlasem hebkým jako kočičí srst.

Krasomil naklonil hlavu na stranu. „Pokud to povoluje Úmluva, samozřejmě."

„Takže tohle... vymývání mozku není proti Úmluvě?" zeptala se Clary. Když jí dlouho nikdo neodpovídal, posadila se na okraj čarodějovy postele. „Stalo se to jenom jednou? Chtěla, abych zapomněla něco konkrétního? Víte, co to bylo?"

Krasomil neklidně přešel k oknu. „Asi to úplně nechápeš. Když jsem tě viděl poprvé, byly ti asi dva roky. Díval jsem se z tohohle okna," řekl a poklepal na sklo, čímž rozvířil obláček prachu a úlomků zaschlé barvy, „a viděl jsem ji, jak spěchá po ulici a v rukou drží něco zabaleného v dece. Překvapilo mě, když se zastavila u mých dveří. Vypadala tak obyčejně, tak mladě."

Jeho jestřábí profil se stříbřitě třpytil v měsíčním svitu. „Když ke mně přišla, rozbalila deku. Uvnitř jsi byla ty. Posadila tě na zem a ty jsi to tu začala prozkoumávat, brát do rukou věci, tahat mého kocoura za ocas. Když tě kocour poškrábal, ječela jsi jako bánší, tak jsem se tvé matky zeptal, jestli náhodou nejsi z části bánší. Vůbec se nesmála." Odmlčel se. Všichni ho napjatě pozorovali, dokonce i Alek. „Řekla mi, že patří k lovcům stínů. Nemělo by smysl mi lhát. Znamení Úmluvy se poznají i po dlouhých letech, na kůži po nich zůstanou slabé stříbrné jizvičky. Když se pohnula, byla znamení jasně vidět." Přejel si rukou po třpytivém líčení kolem očí. „Řekla mi, že doufala, že ses narodila bez vnitřního zraku - někteří lovci stínů totiž nevidí svět stínů hned od narození, musí se to teprve naučit. Ale to odpoledne tě našla, jak trápíš skřítka, který se zachytil v živém plotě. Věděla, že *vidíš.* Proto mě požádala, abych tě Zraku zbavil."

Clary nešťastně vydechla, Krasomil však bez jakýchkoli výčitek pokračoval.

„Říkal jsem jí, že pokud zmrzačím část tvojí mysli, může ti to ublížit, přivést k šílenství. Neplakala. Tvoje matka nepatřila k ženám, které se snadnou rozpláčou. Zeptala se mě, jestli existuje i jiný způsob, a já jí řekl, že bych mohl zařídit, abys zapomněla cokoli ze světa stínů, jakmile to uvidíš. Jediná nevýhoda spočívala v tom, že ke mně bude muset každé dva roky znovu přijít, protože kouzlo časem slábne."

„A ona to dělala?" zeptala se Clary.

Krasomil přikývl. „Od té doby jsem tě vídal každé dva roky, viděl jsem, jak rosteš. Jsi vlastně jediné dítě, které jsem kdy viděl takhle růst. Při své profesi nebývám v blízkosti lidských dětí zrovna vítaným hostem."

„Takže jste Clary poznal, když jsme sem přišli," řekl Jace. „Musel jste."

„Jistě, že jsem ji poznal." V Krasomilově hlase zazněl popuzený tón. „A byl to pro mě šok. Ale co bys na mém místě udělal ty? Ona mě neznala. Neměla mě znát. Už jen ta skutečnost, že se tu objevila, znamenala, že kouzlo začalo slábnout. Je pravda, že asi před měsícem mělo dojít k další návštěvě. Dokonce jsem přišel k vám domů, když jsem se vrátil z Tanzanie, ale Jocelyn mi řekla, že jste se pohádaly a ty jsi odešla. Říkala, že se u mě staví, až se vrátíš, ale," ladně pokrčil rameny, „to se nestalo."

Clary zamrazila jedna vzpomínka. Viděla se, jak stojí ve vstupní hale vedle Simona a usilovně se snaží vzpomenout si na něco, co se jí mihlo na samém okraji zorného pole... *Zdálo se mi, že jsem viděla Doroteinu kočku, ale asi mě jenom spletlo to světlo.*

Dorotea přece nemá kočku. „Byl jste tam v ten den," řekla Clary. „Viděla jsem vás vycházet z Doroteina bytu. Vzpomínám si na vaše oči."

Krasomil vypadal, že začne příst. „Je pravda, že jsem nezapomenutelný," připustil spokojeně. Pak zavrtěl hlavou. „Ale ty by sis mě pamatovat neměla," řekl. „Jakmile jsem tě uviděl, použil jsem iluzi pevnou jako kamenná zeď. Měla jsi do ní vletět přímo po hlavě, myslím samozřejmě psychicky."

Když člověk psychicky vletí po hlavě do zdi, bude pak z toho mít psychickou modřinu? Clary řekla: „Pokud mě toho kouzla zbavíte, vzpomenu si pak na všechno, co jsem zapomněla? Na všechny vzpomínky, které jste mi ukradl?"

„Já tě nemůžu toho kouzla zbavit." Krasomil se zatvářil rozpačitě.

„Cože?" Jace zněl rozzuřeně. „Proč ne? Jménem Spolku vám přikazuji, abyste —"

Krasomil na něj vrhl chladný pohled. „Nemám rád, když mi někdo říká, co mám dělat, můj malý lovce stínů."

Clary viděla, jak těžce Jace nese, že o něm někdo mluví jako o „malém", než však mohl něco odseknout, promluvil Alek. Jeho hlas zněl jemně a zamyšleně. „A nevíte, jak by se dalo zrušit?" zeptal se. „Myslím to kouzlo."

Krasomil vzdychl. „Vždycky je snazší kouzlo vytvořit, než je pak zrušit. A tohle kouzlo je velice složité, nesmírně pečlivě spředené z mnoha vláken. Kdybych při jeho rozplétání udělal sebemenší chybu, zůstala by její mysl navždy poškozená. A navíc," dodal, „stejně už to kouzlo začíná slábnout. Jeho účinky za nějaký čas úplně vymizí."

Clary se na něj pátravě zahleděla. „A pak se mi vrátí všechny vzpomínky? Všechno, co se mi ztratilo z hlavy?"

„To nevím. Možná se ti vrátí všechny najednou, možná po částech. Nebo si možná na to, co jsi za ta léta zapomněla, už nikdy nevzpomeneš. To, co po mně tvoje matka žádala, jsem nikdy předtím ani potom nedělal. Vůbec netuším, co se stane."

„Ale já nechci čekat." Clary pevně stiskla ruce v klíně a sevřela je tak silně, až jí zbělely konečky prstů. „Celý život mám pocit, že jo se mnou něco špatně. Ze něco chybí nebo je to poškozené. Teď vím —„

„Já jsem tě nijak nepoškodil." Tentokrát skočil do řeči Krasomil jí a rozzlobeně ohrnul rty, až odhalil ostré bílé zuby. „Tenhle pocit mají všichni dospívající na celém světě, cítí se divně, nepatřičně, nějakým způsobem odlišně, jako královský potomek v rodině rolníků. Tvůj případ se liší v tom, že je to pravda. Ty jsi opravdu jiná. Možná ne lepší, ale jiná. A to není žádná legrace, být jiný. Chceš vědět, jaké to je, když jsou tvoji rodiče slušní, bohabojní lidé a ty se náhodou narodíš s ďáblovým znamením?" Rukou s roztaženými prsty si ukázal na oči. „Když

sebou tvůj otec trhne pokaždé, když tě uvidí, a tvoje matka se oběsí ve stodole, protože zešílí z toho, co udělala? Když mi bylo deset, otec se mě pokusil utopit v potoce. Bránil jsem se ze všech sil... a na místě ho spálil. Nakonec jsem šel hledat útočiště k představeným církve. Schovali mě. Říká se, že lítost je hořká, pořád ale lepší než nenávist. Když jsem zjistil, co ve skutečnosti jsem, jen napůl lidská bytost, nenáviděl jsem se. Cokoli je lepší než tohle."

Když Krasomil domluvil, rozhostilo se ticho. Ke Claryině překvapení ho jako první porušil Alek. „Nebyla to vaše chyba," řekl. „Nemůžete za to, jaký jste se narodil."

Čaroděj měl na tváři uzavřený výraz. „Už je to za mnou," pravil. „Ale myslím, že mě chápete. Jiný neznamená lepší, Clarisso. Tvoje matka se tě snažila chránit. Nevyčítej jí to."

Clary povolila sevření svých rukou. „Je mi jedno, jestli jsem jiná," řekla. „Chci prostě být tím, čím doopravdy jsem."

Krasomil zaklel v nějakém jazyce, který neznala. Znělo to jako praskání plamenů. „Tak dobře. Poslouchej. Nemůžu vzít zpět to, co jsem udělal, ale můžu ti něco dát. Kousek toho, co bys měla, kdyby tě vychovali jako dítě *nefilim.“* Přešel místnost ke knihovně a vytáhl těžkou knihu vázanou v rozedraném zeleném sametu. Když v ní zalistoval, padal z ní prach a útržky zčernalé látky. Stránky byly tenké, téměř průsvitné jako matný pergamen, a na každé z nich se skvěla jediná černá runa.

Jace zdvihl obočí. „To je Šedá kniha?"

Krasomil dál horečně listoval v knize.

„Hodge ji má taky," poznamenal Alek. „Jednou mi ji ukázal."

„Není šedá." Tu poznámku si Clary nedokázala odpustit. „Je zelená."

„Kdyby byla doslovnost smrtelná nemoc, umřela bys už jako dítě," řekl Jace. Smetl prach z okenního parapetu, který pak pozorně zkoumal, jako by zvažoval, zda si na něj teď už může sednout. „Je to grimoár, obsahuje magii a skrytou moudrost. Je v ní zapsaná každá runa, kterou anděl Raziel zaznamenal do původní Knihy Úmluvy - ta ovšem *měla* šedou barvu, proto se jí říká Šedá kniha. Existuje jen pár kopií, protože její výroba je dost složitá. Některé runy jsou tak mocné, že by se obyčejnými stránkami propálily."

Alek vypadal ohromeně. „To jsem vůbec nevěděl."

Jace se vyhoupl na parapet a začal kývat nohama. „Ne všichni při hodinách dějepisu spíme."

„Já přece -"

„Ale spíš. A navíc slintáš na lavici."

„Buďte zticha," přerušil je Krasomil, ale jeho hlas zněl docela přívětivě. Založil určité místo v knize prstem, přešel ke Clary a položil jí knihu na kolena. „Až knihu otevřu, chci, aby sis tu stránku pořádně prohlédla. Dívej se na ni, dokud neucítíš, že se v tobě něco pohnulo."

„Bude to bolet?" zeptala se Clary nervózně.

„Vědění vždycky bolí," odpověděl a narovnal se. Přitom knihu na Claryiných kolenou rozevřel. Clary se zadívala na bílou stránku, přes kterou se rozprostíralo černé znamení. Vypadalo jako okřídlená spirála, když ale naklonila hlavu, připomínalo spíš hůl, kolem níž se ovíjela popínavá rostlina. Okraje obrazce se neustále měnily a dráždily její mysl, jako když se přejede pírkem po citlivé kůži. Ucítila mrazivý záchvěv odporu, který ji nutil zavřít oči, ona je však silou držela otevřené, až ji pálily a draly se jí do nich slzy. Už se téměř nedokázala ubránit mrknutí, když vtom to ucítila. Cvaknutí v hlavě podobné otočení klíče v zámku.

Zdálo se jí, že se runa na stránce prudce zaostřila. Mimoděk jí prolétl hlavou výraz *vzpomenout.* Kdyby ta runa představovala slovo, bylo by to právě tohle, runa však v sobě skrývala více významů než jakékoli slovo, které si dokázala vybavit. Znamenala první dětskou vzpomínku na světlo prosvítající skrze tyčky u postýlky, na vůni deště a městských ulic, vzpomínku na nezapomenutelnou ztrátu, píchnutí myšlenky na dávné pokoření a krutou zapomnětlivost ve stáří, kdy se nejstarší vzpomínky vybavují s trýznivou přesností, zatímco nedávné příhody se nenávratně ztrácí.

S lehkým povzdechem otočila na další stránku a pak ještě na další a nechávala se zaplavit obrazy a pocity. *Smutek. Myšlenka. Síla. Ochrana. Milosrdenství...* Překvapeně a vyčítavě vykřikla, když jí Krasomil prudce vzal knihu z klína.

„To stačí," řekl a zasunul knihu zpět do knihovny. Otřel si zaprášené ruce o své barevné kalhoty, na nichž zůstaly šedivé šmouhy. „Kdybys všechny runy přečetla najednou, pořádně by tě bolela hlava."

„Ale..."

„Většina dětí lovců stínů se jednu runu učí několik let," vysvětlil jí Jace. „V Šedé knize jsou runy, které neznám ani já."

„To snad ani není možné," řekl čaroděj.

Jace mu nevěnoval pozornost. „Krasomil ti ukázal runu, která znamená pochopení a rozpomenutí. Otevře ti mysl, takže pak dokážeš přečíst a rozpoznat i ostatní znamení."

„Také může posloužit jako spouštěč, který aktivuje zasunuté vzpomínky," řekl Krasomil. „Mohly by se ti díky ní vrátit rychleji. Víc pro tebe udělat neumím."

Clary sklopila pohled na svá kolena. „Pořád ještě si nevzpomínám na nic ohledně Poháru smrti."

„Takže *proto* jste tady?" Krasomilův hlas teď zněl opravdu překvapeně. „Hledáte Andělův pohár? Tak poslouchej, já jsem tvé vzpomínky viděl. Nic o Nástrojích smrti v nich ale nebylo."

„Nástroje smrti?" zopakovala Clary zmateně. „Myslela jsem — "

„Anděl dal prvním lovcům stínů tři věci: pohár, meč a zrcadlo. Meč mají mlčenliví bratři. Pohár a zrcadlo byly uloženy v Idrisu, tedy předtím, než se k nim dostal Valentýn."

„Nikdo neví, kde je zrcadlo teď," řekl Alek. „Už věky."

„Máme obavy hlavně kvůli Poháru," dodal Jace. „Valentýn ho hledá."

„A vy chcete Pohár najít dřív než on?" zeptal se Krasomil se zvednutým obočím.

„Mám pocit, že jste tvrdil, že nevíte, kdo je Valentýn," připomněla mu Clary.

„Lhal jsem," přiznal Krasomil upřímně. „Nejsem jedním z vás, takže nemusím mluvit pravdu. A jedině blázen by se stavěl mezi Valentýna a jeho pomstu."

„O to mu podle vás jde? O pomstu?" zeptal se Jace.

„Nejspíš. Utrpěl zdrcující porážku a rozhodně nepůsobil — nepůsobí - jako někdo, kdo by takovou porážku dokázal přijmout."

Alek přísně pohlédl na Krasomila. „Byl jste u povstání?"

Krasomil se Alekovi pevně zadíval do očí. „Ano. Zabil jsem spoustu vašich lidí."

„Členů Kruhu," řekl Jace rychle. „Ne našich..."

„Kdo zatvrzele popírá to, co je na jeho počínání špatného, ten se nikdy nepoučí ze svých chyb," pronesl Krasomil s pohledem stále upřeným na Aleka.

Alek se prudce začervenal a jednou rukou nervózně škubal za přikrývku. „Nevypadáte vůbec překvapený, že je Valentýn naživu," řekl a přitom se vyhnul čarodějovu pohledu.

Krasomil rozhodil ruce. „A ty snad jsi?"

Jace otevřel pusu a hned ji zase zavřel. Působil opravdu bezradně. Nakonec řekl: „Takže nám nepomůžete najít Pohár smrti?"

„Nepomohl bych vám, ani kdybych věděl jak," odpověděl čaroděj. „A navíc to stejně nevím. Vůbec netuším, kde teď je, a ani mě to nezajímá. Nejsem blázen, jak už jsem řekl."

Alek se vsedě narovnal. „Ale bez Poháru nemůžeme —"

„Stvořit víc lovců stínů. Já vím," řekl Krasomil. „A mám dojem, že ne každý to považuje za takovou katastrofu jako vy. Buďte si jistí," dodal, „že kdybych si měl vybrat mezi Spolkem a Valentýnem, vybral bych si Spolek. Ten aspoň nepřísahal, že moji rasu smete z povrchu zemského. Ale na druhou stranu si Spolek nikdy ničím nevysloužil moji bezvýhradnou oddanost. Takže ne, díky, tohle si raději nechám ujít. A jestli už je to všechno, rád bych se vrátil na večírek, než se mí hosté navzájem požerou."

Jace, který střídavě svíral a uvolňoval pěsti, se tvářil, že se chystá něco vztekle odvětit, Alek se však postavil a položil mu ruku na rameno. Clary v potemnělé místnosti špatně viděla, ale zdálo se jí, že je Alekův stisk dost pevný. „A to by se mohlo stát?" zeptal se.

Krasomil vypadal docela pobaveně. „Nebylo by to poprvé."

Jace Alekovi něco pošeptal a ten uvolnil sevření. Jace setřásl jeho ruku a zamířil ke Clary. „Jsi v pořádku?" zeptal se tiše.

„Asi jo. Cítím se stejně jako předtím..."

Čaroděj stojící ve dveřích netrpělivě lusknul prsty. „Tak rychle, panstvo. V téhle ložnici má šmajchlování povoleno pouze moje velkolepá maličkost."

„Šmajchlování?" zopakovala Clary, protože to slovo v životě neslyšela.

„Velkolepá?" zopakoval Jace, který se jen snažil být sarkastický. Krasomil něco zavrčel. Znělo to jako „vypadněte".

Poslechli ho a čaroděj se za nimi chvíli zdržel zamykáním dveří. Clary se zdálo, že večírek teď vypadá trochu jinak. Možná to bylo tím, že se jí trochu změnilo vidění. Všechno působilo

nějak jasněji, okraje věcí byly neuvěřitelně přesně ohraničené. Sledovala skupinu hudebníků na malém pódiu uprostřed místnosti. Byli oděni do splývavých šatů v sytých odstínech zlaté, fialové a zelené a zpívali vysokými, éterickými hlasy.

„Nesnáším vílí kapely," zamumlal Krasomil, když hudebníci spustili další kvílivou píseň s melodií křehkou a průzračnou jako kus křišťálu. „Pořád hrají ty ufňukané balady."

Jace, který se rozhlížel po místnosti, se zasmál. „Kde je Isabela?"

Clary se najednou cítila provinile. Úplně zapomněla na Simona. Rychle se otočila a očima hledala známá kostnatá ramena a tmavou kštici. „Nikde ho nevidím. Teda je."

„Támhle je." Alek spatřil svoji sestru a s výrazem úlevy na ni zamával, aby přišla. „Pojď sem! A pozor na toho skřeta."

„Pozor na toho skřeta?" zopakoval Jace a zadíval se na hubeného mužíčka s hnědou kůží, oblečeného do zelené kašmírové vesty, který zamyšleně pozoroval Isabelu, když kolem něj prošla.

„Předtím mě štípnul," řekl Alek škrobeně. „Do velice intimního místa."

„Nechci ti brát iluze, ale jestli ho zajímají tvoje intimní místa, nebude ho zajímat tvoje sestra."

„Ne nutně," nesouhlasil Krasomil. „Víly jako rasa se v tomto ohledu nijak nevyhraňují."

Jace se pohrdavě ušklíbl směrem k čaroději. „Vy jste ještě tady?"

Než mohl Krasomil odpovědět, dorazila k nim Isabela. Měla zrůžovělou tvář a byla silně cítit alkoholem. „Jaci! Aleku! Kde jste byli? Hledala jsem vás všude..."

„Kde je Simon?" přerušila ji Clary.

Isabela se zakymácela. „Je krysa," řekla zachmuřeně.

„Udělal ti něco?" vyzvídal Alek s bratrskou starostlivostí. „Sahal na tebe? Jestli něco zkusil —"

„Ne, Aleku," řekla Isabela podrážděně. „Takhle to nemyslím. Prostě je krysa, teda vlastně potkan."

„Je opilá," poznamenal Jace a znechuceně se odvrátil.

„Nejsem," bránila se rozhořčeně Isabela. „No, možná trošku, ale o to tady nejde. Jde o to, že Simon vypil jeden z těch

modrejch koktejlů - říkala jsem mu, ať to nedělá, ale on mě neposlechl - a proměnil se v potkana."

„V potkana?" zopakovala nevěřícně Clary. „Snad nemyslíš..."

„Myslím potkana," řekla Isabela. „Malýho, hnědýho, s odpornym ocáskem."

„To se Spolku nebude líbit," řekl Alek pochybovačně. „Vsadil bych se, že Zákon zakazuje dělat z civilů potkany."

„Technicky vzato z něj neudělala potkana ona," připomněl Jace. „V nejhorším případě ji můžou obvinit z nedbalosti."

„Koho zajímá ten váš blbej Zákon?" zaječela Clary a chytila Isabelu za zápěstí. „Z mýho nejlepšího kamaráda je potkan!"

„Au!" Isabela se jí pokusila vytrhnout. „Pusť mě!"

„Nejdřív mi řekni, kde je." Nikdy ještě necítila takovou chuť dát někomu facku jako teď Isabele. „Nemůžu uvěřit tomu, žes ho prostě nechala být. Určitě se hrozně bojí..."

„Pokud ho někdo nezašlápl," poznamenal poněkud zbytečně Jace.

„Já jsem ho nenechala být. Zalezl pod bar," zaprotestovala Isabela a ukázala tím směrem. „Pusť mě! Zkřivíš mi náramek."

„Ty mrcho!" vyhrkla Clary divoce a vší silou odmrštila Isabelino zápěstí směrem k jeho překvapené majitelce. Nečekala na reakci a rozběhla se k baru. Klekla si a nahlédla do tmavé škvíry. Zdálo se jí, že v šeru páchnoucím plísní zahlédla dva lesklé korálky očí.

„Simone?" řekla přidušeně. „Jsi to ty?"

Simon v podobě potkana se připlížil o kousek blíž a jeho vousky se třásly. Viděla obrys jeho kulatých oušek přitisknutých k hlavě a špičatý čumáček. Potlačila pocit odporu - nikdy neměla ráda potkany a ty jejich zažloutlé hranaté zoubky, které se prokoušou čímkoli. Zalitovala, že se neproměnil třeba v křečka.

„To jsem já, Clary," řekla pomalu. „Jsi v pořádku?"

Jace a ostatní se nahrnuli za ni. Isabela vypadala spíš otráveně než nešťastně.

„Je tam dole?" zeptal se Jace zvědavě.

Clary přikývla, stále ještě na všech čtyřech. „Pst. Vyplašíte ho." Neochotně vsunula prsty pod okraj baru a zahýbala jimi. „Prosím tě, Simone, vylez. Poprosíme Krasomila, aby to kouzlo zrušil. Bude to dobrý."

Uslyšela zapištění. Pod barem vykoukl růžový potkaní čumáček. Clary vykřikla úlevou a vzala potkana do rukou. „Simone! Ty mi rozumíš!"

Potkan se jí schoulil v dlaních a bázlivě vypískl. Clary si ho nadšeně přitiskla k hrudi. „Ty jeden chudáčku," řekla něžně, skoro jako by to byl její domácí mazlíček. „Chudáčku Simone, to bude dobrý, slibuju..."

„Já bych ho tolik nelitoval," řekl Jace. „Tak blízko k druhé metě se nejspíš ještě nikdy nedostal."

„Buď zticha!" Clary vrhla na Jace zuřivý pohled, ale trochu si potkana odtáhla od těla. Simonovi se chvěly vousky, jenže nedokázala poznat, jestli vzteky, vzrušením nebo prostě hrůzou. „Zavolejte Krasomila," řekla ostře. „Musíme ho proměnit zpátky."

„Žádný spěch." Ten mizera Jace se vážně usmíval. Natáhl ruku k Simonovi, jako by ho chtěl pohladit. „Takhle mu to sluší. Jenom se podívej na ten růžovoučký čumáček."

Simon odhalil dlouhé žluté zuby a chňapl po Jaceově ruce. Jace nataženou paži stáhl. „Izzy, přiveď toho našeho velkolepého hostitele."

„Proč já?" Isabela se zatvářila uraženě.

„Protože můžeš za to, že je teď z toho civila potkan, ty idiotko," řekl a Clary si s úžasem uvědomila, jak zřídkakdy někdo z nich osloví Simona jménem, až na Isabelu. „A tady ho nechat nemůžeme."

„Nechal bys ho tady docela rád, kdyby nebylo *jí,"* řekla Isabela. Do toho jednoslabičného slova se jí podařilo vpravit tolik jedu, že by to otrávilo slona. Důstojně odkráčela a sukně jí přitom vlála kolem boků.

„Nemůžu uvěřit, že tě nechala vypít ten modrej koktejl," řekla Clary potkanovi Simonovi. „To máš z toho, že jsi tak strašně povrchní."

Simon zlostně zapištěl. Clary zaslechla přidušený smích, a když vzhlédla, uviděla, že se nad ní sklání Krasomil. Za ním stála Isabela a tvářila se nasupeně. *„Rattus norvegicus,"* zhodnotil situaci čaroděj pohledem upřeným na Simona. „Běžný hnědý potkan, nic exotického."

„Mně je jedno, co je to za potkana," řekla Clary naštvaně. „Chci, aby se proměnil zpátky."

Krasomil se zamyšleně podrbal na hlavě a uvolnil tak pár třpytivých šupinek. „To nemá cenu," řekl.

„Přesně to jsem říkal." Jace vypadal spokojeně.

„NEMÁ TO CENU?" zaječela Clary tak hlasitě, že si Simon schoval hlavu pod její palec. „JAK MŮŽETE ŘÍCT, ŽE TO NEMÁ CENU?"

„Protože se za několik hodin promění sám," vysvětlil jí Krasomil. „Ty koktejly mají pouze dočasný účinek. Nemá cenu vytvářet kouzlo pro přeměnu, byl by to pro něj zbytečný šok. Obyčejní lidé špatně snášejí příliš mnoho kouzel najednou, jejich systémy na to nejsou stavěné."

„Pochybuju, že je jeho systém stavěný na to, aby z něj byl potkan," připomněla mu Clary. „Jste přece čaroděj, copak to kouzlo nedokážete zrušit?"

Krasomil se zamyslel. „Ne," řekl.

„Takže spíš nechcete."

„Rozhodně ne zadarmo, zlatíčko, a ty si mě zcela určitě nemůžeš dovolit."

„Ale taky nemůžu vézt potkana domů metrem," postěžovala si Clary. „Mohla bych ho upustit, nebo by mě mohla zadržet ostraha za to, že převážím škůdce v hromadném dopravním prostředku." Simon mrzutě zapištěl. „I když ty žádný škůdce nejsi, samozřejmě."

U dveří už delší dobu křičela nějaká dívka, k níž se teď přidalo šest nebo sedm dalších. Šum večírku a kvílení hudby přehlušily zlostné hlasy. Krasomil obrátil oči v sloup. „Omluvte mě," řekl a pozpátku se vmísil do davu, který se za ním okamžitě zavřel.

Isabela, která se pohupovala ve svých sandálech, si hlasitě povzdechla. „Tak ten nám moc nepomohl."

„Víš," řekl Alek, „vždycky si toho potkana ještě můžeš dát do batohu."

Clary na něj vrhla přísný pohled, i když se jí ten nápad vlastně nezdál tak špatný. Neměla přece žádnou kapsu, do které by mohla Simona strčit. V Isabelinych těsných šatech nebylo na kapsy místo. Clary ani nechápala, jak se v nich mohlo najít místo na Isabelu.

Sundala si batoh z ramen a mezi složeným svetrem a skicákem udělala pro potkana, jenž kdysi býval Simonem,

bezpečné místo. Stočil se do klubíčka na její peněžence a vyčítavě se na ni podíval. „Mrzí mě to," řekla mu smutně.

„Nechápu proč," řekl Jace. „Je pro mě záhadou, proč lidé pořád přijímají zodpovědnost za něco, co není jejich chyba. Ty jsi přece do toho pitomce ten koktejl nenalila."

„Kdyby nebylo mě, tak by tu vůbec nebyl," řekla Clary tiše.

„Moc si nelichoť. Přišel sem kvůli Isabele."

Clary rozzlobeně zavřela batoh a postavila se. „Pojďme pryč. Už mám tohohle místa až po krk."

Ukázalo se, že chumel křičících postav u dveří tvoří další upíři, které šlo snadno rozpoznat podle bledé pokožky a mrtvolné černě jejich vlasů. *Určité si je barví,* pomyslela si Clary. Přece není možné, aby všichni měli od přírody černé vlasy, někteří z nich měli navíc blonďaté obočí. Hlasitě si stěžovali na to, že jim někdo poničil motorky a že jsou někteří z jejich přátel nezvěstní. „Nejspíš se opili a někde usnuli," říkal Krasomil a znuděně třepotal dlouhými bílými prsty. „Vždyť víte, že se vždycky měníte v netopýry a hromádky prachu, když do sebe kopnete o pár krvavých mary navíc."

„Pijí vodku s opravdovou krví," zašeptal Jace do Claryina ucha.

Otřásla se, když ucítila na krku jeho dech. „To mi došlo, díky."

„Přece nemůžeme sebrat každou hromádku prachu, co se tady válí, pro případ, že by se ráno náhodou proměnila v Gregora," odsekla nasupeně dívka s namalovaným obočím.

„Gregor bude v pořádku. Já tu moc nezametám," utěšoval ji Krasomil. „Všechny opozdilce zítra s radostí pošlu zpátky do hotelu, samozřejmě ve voze s tmavými skly."

„A co naše motorky?" zeptal se hubený mladík, kterému pod špatně obarvenými vlasy prosvítaly blonďaté kořínky. Z levého ušního lalůčku mu visela zlatá náušnice ve tvaru kolíku. „Bude trvat několik hodin, než je opravíme."

„Máte čas až do svítání," řekl Krasomil, který vypadal, že se brzy přestane ovládat. „Myslím, že byste se do toho měli dát hned." Zvedl hlas. „Takže vážení, to bychom měli! Večírek skončil! Všichni ven!" Máchnul rukou, která po sobě zanechala vodopád třpytek.

S jediným hlasitým zařinčením přestala kapela hrát. Mezi návštěvníky se ozývalo nesouhlasné mručení, všichni se však

poslušně hrnuli ke dveřím. Nikdo z nich se nezastavil, aby Krasomilovi poděkoval za podařený večírek.

„Pojď." Jace postrčil Clary směrem k východu. Dav byl dost hustý. Držela batoh před sebou a chránila jej rukama. Někdo jí tvrdě vrazil do ramene, takže vykřikla a ustoupila stranou, dál od Jace. Přes její batoh přejela nějaká ruka. Zvedla oči a uviděla před sebou upíra s náušnicí ve tvaru kolíku. Široce se usmíval. „Ahoj, krásko," řekl. „Co máš v tom batohu?"

„Svěcenou vodu," odpověděl místo ní Jace, který se vedle ní znenadání objevil jako džin z lampy. Sarkastický blonďatý džin s drzými způsoby.

„Ale no tohle, lovec stínů," řekl upír. „Moc se bojím." S mrknutím se ztratil v davu.

„Upíři jsou děsné primadony," povzdechl si Krasomil u dveří. „Vážně nevím, proč tyhle večírky pořádám."

„Kvůli vašemu kocourovi," připomněla mu Clary.

To Krasomila rozveselilo. „To je pravda. Předseda Mňau za tu námahu stojí." Zadíval se na Clary a na skupinku lovců stínů za ní. „Už jdete?"

Jace přikývl. „Nechceme zneužívat vaši pohostinnost."

„Jakou pohostinnost?" zeptal se Krasomil. „Řekl bych, že jsem vás rád poznal, ale to bych lhal. Tedy ne, že byste nebyli roztomilí, a co se týče tebe..." Třpytivým okem mrknul na ohromeného Aleka. „Zavoláš mi?"

Alek se začervenal a něco zakoktal. Nejspíš by tam zůstal stát celou noc, kdyby ho Jace nevzal za loket a neodtáhl ke dveřím. Isabela je těsně následovala. Clary se chystala vydat za nimi, když ucítila lehké poklepání na rameno. Byl to Krasomil. „Mám pro tebe vzkaz," řekl. „Od tvé matky."

Byla tak překvapená, že málem upustila batoh. „Od mé matky? Chcete říct, že vás požádala, abyste mi něco vyřídil?"

„Ne tak docela," řekl čaroděj. Jeho kočičí oči se svislými zornicemi, jež připomínaly pukliny ve zlatavě zelené zdi, byly tentokrát vážné. „Ale znal jsem ji takovou, jakou jsi ji nikdy nepoznala. Tím, co udělala, tě chtěla ochránit před světem, který nenáviděla. Celý její život, všechno to utíkání a skrývání, všechny lži, jak tomu říkáš ty, měly za cíl tě udržet v bezpečí. Nedopusť, aby její oběť přišla nazmar tím, že budeš riskovat život. Tak by to určitě nechtěla."

„Nechtěla by, abych ji zachránila?"

„Ne, pokud by to znamenalo, že se kvůli tomu sama ocitneš v nebezpečí."

„Ale já jsem jediná, komu záleží na tom, co se s ní stane..."

„Ne," řekl čaroděj. „To nejsi."

Clary zamžikala. „To nechápu. Je tady... Krasomile, jestli něco víte..."

Velice rázně ji utnul v půli věty. „A ještě něco." Šlehl pohledem ke dveřím, jimiž vyšel Jace s Alekem a Isabelou. „Pamatuj si, že když tvoje matka opustila svět stínů, neutíkala před příšerami. Neutíkala před čaroději, vlkodlaky, elfy ani před samotnými démony. Utekla před nimi. Před lovci stínů."

Čekali na ni před budovou skladu. Jace měl ruce v kapsách a opíral se o zábradlí schodiště. Pozoroval upíry, kteří chodili okolo svých rozbitých motorek, kleli a nadávali. Na tváři mu hrál jemný úsměv. Alek s Isabelou stáli trochu stranou. Isabela si otírala oči a v Clary se vzedmula vlna iracionálního hněvu. Isabela přece Simona skoro neznala. Pro ni to žádná tragédie nebyla. To Clary tu měla právo vyvádět, ne tahle lovkyně stínů.

Když Clary vyšla ven, Jace se odlepil od zábradlí. Beze slova se k ní připojil. Vypadal zamyšleně. Isabela s Alekem šli kus před nimi a vypadalo to, že se hádají. Clary trochu zrychlila krok a natahovala krk, aby je lépe slyšela.

„Není to tvoje chyba," říkal Alek. Zněl unaveně, jako by tyhle věci se svou sestrou neřešil poprvé. Clary přemýšlela, kolik obdivovatelů už stačila proměnit v potkany. „Ale měla by ses z toho poučit a nechodit pořád na večírky pro podsvěťany," dodal. „Vždycky je s nimi spousta problémů, a to za to ani nestojí."

Isabela hlasitě popotáhla. „Nevím, co bych dělala, kdyby se mu něco stalo."

„Nejspíš to, cos dělala předtím," řekl Alek znuděně. „Tak dobře jsi ho přece neznala."

„To neznamená, že jsem ho —"

„Co? Nemilovala?" Alek se ušklíbl a promluvil hlasitěji. „Abys mohla někoho milovat, musíš ho nejdřív poznat."

„Ale to není všechno." Isabelin hlas zněl téměř smutně. „Copak ty ses na tom večírku nebavil, Aleku?"

„Ne."

„Myslela jsem, že se ti možná líbí Krasomil. Je milej, ne?"

„Milej?" Alek se na ni podíval, jako by se zbláznila. „Milá jsou koťátka. Ale čarodějové..." Zaváhal. „Nejsou," dokončil neobratně.

„Myslela jsem, že byste to mohli dát dohromady." Isabela se podívala na svého bratra a oční stíny se jí leskly jako slzy. „Spřátelit se."

„Já mám přátele," řekl Alek a ohlédl se přes rameno na Jace, skoro jako by si nemohl pomoci.

Jace měl ale hlavu se zlatými vlasy skloněnou k zemi a jeho pohledu si nevšiml.

Clary najednou ucítila nutkání otevřít batoh a podívat se do něj. Svraštila čelo. Batoh byl otevřený. Rychle se v představách vrátila na večírek. Přece batoh zvedla a zavřela zip. Tím si byla jistá. S bušícím srdcem se podívala dovnitř.

Vzpomněla si, jaké to bylo, když jí v metru ukradli peněženku. Vzpomněla si, jak otevřela tašku, nenašla v ní peněženku a překvapením jí vyschlo v ústech. *Vypadla mi z ruky? Ztratila jsem ji?* A pak si uvědomila: *Je pryč.* Tohle bylo podobné, jenže asi tisíckrát horší. Krk jí vyschl na troud. Hmatala uvnitř batohu, odsunula stranou oblečení a skicák. Pod nehty se jí zachytávala zrnka písku. Nic.

Zastavila se. Jace přešlapoval vedle ní a tvářil se netrpělivě, Alek s Isabelou už byli celý blok od nich. „Co se děje?" zeptal se Jace a Clary poznala, že se chystá dodat nějakou sarkastickou poznámku. Musel si ale všimnout jejího výrazu, protože to neudělal. „Clary?"

„Je pryč," zašeptala. „Simon. Měla jsem ho v batohu..."

„Nemohl vylézt?"

Nebyla to hloupá otázka, avšak Clary, vyčerpaná a vyděšená, zareagovala trochu nepřiměřeně. *„Jasně, že nemohl?“* vykřikla. „Ty si snad myslíš, že se chce nechat přejet autem nebo sežrat kočkou —"

„Clary..."

„Bud zticha!" zaječela a rozmáchla se po něm batohem. „To tys říkal, že nemá cenu ho proměňovat zpátky —"

Hbitě batoh zachytil. Vzal jí ho z ruky a prohlédl ho. „Zip je vytržený," řekl. „Zvenku. Někdo ten batoh roztrhl."

Clary otupěle zavrtěla hlavou a dokázala jen zašeptat: „Ale já jsem..."

„Já vím." Řekl to laskavým hlasem. Udělal si z rukou před ústy hlásnou troubu. „Aleku! Isabelo! Jděte napřed! My vás doženeme."

Dvě postavy daleko před nimi se zastavily. Alek zaváhal, ale jeho sestra ho chytila za paži a pevně ho táhla ke vchodu do metra. Clary ucítila, že ji něco tlačí do zad. Byla to Jaceova ruka, která se ji jemně snažila otočit. Nechala se vést a klopýtala přes praskliny v chodníku, až se opět ocitli ve vstupní chodbě budovy, kde bydlel Krasomil. Stísněný prostor byl naplněn zatuchlým puchem alkoholu a nasládlým, zlověstným pachem, který se Clary naučila spojovat s obyvateli podsvětа. Jace sundal ruku z Claryiných zad a stiskl zvonek. „Jaci," řekla.

Ze své výšky se na ni podíval. „Co?"

Hledala slova. „Myslíš, že je v pořádku?"

„Simon?" Zaváhal a ona si vzpomněla na to, co říkala Isabela: *Je lepší se ho na nic neptat, pokud si nejsi jistá, že uneseš odpověď.* Jace však místo odpovědi znovu zazvonil, tentokrát silněji.

Tentokrát se čaroděj ozval a úzkou chodbou se rozlehl jeho hlas. „KDO SE OPOVAŽUJE RUŠIT MĚ PŘI ODPOČINKU?"

Jace vypadal skoro nervózně. „Tady Jace Wayland. Pamatujete si na mě? Jsem ze Spolku."

„Ach, ano." Krasomil jako by ožil. „Ty jsi ten s modrýma očima?"

„To myslí Aleka," snažila se pomoci Clary.

„Ne. Mé oči bývají většinou popisovány jako zlatavé," řekl Jace do mikrofonu domovního telefonu. „A zářivé."

„Aha, ty jsi tamten." V Krasomilově hlase bylo slyšet zklamání. Kdyby Clary nebyla tak rozrušená, musela by se zasmát. „Asi pojď raději nahoru."

Čaroděj přišel otevřít dveře v hedvábném kimonu s potiskem draků a zlatém turbanu a s výrazem stěží potlačované rozmrzelosti. „Už jsem spal," řekl povýšeně.

Jace vypadal, že se chystá říct něco nezdvořilého, nejspíše na adresu turbanu, takže mu v tom Clary raději zabránila. „Neradi vás rušíme —"

Zpoza čarodějových kotníků vykouklo něco malého a bílého. Mělo to šedé pruhy a růžové uši s chomáčky chlupů, které tomu propůjčovaly spíše vzhled velké myši než malé kočky.

„Předseda Mňau?" hádala Clary.

Krasomil přikývl. „Vrátil se."

Jace pozoroval malého mourovatého kocoura s určitou dávkou pohrdání. „To přece není kočka," poznamenal. „Velikostí se to spíš podobá křečkovi."

„Laskavě zapomenu, že jsi to řekl," prohlásil Krasomil a nohou postrčil Předsedu Mňaua za sebe. „Takže proč jste sem vlastně přišli?"

Clary před sebe natáhla ruku s roztrženým batohem. „Jde o Simona. Chybí."

„Aha," řekl Krasomil zdvořile. „A co mu chybí?"

„Prostě chybí," zopakoval Jace. „Je pryč, není tu, vyznačuje se nepřítomností, zmizel."

„Možná se šel někam schovat," nabídl Krasomil vysvětlení. „Musí být těžké si zvyknout na potkaní kůži, zvlášť pro někoho tak slaboduchého."

„Simon není slaboduchý," zaprotestovala Clary rozzlobeně.

„To je pravda," souhlasil Jace. „On tak jenom vypadá. Ve skutečnosti je jeho inteligence zcela průměrná." Mluvil bezstarostně, ale když se otočil ke Krasomilovi, bylo na jeho ramenou znát napětí. „Když jsme odcházeli, jeden z vašich hostů se otřel o Clary. Myslím, že jí roztrhl batoh a vytáhl z něj toho potkana. Tedy Simona."

Krasomil se na něj podíval. „A co má být?"

„A já chci zjistit, kdo to byl," dokončil Jace rozhodně. „Řekl bych, že vy to víte. Jste přece nejvyšší čaroděj brooklynský. Hádám, že se ve vašem vlastním bytě nestane moc věcí, o kterých byste nevěděl."

Čaroděj zkoumal jeden ze svých třpytivých nehtů. „V tom se nepleteš."

„Tak nám to povězte, prosím," řekla Clary. Jaceova ruka se pevněji sevřela kolem jejího zápěstí. Věděla, že chce, aby byla zticha, ale nemohla mu vyhovět. „Prosím."

Krasomil s povzdechem spustil paži. „Tak dobře. Viděl jsem, že jeden z těch upírů motorkářů z doupěte nahoře ve městě odcházel s hnědým potkanem v ruce. Upřímně řečeno, myslel

jsem si, že je to jejich potkan. Děti noci se občas mění v netopýry nebo potkany, když se opijí."

Clary se třásly ruce. „A teď si myslíte, že to byl Simon?"

„Jenom hádám, ale vypadá to pravděpodobně."

„A ještě něco." Jace hovořil klidně, ale zjevně byl ve střehu, podobně jako předtím v Claryině bytě, než našli zavrženého. „Kde je jejich doupě?"

„Jejich co?"

„Upíří doupě. Tam přece měli namířeno, ne?"

„Nejspíš ano." Krasomil se tvářil, jako by teď raději byl někde úplně jinde.

„Potřebujeme, abyste nám řekl, kde to je."

Krasomil zavrtěl hlavou v turbanu. „Nehodlám si to rozházet s dětmi noci kvůli obyčejnému smrtelníkovi, kterého navíc ani neznám."

„Počkejte," vmísila se do hovoru Clary. „Na co by jim Simon byl? Myslela jsem, že nesmějí útočit na lidi..."

„Chceš znát můj názor?" řekl čaroděj docela laskavě. „Považovali ho za ochočeného potkana a říkali si, že by byla legrace zabít lovcům stínů jejich mazlíčka. Nemají vás moc v lásce, ať už Dohody praví cokoli, a o zabíjení zvířat se v Úmluvě nepíše nic."

„Oni ho zabijí?" řekla Clary s otupělým pohledem.

„Ne nutně," uklidnil ji Krasomil rychle. „Možná si jen mysleli, že je to někdo z nich."

„A co by se s ním stalo v tomhle případě?" zeptala se Clary.

„No, až se zase promění v člověka, stejně ho zabijí. Ale měli byste pár hodin k dobru."

„Pak nám ale musíte pomoct," řekla Clary čaroději. „Nebo Simon umře."

Krasomil si ji změřil pohledem, v němž se odrážel jakýsi nezaujatý soucit. „Všichni umřou, zlatíčko," řekl. „Na to by sis asi měla zvyknout."

Začal zavírat. Jace rychle natáhl nohu a strčil ji do dveří. Krasomil si povzdechl. „Co zase?"

„Ještě jste nám neřekl, kde je to doupě," připomněl Jace.

„A ani to neudělám. Říkal jsem vám -"

Tentokrát mu skočila do řeči Clary a postavila se před Jace. „Hrabal jste se mi v hlavě," řekla. „Vzal jste mi vzpomínky. Nemůžete pro mě udělat aspoň tohle?"

Krasomil přimhouřil své třpytivé kočičí oči. Někde v dálce naříkal Předseda Mňau. Čaroděj pomalu sklonil hlavu a nepříliš jemně udeřil čelem o stěnu. „Starý hotel Dumont," řekl. „Na horním Manhattanu."

„Vím, kde to je." Jace se zatvářil spokojeně.

„Musíme tam okamžitě jít. Máte tady portál?" zeptala se Clary Krasomila.

„Ne." Vypadal rozmrzele. „Výstavba portálů je velice složitá záležitost, navíc představují pro svého majitele nemalé riziko. Pokud se dobře nehlídají, mohou jimi projít ošklivé věci. Znám v New Yorku jen dva portály, jeden u Dorotey a pak u Renwicka, ale oba jsou moc daleko. Nemá cenu se k nim snažit dostat, ani kdybyste věděli, že vás jejich majitelé nechají je použít, což by nejspíš stejně neudělali. Chápete? A teď zmizte." Krasomil se významně podíval na Jaceovu nohu, která stále ještě blokovala dveře. Jace se nepohnul.

„Poslední věc," řekl Jace. „Je tady v okolí nějaký svatostánek?"

„Výborný nápad. Jestli se chystáte sami dva přepadnout upíří doupě, měli byste se nejdřív pomodlit."

„Potřebujeme zbraně," vysvětlil Jace stroze. „Víc zbraní, než máme u sebe."

Krasomil mávl rukou. „Na Diamond Street je katolický kostel. Bude to stačit?"

Jace přikývl a ustoupil. „To bude —"

Dveře se jim zabouchly před nosem. Clary rychle oddechovala, jako by předtím běžela, a zírala na dveře, dokud ji Jace nevzal za ruku a neodvedl ke schodům a na noční ulici.

HOTEL DUMORT

Vnoci působil kostel na Diamond Stteet přízračně a v jeho klenutých oknech se jako ve stříbrných zrcadlech odrážel měsíc. Budovu obklopoval tepaný železný plot natřený matnou černou barvou. Clary zacloumala vstupní bránou, která však byla zajištěna masivním visacím zámkem. „Je zamčeno," řekla a ohlédla se přes rameno na Jace.

Vytáhl stélu. „Pusť mě k tomu."

Dívala se na něj, jak zápasí se zámkem, dívala se na ladnou křivku jeho zad a hru svalů na pažích, odhalených krátkými rukávy jeho trička. Měsíční svit vzal jeho vlasům veškerou barvu, takže byly spíše stříbrné než zlaté.

Visací zámek řinčivě dopadl na zem. Zbyla z něj jen pokroucená hromádka kovu. Jace vypadal spokojený sám se sebou. „Jako obvykle," řekl. „Tohle mi jde na výbornou."

V Clary se náhle vzedmula vlna vzteku. „No, takže když ses tak hezky pochválil, možná bychom teď mohli zachránit mého nejlepšího přítele před exsangvinací!"

„Exsangvinace," zopakoval Jace uznale. „To je pořádné slovo."

„A ty jsi zase pořádnej —"

„Pst," zastavil ji. „V kostele se nemluví sprostě."

„Ale my ještě nejsme v kostele," zamumlala Clary a vydala se za ním po kamenné cestičce k dvoukřídlým vchodovým dveřím. Kamenný oblouk nade dveřmi byl nádherně zdobený a z jeho vrcholu shlížel anděl. Na pozadí noční oblohy se rýsovaly vysoké, špičaté věže a Clary si uvědomila, že jsou u toho kostela, který předtím zahlédla z McCarrenova parku. Kousla se do rtu. „Nějak se mi to příčí, páčit zámek na dveřích do kostela."

Jaceův profil osvícený měsícem vypadal klidně. „To nebudeme muset," řekl a zasunul si stélu do kapsy. Položil svou štíhlou opálenou ruku, pokrytou krajkou slabých bílých jizviček, těsně nad petlici dřevěných dveří. „Jménem Spolku," pronesl, „žádám o vstup na toto svaté místo. Ve jménu nikdy nekončící bitvy žádám o použití vašich zbraní. A ve jménu anděla Raziela žádám o vaše požehnání v boji proti temným silám."

Clary na něj zírala. Vůbec se nehýbal, ani když mu noční vítr sfoukl vlasy do očí. Zamrkal. Právě když se chystala promluvit, dveře s cvaknutím a zaskřípěním pantů povolily. Rozevřely se před nimi dokořán a uvolnily cestu do chladného, ztemnělého, prázdného prostoru osvětleného několika plamínky.

Jace ustoupil. „Až po tobě."

Když Clary vešla dovnitř, zalila ji vlna studeného vzduchu nesoucí vůni kamene a voskových svící. K oltáři se táhly tmavé řady lavic a na protilehlé stěně zářilo několik svíček jako záhon jisker. Uvědomila si, že kromě Institutu, což se tak úplně nepočítalo, vlastně nikdy předtím v kostele nebyla. Vídala interiéry chrámů na fotografiích a ve filmech a často také v anime seriálech. Jistá scéna v jednom z jejich oblíbených anime se odehrávala v kostele a vystupovala v ní postava obludného upířího kněze. V kostele by se měl člověk cítit bezpečné, ale Clary to viděla jinak. Zdálo se jí, že se k ní ze stínu plíží bytosti podivných tvarů. Otřásla se.

„Kamenné zdi nepustí dovnitř teplo," řekl Jace, který si toho všiml.

„O to nejde," řekla. „Ještě nikdy jsem nebyla v kostele, víš."

„Byla jsi v Institutu."

„Myslím v opravdovým kostele. Na mši, a tak."

„Vážně? No, tak tohle je hlavní loď, tady bývají lavice. Sedí se tu při mši." Kráčeli kupředu a jejich hlasy se odrážely od kamenných zdí. „Teď právě stojíme v apsidě. A tohle je oltář, tady kněz podává tělo Páně. Je vždycky umístěný na východní straně kostela." Poklekl před oltářem a Clary si chvíli myslela, že se modlí. Vysoký oltář z černé žuly zakrývalo rudé plátno. Pod ním prosvítalo zlaté zdobení s postavami svatých a mučedníků. Každý z nich měl nad hlavou plochý zlatý kruh představující svatozář.

„Jaci," zašeptala. „Co to děláš?"

Položil ruce na kamennou podlahu a začal jimi rychle přejíždět sem a tam, jako by něco hledal. Jeho prsty vířily chomáčky prachu. „Hedám zbraně."

„Tady?"

„Většinou jsou schované někde blízko oltáře. Mají nám posloužit v případě potřeby."

„To máte nějakou dohodu s katolickou církví?"

„Nejenom. Démoni jsou na Zemi stejně dlouho jako my. Žijí v různých formách na celém světě - v Řecku se jim říkalo démoni, v Persii *daévové,* v Indii *asurové,* v Japonsku *oni.* Většina náboženství uznává jejich existenci a nabízí nějaký způsob boje proti nim. Lovci stínů se nepřimykají k žádnému náboženství, takže nám na oplátku všechna náboženství pomáhají. Klidně jsem mohl jít hledat pomoc do židovské synagogy nebo šintoistického chrámu nebo... hm, tady to je." Smetl prach na podlaze stranou, aby si mohla kleknout vedle něj. Do jednoho z osmiúhelníkových kamenů před oltářem byla vyryta runa. Clary ji poznala skoro stejně snadno, jako by četla slovo napsané v angličtině. Tato runa znamenala *„nefilim".*

Jace vytáhl stélu a dotkl se jí kamene. Ten se skřípavě odsunul a odhalil pod sebou tmavý dutý prostor. Ležela v něm dlouhá dřevěná skříňka. Jace odklopil víko a s uspokojením se zadíval na předměty pečlivě naskládané uvnitř.

„Co je to za věci?" zeptala se Clary.

„Lahvičky se svěcenou vodou, posvěcené nože, ocelová a stříbrná ostří," vysvětloval Jace a skládal zbraně vedle sebe na zem, „elektronový drát — ten nám teď moc nepomůže, ale nebude na škodu mít ho v záloze -, stříbrné kulky, ochranné amulety, krucifixy, Davidovy hvězdy..."

„Jéžiš...," hlesla Clary.

„Ten by se sem asi nevešel."

„Jaci!" Clary byla zděšená.

„Co?"

„Já nevím, nepřijde mi správný takhle vtipkovat v kostele."

Pokrčil rameny. „Já stejně nejsem věřící."

Clary se na něj překvapeně podívala. „Nejsi?"

Zavrtěl hlavou. Do očí mu padaly vlasy, on si ale pozorně prohlížel lahvičku s čirou tekutinou a neodhrnul si je. Clary svrběly prsty, jakou měla chuť to udělat za něj. „Ty sis myslela, že jsem věřící?" zeptal se.

„No..." Zaváhala. „Když existují démoni, tak taky musí existovat..."

„Co musí existovat?" Jace si dal lahvičku do kapsy. „Aha," řekl pak. „Ty si myslíš, že když existuje tohle," ukázal dolů k zemi, „tak musí existovat taky tamto." Ukázal vzhůru ke stropu.

„Zní to logicky, ne?"

Jace spustil ruku a uchopil jeden z nožů, aby si prohlédl rukojeť. „Něco ti povím," řekl. „Zabíjím démony už třetinu svého života. Určitě jsem jich už aspoň pět set poslal zpátky do té pekelné dimenze, odkud vylezli. A za celou tu dobu, za *celou* tu dobu, jsem neviděl ani jednoho anděla, ani jsem neslyšel o nikom, kdo by ho viděl."

„Ale lovce stínů přece stvořil anděl," namítla Clary. „Říkal to Hodge."

„Je to hezká pohádka." Jace se na ni podíval a přimhouřil přitom oči jako kočka. „Můj otec věřil v Boha," řekl. ‚Ale já ne."

„Vůbec ne?" Nebyla si jistá, proč ho takhle popichuje - sama nikdy nepřemýšlela nad tím, jestli věří v Boha a anděly a tak dále, a kdyby se jí na to někdo zeptal, odpověděla by, že ne. Cosi v Jaceově postoji ji však nutilo ho někam dotlačit, rozbít ten krunýř cynismu a přimět ho k doznání, že v něco věří, něco cítí, že mu na něčem záleží.

„Řeknu ti to takhle," začal a zasunul si za opasek dva nože. Mdlé světlo pronikající vitrážemi mu na tváři kreslilo barevné plošky. „Můj otec věřil ve spravedlivého Boha. Jeho heslo znělo *Deus volt - ,*protože to Bůh chce‘. Bylo to motto křižáků, kteří šli do bitvy a padli, stejně jako můj otec. Když jsem ho tam viděl ležet v kaluži jeho vlastní krve, věděl jsem, že jsem nepřestal věřit v Boha. Jenom jsem přestal věřit v to, že mu na nás záleží. Možná Bůh existuje, Clary, a možná ne, ale je to vlastně jedno. Tak nebo onak, jsme v tom sami."

Byli jedinými cestujícími ve vagónu metra mířícího na horní Manhattan. Clary tiše seděla a přemýšlela o Simonovi. Jace se na ni několikrát podíval, jako by se chystal něco říct, ale pak se vždy spokojil s mlčením, což pro něj nebylo typické.

Když vyšli po schodech z metra, přivítaly je liduprázdné ulice a těžký vzduch s pachutí kovu. Španělské bary, prádelny a banky tiše odpočívaly za nočními roletami z vlnitého plechu. Po hodině hledání konečně našli hotel v nenápadné odbočce ze 116. ulice. Dvakrát kolem něj prošli v domnění, že je to jen další opuštěný činžovní dům, pak si ale Clary všimla vývěsního štítu. Uvolnil se z jednoho hřebíku a visel nakřivo za neduživým stromem. Mělo na něm stát HOTEL DUMONT, někdo však překreslil písmeno N na R.

„Hotel Dumort," řekl Jace, když mu nápis ukázala. „Roztomilé."

Clary se učila francouzsky jen dva roky, ale stačilo to, aby jí vtip neunikl. *„Du mort"* řekla. „U mrtvého."

Jace přikývl. Už byl zase ve střehu, podobně jako kočka, když uvidí za pohovkou myš.

„To ale nemůže být ten hotel," řekla Clary. „Přes okna jsou přibitá prkna a dveře jsou zazděné... aha," uvědomila si, když si všimla jeho pohledu. „Jasně, upíři. Ale jak se dostanou dovnitř?"

„Vletí tam," řekl Jace a ukázal na horní patra budovy. Kdysi to zjevně býval krásný, přepychový hotel. Kamenná fasáda byla zkrášlená elegantními kudrlinkami a liliovými květy, které však ohlodala a znečistila léta strávená na špinavém vzduchu a v kyselých deštích.

„My ale neumíme lítat," musela podotknout Clary.

„To ne," souhlasil Jace. „To neumíme. Takže se tam prostě vloupeme." Přešel ulici k hotelu.

„Lítání by ale byla mnohem větší legrace," namítla Clary a rozběhla se, aby ho dohnala.

„Teď by asi byla větší legrace úplně cokoli." Přemýšlela, jestli to myslel vážně. Cítila z něj vzrušení a radost z nadcházejícího lovu a vůbec jí nepřipadal tak nespokojený, jak tvrdil. *Zabil víc démonů než kdokoli jiný v jeho věku.* Určitě nezabil tolik démonů tím, že by pokaždé neochotně vycouval z boje.

Zvedl se horký vítr, který zašuměl v korunách zakrslých stromů před hotelem a rozfoukal odpadky do kanálů a po chodnících, kde poskakovaly na rozpraskaném asfaltu. Clary si pomyslela, že je tu podivně pusto - na Manhattanu člověk většinou na ulici nikdy není sám, a to ani ve čtyři ráno. Některé z lamp na chodníku byly rozbité, ta přímo před hotelem však vydávala bledě žlutou záři a osvětlovala popraskanou cestičku vedoucí tam, kde se kdysi nacházely vchodové dveře.

„Vyhýbej se tomu světlu," řekl Jace a přitáhl ji za rukáv k sobě. „Mohli by nás pozorovat z oken. A nedívej se nahoru," dodal, avšak pozdě. Clary už zvedla pohled k rozbitým oknům ve vyšších patrech. Na chvíli měla pocit, že zahlédla v jednom z oken nějaký pohyb, záblesk běloby, který mohl být tváří nebo rukou stahující dovnitř těžký závěs...

„No tak pojď." Jace ji táhl za sebou do stínu těsně u hotelu. Cítila, jak v ní narůstá napětí, které se projevovalo mrazením v zádech, rychlým pulzem na zápěstí a temným hučením krve v uších. Slabý hukot aut se zdál být velice vzdálený, slyšela hlavně vrzání vlastních bot na zaneřáděném chodníku. Přála si, aby dokázala chodit bez hluku jako lovec stínů. Možná jednou poprosí Jace, aby ji to naučil.

Za rohem hotelu vklouzli do uličky, která pravděpodobně dřív sloužila pro zásobování. Byla úzká a ucpaná odpadky - plesnivými kartónovými krabicemi, prázdnými skleněnými lahvemi, útržky igelitu, spoustou odštěpků, které Clary zprvu považovala za párátka, ale při bližším pohledu vypadaly spíš jako...

„Kosti," řekl Jace zpříma. „Psí a kočičí kosti. Moc se tady nerozhlížej, upíří odpadky nebývají pěkná podívaná."

Polkla, aby zahnala nevolnost. „No," řekla, „aspoň víme, že jsme tu správně." Odměnou jí byl záblesk respektu, který se krátce mihl v Jaceových očích.

„Určitě jsme tu správně," souhlasil. „Teď jenom musíme vymyslel, jak se dostat dovnitř."

Zjevně tu kdysi bývala okna, teď však byla zazděná. Nikde ani stopy po dveřích nebo únikovém východu. „Když to ještě byl hotel," promluvil Jace pomalu, „museli do něj tudy dodávat zásoby. Přece by všechno nenosili hlavními dveřmi, navíc jedině tady je dost místa pro nákladák. Takže tu někde musí být vchod."

Clary si vzpomněla na krámky a bary blízko jejich domu v Brooklynu. Brzy ráno cestou do školy vídala, jak do nich nákladní auta vozila zboží. Nejednou se dívala, jak majitel korejského lahůdkářství otevírá před vstupem do obchodu kovový poklop v chodníku a nosí jím do sklepního skladu krabice papírových ubrousků a krmiva pro kočky. „Vsadím se, že ty dveře jsou v zemi. Nejspíš pod vším tím smetím."

Jace přikývl, jako by jí četl myšlenky. „Právě jsem na to myslel." Povzdechl si. „Asi bychom měli odházet ty odpadky. Můžeme začít třeba s tímhle." Ukázal s nepříliš nadšeným výrazem na velký kontejner.

„Radši by ses popral s hordou hladovejch démonů, co?" řekla Clary.

„Aspoň by nebyli prolezlí červy. Tedy většina z nich," dodal přemýšlivě. „Jednou jsem sledoval jednoho démona v kanálech pod nádražím Grand Central..."

„Nech toho." Clary varovně zvedla ruku. „Teď na to nemám náladu."

„Tak tohle jsem ještě od žádné holky neslyšel," zamyslel se Jace.

„Ode mě to asi ještě párkrát uslyšíš."

Jaceovi škublo v koutku úst. „Teď není čas na plané žerty. Musíme do práce se dát." Přešel ke kontejneru a uchopil jej na jedné straně. „Ty chyť druhou stranu. Překlopíme to."

„To bude hrozně slyšet," protestovala Clary, když zaujímala své místo na druhé straně těžké popelnice. Byl to běžný městský kontejner tmavě zelené barvy, potřísněný zvláštními skvrnami. Víc než většina jiných kontejnerů páchl odpadky a ještě něčím dalším, hustým sladkým pachem, který Clary naplňoval hrdlo, až se jí zvedal žaludek. „Radši ho posuneme."

„Tak podívej -," začal Jace, když vtom se ze stínu za nimi ozval nějaký hlas.

„Opravdu si myslíte, že děláte dobře?" zeptal se.

Clary ztuhla a zírala do stínů u ústí uličky. Na chvíli si v panice pomyslela, jestli se jí ten hlas jenom nezdál, ale Jace také stál jako přimražený a na tváři měl výraz údivu. Nestávalo se často, že by ho něco překvapilo, a ještě méně často, že by se k němu někdo nepozorovaně připlížil. Ustoupil od kontejneru a ruka mu sklouzla k opasku. Jeho hlas zněl rozhodně. „Kdo je tam?"

„Dios mío." Byl to pobavený mužský hlas se španělským přízvukem. „Vy asi nejste tady z okolí, co?"

Vykročil z nejtemnějšího stínu. Pomalu se ukázal celý. Byl to chlapec, ne o moc starší než Jace a určitě o hlavu menší. Měl útlou postavu a svýma velkýma černýma očima a medově zbarvenou kůží připomínal obrazy Diega Rivery. Na sobě měl černé kalhoty a bílou košili s rozhalenkou. Kolem krku mu visel zlatý řetízek, který se slabě zaleskl, když mladík vyšel na světlo.

„Dalo by se to tak říct," odpověděl Jace opatrně a jeho ruka stále spočívala na opasku.

„Neměli byste tu být." Chlapec si rukou odhrnul husté černé kudrny, které mu padaly do čela. „Není tady bezpečno."

Tím chce říct, že tohle není dobrá čtvrt. Clary měla skoro chuť se zasmát, i když na tom vlastně nebylo nic legračního. „My víme," řekla. „Jenom jsme se trochu ztratili, to je všechno."

Chlapec ukázal na kontejner. „A co jste prováděli s tímhle?"

Lhaní bez přípravy mi nikdy moc nešlo, pomyslela si Clary a podívala se na Jace, který, jak doufala, byl v tomto umění mistrem.

Jace ji však vzápětí zklamal. „Snažili jsme se dostat do hotelu. Mysleli jsme si, že by za tím kontejnerem mohly být dveře do sklepa."

Chlapec nevěřícně rozevřel oči dokořán. *„Puta madre,* a proč byste něco takového dělali?"

Jace pokrčil rameny. „Ále, jenom tak z legrace. Prostě jsme to chtěli zkusit."

„Vy to nechápete. Tohle místo je prokletý, straší tady. Přináší to tu smůlu." Mladík energicky zavrtěl hlavou a řekl španělsky pár vět, o nichž se Clary domnívala, že se týkaly obecně zabedněnosti rozmazlených bílých spratků, a pak také konkrétně jejich zabedněnosti. „Pojďte se mnou, dovedu vás na stanici metra."

„My víme, jak se dostaneme k metru," řekl Jace.

Chlapec se tiše, živě zasmál. *„Claro.* Jasně, že víte, ale když půjdete se mnou, nebude vás nikdo otravovat. Přece nechcete žádný problémy, ne?"

„To uvidíme," řekl Jace a drobným pohybem si lehce rozevřel bundu, takže se mu u pasu zablýskly zbraně. „Kolik ti platí, abys držel lidi dál od hotelu?"

Chlapec se ohlédl přes rameno a Clary zamrazilo v zádech, protože si představila, jak se ústí uličky plní temnými postavami s bílou i vaří a rudými rty, jejichž tesáky se náhle zablesknou ve tmě, jako když čepel křísne o dlažbu. Když se otočil zpátky k Jaceovi, měl pevně stisknuté rty. „Kolik mi platí kdo, *chico?"*

„Upíři. Kolik ti platí? Nebo jde o něco jiného? Slíbili ti, že tě udělají jedním z nich, nabídli ti nesmrtelnost bez bolesti a nemoci, věčný život? Protože pravda je taková, že to za to nestojí. Život se hrozně táhne, pokud nikdy nevidíš denní světlo, *chico,"* řekl Jace.

Chlapcův výraz se nezměnil. „Jmenuju se Rafael. Ne *chico."*

„Ale víš, o čem mluvíme. Víš něco o upírech?" zeptala se Clary.

Rafael otočil hlavu na stranu a odplivl si. Když se pak na ně podíval, v očích se mu leskla nenávist. *„Los vampiros, sí,* krvežíznivý hostie. Ještě než hotel zabednili, povídaly se různý věci, že se odsud pozdě v noci ozývá smích, že mizí malý zvířata, ty zvuky —" Odmlčel se a zavrtěl hlavou. „Všichni v okolí vědí, že sem nemají chodit, ale co jinak zmůžou? Nemůžete prostě zavolat policii, že máte problémy s upíry."

„Viděl jsi je někdy?" zeptal se Jace. „Nebo znáš někoho, kdo je viděl?"

Rafael pomalu promluvil. „Jednou se sem odvážilo několik kluků, parta kamarádů. Mysleli si, že by byl dobrej nápad jít do hotelu a ty příšery zabít. Vzali si s sebou zbraně, taky nože, všechno posvěcený knězem. Nikdy se nevrátili. Moje teta pak našla jejich oblečení před domem."

„Před svým domem?" zeptal se Jace.

„Si. Jeden z těch kluků byl můj bratr," řekl Rafael nevýrazně. „Takže teď už víte, proč tudy někdy v noci chodím, když jdu domů od tety, a proč jsem chtěl, abyste šli pryč. Pokud tam vkročíte, už se nikdy nevrátíte."

„Je tam můj kamarád," vysvětlila mu Clary. „Přišli jsme pro něj."

„Aha," řekl Rafael, „tak to vás asi neodradím."

„Ne," potvrdil Jace. „Ale neboj se. Nám se nestane to, co tvým přátelům." Vytáhl z opasku jedno andělské ostří a podržel je před sebou. Z čepele se linula slabá záře, která zdůrazňovala Jaceovy vysedlé lícní kosti a kreslila mu stíny pod očima. „Už jsem zabil spoustu upírů. Sice jim nebijí srdce, ale pořád můžou umřít."

Rafael se prudce nadechl a řekl něco španělsky tak rychle a potichu, že tomu Clary nerozuměla. Přiblížil se k nim a ve spěchu málem zakopl o hromadu zmačkaných plastových obalů. „Já vím, co jste, o lidech jako vy mi vyprávěl starej padre od Svatý Cecílie. Myslel jsem si, že je to jenom taková báchorka."

„Všechny báchorky mají pravdivý základ," řekla Clary, ale tak tiše, že ji zřejmě neslyšel. Se zaťatými pěstmi pozoroval Jace.

„Chci jít s vámi," řekl.

Jace zavrtěl hlavou. „To nepřichází v úvahu."

„Můžu vám ukázat cestu dovnitř," nabídl Rafael.

Jace zaváhal, ve tváři se mu zračilo pokušení. „Nemůžeme tě vzít s sebou."

„Tak dobře." Rafael kolem něj prošel a odkopl smetí, které leželo na hromadě u zdi. Pod ním byla kovová mříž, potažená červenohnědým povlakem rzi. Klekl si, vzal za mříž a odklopil ji. „Takhle se dovnitř dostal můj bratr a jeho kamarádi. Myslím, že to vede dolů do sklepa." Vzhlédl, když si Jace s Clary klekli vedle něj. Clary raději skoro nedýchala kvůli nesnesitelnému pachu odpadků. I v té tmě viděla, jak přes hromady ve sklepě přebíhají stíny švábů.

Jaceovi se zvedly koutky úst do slabého úsměvu. Pořád ještě držel v ruce andělské ostří. Čarodějné světlo, které z něj vycházelo, propůjčovalo jeho tváři strašidelný výraz. Vzpomněla si, jak si Simon vždycky držel baterku pod bradou a vyprávěl jí děsivé příběhy, když jim oběma bylo jedenáct. „Díky," řekl Rafaelovi. „To nám úplně stačí."

Chlapec byl v obličeji velmi bledý. „Běžte tam a udělejte pro svýho kamaráda to, co já pro bratra udělat nedokázal."

Jace si zasunul andělské ostří zpátky za opasek a rychle se podíval na Clary. „Pojď hned za mnou," řekl jí a spustil se dovnitř jedním plynulým pohybem, nohama napřed. Zadržela dech a čekala, že se ozve výkřik bolesti nebo překvapení, uslyšela však jen tlumenou ránu, jak Jace doskočil na pevnou zem. „Je to dobrý," zavolal na ni přidušeným hlasem. „Skoč dolů, já tě chytím."

Podívala se na Rafaela. „Díky za pomoc."

Nic neřekl, jen k ní natáhl ruku. Zachytila se jí, když se připravovala ke skoku. Měl studené prsty. Než proskočila otvorem, uvolnil sevření. Ten skok netrval ani vteřinu, a už ji Jace držel v náručí. Sukně se jí u stehen vyhrnula a Jace jí přejel rukama po nohou, když ji chytal. Téměř okamžitě ji pustil. „Jsi v pořádku?"

Stáhla si šaty dolů a byla vděčná, že ji v té tmě nevidí. „Nic mi není."

Jace vytáhl z opasku slabě svítící andělské ostří, a když je pozvedl, rozzářilo se a osvětlilo jejich okolí. Stáli v místnosti s nízkým stropem a popraskanou betonovou podlahou. V prasklinách se zachycovala špína a Clary si všimla, že i po zdech se už rozlézají černé trhlinky. Otvor bez dveří vedl do další místnosti.

Trhla sebou, když uslyšela hlasité žuchnutí. Otočila se a uviděla, že Rafael dopadl s pokrčenými koleny jen kousek od ní. Musel proskočit otvorem za nimi. Narovnal se a zašklebil se jako šílenec.

Jace vypadal rozzuřeně. „Řekl jsem ti —"

„Já jsem tě slyšel." Rafael odmítavě mávl rukou. „A co s tím naděláš? Nemůžu se vrátit, kudy jsem přišel, a přece mě tady nenecháte napospas upírům... Nebo snad jo?"

„Uvažuju o tom," řekl Jace. Clary si s překvapením uvědomila, že působí unaveně, stíny pod jeho očima teď byly ještě zřetelnější.

Rafael ukázal prstem. „Musíme jít tamtudy, ke schodišti. Bydlí ve vyšších patrech hotelu. Uvidíte." Proklouzl okolo Jace a prošel úzkým dveřním otvorem. Jace se za ním díval a vrtěl hlavou.

„Začínám civily vážně nesnášet," řekl.

Suterén hotelu se podobal bludišti chodeb vedoucích do prázdných skladů, opuštěné prádelny (ve shnilých proutěných koších se tu tyčily stohy plátěných ubrousků) a dokonce i do strašidelné kuchyně, v níž do tmy ubíhaly řady stolů z nerezové oceli. Schodiště nahoru byla většinou zničená - ne uhnilá, ale úmyslně odsekaná. Zbyly z nich jen kusy třísek trčící ze zdí, z nichž jako plesnivé chlupaté květy visely útržky kdysi luxusních perských koberců.

Chybějící schodiště Clary mátla. Co měli upíři proti schodům? Nakonec našli vzadu za prádelnou nepoškozené schodiště. Pokojské po něm asi nosily prádlo nahoru a dolů, v dobách, kdy ještě neexistovaly výtahy. Na schodech teď ležela silná vrstva prachu podobná sypkému šedému sněhu, který nutil Clary ke kašli.

„Pst," sykl Rafael. „Uslyší tě. Teď jsme kousek od místností, kde přespávají."

„A jak tohle víš?" zeptala se ho šeptem. Vždyť tu přece ani neměl být. Kdo mu dal právo jí poroučet, aby byla zticha?

„Cítím to." Škublo mu v koutku oka a Clary poznala, že se bojí stejně jako ona. „Ty ne?"

Zavrtěla hlavou. Necítila nic, jen podivný chlad. Rozdíl mezi nočním dusnem venku a mrazivým vzduchem uvnitř hotelu byl obrovský.

Nad schody se nacházely dveře s nápisem *Hala,* který byl pod letitou špínou sotva čitelný. Když Jace dveře otevřel, sypala se z nich rez. Clary se připravila na překvapení...

Místnost za dveřmi však byla prázdná. Ocitli se v rozlehlé hale, v níž zpuchřelým, potrhaným kobercem prosvítala podlahová prkna zježená třískami. Kdysi tomuto sálu vévodilo velkolepé schodiště s ladnými křivkami, lemované pozlaceným zábradlím a pokryté přepychovým šarlatovým a zlatým běhounem. Teď už z něj zůstalo jen pár schodů vedoucích do temnoty. Pozůstatky schodiště končily ve vzduchu kousek nad jejich hlavami. Ten pohled působil surrealisticky, jako Magrittovy obrazy, které tolik milovala Jocelyn. Clary si pomyslela, že tenhle obraz by se jmenoval *Schody nikam.*

Její hlas zněl suše jako prach, který pokrýval vše okolo. „Co mají upíři proti schodům?"

„Nic," řekl Jace. „Jenom je prostě nepotřebují."

„Je to způsob, jak ukázat, že jim to tady patří." Rafaelovi svítily oči. Vypadal rozrušeně. Jace na něj úkosem pohlédl.

„Ty už jsi někdy viděl upíra, Rafaeli?" zeptal se.

Rafael na něj nepřítomně pohlédl. „Vím, jak vypadají. Jsou bledší a hubenější než lidi, ale mají obrovskou sílu. Chodí potichu jako kočky a útočí s hbitostí hadů. Jsou krásní a děsiví. Stejně jako tenhle hotel."

„Tobě to tady přijde krásný?" zeptala se Clary překvapeně.

„Dokážu si představit, jak to tady vypadalo před lety. Ta budova je jako stará žena, která kdysi byla krásná, ale čas její krásu odvál. Musíš si představit, jaké to schodiště bývalo, když podél něj hořely plynové lampy jako světlušky ve tmě a balkóny byly plné lidí. Ne takové, jaké je teď, tak..." Odmlčel se a hledal správné slovo.

„Odříznuté?" navrhl Jace suše.

Rafael se zatvářil skoro vyděšeně, jako by ho Jace vytrhl ze snu. Nejisté se zasmál a odvrátil se.

Clary se otočila k Jaceovi. „A kde vlastně jsou? Myslím ty upíry."

„Asi nahoře. Rádi spí hodně vysoko jako netopýři. A už brzo vyjde slunce."

Clary a Rafael se oba zároveň podívali nahoru jako loutky s hlavami na provázcích. Nad sebou neviděli nic než strop s freska-

mi, popraskaný a místy jakoby zčernalý od ohně. Klenutý oblouk vlevo od nich, který na každé straně podpíral sloup s motivy listů a květin, vedl do další tmavé místnosti. Když se Rafael podíval zpátky dolů, zablýskla se mu dole na krku jizva podobná mrkajícímu oku, bledě vystupující na jeho hnědé kůži. Clary přemýšlela, jak k ní asi přišel.

„Myslím, že bychom se měli vrátit k tomu služebnímu schodišti," zašeptala. „Cítím se tady hrozně na ráně."

Jace přikývl. „Uvědomuješ si, že až se tam dostaneme, budeš muset na Simona zavolat a jenom doufat, že tě uslyší?"

Zajímalo by ji, jestli je jí ten strach, který cítí, vidět v obličeji. „Já..."

Její slova zanikla v řevu, při němž tuhla krev v žilách. Clary se bleskurychle otočila.

Rafael. Byl pryč a v prachu nezůstaly žádné stopy, které by napověděly, kam šel — nebo kam ho odvlekli. Instinktivně napřáhla ruku k Jaceovi, ten už se ale dal do běhu ke klenutému průchodu a stínům za ním. Neviděla ho, ale vydala se za jasným čarodějným světlem v jeho ruce jako pocestný, kterého vede hluboko do bažin zrádná bludička.

Ve vedlejší místnosti se rozprostíral kdysi skvostný taneční sál. Podlaha z bílého mramoru byla nyní tak popraskaná, že připomínala arktické moře plné ker. Podél stěn se táhly oblouky balkónů se zábradlím prožraným rzí. Mezi nimi visela zrcadla ve zlatých rámech a každé z nich bylo korunováno pozlacenou hlavou amorka.

Studeným vzduchem poletovaly pavučiny podobné starodávným svatebním závojům.

Rafael stál uprostřed místnosti a ruce měl založené v bok. Clary se k němu rozběhla, Jace ji o něco pomaleji následoval. „Jsi v pořádku?" zeptala se ho udýchaně.

Pomalu přikývl. „Měl jsem pocit, že se tam ve stínu něco pohnulo, ale nic to nebylo."

„Rozhodli jsme se vrátit ke služebnímu schodišti," řekl Jace. „V tomhle patře nic není."

Rafael přikývl. „Dobrej nápad."

Vydal se ke dveřím, aniž by se podíval, jestli jdou za ním. Ušel jen pár kroků, když tu na něj Jace zavolal: „Rafaeli?"

Mladík se otočil s očima rozšířenýma zvědavostí a Jace po něm vrhl svůj nůž.

Rafael zareagoval rychle, ale ne dost rychle. Nůž neminul cíl a Rafael pod sílou nárazu zavrávoral. Povolily pod ním nohy a on těžce dopadl na popraskanou mramorovou podlahu. Ve slabé záři čarodějného světla se jeho krev zdála být černá.

„Jaci," sykla Clary nevěřícně, zatímco v ní doznával šok. Říkal, že civily nesnáší, ale přece by...

Když se otočila a zamířila k Rafaelovi, Jace ji surově odstrčil stranou. Vrhnul se na Rafaela a sáhl po noži, který mu trčel z hrudi.

Rafael však byl rychlejší. Uchopil nůž a zaječel, když se rukou dotkl rukojeti ve tvaru kříže. Nůž zařinčel na mramorové podlaze, čepel byla potřísněná černou krví. Jace jednou rukou držel Rafaela za košili, v druhé třímal ostří Senoj. Z ostří vycházelo tak jasné světlo, že Clary zase viděla barvy: odlupující se tapety v odstínu pařížské modři, zlaté flíčky na mramorové podlaze, zvětšující se červenou skvrnu na Rafaelově hrudi.

Ale Rafael se smál. „Netrefil ses," řekl a poprvé se široce zazubil. Odhalil tak špičaté bílé řezáky. „Minul jsi srdce."

Jace pevněji sevřel prsty kolem ostří. „Na poslední chvíli ses pohnul," řekl. „To od tebe nebylo hezké."

Upír svraštil čelo a odplivl si rudou slinu. Clary o krok ustoupila a cítila, jak v ní narůstá děs.

„Kdy ti to došlo?" zeptal se Rafael. Z řeči mu zmizel španělský přízvuk a vyslovoval teď přesněji a zřetelněji.

„Napadlo mě to už v té uličce," řekl Jace. „Ale čekal jsem, že nás dostaneš do hotelu a pak zaútočíš. Jakmile jsme sem vnikli, už jsme nebyli pod ochranou Úmluvy. To je fér. Když jsi to neudělal, říkal jsem si, že jsem se asi spletl. Pak jsem si všiml té jizvy, co máš na krku." Trochu se uvolnil, ale pořád držel ostří u Rafaelova hrdla. „Když jsem poprvé uviděl ten řetízek, napadlo mě, že na něm lidé většinou nosí křížek. A tys ho tam taky měl, když jsi šel navštívit rodinu, je to tak? Co pro vás znamená malá jizvička po spálenině, když se tak rychle uzdravujete, co?"

Rafael se zasmál. „A to je všechno? Moje jizva?"

„Když jsi odešel z haly, nezbyly po tobě v prachu stopy. Pak už jsem měl jistotu."

„To nebyl tvůj bratr, kdo sem šel hledat příšery a už se nikdy nevrátil, že ne?" uvědomila si Clary. „Byl jsi to ty."

„Oběma vám to dost pálí," řekl Rafael. „Ale ne zas tak moc. Podívejte se nahoru," řekl a rukou ukázal ke stropu.

Jace srazil jeho ruku k zemi, aniž by Rafaela spustil z očí. „Clary, co tam vidíš?"

Pomalu zvedla hlavu a v žaludku ji tlačil uzlík strachu.

Musíš si představit, jaké to schodiště bývalo, když podél něj hořely plynové lampy jako světlušky ve tmě a balkóny byly plné lidí. I teď byly balkóny plné, pobaveně z nich totiž shlížely nekonečné řady upírů s mrtvolně bledými tvářemi a roztaženými rudými rty.

Jace se pořád ještě díval na Rafaela. „Zavolal jsi je, nemám pravdu?"

Rafael se nepřestával usmívat. Z rány v jeho hrudi už neprýštila žádná krev. „Záleží na tom? Je jich tady moc, i na tebe, Waylande."

Jace nic neřekl. I když se vůbec nehýbal, dýchal rychle a mělce a Clary téměř cítila, jak moc touží upíra zabít, zarazit mu nůž do srdce a navždy setřít z jeho tváře ten škleb. „Jaci," řekla varovně. „Nezabíjej ho."

„Proč ne?"

„Možná ho můžeme použít jako rukojmí." Jaceovy oči se rozšířily.

„Jako *rukojmí?"*

Sledovala, jak ke klenutému vchodu do sálu přichází další a další upíři. Pohybovali se tiše jako bratři z Kostěného Města. Bratři však neměli tak bílou a bezbarvou kůži ani prsty zakončené zahnutými drápy...

Clary si olízla suché rty. „Vím, co dělám. Postav ho, Jaci."

Jace se na ni zadíval a pak pokrčil rameny. „Tak dobře."

Rafael vyštěkl: „Tohle není legrace."

„Proto se taky nikdo nesměje." Jace vstal, vytáhl Rafaela na nohy a špičku nože mu přiložil mezi lopatky. „Srdce ti můžu bez problémů probodnout i zády," řekl. „Být tebou, ani se nehnu."

Clary se obrátila čelem k blížícím se temným siluetám. Vymrštila před sebe ruku. „Zůstaňte, kde jste," přikázala. „Nebo vrazí Rafaelovi do srdce nůž."

Z davu se ozvalo jakési šumění, které mohlo být stejně tak dobře šepotem jako smíchem. „Stůjte," řekla Clary znovu a tentokrát Jace udělal něco, co sice neviděla, ale co donutilo Rafaela překvapeně vykřiknout bolestí. Jeden z upírů zadržel své druhy nataženou paží. Clary v něm poznala štíhlého blonďáka s náušnicí, kterého viděla na Krasomilově večírku. „Myslí to vážně," řekl. „Jsou to lovci stínů."

Davem se prodrala nějaká upírka a postavila se vedle něj. Byla to hezká asiatka s modrými vlasy a na sobě měla sukni ze stříbrné fólie. Clary se zamyslela nad tím, zda existují i oškliví nebo tlustí upíři. Třeba prostě nedělají upíry z ošklivých lidí. Nebo možná oškliví lidé nechtějí žít věčně. „Lovci stínů, kteří vnikli na naše území," řekla. „Nejsou teď pod ochranou Úmluvy. Navrhuji je zabít, jako oni zabili tolik z nás."

„Kdo z vás tu velí?" zeptal se Jace bezbarvým hlasem. „Ať vystoupí z davu."

Dívka odhalila špičaté zuby. „Nemluv nám tady řečí Spolku, lovce stínů. Svým příchodem jste porušili tu vaši drahocennou Úmluvu. Zákon vás tady neochrání."

„To stačí, Lily," řekl blonďák ostře. „Naše paní tu není. Je teď v Idrisu."

„Někdo ji ale musí zastupovat," namítl Jace.

Rozhostilo se ticho. Upíři viseli ze zábradlí balkónů a natahovali se dolů, aby všechno slyšeli. Nakonec promluvil blonďatý upír: „Vede nás Rafael."

Modrovlasá dívka jménem Lily nesouhlasně zasyčela. „Jacobe —"

„Navrhnu vám obchod," řekla Clary rychle a utnula tak Lilyin příval výčitek a Jacobovu ostrou odpověď. „Určitě jste si už všimli, že vás z dnešního večírku přijelo víc. Je teď mezi vámi můj kamarád Simon."

Jacob zdvihl obočí. „Ty máš za kamaráda upíra?"

„On není upír. A ani lovec stínů," dodala, když uviděla, jak Lily přimhouřila své světlé oči. „Je to obyčejný člověk."

„Nepřivedli jsme s sebou z Krasomilova večírku žádné obyčejné lidi. Tím bychom porušili Úmluvu."

„Proměnil se v potkana. V malého hnědého potkana," řekla Clary. „Asi si někdo z vás myslel, že je to domácí mazlíček nebo..."

Ani větu nedokončila. Zírali na ni jako na šílence. Kostmi jí projel záchvěv zoufalství.

„Takže abychom měli jasno," řekla Lily, „nabízíš nám Rafaelův život výměnou za potkana?!"

Clary se bezmocně ohlédla na Jace. V jeho pohledu četla: *Tohle byl tvůj nápad. Jsi v tom sama.*

„Ano," řekla a obrátila se zpátky k upírům. „Tak zní naše nabídka."

Pozorovali ji a jejich bílé obličeje byly téměř bez výrazu. V jiné situaci by si Clary řekla, že vypadají zmateně.

Cítila, že Jace stojí za ní, slyšela jeho sípavý dech. Přemýšlela, jestli si láme hlavu a snaží se přijít na to, proč dopustil, aby je sem vůbec zatáhla. Přemýšlela, jestli ji začíná nenávidět.

„Myslíš tohohle potkana?"

Clary zamrkala. K okraji davu se prodral další upír, hubený černovlasý chlapec s dredy. Držel něco v rukou, něco hnědého, co sebou trochu kroutilo. „Simone?" zašeptala.

Potkan zapištěl a začal sebou zuřivě mrskat v upírových dlaních. Chlapec vrhl na zajatého hlodavce znechucený pohled. „No paráda, myslel jsem si, že je to Zeke. Říkal jsem si, proč je tak protivnej." Zavrtěl hlavou, takže se mu rozhoupaly dredy. „Člověče, ať si ho klidně nechá. Už mě pětkrát kousl."

Clary zamířila k Simonovi, už ho zoufale chtěla vzít do rukou, Lily jí však zastoupila cestu dřív, než stačila ujít dva kroky. „Počkej," řekla upírka. „Jak máme vědět, že si jenom nevezmete toho potkana a pak Rafaela stejně nezabijete?"

„Dáme vám svoje slovo," řekla Clary rychle. Pak ztuhla, protože čekala, že se jí budou smát.

Nesmál se nikdo. Rafael tiše španělsky zaklel. Lily zvědavě pohlédla na Jace.

„Clary," řekl. Zaslechla v jeho hlase tón vzteklého zoufalství. „Je to opravdu —"

„Žádná přísaha, žádný obchod," vyhrkla Lily hned, jak si všimla jeho nejistoty. „Elliotte, drž toho potkana."

Chlapec s dredy pevněji sevřel Simona, který se mu ihned divoce zakousl do ruky „Au," vyjekl Elliott mrzutě. „To bolelo."

Clary využila příležitosti a šeptem promluvila k Jaceovi. „Tak prostě přísahej! Co ti to udělá?"

„Jenže pro nás neznamená přísaha to, co pro civily," obořil se na ni rozzlobeně. „Mě bude každá přísaha vázat až do smrti."

„Jo, jasně. A co by se stalo, kdybys ji porušil?"

„Jde o to, že já bych ji prostě nikdy neporušil..."

„Lily má pravdu," řekl Jacob. „Musíš přísahat. Slib, že neublížíš Rafaelovi, pokud vám vrátíme toho potkana."

„Slibuju, že neublížíme Rafaelovi," řekla okamžitě Clary. ‚Ať se děje cokoli."

Lily se na ni shovívavě usmála. „O tebe nám ale nejde." Šlehla pohledem směrem k Jaceovi, který svíral Rafaela tak křečovitě, až mu zbělely klouby na rukou. Na zádech košile se mu pod lopatkami objevila tmavá skvrna potu.

„Tak dobře, odpřísáhnu to," souhlasil.

„Odříkej přísahu," řekla Lily pohotově. „Přísahej na Anděla. Se vším všudy."

Jace zavrtěl hlavou. „Nejdřív přísahejte vy."

Jeho slova padla do ticha jako kameny na vodní hladinu a z davu se zvedly vlny šepotu. Jacob se tvářil ustaraně, Lily rozzuřeně. „Na to zapomeň, lovce stínů."

„Máme vašeho vůdce." Špička Jaceova nože se zaryla Rafaelovi hlouběji do hrdla. „A co máte vy? Potkana."

Simon polapený v Elliottových dlaních vztekle zapištěl. Clary zoufale toužila ho popadnout, ale ovládla se. „Jaci..."

Lily se podívala na Rafaela. „Pane?"

Rafael měl skloněnou hlavu a přes tmavé kudrny mu nebylo vidět do tváře. Límeček košile mu potřísnila krev a stékala mu po odhalené hnědé kůži. „Je to asi dost důležitý potkan," řekl, „když jste pro něj přišli až sem. Myslím, že budeš muset přísahat jako první, lovce stínů."

Jace ho stiskl ještě pevněji. Clary si všimla, jak se mu pod kůží napjaly svaly, zbělely mu konečky prstů a koutky úst se mu křečovitě stáhly potlačovaným hněvem. „Ten potkan je obyčejný člověk," řekl ostře. „Když ho zabijete, porušíte tím Zákon."

„Je na našem území. Víš dobře, že narušitele Úmluva nechrání..."

„Vždyť jste ho sem přinesli," vložila se do hovoru Clary. „Nepřišel sem sám."

„To jsou detaily," řekl Rafael a v úsměvu vycenil zuby, navzdory noži, který měl na krku. „A kromě toho, copak si myslíte,

že nevíme, co se povídá? Že nevíme, jaké zvěsti se teď rychlostí blesku šíří podsvětem? Valentýn se vrátil. Už brzy nebudou žádné Dohody ani Úmluva existovat."

Jace prudce zvedl hlavu. „Kde jsi to slyšel?"

Rafael se pohrdavě zašklebil. „V podsvětě to vědí všichni. Před týdnem zaplatil jednomu čaroději, aby mu vypěstoval hordu zkázonošů. Přivedl si s sebou zavržené, aby našli Pohár smrti. A až ho dostane, nebude už mezi námi žádný falešný mír, jenom válka. Žádný Zákon mi nebude bránit, abych ti klidně na ulici vyrval srdce z těla, lovce stínů —"

To už bylo na Clary moc. Vrhla se po Simonovi, ramenem odstrčili Lily stranou a vytrhla potkana Elliottovi z rukou. Simon se jí škrábal po paži nahoru a jeho drápky se zuřivě zachytávaly jejího rukávu.

„Je to dobrý," zašeptala, „už je to dobrý." Věděla však, že to není pravda. Dala se na ústup a cítila, jak ji nějaké ruce chytají za bundu a drží ji. Snažila se vymanit, ale její snahy vytrhnout se těm rukám — Lilyiným štíhlým, kostnatým rukám s černými nehty - byly spoutány strachem o to, že jí z ramene spadne Simon, který se zoufale držel její bundy zuby i drápky. „Pusť mě!" zaječela a kopla upírku. Její těžká bota mířila přesně a tvrdě, takže Lily vykřikla bolestí a vzteky. Vymrštila ruku dopředu a praštila Clary do obličeje tak silně, až se jí hlava zvrátila dozadu.

Clary se zapotácela a skoro upadla. Slyšela, jak Jace křičí její jméno. Když se otočila, viděla, že pustil Rafaela a běží k ní. Clary se mu snažila jít naproti, ale Jacob ji chytil za ramena a zaryl jí prsty do kůže.

Clary vyjekla, její hlas však zanikl v hlasitějším křiku, když Jace vytáhl z bundy jednu ze skleněných lahviček a vychrstnul její obsah směrem k ní. Cítila na tváři něco mokrého a studeného a slyšela, jak Jacob ječí, když se voda dotkla jeho kůže. Z prstů mu stoupal dým; pustil Clary a vydal vysoké zvířecí zavytí. Lily se k němu vrhla a vykřikla jeho jméno. V té vřavě Clary ucítila, jak ji někdo chytil za zápěstí. Pokusila se mu vytrhnout.

„Přestaň vyvádět, to jsem já," zašeptal jí do ucha Jace.

„Uf!" Na chvíli se uvolnila a poté zase ztuhla, když uviděla, že se za Jacem vynořila povědomá postava. Vykřikla a Jace se v přikrčení otočil, zrovna když po něm Rafael s vyceněnými zuby skočil, hbitě jako kočka. Jeho tesáky se zachytily o Jaceovu košili

na rameni, a jak se Jace zapotácel, roztrhly látku po celé délce. Rafael se držel jako klíště a jeho zuby chňapaly Jaceovi po krku. Clary se horečně hrabala v batohu a hledala dýku, kterou jí Jace dal...

Něco malého a hnědého přeběhlo po podlaze mezi Claryinýma nohama a vrhlo se to na Rafaela.

Upír zaječel. Na předloktí mu visel Simon, který se svými ostrými potkaními zuby zahryznul hluboko do upírova masa. Rafael pustil Jace a zavrávoral dozadu. Z paže mu kanula krev a z úst se mu řinul proud španělských nadávek.

Jace ho vyjeveně pozoroval s otevřenou pusou. „No to mě —"

Když Rafael znovu nabyl rovnováhu, odtrhl si potkana od ruky a odhodil ho na mramorovou podlahu. Simon vypískl bolestí a vystřelil ke Clary. Sklonila se, popadla ho do rukou a přitiskla si jej k hrudi tak silně, jak to jen šlo, aniž by mu ublížila. Cítila, jak jí v dlaních buší jeho malé srdíčko. „Simone," zašeptala. „Simone..."

„Na to teď není čas. Pořádně ho drž." Jace ji chytil za pravou paži a sevřel ji tak pevně, až to zabolelo. V druhé ruce třímal zářící andělské ostří. „Pojď."

Postrkoval ji směrem ke kraji davu. Upíři uskakovali, když přes ně přejel paprsek světla z andělského ostří, a prskali jako kočky opařené vodou.

„Přestaňte tu jenom tak postávat!" Byl to Rafael. Z ruky mu tekla krev a jeho roztažené rty odhalovaly vyceněné tesáky. Vrhl vzteklý pohled na početný houf upírů, kteří se tu zmateně hemžili. „Zadržte narušitele," zařval. „Oba je zabijte, a toho potkana taky!"

Upíři vyrazili k Jaceovi a Clary. Někteří z nich šli, jiní klouzali, další se snášeli z balkónů a mávali křídly jako černí netopýři. Jace přidal do kroku, když se jim podařilo vymanit se z davu, a zamířil k protější stěně. Clary ho trochu neochotně následovala a napůl se k němu otočila, aby se na něj mohla podívat. „Neměli bychom stát zády k něčemu?"

„Co? Proč?"

„Nevím. Ve filmech se to v takovýchhle... situacích dělá."

Cítila, jak se Jace třese. Byl vyděšený? Ne, smál se. „Ty," řekl udýchaně. „Ty jsi ta nej—"

„Nej co?" zeptala se rozhořčeně. Pořád ještě ustupovali a opatrně našlapovali, aby nezakopli o rozbitý nábytek a kusy mramoru, které a válely na podlaze. Jace držel andělské ostří

vysoko nad jejich hlavími. Viděla, jak upíři obcházejí vně kruhu světla. Přemýšlela, jak dlouho je asi udrží v bezpečné vzdálenosti.

„Ale nic," řekl. „Tohle ještě není *ta* situace. Schovám si to slovo, až to s námi bude vypadat opravdu zle."

„Opravdu zle? Tohle ještě nevypadá dost zle? A co bys tak chtěl, jadernou —"

Vykřikla, když se Lily navzdory světlu vrhla s vyceněnými tesáky i výhružným vrčením na Jace. Jace si sáhl za opasek pro druhé ostří a vrhl je vzduchem. Lily zaječela a stáhla se. Přes paži se jí táhla dlouhá syčící rána. Jak se zapotácela, zpoza ní k nim vyrazili ostatní upíři. Je jich tolik, pomyslela si Clary, tolik...

Sáhla si za pásek a prsty se jí sevřely kolem rukojeti dýky. Připadala jí na dotek chladná a zcela cizí. Nevěděla, jak zacházet se zbraní. Nikdy nikoho neuhodila, natož aby ho bodla nožem. Dokonce ani nebyla na hodině tělocviku toho dne, kdy se učili, jak zahnat zloděje a násilníky pomocí běžných předmětů, jako jsou klíče od auta nebo tužky. Vytáhla dýku a třesoucí se rukou ji zvedla nad hlavu...

S řinčením rozbitého skla se rozletěla okna. Clary se slyšela vykřiknout a viděla, jak se upíři, kteří teď už byli od ní a Jace vzdáleni jen na délku paže, překvapeně otočili a po tvářích se jim rozlil výraz překvapení smíšeného s hrůzou. Roztříštěnými okny skákaly dovnitř desítky hladkých, nízkých čtyřnohých siluet, jejichž srst se leskla měsíčním svitem a drobnými střípky. V očích jim plál modrý v oheň a z hrdel jim vycházelo hluboké vrčení, které se skládalo v ohlušující hukot vodopádu.

Vlci.

„Tak *tohle* je ta situace," řekl Jace.

15

V BEZPEČNÉ VÝŠCE

Vlci se s vrčením plížili blízko u země. Ohromeně se tvářící upíři začali ustupovat, jen Rafael zůstal na svém místě. Pořád si ještě držel zraněnou paži a košili měl potřísněnou krví a špínou. *„Los Niños de la Luna,"* procedil mezi zuby. Dokonce i Clary, která španělsky neuměla skoro vůbec, věděla, co to znamená. Děti luny, vlkodlaci. „Myslela jsem, že se upíři a vlkodlaci nesnáší," zašeptala Jaceovi.

„Taky že ano. Nikdy si navzájem nelezou do svých doupat. Nikdy. Zakazuje to Úmluva." Jeho hlas zněl téměř pobouřeně. „Muselo se něco stát. Tohle je zlé, moc zlé."

„Copak to může být ještě horší než předtím?"

„Může," odpověděl, „protože teď jsme uprostřed války."

„JAK SE OPOVAŽUJETE VSTOUPIT NA NAŠE ÚZEMÍ?" zařval Rafael. Jeho tvář byla rudá, zalitá krví.

Největší z vlků, šedě žíhaný netvor se žraločími zuby, pobaveně zafuněl jako pes. V běhu se mezi dvěma skoky najednou přeměnil, jako když se vzedme a poté zlomí vlna. Teď z něj byl vysoký, svalnatý muž s dlouhými vlasy, které mu vlály kolem obličeje v šedých zacuchaných pramenech. Na sobě měl džíny a tlustou koženou bundu a v jeho štíhlé, ošlehané tváři bylo stále ještě něco vlčího. „Nepřišli jsme prolévat krev," řekl. „Chceme jen tu dívku."

Rafaelovi se podařilo zatvářit se zároveň rozzuřeně a ohromeně. „Koho?"

„Tu lidskou dívku." Vlkodlak zvedl nataženou paži a ukázal na Clary.

Byla příliš v šoku, než aby se dokázala pohnout. Simon, který se jí kroutil v dlaních, ztuhl. Za jejími zády Jace zamumlal něco, co znělo velice bezbožně. „Neřekla jsi mi, že se znáš s vlkodlaky." V jeho bezvýrazném hlase zaslechla váhavý podtón - byl stejně překvapený jako ona.

„Neznám," řekla.

„Tohle je zlé."

„To už jsi říkal."

„Přišlo mi, že to stojí za zopakování."

„Ne, nestojí." Clary ustoupila blíž k němu. *„Jací.* Oni se na mě všichni dívají."

Všechny tváře byly obráceny k ní a ve většině z nich se odrážel udiv. Rafael měl přimhouřené oči. Pomalu se otočil zpět k vlkodlakovi. „Tu nedostanete," řekl. „Vstoupila na naše území, takže je naše.

Vlkodlak se zasmál. „Jsem moc rád, že to říkáš," prohodil a vyrazil kupředu. Uprostřed skoku se jeho tělo zavlnilo a on byl opět vlkem se zježenou srstí a vyceněnými zuby, připravenými se zakousnout. Přistál Rafaelovi na prsou a oba dva spadli na zem ve zmítajícím se, vrčícím chumlu. Upíři na to odpověděli vzteklými skřeky a zaútočili na vlkodlaky, kteří se s nimi střetli ve středu tanečního sálu.

Nic podobného Clary v životě neslyšela. Kdyby existoval k Boschovým obrazům pekla soundtrack, zněl by asi takhle.

Jace si hvízdnul. „Rafael má dnes v noci opravdu smůlu."

„No a co?" Clary neměla pro upíra ani kapku soucitu. „Co teď budeme dělat my?"

Rychle se rozhlédl. Vířící masa těl je uvěznila v rohu, a i když jim teď nikdo nevěnoval pozornost, nemohlo to trvat věčně. Než mohla Clary tuto domněnku vyslovit, Simon sebou prudce škubl, vysmekl se z jejího sevření a skočil na zem. „Simone!" vykřikla, když se rozběhl do rohu k plesnivé hromadě rozpadlých sametových závěsů. „Simone, stůj!"

Jaceovo obočí se zvedlo do dvou nechápavých oblouků. „Co to —" Chytil ji za ruku a strhl ji zpátky. „Clary, nehoň tu krysu. Dělá jenom to, co dělají všechny krysy - utíká."

Vrhla na něj zuřivý pohled. „Není to krysa, je to Simon. A kousl Rafaela, aby tě zachránil, ty nevděčnej kreténe." Vytrhla se mu a rozběhla se za Simonem, který se choulil v záhybech závěsů, vzrušeně pištěl a škrábal drápky. Když si Clary konečně uvědomila, co se jí snaží naznačit, jedním pohybem odhodila závěsy stranou. Byly pokryté vrstvou plísně, ale za nimi se skrývaly...

„Dveře," vydechla. „Ty jsi ale geniální potkan."

Simon skromně vypísknul, když ho vzala do rukou. Jace stál hned za ní. „Tak dveře, hm? Jdou otevřít?"

Hmátla po klice a sklíčeně se k němu otočila. „Jsou zamčené. Nebo zaseknuté."

Jace vrazil do dveří ramenem. Vůbec se nehnuly. Zaklel. „Moje rameno bude mít trvalé následky. Očekávám, že mě pak budeš ošetřovat."

„Hlavně vyraz ty dveře, jo?"

Podíval se skrze ni doširoka rozevřenýma očima. „Clary..."

Otočila se. Z vřavy se oddělil obrovský vlk a rozběhl se směrem k ní, uši přitisknuté k úzké hlavě. Byl veliký, šedohnědě žíhaný a z tlamy mu visel dlouhý červený jazyk. Clary vykřikla. Jace znovu vrazil do dveří a nepřestával nadávat. Sáhla si k pasu, vytáhla dýku a hodila jí.

Nikdy předtím žádnou zbraní nevrhala a ani si nemyslela, že to jednou udělá. Se zbraněmi přišla předtím do kontaktu jedině tehdy, když je kreslila, takže snad nikdo nebyl překvapenější než ona, když dýka nejisté, avšak přesně proletěla vzduchem a zabodla se vlkodlakovi do boku.

Zavyl a zpomalil, už se k nim však hnali tři jeho druhové. Jeden se zastavil u zraněného, další dva ale mířili ke dveřím. Clary znovu vykřikla a Jace potřetí vrazil do dveří, které konečně povolily s ostrým zaúpěním rezavých pantů a štípajícího se dřeva. „Třikrát a dost," řekl udýchaně Jace a držel si rameno. Vrhl se do temné místnosti za rozbitými dveřmi, otočil se a netrpělivě k ní napřáhl ruku. „Honem, Clary."

Vydechla a vyrazila za ním. Zabouchla za sebou dveře právě ve chvíli, kdy do nich těžce narazila dvě těla. Marně se snažila nahmatat petlici, která upadla, když Jace dveře vyrazil.

„Skrč se," řekl jí, a když ho poslechla, mihla se jí nad hlavou stéla a nakreslila na plesnivé dřevěné dveře několik tmavých čar. Clary natáhla krk, aby viděla, jakou runu Jace použil. Křivka ve tvaru srpu, tři rovnoběžné čáry, hvězda s paprsky: *zadržet pronásledovatele.*

„Ztratila jsem tvou dýku," přiznala se. „Promiň."

„To se stane." Strčil si stélu do kapsy. Slyšela tupé nárazy, jak se vlci znovu a znovu vrhali proti dveřím, ty však nepovolily. „Runa je zdrží, ale ne na dlouho. Měli bychom si pospíšit."

Podívala se nahoru. Stáli v zatuchlé chodbě u paty úzkého schodiště vedoucího do tmy. Schody byly dřevěné a zábradlí pokrýval povlak prachu. Simon vystrčil nos z její kapsy u bundy a jeho černá korálková očka se zablýskla ve slabém světle. „Tak fajn," kývla na Jace. „Jdi první."

Jace vypadal, že se chce usmát, byl ale příliš unavený. „Ty víš, jak rád chodím první. Ale opatrně," dodal. „Nevím, jestli nás to schodiště udrží."

Ani Clary si tím nebyla jistá. Schody skřípaly a vrzaly při každém jejich kroku, jako když si nějaká stará paní stěžuje na to, co ji všechno bolí. Clary se chytila zábradlí, aby získala rovnováhu, a v ruce jí zůstal kousek dřeva. Vyjekla a Jace ze sebe vypravil unavené uchechtnutí. Vzal ji za ruku. „Opatrně, chyť se mě."

Simon vydal zvuk, který se na potkana až příliš podobal odfrknutí. Jace vypadal, že nic neslyšel. Klopýtali nahoru po schodech tak rychle, jak se odvážili. Schodiště tvořilo uvnitř budovy vysokou spirálu. Minuli několik odpočívadel, nikde však neviděli žádné dveře. Když dorazili do čtvrtého, naprosto stejného ohybu, otřásl schodištěm tlumený náraz a zespodu se k nim zvedl oblak prachu.

„Už vyrazili dveře," řekl Jace pochmurně. „Sakra, myslel jsem si, že vydrží víc."

„Takže teď musíme běžet?" chtěla vědět Clary.

„Běžíme," řekl. S dusotem se rozběhli nahoru po schodišti, které pod jejich váhou kvílelo a vrzalo. Praskání hřebíků znělo jako střelba. Byli teď na pátém odpočívadle a Clary slyšela z hloubky pod sebou měkký dusot vlčích tlap, i když možná to byla jen její bujná fantazie. Věděla, že ve skutečnosti necítí za krkem horký dech, ale neustále se blížící a sílící vrčení a vytí bylo zcela reálné a velice děsivé.

Před nimi se vynořilo šesté odpočívadlo a oni po něm skoro skočili. Clary těžce oddechovala, její plíce se se sípáním napínaly, avšak dokázala slabě zajásat, když konečně uviděla dveře. Byly to těžké ocelové dveře s nýty, které držela otevřené cihla. Clary ani neměla čas zapřemýšlet proč, když je Jace kopnutím otevřel, prostrčil ji ven a pak za sebou zabouchl. Uslyšela rozhodné cvaknutí západky v zámku. *Díkybohu,* pomyslela si.

Pak se otočila.

Nad hlavou se jí klenula noční obloha posetá hvězdami jako rozházenými diamanty. Nebyla černá, ale tmavě modrá, protože už se blížilo svítání. Stáli na prázdné břidlicové střeše, z níž tu a tam vyrůstaly cihlové komíny. Na jedné straně stál na vyvýšené plošině starý, zčernalý vodojem, na druhé ležela neforemná

hromada haraburdí zakrytá plachtou. „Tudy nejspíš chodí dovnitř a ven," řekl Jace a ohlédl se ke dveřím. Clary ho teď v bledém světle dobře viděla, takže si všimla vrásek napětí, které mu vybíhaly od očí jako mělké zářezy. Jeho šaty se černaly krví, z velké části Rafaelovou. „Tudy nejspíš vylétají. Ne, že by nám to k něčemu bylo."

„Mohlo by tu být požární schodiště," napadlo Clary. Opatrně se spolu vydali k okraji střechy. Clary nikdy neměla ráda výšky, a když teď pohlédla na ulici z výšky deseti pater, zvedl se jí žaludek. Stejný pocit v ní vyvolávalo požární schodiště tvořené pokroucenou a zcela nepoužitelnou masou kovu, která po straně přiléhala ke kamenné fasádě hotelu. „A nebo taky ne," dodala. Podívala se zpět ke dveřím, jimiž přišli. Byly zasazeny v jakési budce uprostřed střechy. Otřásaly se a klika se divoce zmítala. Vypadalo to, že vydrží už jen pár minut, možná ani to ne.

Jace si hřbety rukou zakryl oči. Seshora se snášel těžký vzduch, který Clary šimral vzadu na krku. Viděla, jak se Jaceovi do límce košile vpíjí pot. Zcela zbytečně zatoužila, aby začalo pršet. Déšť by ni bublinu horka propíchl jako puchýř.

Jace si pro sebe mumlal. „Mysli, Waylande, mysli..."

V Claryině hlavě se začala formovat nějaká myšlenka. Za zavřenými víčky jí poskakovaly runy. Dva trojúhelníky s vrcholy směřujícími dolů, spojené jedinou čarou — byla to runa podobná páru křídel...

„To je ono," vydechl Jace a spustil ruce. Clary překvapeně přemýšlela, jestli jí náhodou nečte myšlenky. Vypadal jako v horečce a jeho zlatavé oči jasně svítily. „Nechápu, proč mě to nenapadlo dřív." Vyrazil ke vzdálenějšímu okraji střechy s hromadou haraburdí, pak se zastavil a ohlédl se na ni. Pořád stála zmateně na místě a myslí jí proplouvaly třpytivé tvary. „Tak pojď, Clary."

Vydala se za ním a násilím zahnala myšlenky na runy. Jace už došel k plachtě a zatáhl za ni. Plachta spadla a namísto haraburdí odhalila lesklý chrom, jemnou kůži a nablýskaný lak. „Motorky?!"

Jace sáhl po nejbližší z nich, obrovském tmavě červeném Harleyi se zlatými plameny na nádrži a blatnících. Přehodil nohu přes sedlo a ohlédl se na ni. „Nasedej."

Clary na něj zírala. „To myslíš vážně? Víš vůbec, jak se tyhle věci řídí? A máš klíčky?"

„Nepotřebuju klíčky," vysvětlil jí s nevyčerpatelnou trpělivostí. „Pohání je ďábelské síly. Tak nasedneš, nebo chceš jet sama?"

Clary si otupěle sedla za něj. Kdesi vzadu v její hlavě nějaký slabounký hlásek vykřikoval, že je to velice špatný nápad.

„Tak dobře," řekl Jace. „A teď se mě pořádně chyť kolem pasu." Poslechla. Když se naklonil dopředu a vložil špičku stély do zapalování, ucítila, jak se mu stáhly pevné svaly na břiše. Ke svému překvapení zjistila, že se pod ní motorka probrala k životu. Simon v její kapse hlasitě zapištěl.

„Všechno je v pořádku," řekla tím nejkonejšivějším hlasem, jakého byla schopná. „Jaci!" snažila se překřičet burácení motoru. „*Co* to děláš?"

Zakřičel na ni odpověď, z níž zaslechla slova: „Hraju si se sytičem!"

Clary nechápavě zamrkala. „No tak to zrychli! Ty dveře —"

Nato povolily panty a dveře hlučně rozletěly. Otvorem se vyhrnuli vlci a hnali se přes střechu k nim. Nad nimi letěli upíři, kteří syčeli a vřískali a plnili vzduch výhružnými skřeky.

Ucítila, jak Jace trhnul rukou. Stroj vyrazil kupředu a Clary měla pocit, že jí žaludek s plesknutím narazil do páteře. Křečovitě se držela Jaceova opasku, zatímco motorka s nimi mířila k okraji střechy a zanechávala na jejím povrchu stopy pneumatik. Rozrazili smečku vlků, kteří se zuřivě rozštěkali, když uskakovali stranou. Slyšela, že Jace něco křičí, avšak skřípění kol, vítr a řev motoru mu braly slova od úst. Okraj střechy se šílenou rychlostí přibližoval a Clary měla sto chutí zavřít oči, avšak cosi ji donutilo je nechat doširoka rozevřené, zatímco se motorka přehoupla přes okraj a jako kámen padala k zemi, která se nacházela deset pater pod nimi.

Jestliže Clary křičela, vůbec si to pak nepamatovala. Podobalo se to prvnímu klesání na horské dráze, když koleje zamíří prudce dolů a člověk se řítí prostorem, ruce mu neužitečně vlají ve vzduchu a žaludek se mu tlačí vzhůru krkem. Když jejich pád s trhnutím a zaprskáním motoru ustal, skoro ji to ani nepřekvapilo. Už nepadali dolů, ale stoupali k obloze poseté drahokamy.

Clary se ohlédla a spatřila, že na střeše hotelu stojí skupinka upírů obklíčená vlky. Podívala se jinam. I kdyby ten hotel už neviděla do konce života, pořád to bude moc brzy.

Jace hlasitě hulákal radostí a úlevou. Clary se naklonila dopředu, ruce stále ještě ovinuté kolem jeho pasu. „Máma mi vždycky říkala, že jestli sednu s nějakým klukem na motorku, zabije mě," překřičela burácení větru, který jí svištěl kolem uší, a ohlušující řev motoru.

Neslyšela jeho smích, jen cítila, jak se jeho tělo otřásá. „Kdyby mě znala, změnila by názor," zakřičel na ni sebejistě. „Já totiž řídím skvěle."

Clary si na něco vzpomněla, poněkud se zpožděním. „Myslela jsem, že jste říkali, že jenom *některý* upíří motorky umí létat?"

Jace s nimi obratně proletěl kolem semaforu, na kterém právě blikla z červené zelená. Pod sebou Clary slyšela troubení klaksonů, houkání sirén sanitek a odfukování autobusů na cestě k zastávkám, ale neodvažovala se pohlédnout dolů. „To je pravda, umí to jenom některé!"

„A jak jsi věděl, že tahle to umí?"

„Nevěděl!" zavýskl vesele a udělal něco, co motorku vymrštilo po téměř svislé dráze k nebi. Clary zaječela a znovu se ho chytla za pásek.

„Měla by ses podívat dolů!" zakřičel Jace. „Je to nádhera!"

Silná zvědavost v ní překonala hrůzu i závrať. Těžce polkla a otevřela oči.

Byli výš, než si myslela, na chvíli pod sebou viděla jen závratně ubíhající rozmazanou krajinu stínů a světel. Letěli na východ, pryč od parku a směrem k dálnici, která se vinula podél pobřeží.

Clary měla úplně znecitlivělé ruce a něco ji těžce tlačilo na hrudi. Věděla, že je to úžasný pohled. Pod ní se zvedal les stříbrných a skleněných věží a matný šedý třpyt East River odděloval Manhattan od ostatních částí města jako jizva. Studený vítr jí čechral vlasy a hladil ji po kůži, což byl po tolika dnech ulepeného horka slastný pocit. Přece jen ale ještě nikdy neletěla, dokonce ani letadlem, a rozlehlý prázdný prostor, který je dělil od země, ji děsil. Musela téměř zavřít oči, když vyrazili přes úžinu. Nad Queensboroským mostem Jace otočil motorku k jihu, směrem ke špičce ostrova. Obloha už začínala blednout, takže

Clary v dálce viděla třpytící se oblouk Brooklynského mostu a za ním malou tečku na obzoru - sochu Svobody.

„Jsi v pořádku?" zakřičel Jace.

Clary neodpověděla, jen ho pevněji sevřela. Naklonil motorku, takže s nimi zamířila k mostu, a Clary pozorovala hvězdy prosvítající přes závěsná lana. Přes most zrovna jelo ranní metro linky Q s nákladem ospalých obyvatel předměstí. Vzpomínala, kolikrát tímhle vlakem jela. Zmocnila se jí závrať, takže pevně zavřela oči a zalapala po dechu.

„Clary?" vykřikl Jace. „Clary, jsi v pořádku?"

Zavrtěla hlavou. Měla stále zavřené oči, takže byla ve tmě a burácejícím větru sama, jen s bušením svého srdce. Na hrudi ji něco zaškrábalo. Nevěnovala tomu pozornost, dokud se škrábání nezopakovalo, tentokrát naléhavěji. Když pootevřela jedno oko, zjistila, že je to Simon, který vystrkoval hlavu z kapsy a usilovně ji drápky tahal za bundu. „To je v pořádku, Simone," řekla s námahou a přitom se snažila nedívat se dolů. „To byl jenom most..."

Znovu zaškrábal a naléhavě ukázal tlapkou k brooklynskému břehu, který se táhl vlevo od nich. I když měla závrať a bylo jí zle, podívala se tím směrem a nad horizontem tvořeným sklady a továrnami spatřila sotva viditelnou zlatavou záři úsvitu, podobnou okraji lesklé pozlacené mince. „Jo, moc hezký," řekla Clary a znovu zavřela oči. „Východ slunce."

Jace celý ztuhl, jako by ho střelila do zad. „Východ slunce?" vyjekl a prudce strhl motorku doprava. Clary vytřeštila oči, když se začali rychle spouštět k vodní hladině, která se modře třpytila nadcházejícím svítáním.

Clary se k Jaceovi naklonila tak blízko, jak jen to šlo, aby nerozmáčkla Simona. „Co máš proti východu slunce?"

„Vždyť jsem ti to říkal! Motorky pohánějí ďábelské síly!" Letěli teď skoro na úrovni řeky a jen klouzali po hladině, takže od kol odlétaly kapky. Clary stříkla do tváře chladná voda. „Jakmile vyjde slunce..."

Motor začal prskat. Jace od plic zaklel a praštil pěstí do páčky plynu. Motorka ještě jednou vyrazila vzhůru a pak zakašlala a poskočila jako splašený kůň. Jace pořád ještě nadával, když se slunce vyhouplo nad polorozpadlá přístavní mola v Brooklynu a ozářilo svět svým zničujícím jasem. Jak uháněli směrem ke

břehu, Clary viděla na dně pod sebou každý kamínek. Najednou se pod nimi objevila dálnice a na ní hustý proud ranní dopravy. Přeletěli ji jen tak tak, kola motorky už lehce zavadila o střechu projíždějícího kamiónu. Za dálnicí se otevřelo parkoviště obrovského supermarketu, poházené odpadky. „Drž se mě!" zakřičel Jace, když pod nimi začala motorka prskat a poskakovat. „Drž se mě, Clary, nepouštěj -"

Motorka se naklonila k zemi a přední kolo dosedlo na asfalt. Stroj se zběsilým škubáním vyrazil kupředu a přešel do rychlého, dlouhého smyku, v němž trhavě skákal po nerovné zemi, takže Claryina hlava létala zepředu dozadu, až měla Clary pocit, že si snad zlomí vaz. Ve vzduchu se vznášel pach spálené gumy. Motorka začala ve smyku zpomalovat a pomalu zastavovat - pak ale narazila do betonového zátarasu s takovou silou, že to Clary vymrštilo do vzduchu a vytrhlo jí to z ruky Jaceův opasek. Měla právě dost času na to, aby se stihla schoulit do klubíčka, zakryla si hlavu pažemi a jen se modlila, aby nerozplácla Simona, až dopadnou na zem.

Dopadla tvrdě a jednou rukou jí projela ostrá, nesnesitelná bolest. Něco jí vystříklo do obličeje a ona se s kašláním překulila na záda. Sáhla si do kapsy. Byla prázdná. Pokoušela se vyslovit Simonovo jméno, ale náraz jí vyrazil dech. Sípavě nasála vzduch do plic. Měla vlhký obličej a do límce bundy se jí vpíjelo něco mokrého.

To je krev? Omámeně otevřela oči. Zdálo se jí, že musí mít místo obličeje jednu velkou odřeninu a paže ji bolely a pálily, jako by je pokrývalo jen živé maso. Obrátila se na bok a zjistila, že polovinou těla leží v kaluži špinavé vody. Opravdu vyšlo slunce - viděla, jak se zbytky motorky v kontaktu se slunečními paprsky rozpadají v hromádku neidentifikovatelného popela.

A viděla také Jace, který se právě s námahou zvedal ze země. Rozběhl se k ní, ale v zápětí zpomalil. Měl utržený rukáv košile a přes levou ruku se mu táhl dlouhý krvavý šrám. Jeho obličej pod hřívou tmavě zlatých vlasů slepených potem, prachem a krví byl bílý jako křída. Přemýšlela, proč se tak tváří. Že by někde na druhé straně parkoviště ležela v kaluži krve její utržená noha?

Začala pomalu vstávat, když tu ucítila na rameni něčí ruku. „Clary?"

„Simone!"

Klečel vedle ní a mžoural, jako by tomu ani on sám nemohl uvěřit. Měl zmačkané, špinavé šaty a někde ztratil brýle, ale jinak se zdál být v pořádku. Bez brýlí vypadal mladší, působil bezbranně a trochu omámeně. Zvedl ruku k její tváři, ale když se jí dotkl, ucukla. „Au!"

„Není ti nic? Vypadáš skvěle," řekl pohnutým hlasem. „Nic hezčího jsem nikdy neviděl..."

„To proto, že nemáš brýle," řekla slabě, pokud ale očekávala nějakou chytrolínskou odpověď, nedostala ji. Místo toho ji Simon oběma rukama objal a pevně ji k sobě přitiskl. Jeho šaty páchly krví, potem a špínou, srdce mu bilo jako o závod a tlačil jí na odřeniny, byla to však obrovská úleva, nechat se jím objímat a vědět, opravdu vědět, že je v pořádku.

„Clary," vypravil ze sebe. „Já myslel..., myslel jsem si..."

„Že se pro tebe nevrátím? To bych přece neudělala," řekla. „To bych ti neudělala."

Také ho objala. Všechno na něm bylo známé, od sepraného trička po ostře vystupující klíční kost, která ji tlačila pod bradou. Pořád dokola opakoval její jméno a ona ho konejšivě hladila po zádech. Když na chvíli zvedla hlavu, uviděla, že se Jace odvrací, jako by ho oslňovaly paprsky vycházejícího slunce.

16

PADAJÍCÍ ANDĚLÉ

Hodge zuřil. Když se Clary i oba chlapci dobelhali do Institutu, špinaví a zakrvácení, stál ve vstupní hale a Isabela s Alekem vykukovali za jeho zády. Okamžitě spustil přednášku, za jakou by se nemusela stydět ani Claryina matka. Nezapomněl se zmínit, že mu lhali, kam jdou - to měl zřejmě na svědomí Jace —, ani nevynechal tu část o tom, že už Jaceovi nikdy nebude věřit, a dokonce přidal i pár vlastních vylepšení, třeba to o porušení Zákona, vyloučení ze Spolku a zhanobení slavného, starobylého rodu Waylandů. „Svou svéhlavostí jsi ohrozil další osoby. Z tohohle incidentu se jen tak neoklepeš!"

„To nemám v úmyslu," pravil Jace. „Nechci se z ničeho oklepávat. Mám vykloubené rameno."

„Kdybych aspoň věděl, že se poučíte z fyzické bolesti," řekl Hodge vztekle. „Ale vy prostě jen strávíte pár dní na ošetřovně a Alek s Isabelou vás budou obskakovat. A vám se to nejspíš ještě bude líbit!"

Ze dvou třetin měl Hodge pravdu. Jace se Simonem opravdu oba skončili na ošetřovně, když se však Clary, která se mezitím dala trochu do pořádku, přišla za nimi po několika hodinách podívat, obskakovala je jen Isabela. Hodge vyléčil Clary napuchlou odřeninu na paži a dvacetiminutová sprcha ji zbavila většiny asfaltu, který měla zadřený v kůži, pořád se ale ještě cítila pochroumaně a rozbolavěle.

Pochmurně se tvářící Alek sedící na parapetu se zamračil ještě víc, když se za ní zavřely dveře. „Hm. To jsi ty."

Ignorovala ho. „Hodge vzkazuje, že za chvíli přijde a doufá, že si oba zachováte aspoň tu jiskřičku života, která ve vás ještě zůstala, než sem dorazí," řekla Simonovi a Jaceovi. „Nebo něco v tom smyslu."

„Snad mu to nebude dlouho trvat," řekl Jace rozmrzele. Seděl v posteli opřený o dva měkké bílé polštáře a na sobě měl ještě pořád své špinavé šaty.

„Proč? Bolí to?" zajímala se Clary.

„Ne. Mám vysoký práh bolesti. Vlastně to není ani práh, spíš taková prostorná, vkusně vyzdobená vstupní hala. Ale už se

začínám nudit." Podíval se na ni přimhouřenýma očima. „Pamatuješ si, jak jsi mi v tom hotelu slíbila, že jestli přežijeme, oblečeš si uniformu ošetřovatelky a celého mě omyješ houbou?"

„To ses asi přeslechl," odsekla Clary. „Omytí houbou ti přece slíbil Simon."

Jace se mimoděk podíval na Simona, který se na něj zeširoka usmál. „Hned jak budu zase na nohou, fešáku."

„Já věděl, že jsme tě měli nechat v potkaní kůži," řekl Jace.

Clary se zasmála a přešla k Simonovi, který vypadal, že se mezi desítkami polštářů a s hromadou přikrývek na nohou cítí značně nepohodlně.

Posadila se na kraj jeho postele. „Jak ti je?"

„Jako by mě někdo namasíroval struhadlem," odpověděl Simon a zašklebil se bolestí, když si přitáhl kolena k bradě. „Mám zlomenou kost v chodidle. Bylo tak nateklý, že mi Isabela musela odstřihnout botu."

„To jsem ráda, že se o tebe tak dobře stará." Claryin hlas zněl při této větě poněkud jedovatě.

Simon se k ní naklonil a přitom z ní ani na vteřinu nespustil oči. „Chci s tebou mluvit."

Clary trochu neochotně přikývla na znamení souhlasu. „Jdu do svýho pokoje. Přijď za mnou, až tě Hodge dá do pořádku, jo?"

„Jasně." K jejímu překvapení se k ní naklonil ještě blíž a políbil ji na tvář. Byl to lehounký polibek, jen letmé otření rtů, když se ale od něj odtáhla, věděla, že je v obličeji úplně rudá. Při vstávání si pomyslela, že to bude nejspíš tím, jak na ně všichni ostatní zírali.

Na chodbě se omámeně dotkla své tváře. Pusa na tvář nemusela nic znamenat, ale pro Simona to bylo úplně netypické gesto. Že by se snažil něco naznačit Isabele? Muži jsou tak nepochopitelní, pomyslela si Clary. A k tomu ještě Jace, jak si hrál na zraněné princátko. Naštěstí odešla dřív, než si mohl začít stěžovat, že má moc hrubé prostěradlo. „Clary!"

Překvapeně se otočila. Chodbou za ní běžel Alek, aby ji dohnal. Když dorazil až k ní, zastavil se. „Musím s tebou mluvit."

Nevěřícně se na něj podívala. „O čem?"

Zaváhal. Bledá pleť a tmavě modré oči mu dodávaly stejný půvab jako jeho sestře, na rozdíl od Isabely však Alek dělal všechno proto, aby to nebylo vidět. Otrhané svetry a vlasy, které

působily, jako by si je stříhal sám, a navíc potmě, to byl jen začátek. Vypadal, že se ve své vlastní kůži cítí nepohodlně. „Myslím, že bys měla odejít. Jdi domů," řekl.

Věděla sice, že ji nemá rád, ale tohle bylo jako facka. ‚Aleku, když jsem šla naposledy domů, hemžilo se to tam zavrženými. A zkázonoši. Nikdo by nešel domů raději než já, ale..."

„Určitě máš příbuzné, ke kterým můžeš jít, ne?" V jeho hlase zazněl zoufalý tón.

„Nemám. A navíc, Hodge chce, abych tu zůstala," řekla příkře.

„To přece nemůže. Aspoň ne po tom, cos udělala -"

„Co jsem udělala?"

Namáhavě polknul. „Jace kvůli tobě málem umřel."

„Jace kvůli mně — o čem to mluvíš?!"

„Prostě si jenom tak vyrazíš za svým kamarádem - víš vůbec, jakému nebezpečí jsi ho vystavila? Víš vůbec —"

„Ho? To myslíš Jace?" Clary mu skočila do řeči. „Tak abys věděl, celá ta akce byl jeho nápad. To on se zeptal Krasomila, kde je to jejich doupě. To on šel pro zbraně do kostela. Kdybych nešla s ním, šel by tam sám."

„Ty to nechápeš," řekl Alek. „Neznáš ho. Já ho znám. Myslí si, že musí zachránit svět, a klidně by se přitom nechal zabít. Někdy mám pocit, že snad vážně chce umřít, ale to neznamená, že bys ho v tom měla podporovat."

„Já to nechápu," řekla. „Jace je lovec stínů. Tohle vy přece děláte, ne? Zachraňujete lidi, zabíjíte démony, vystavujete se nebezpečí. V čem to teda bylo včera v noci jiný?"

Alek se přestal ovládat. „V tom, že mě nevzal s sebou!" vykřikl. „Za normálních okolností bych tam byl s ním, chránil bych ho, kryl bych mu záda. Ale ty - ty jsi mu jenom na obtíž, jsi *civil."* To slovo vyslovil opovržlivě, jako by to bylo něco sprostého.

„Ne," řekla Clary. „Nejsem. Jsem *nefilim,* stejně jako vy."

Pohrdavě se ušklíbl. „Možná," připustil. „Ale bez výcviku a znalostí jsi dost k ničemu, nemyslíš? Tvoje matka tě vychovala ve světě lidí a tam taky patříš. Ne sem, kde nutíš Jace chovat se jako..., jako by nebyl jedním z nás. Porušuje kvůli tobě přísahu Spolku, porušuje Zákon —"

„Mám pro tebe novinku," obořila se na něj Clary „Já Jace k ničemu nenutím. Dělá jenom to, co chce. To bys už ale měl vědět."

Podíval se na ni jako na nějakého obzvlášť odporného démona, kterého nikdy předtím neviděl. „Vy civilové jste vážně sobci, co? Copak vůbec nechápeš, co pro tebe udělal, jaké na sebe vzal riziko? A to nemluvím jenom o jeho bezpečí. Mohl přijít o všechno. Už ztratil otce a matku. To chceš, aby ztratil i tu rodinu, která mu ještě zůstala?"

Clary se zarazila. Narůstal v ní vztek jako velká černá vlna - vztek na Aleka, protože měl zčásti pravdu, a vztek na všechno a všechny ostatní, na zledovatělou silnici, která si vzala jejího otce, než se narodila, na Simona, protože se málem nechal zabít, na Jace, protože si hraje na mučeníka a je mu jedno, jestli umře, nebo ne. Na Luka, protože předstíral, že mu na ní záleží, a přitom to byla jedna velká lež. A na její matku za to, že není normální, nudná, typická matka, za jakou se vždycky vydávala, ale někdo úplně jiný, nějaká statečná a úžasná hrdinka, kterou Clary vůbec neznala. A která tady teď nebyla, když ji Clary tak zoufale potřebovala.

„Co ty mi tady vykládáš o sobectví?" zasyčela na něj tak jedovatě, že o krok ustoupil. „Ze všeho na celým světě ti stejně záleží jenom na sobě, Aleku Lightwoode. Není divu, žes nikdy nezabil žádnýho démona, ty se totiž moc bojíš."

Alek vypadal jako omráčený. „Kdo ti to řekl?"

„Jace."

Podíval se na ni, jako by ho uhodila. „To neřekl. To by nikdy neřekl."

„Ale řekl." Dobře viděla, jak ho to bolí, a měla z toho radost. Aspoň teď cítil bolest i někdo jiný. „Klidně si tady blábolíš o cti a upřímnosti a o tom, jak obyčejní lidi nic z toho nemají, ale kdybys byl upřímnej sám k sobě, tak by sis přiznal, že celej tenhle výstup vznikl jenom kvůli lomu, že jsi do něj zamilovanej. Nemá to nic společnýho s —"

Alek udělal rychlostí blesku nějaký pohyb. V hlavě se jí ozvala ostrá rána. Přirazil ji zády ke zdi tak silně, že se temenem uhodila o dřevěné obložení. Jeho tvář s obrovskýma očima, které teď byly skoro černé, se nacházela jen několik centimetrů od její. „Neopovažuj se," zašeptal a stiskl rty tak silně, až mu zbělely, „mu to někdy říct, nebo tě zabiju. Přísahám u Anděla, že tě zabiju."

Cítila silnou bolest, jak jí svíral paže. Proti své vůli zalapala po dechu. Zamrkal, jako by se probouzel ze sna, a pustil ji. Jeho

ruce od ní ucukly, jako by ho dotek její kůže spálil. Beze slova se otočil a rychle vyrazil zpět k ošetřovně. Při chůzi se potácel, jako by byl opilý nebo měl závrať.

Clary si třela bolavé paže a dívala se za ním, zděšená z toho, co udělala. *Dobrá práce, Clary. Teď už tě opravdu nenávidí.*

Plánovala sice okamžitě padnout do postele, spánek však navzdory jejímu vyčerpání nepřicházel. Nakonec vytáhla z batohu skicák a na podložce opřené o kolena začala kreslit. Nejdřív to byly jen nedbalé náčrtky — detail chrliče s dlouhými tesáky a vyboulenýma očima na omšelé fasádě upířího hotelu. Prázdná ulice, na niž vrhala žlutý kužel světla jediná lampa, silueta postavy na rozhraní světla a stínu. Nakreslila Rafaela v bílé zakrvácené košili a s jizvou po křížku na krku. Pak nakreslila Jace, jak stojí na okraji střechy a z výšky deseti pater shlíží na ulici. Nebojí se, spíš jako by pro něj ten dlouhý pád představoval výzvu, jako by nebylo žádného prázdného prostoru, který by nemohl vyplnit vírou ve vlastní nepřemožitelnost. Stejně jako ve svém snu ho zobrazila s křídly, která se klenula nad jeho rameny v oblouku připomínajícím sochu anděla v Kostěném Městě.

Nakonec se pokusila nakreslit svou matku. Předtím řekla Jaceovi, že po přečtení run v Šedé knize necítila žádnou změnu, a zčásti to byla pravda. Když se ale teď pokusila představit si matčinu tvář, uvědomila si, že se něco změnilo v jejích vzpomínkách na Jocelyn: Viděla teď matčiny jizvy, ty drobné bílé čárky, které pokrývaly její záda a ramena, jako by na ni padaly sněhové vločky.

Zabolelo ji zjištění, že to, jak celý život svou matku viděla, byla lež. S pálením v očích zastrčila skicák pod polštář.

Ozvalo se tiché, váhavé zaklepání na dveře. Rychle si protřela oči. „Dále."

Byl to Simon. Předtím si nestačila dostatečně všimnout, jak hrozně vypadá. Neosprchoval se, měl potrhané šaty poseté skvrnami a zacuchané vlasy. Ve dveřích se s podivnou formálností zastavil.

Posunula se, aby pro něj udělala místo na posteli. Nebylo nic divného na tom, sedět na posteli se Simonem. Už spoustu let u sebe často přespávali, stavěli si z přikrývek stany a pevnosti,

když byli malí, a dlouho do noci četli komiksy, když trochu vyrostli.

„Našel jsi brýle," všimla si. Jedno sklo bylo prasklé.

„Měl jsem je v kapse. Jsou na tom lip, než bych čekal. Budu muset písemně poděkovat výrobci." Opatrně se usadil vedle ní.

„Už tě Hodge dal do pořádku?"

Přikývl. „Jo. Pořád mám pocit, jako by mě přejel parní válec, ale už nemám nic zlomenýho." Otočil k ní hlavu. Zpoza rozbitých brýlí se na ni dívaly oči, které si pamatovala, vážné tmavé oči lemované řasami, jaké kluky ani v nejmenším nezajímaly, ale holky by pro ně vraždily. „Clary, to, že jsi pro mě přišla, že jsi tolik riskovala -"

„Nech toho." Rozpačitě zvedla ruku. „Ty bys to pro mě taky udělal."

„Samozřejmě," řekl bez jakékoli arogance nebo domýšlivosti, „ale vždycky jsem si myslel, že takhle to prostě mezi sebou máme. Víš, jak to myslím."

Udiveně se posadila na paty, aby se mu mohla podívat do tváře. „Jak to myslíš?"

„Chci tím říct," řekl Simon, jako by byl překvapený, že musí vysvětlovat něco, co přece bylo zcela zjevné, „že já jsem tě přece vždycky potřeboval víc než ty mě."

„To ale vůbec není pravda." Clary byla zděšená.

„Ale je," řekl Simon znepokojivě klidným hlasem. „Tys nikdy nikoho moc nepotřebovala, Clary. Vždycky jsi byla tak... soběstačná. Všechno, co potřebuješ, jsou tužky a ty tvoje imaginární světy. Kolikrát ti musím něco říct šestkrát nebo sedmkrát, než na to odpovíš, protože jsi někde úplně jinde. A pak se na mě podíváš a tak zvláštně se usměješ a já vím, žes na mě úplně zapomněla a až teď sis uvědomila, že tam jsem - ale nikdy jsem se na tebe kvůli tomu nezlobil. I půlka tvojí pozornosti je lepší než celá pozornost kohokoli jinýho."

Pokusila se ho vzít za ruku, ale zachytila jen jeho zápěstí. Cítila, jak mu pod kůží pulzuje krev. „Na světě mám ráda jenom tři lidi," řekla. „Mámu, Luka a tebe. A kromě tebe jsem je všechny ztratila. Takže si rozhodně nemysli, že pro mě nic neznamenáš, to ať tě ani nenapadne."

„Moje máma říká, že člověk potřebuje jenom tři lidi, na který se může spolehnout, aby dosáhl seberealizace," řekl Simon.

Pronesl to lehkým tónem, ale při slově „seberealizace" se mu zlomil hlas. „Taky říká, že ty jí přijdeš seberealizovaná dost."

Clary se na něj smutně usmála. „Říkala o mně tvoje máma ještě nějaký další moudra?"

„Jo." Také se na ni usmál, jeho úsměv však byl zrovna tak nepovedený. „Ale neřeknu ti, co to bylo."

„To není fér, mít tajemství!"

„A kdo tvrdí, že život je fér?"

***

Pak už jen leželi vedle sebe, jako když byli ještě děti - dotýkali se rameny a Clary měla nohu přehozenou přes Simonovu. Její prsty na noze mu sahaly kousek pod koleno. Leželi na zádech a při hovoru se dívali do stropu, což byl zvyk z doby, kdy měla Clary na stropě nalepené hvězdičky svítící ve tmě. Zatímco Jace voněl mýdlem a limetkami, Simon páchl jako někdo, kdo se válel na parkovišti u supermarketu. Clary to ale vůbec nevadilo.

„Je legrační," Simon si kolem prstu ovíjel pramen jejích vlasů, „že chvilku předtím, než se to stalo, jsem před Isabelou vtipkoval o upírech. Jenom jsem se ji snažil rozesmát, chápeš? ‚Co nejvíc rozpálí židovskýho upíra? Stříbrný Davidovy hvězdy? Sekaný játra? Šeky na osmnáct dolarů?'"

Clary se zasmála.

Simon vypadal vděčně. „Isabela se nesmála."

Clary napadla spousta věcí, které měla chuť říct, ale neudělala to. „Nejsem si jistá, jestli má Isabela tenhle druh smyslu pro humor."

Simon na ni skrze řasy vrhl postranní pohled. „Myslíš, že spí s Jacem?"

Clary zamaskovala překvapené vyjeknutí kašlem. Rozhořčeně se na něj zadívala. „Ne! Vždyť jsou v podstatě příbuzní. To by neudělali." Zarazila se. „Teda aspoň si to myslím."

Simon pokrčil rameny. „Ne, že by mě to zajímalo," řekl odhodlaně.

„Jasně, že ne."

„Nezajímá!" Překulil se na bok. „Víš, na začátku mi Isabela připadala, já nevím, prostě super. Přitažlivá. Jiná. Ale na tom večírku mi došlo, že je prostě blázen."

Clary přimhouřila oči. „Řekla ti, ať vypiješ ten modrej koktejl?"

Zavrtěl hlavou. „Za to můžu já. Viděl jsem, jak jdeš pryč s Jacem a Alekem a... já nevím... Vypadala jsi tak jinak než normálně. Zdála ses mi jiná. Pořád jsem musel myslet na to, že ses změnila a že do toho tvýho novýho světa nepatřím. Chtěl jsem udělat něco, abych se do něj dostal. Takže když pak přišel ten malej zelenej chlápek s tácem koktejlů..."

Clary zaúpěla. „Ty jsi vážně idiot."

„Nikdy jsem netvrdil opak."

„Promiň. Bylo to hrozný?"

„Být potkan? Ani ne. Nejdřív to bylo zmatený. Najednou jsem všem sahal po kotníky. Myslel jsem si, že jsem vypil zmenšovací nápoj, ale nemohl jsem pochopit, proč mám takovou chuť žvýkat obaly od žvýkaček, co se válely na zemi."

Clary se zachichotala. „Ne. Myslím, jestli to bylo hrozný v tom upířím hotelu."

Vzadu v očích se mu něco zablýsklo. Podíval se jinam. „Ne. Vlastně si toho mezi večírkem a přistáním na parkovišti moc nepamatuju."

„Asi je to tak lepší."

Začal něco povídat, ale zastavilo ho zívnutí. V pokoji se pomalu šeřilo. Clary se odtrhla od Simona, vymotala se z přikrývek a vstala, aby roztáhla záclony na oknech. Město bylo ponořeno v načervenalé záři zapadajícího slunce. Stříbrná střecha budovy Chrysleru o padesát bloků dál na jih svítila jako pohrabáč, který někdo nechal moc dlouho v ohni. „Zapadá slunce. Možná bychom se měli podívat po něčem k večeři."

Nedostala žádnou odpověď. Když se otočila, zjistila, že Simon usnul s rukama založenýma pod hlavou a roztaženýma nohama. S povzdechem se vrátila k posteli, sundala mu brýle a položila je na noční stolek. Nedokázala by spočítat, kolikrát už usnul s brýlemi na nose a probudil se zvukem praskajících skel.

A kde teď budu spát já? Ne, že by jí vadilo spát v posteli se Simonem, ale problém byl v tom, že jí nenechal ani kousek volného místa. Přemýšlela, jestli ho má vzbudit, ale vypadal tak pokojně. A navíc stejně nebyla ospalá. Právě se chystala vytáhnout zpod polštáře skicák, když se ozvalo klepání na dveře.

Naboso přeběhla pokoj a tiše stiskla kliku. Byl to Jace. Čistý, v džínách a šedém tričku, s mokrou zlatou svatozáří umytých

vlasů. Modřiny na jeho tváři už přecházely z fialové barvy do světle šedé. Ruce měl za zády.

„Vzbudil jsem tě?" zeptal se. V hlase se mu neozýval omluvný tón, jen zvědavost.

„Ne." Clary vyšla na chodbu a zavřela za sebou dveře. „Proč myslíš?"

Očima si změřil její světle modré bavlněné tílko a pyžamové kraťasy. „Jen tak."

„Většinu dne jsem strávila v posteli," řekla a byla to v podstatě pravda. V jeho přítomnosti v ní narostla nervozita asi o tisíc procent, neviděla ale žádný důvod, proč by mu měla tuto informaci sdělovat. „A co ty? Nejsi unavený?"

Zavrtěl hlavou. „Lovci démonů nikdy nespí, podobně jako pošťáci. ‚Sníh, déšť, horko ani černá noc nezastaví tyto —'"

„Kdyby tě zastavila černá noc, byl by to dost průšvih," upozornila ho.

Zeširoka se usmál. Jeho zuby nebyly dokonalé, na rozdíl od vlasů. Jeden horní řezák byl lehce, roztomile odštípnutý.

Chytila se za lokty. Na chodbě byla zima a Clary cítila, jak jí na rukou vyráží husí kůže. „A co tady vlastně děláš?"

„‚Tady' jako u tvojí ložnice, nebo ‚tady' jako v té věčné otázce po smyslu naší existence na téhle planetě? Pokud se mě ptáš, jestli je to všechno jenom velká kosmická náhoda nebo jestli má život nějaký vyšší, metactický smysl, tak to je tedy obrovská hádanka už celá staletí. Chci říct, že prosté zjednodušení na ontologické důvody je zcela jistě scestný argument, ale..."

„Jdu zpátky do postele." Clary sáhla po klice.

Hbitě vklouzl mezi ni a dveře. „Jsem tady," řekl, „protože mi Hodge připomněl, že máš narozeniny."

Clary si podrážděně povzdechla. „Až zítra."

„To ale není důvod, proč to nezačít oslavovat už dnes."

Pozorně se na něj zadívala. „Ty se vyhýbáš Alekovi a Isabele."

Přikývl. „Oba dva se se mnou pořád chtějí hádat."

„Ze stejnýho důvodu?"

„To nevím." Nenápadně se rozhlédl po chodbě. „Hodge taky.

Všichni se mnou chtějí mluvit. Kromě tebe. Vsadím se, že ty se mnou mluvit nechceš."

„Ne," řekla Clary. „Já chci něco sníst. Umírám hlady."

Vytáhl jednu ruku, kterou měl do té doby schovanou za zády. Držel v ní trochu pomačkaný papírový pytlík. „Když se Isabela nedívala, vzal jsem něco z kuchyně."

Clary se usmála. „Piknik? Ale na Central Park už je trochu pozdě, je tam plno -"

Mávl rukou. „Vil. Já vím."

„Chtěla jsem říct zlodějů," dokončila Clary. „I když zloděje, kterej by šel po tobě, by mi bylo docela líto."

„To je moudrá úvaha a já tě za ni chválím," řekl Jace s vděčným výrazem. „Ale neměl jsem na mysli Central Park. Co třeba skleník?"

„Ted? V noci? Nebude tam... tma?"

Usmál se, skoro jako by znal nějaké tajemství. „Pojď. Něco ti ukážu."

17

PŮLNOČNÍ KVĚTINA

V příšeří působily velké prázdné pokoje, kterými procházeli cestou na střechu, jako opuštěné divadelní scény a nábytek zakrytý bílými plachtami vystupoval ze tmy jako ledovce z mlhy.

Když Jace otevřel dveře skleníku, Clary znovu ovanula vůně, měkká jako dotek kočičí tlapky se zataženými drápky. Sytý pach půdy a výrazná mýdlová vůně květin kvetoucích v noci — povíjnic, brugmansií, nocenek -, z nichž některé vůbec nedokázala identifikovat, například jakousi rostlinu s květem ve tvaru hvězdy, jehož okvětní lístky byly poprášeny zlatým pylem. Skleněnými stěnami sem pronikala světla Manhattanu, zářící jako ledové klenoty.

„Páni." Pomalu se otáčela a vychutnávala si ten pohled. „V noci je to tady úžasný."

Jace se usmál. „A máme to tu jenom pro sebe. Alek s Isabelou to tady nesnáší, mají alergie."

Clary se zachvěla, přestože jí vůbec nebyla zima. „Co je tohle za kytky?"

Jace pokrčil rameny a opatrně se posadil vedle lesklého zeleného keře obsypaného pevně zavřenými poupaty. „Netuším. Myslíš, že dávám na hodinách biologie pozor? Ze mě archivář nebude. Tyhle věci nepotřebuju znát."

„Ty jenom potřebuješ vědět, jak se zabíjejí různý příšery, co?"

Zespodu se na ni podíval a usmál se. Vypadal jako světlovlasý anděl z Rembrandtových obrazů, tedy až na ty ďábelské rty. „Přesně tak." Vytáhl z pytlíku balíček zabalený v ubrousku a podal jí ho. „A taky," dodal, „dělám božské sýrové sendviče. Poslu si."

Clary se proti své vůli usmála a sedla si naproti němu. Kamenná podlaha skleníku ji studila do bosých nohou, po tolika dnech neustálého vedra to však bylo příjemné. Jace z pytlíku vytáhl ještě pár jablek, tabulku oříškové čokolády s ovocem a láhev vody. „To je slušnej úlovek," řekla uznale.

Sýrový sendvič byl teplý a trochu rozmočený, ale chutnal dobře. Z jedné z mnoha kapes u bundy vylovil Jace nůž s kostěnou rukojetí, který vypadal, že by dokázal rozpárat

grizzlyho. Začal okrajovat jablka a rozdělovat je na dokonalé osminy. „Narozeninový dort to sice není," řekl, když jí jednu podával, „ale snad je to lepší než nic."

„A právě nic jsem očekávala, takže díky." Kousla si. Jablko chutnalo zeleně a svěže.

„Nikdo by neměl k narozeninám dostat nic." Okrajoval právě druhé jablko a od nože se mu vinuly dlouhé, zkroucené proužky slupky. „Narozeniny by měly být něčím zvláštní. Na moje narozeniny mi otec vždycky řekl, že můžu dělat nebo mít, cokoli chci."

„Cokoli?" Zasmála se. „A co sis třeba přál?"

„No, když mi bylo pět, chtěl jsem se vykoupat ve špagetách."

„Ale nenechal tě, ne?"

„Právě, že nechal. Říkal, že to není nic drahého, a proč mi to nedopřát, když to chci? Poručil sluhům, aby napustili vanu vařící vodou a hodili do ní těstoviny, a když to vychladlo..." Pokrčil rameny. „Vykoupal jsem se v tom."

Sluhům? pomyslela si Clary. Nahlas ale řekla: „A jaké to bylo?"

„Slizké."

„To se vsadím." Zkusila si ho představit jako chlapečka, jak se chichotá, po krk ponořený v těstovinách. Ten obraz se jí však v hlavě odmítal utvořit. Jace se určitě nikdy nechichotal, ani když mu bylo pět. „A co sis ještě přál?"

„Většinou zbraně," řekl, „což tě určitě nepřekvapuje. A také knihy. Dost jsem toho přečetl."

„Nechodil jsi do školy?"

„Ne," odpověděl, tentokrát pomalu, skoro jako by se blížili k tématu, o kterém nechtěl mluvit. „Ale tvoji kamarádi..."

„Neměl jsem kamarády," řekl. „Jenom otce. Víc jsem toho nepotřeboval."

Zírala na něj. „Vůbec žádný kamarády?"

Pevně se jí podíval do očí. „Když jsem poprvé uviděl Aleka," řekl, „to mi bylo deset, bylo to první dítě mého věku, které jsem kdy potkal. Poprvé, kdy jsem měl kamaráda."

Sklopila pohled. Teď se jí v hlavě nějaký obraz tvořil, i když nevítaný. Vzpomněla si na Aleka, jak se na ni díval. *To by nikdy neřekl.*

„Nemusíš mě litovat," řekl Jace, jako by jí četl myšlenky, přestože to nebyl on, koho litovala. „Otec mi dal tu nejlepší výchovu, nejlepší výcvik. Cestoval se mnou po světě. Londýn. Petrohrad. Egypt. Cestovali jsme hrozně rádi." Jeho oči teď posmutněly. „Od té doby, co umřel, jsem nikde nebyl. Nikde jinde než v New Yorku."

„Stejně máš štěstí," řekla Clary. „Já jsem v životě nebyla v jiným státě. Máma mě ani nenechala jezdit na školní výlety do Washingtonu. A teď už asi vím proč," dodala smutně.

„Bála se, že bys to nezvládla? Že bys v Bílém domě viděla démony?"

Uždibla si kousek čokolády. „V Bílým domě jsou démoni?"

„Dělal jsem si legraci," řekl Jace. „Aspoň myslím." Přemýšlivě pokrčil rameny. „Určitě by se o tom vědělo."

„Myslím, že prostě jenom nechtěla, abych od ní byla moc daleko. Myslím mámu. Potom, co umřel táta, se hodně změnila." V hlavě se jí ozval Lukův hlas. *Už jsi nikdy nebyla stejná, po tom, co se to stalo. Ale Clary není Jonathan.*

Jace zdvihl jedno obočí. „Pamatuješ si na otce?"

Zavrtěla hlavou. „Ne. Umřel, než jsem se narodila."

„To máš štěstí," řekl. „Aspoň se ti po něm nemusí stýskat."

Od kohokoli jiného by to znělo nehorázně, v Jaceově hlase však pro změnu nebyla patrná žádná hořká ironie, jen bolestný smutek po otci. „Přestane to časem?" zeptala se. „Myslím to stýskání."

Úkosem se na ni podíval, ale neodpověděl. „Přemýšlíš o svojí mámě?"

Ne. O své matce takhle nepřemýšlela. „Spíš o Lukovi."

„I když se tak vlastně nejmenuje." Zamyšleně si ukousl kus jablka a řekl: „Přemýšlel jsem o něm. Něco mi na jeho chování nesedí..."

„Je to zbabělec." V Claryině hlase se ozývala hořkost. „Slyšel jsi ho. Nepůjde proti Valentýnovi. Ani kvůli mé matce."

„Ale to je přesně —" Přerušila ho dlouhá řinčivá ozvěna. Někde zvonil zvon. „Půlnoc," řekl Jace a položil nůž. Vstal a natáhl ruku, aby jí pomohl zvednout se na nohy. Prsty měl trochu lepkavé od jablečné šťávy. „Dívej se."

Upřeně pozoroval zelený keř s desítkami lesklých zavřených poupat, u něhož seděli. Chtěla se ho zeptat, na co se má vlastně

dívat, ale on ji pohybem ruky zarazil. Oči se mu třpytily. „Počkej," řekl.

Listy keře nehybně visely. Najednou se jedno z pevně zavřených poupat zachvělo, nalilo se do dvojnásobné velikosti a pak se rozevřelo. Připomínalo to zrychlený film s rozkvétající květinou - křehké, zelené kališní lístky se rozevřely a uvolnily okvětní lístky zmačkané uvnitř. Byly poprášeny světlounkým zlatým pylem, jemným jako pudr.

„Á!" vydechla Clary, a když se podívala nahoru, zjistila, že ji Jace pozoruje. „Vykvétají každou noc?"

„Přesně o půlnoci," řekl. „Všechno nejlepší k narozeninám, Clarisso Frayová."

Cítila zvláštní dojetí. „Děkuju."

„Něco pro tebe mám," řekl. Zalovil v kapse a vytáhl nějaký předmět, který jí pak vtiskl do dlaně. Byl to šedý kámen s menšími nerovnostmi, místy ohmataný do hladká.

„Páni," řekla Clary a otáčela kámen v ruce. „Ale víš přece, že když holky říkají, že chtějí velký kámen, vlastně tím doopravdy nemyslí, že chtějí *velký kámen!"*

„Moc vtipné. Ale tohle není obyčejný kámen. Je to runový kámen s čarodějným světlem, jaký mají všichni lovci stínů."

„Aha." Podívala se na kámen s novým zájmem a sevřela jej v dlani, stejně jako to viděla u Jace. I když si tím nebyla jistá, zdálo se jí, že jí mezi prsty proniká paprsek světla.

„Přinese ti světlo," řekl Jace, „i v nejtemnějších stínech tohoto i jakéhokoli jiného světa."

Strčila si kámen do kapsy. „Tak děkuju. Je od tebe hezký, žes mi dal dárek." Měla pocit, že ji napětí mezi nimi tíží na hrudi jako vlhký vzduch. „Je to rozhodně lepší než vana špaget."

„Pokud tuhle osobní informaci někomu prozradíš, budu tě muset zabít," sdělil jí pochmurně.

„No, když mně bylo pět, chtěla jsem, aby mě máma nechala točit v sušičce s oblečením," řekla Clary. „Rozdíl je jen v tom, že mi to nedovolila."

„Možná proto, že točení v sušičce na prádlo může být osudné," podotkl Jace, „na rozdíl od těstovin. Pokud je ovšem nevařila Isabela."

Z květů půlnočního keře už začaly opadávat lístky. Pomalu se snášely k zemi a třpytily se jako úlomky hvězd. „Když mi bylo

dvanáct, chtěla jsem tetování," řekla Clary. „Ani to mi máma nedovolila."

Jace se nezasmál. „Většina lovců stínů přijímá ve dvanácti první znamení. Musela jsi to mít v krvi."

„Možná. I když pochybuju, že by většina lovců stínů chtěla mít na levým rameni vytetovanýho Donatella ze *Želv ninja."*

Jace se zatvářil nechápavě. „Ty jsi chtěla mít na rameni želvu?"

„Chtěla jsem tím zakrýt jizvu po neštovicích." Trochu si spustila ramínko tílka, aby mu mohla ukázat bílou jizvičku na rameni. „Vidíš?"

Podíval se jinam. „Už je pozdě," řekl. „Měli bychom jít zpátky dolů."

Clary si rozpačitě vytáhla ramínko na původní místo. Proč by ho měly zajímat její pitomé jizvy?

Následující věta jí vypadla z pusy bez jakéhokoli vědomého rozhodnutí z její strany. „Tys někdy... chodil s Isabelou?"

Tentokrát už se na ni podíval. Měsíční svit vysál z jeho očí veškerou barvu, takže teď byly spíš stříbrné než zlaté. „S Isabelou?" řekl bezvýrazně.

„Já myslela —" Teď byla ještě více na rozpacích. „Simon se na to ptal."

„Možná by se měl zeptat jí."

„Asi se mu do toho nechce," řekla Clary. „Ale to je vlastně úplně jedno. Nic mi do toho není."

Na tváři se mu objevil znervózňující úsměv. „Odpověď zní ne. Tedy ne, že by o tom občas jeden nebo druhý z nás neuvažoval, ale ona je pro mě skoro jako sestra. To by nešlo."

„Chceš říct, že ty a Isabela jste nikdy —"

„Nikdy," potvrdil Jace.

„Nesnáší mě," poznamenala Clary.

„To není pravda," řekl k jejímu překvapení. „Jenom ji znervózňuješ, protože vždycky byla jediná dívka v davu obdivovatelů, a teď už to tak není."

„Ale ona je přece tak krásná."

„Ale ty taky," řekl Jace, „a navíc úplně jinak než ona. Toho si nemohla nevšimnout. Vždycky chtěla být malá a křehká, víš? Nelíbí se jí, že je vyšší než většina kluků."

Clary na to nic neřekla, protože ji vůbec nic nenapadlo. Krásná. Řekl jí, že je krásná. To jí předtím ještě nikdo neřekl, kromě její matky, ale to se nepočítá. To je přece povinnost matek, myslet si, že jsou jejich děti krásné. Zírala na něj.

„Asi bychom měli jít dolů," zopakoval. Byla si jistá, že je mu její upřený pohled nepříjemný, ale nedokázala přestat.

„Tak dobře," řekla nakonec. K její velké úlevě zněl její hlas normálně. Další úlevu pocítila, když se otočila a mohla se konečně dívat jinam. Měsíc, teď už přímo nad jejich hlavami, zářil tak jasně, že bylo světlo jako ve dne. Mezi dvěma kroky si všimla, že se na zemi něco bíle zablýsklo. Ležel tam nůž, jímž Jace okrajoval jablka. Rychle uskočila, aby na něj nešlápla, a ramenem vrazila do Jaceova ramene. Natáhl ruku, aby ji podržel, zrovna když se k němu otočila a chtěla se mu omluvit, a pak ji tou rukou najednou objímal a líbal ji.

Ze začátku to vypadalo, jako by ji vůbec políbit nechtěl, jeho sevřené rty neústupně spočívaly na jejích. Pak ji objal oběma rukama a přitáhl si ji k sobě. Jeho rty se poddaly. Cítila rychlé bušení jeho srdce a sladkou chuť jablka, která mu ulpěla na rtech. Zajela mu prsty do vlasů tak, jak po tom toužila od chvíle, kdy ho poprvé uviděla. Hedvábně jemné vlasy se jí vlnily mezi prsty. Srdce jí bilo jako o závod a v uších se jí ozývalo šumění připomínající mávání křídel...

Jace se od ní s tlumeným výkřikem odtáhl, pořád ji však oběma rukama objímal. „Žádnou paniku, ale máme společnost."

Clary otočila hlavu. Na nedaleké větvi seděl Hugo a jasné černé korálky jeho očí je upřeně pozorovaly. Takže ten zvuk, který slyšela, měla opravdu na svědomí křídla, ne šílená vášeň. Jaké zklamání.

„Jestli je tady, Hodge nebude daleko," zašeptal Jace. „Měli bychom jít."

„Copak on tě špehuje?" sykla Clary. „Myslím Hodge."

„Ne. Jenom sem rád chodí přemýšlet. Škoda, zrovna jsme tu vedli tak zajímavou konverzaci." Neslyšně se zasmál.

Vraceli se dolů stejnou cestou, jakou přišli, Clary však všechno připadalo úplně jiné. Jace ji držel za ruku a vysílal k ní slabé elektrizující brnění z každého místa, kde se jí dotýkal: z prstů, zápěstí, dlaně. V hlavě se jí rojily stovky otázek, ale bála se, že kdyby mu nějakou položila, zkazila by tím atmosféru. Řekl

„škoda", takže předpokládala, že jejich společný večer už skončil, nebo alespoň jeho líbací část.

Došli až ke dveřím její ložnice. Opřela se vedle nich o zeď a podívala se mu do obličeje. „Děkuju za piknik k narozeninám," řekla tak neutrálně, jak to jen šlo.

Vypadal, že nechce její ruku pustit. „Jdeš spát?"

Ptá se jenom ze zdvořilosti, řekla si v duchu. I když tohle byl přece Jace. Nikdy nebyl zdvořilý. Rozhodla se odpovědět další otázkou. „Tobě se nechce?"

Mluvil velice tiše. „Nikdy jsem nebyl míň ospalý."

Sklonil se k ní, položil jí ruku na tvář a políbil ji. Jejich rty se setkaly, nejdříve lehce, pak rozhodněji. Přesně v tu chvíli se dveře ložnice rozletěly a na chodbu vyšel Simon.

Mžoural očima pod rozcuchanými vlasy. Neměl sice brýle, ale viděl toho dost. „Co se tady sakra děje?!" dožadoval se odpovědi tak hlasitě, že Clary od Jace uskočila, jako by ji jeho doteky pálily.

„Simone! Co tady... teda... já myslela, že—"

„Spím? Taky že jsem spal," řekl. Na hranách lícních kostí se mu na opálené kůži objevily tmavě červené skvrny, jako vždy, když byl rozčilený nebo v rozpacích. „Ale pak jsem se vzbudil a tys tam nebyla, tak jsem si říkal..."

Clary nedokázala přijít na nic, co by mohla říct. Proč ji nenapadlo, že by se tohle mohlo stát? Proč nenavrhla, aby šli do Jaceova pokoje? Odpověď byla stejně jednoduchá jako krutá: Úplně na Simona zapomněla.

„Promiň," řekla, aniž by si byla jistá, komu to vlastně patřilo. Zdálo se jí, že koutkem oka zahlédla, jak na ni Jace vrhl rozzuřený pohled, když se na něj ale podívala, vypadal jako obvykle - bezstarostně, sebevědomě a trochu znuděně.

„Víš, Clarisso," řekl, „příště by nemuselo být špatné se zmínit, že už v posteli někoho máš, abychom se vyhnuli podobným trapným situacím."

„Tys ho pozvala *do postele?"* zeptal se Simon otřeseně.

„Směšná představa, že?" řekl Jace. „Všichni bychom se tam nikdy nevešli."

„Nepozvala jsem ho do postele," odsekla Clary. „Jenom jsme se líbali."

„Jenom jsme se líbali?" Falešný humor Jaceova tónu ji zraňoval. „Jak rychle se vzdáváš naší lásky!"

„Jaci..."

Všimla si, jak se mu v očích zřetelně odráží zášť, a větu nedokončila. Nemělo to smysl. Jako by najednou měla v žaludku něco těžkého. „Simone, je pozdě," řekla unaveně. „Je mi líto, že jsme tě probudili."

„To mně taky." Nakráčel zpět do ložnice a zabouchl za sebou dveře.

Jaceův úsměv byl zcela neproniknutelný. „No tak, jdi za ním. Pohlaď ho po hlavě a řekni mu, že je pořád tvůj nejmilejší mazlíček. To přece chceš ze všeho nejvíc, ne?"

„Přestaň," řekla. „Přestaň se takhle chovat."

Jeho úsměv se ještě rozšířil. „Jak?"

„Jestli se zlobíš, tak to prostě řekni. Nedělej, jako by se tě nikdy nic nedotklo. Jako bys nikdy nic necítil."

„Na to jsi možná měla myslet, než jsi mě políbila," ohradil se.

Nevěřícně se na něj podívala. *„Já* že jsem tě políbila?"

Oči se mu potměšile třpytily. „Nic si z toho nedělej," řekl, „ani pro mě to zase tak pamětihodné nebylo."

Dívala se, jak odchází, a cítila, jak v ní bojuje chuť propuknout v pláč s nutkáním rozběhnout se za ním a kopnout ho do holeně. Věděla však, že obě varianty by ho naplnily zadostiučiněním, a proto místo toho raději ostražitě vešla do ložnice.

Simon stál uprostřed místnosti a vypadal ztraceně. Už si nasadil brýle. Slyšela v hlavě Jaceův zlomyslný hlas: *Pohlaď ho po hlavě a řekni mu, zeje pořád tvůj nejmilejší mazlíček.*

Udělala krok směrem k němu, pak se ale zastavila, protože si uvědomila, co Simon drží v ruce. Byl to její skicák, otevřený na kresbě, na které právě pracovala, tedy na postavě Jace s andělskými křídly. „Pěkný," řekl. „Ty výtvarný kurzy asi vážně k něčemu byly."

Za normálních okolností by mu Clary vynadala, že si prohlíží její skicák, teď na to ale nebyla správná chvíle. „Simone, podívej - "

„Uznávám, že to asi nebyl nejchytřejší nápad, jít trucovat do tvýho pokoje," přerušil ji upjatě a odhodil skicák zpět na postel. „Ale chtěl jsem si vzít věci."

„Kam jdeš?" zeptala se.

„Domů. Řekl bych, že už jsem tu moc dlouho. Obyčejní lidi jako já sem nepatří."

Povzdechla si. „Podívej, moc mě to mrzí. Neměla jsem v plánu ho začít líbat, prostě se to stalo. Vím, že ho nemáš rád."

„Ne," řekl Simon ještě upjatěji. „Nemám rád vyšumělou limonádu. Nemám rád blbý chlapecký popovy skupiny. Nemám rád dopravní zácpy. Nemám rád úkoly z matiky. Ale Jace nenávidím. Chápeš ten rozdíl?"

„Zachránil ti život," připomněla mu Clary, ale cítila se přitom jako podvodnice, protože Jace šel přece do hotelu Dumort jen proto, aby neměl problémy, kdyby se jí náhodou něco stalo.

„Detaily," řekl Simon pohrdavě. „Je to kretén. Myslel jsem si, že máš na víc."

To Clary rozzuřilo. „Takže ty se teď na mě budeš povyšovat, jo?" vyjela na něj. „To tys chtěl přece na podzimní ples pozvat holku s ‚nejsuprovější figurou'." Napodobila Erikův líný tón. Simon vztekle stiskl rty. „No a co, že se Jace občas chová jako blbec? Nejsi můj bratr ani otec, takže ho nemusíš mít rád. Nikdy mi nebyla sympatická žádná z tvejch holek, ale aspoň jsem měla tolik slušnosti, abych si to nechala pro sebe."

„Tohle je něco jinýho," procedil Simon mezi zuby.

„Jo? A v čem je to jiný?"

„Protože vidím, jak se na něho díváš!" vykřikl. „Já jsem se na žádnou z těch holek takhle nedíval! Bylo to jenom tak, abych měl nějaký zkušenosti, až —"

„Až co?" Clary si matně uvědomovala, že se chová strašně, že celá ta situace je strašná. Nikdy předtím se nepohádali kvůli ničemu závažnějšímu, než kdo snědl poslední sušenku z krabice v domku na stromě, nějak se ale nedokázala zastavit. „Až se objeví Isabela? Nemůžu uvěřit, že mi tady děláš přednášku o Jaceovi, a přitom jsi ze sebe jenom kvůli ní udělal úplnýho blázna!" Hlas jí přecházel do křiku.

„Já jsem jenom chtěl, abys žárlila!" zakřičel na ni Simon. Pevně zaťaté pěsti držel u boků. „Ty jsi tak hloupá, Clary. Jsi tak *hloupá,* copak vůbec nic nevidíš?"

Zaraženě se na něj dívala. Co tím proboha myslel? „Tys chtěl, abych žárlila? Ale proč bys to dělal?"

Ihned si uvědomila, že je to ta nejhorší věc, na kterou se ho mohla zeptat.

„Protože," řekl tak hořce, až ji to vylekalo, „tě už deset let miluju, tak jsem si říkal, že je čas zjistit, jestli jsi na tom stejně. Ale zdá se, že ne."

Bylo to, jako by ji kopl do břicha. Nemohla mluvit, v plicích jí nezbýval žádný vzduch. Jen na něj zírala a snažila se ze sebe vymáčknout nějakou odpověď, jakoukoli.

Ostře ji zarazil. „Nech toho. Stejně není nic, co bys mohla říct." Jako omráčená se dívala, jak jde ke dveřím. Nedokázala se pohnout, aby ho zadržela, i když toužila to udělat. Co by asi tak mohla říct? Že ho taky miluje? Ale to nebyla pravda. Nebo snad ano?

U dveří se s rukou na klice zastavil a otočil se k ní. Jeho oči schované za brýlemi teď vypadaly spíš unaveně než rozzlobeně. „Vážně chceš vědět, co ještě o tobě říkala moje máma?" zeptal se.

Zavrtěla hlavou.

Simon si toho zřejmě nevšiml. „Říkala, že mi zlomíš srdce," řekl a odešel. Dveře za ním rozhodně zacvakly a Clary zůstala sama.

Když Simon odešel, hodila sebou na postel, vzala skicák a přitiskla si ho k hrudi. Nechtěla kreslit, jen se dotýkat známých věcí a cítit jejich vůni - inkoust, papír, křída.

Přemýšlela, jestli má za Simonem vyběhnout a pokusit se ho dohonit. Co by mu ale řekla? Co mu tak asi mohla říct? *Jsi tak hloupá, Clary,* řekl jí. *Copak nic nevidíš?*

Vzpomínala na různé věci, které kdy řekl nebo udělal, na vtípky, jimiž se na jejich adresu bavili Erik s ostatními, na kvapně utnuté rozhovory, když vstoupila do místnosti. Jace to věděl od samého začátku. *Já jsem se smál tobě, protože mě vyznání lásky vždycky pobaví, zvlášť když je to láska neopětovaná.* Pořád se snažila přijít na to, co tím myslel. Tak teď už to ví.

Předtím řekla Simonovi, že jí v životě záleží jen na třech lidech — na její matce, na Lukovi a na něm. Přemýšlela, jestli je opravdu možné během jednoho týdne ztratit všechny, které jste kdy měli rádi. Přemýšlela, jestli něco takového vůbec člověk může přežít. A přesto na těch pár chvil, kdy byla na střeše s Jacem, na svoji matku zapomněla. Zapomněla na Luka.

Zapomněla na Simona. A cítila se šťastná. To na tom bylo to nejhorší — že se opravdu cítila šťastná.

Možná, přemýšlela, *je to, že jsem ztratila Simona, trest za moje sobectví, za to, že jsem byla šťastná, i když jenom na chvíli, zatímco je máma bůhvíkde.* Nic z toho stejně nebyla pravda. Jace možná úžasně líbal, ale vůbec mu na ní nezáleželo. To přece řekl.

Pomalu si položila skicák do klína. Simon měl pravdu, ta kresba Jace se jí povedla. Podařilo se jí vystihnout tvrdou linii jeho úst, překvapivě zranitelné oči. Křídla vypadala tak opravdově, až se jí zdálo, že kdyby přes ně přejela prsty, ucítila by jemné peří. Sklouzla rukou po stránce, duchem nepřítomná...

Rychle stáhla ruku zpět a zírala na kresbu. Pod prsty neucítila suchý papír, ale hebké chmýří. Oči jí vylétly k runám, které naškrábala do rohu stránky. Zářily, stejně jako viděla zářit runy, které Jace napsal pomocí stély.

Srdce jí začalo rychle a ostře bušit. Kdyby dokázala runa oživit kresbu, možná by —

Ani na chvíli nespustila z kresby oči a rukou nahmatala tužky. Bez dechu otočila na novou čistou stránku a začala horečně kreslit to první, co jí přišlo na mysl. Byl to hrnek na kávu, který stál na nočním stolku vedle její postele. S využitím toho, co se naučila na hodinách malby zátiší, nakreslila hrnek do nejmenších podrobností, včetně potřísněného okraje a naprasklého ucha. Hotová kresba byla tak věrná, jak to jen Clary dokázala. Sáhla po hrnku, hnána jakousi intuicí, které úplně nerozuměla, a položila ho na horní část stránky. Pak vedle něj velmi pečlivě napsala runy.

18

POHÁR SMRTI

Jace ležel v posteli a předstíral spánek (samozřejmě pro své vlastní dobro, nikoli kvůli někomu jinému), pak už ale vytrvalé bušení na dveře nevydržel. Posadil se a tvář se mu zkřivila bolestí. Přestože ve skleníku předstíral, že je v pořádku, celé tělo ho ještě bolelo po včerejším boji.

Věděl, kdo za dveřmi bude, ještě než je otevřel. Možná se Simonovi zase podařilo proměnit se v potkana. Tentokrát si ale Simon klidně může zůstat potkanem až do smrti, on, Jace Wayland, s tím nehodlá nic dělat.

Svírala v rukou svůj skicák a z copů se jí uvolňovaly prameny zářivých vlasů. Opřel se o rám dveří a nevěnoval pozornost tomu, že mu při pohledu na ni stoupla hladina adrenalinu. Ne poprvé se zamyslel nad tím, proč tomu tak je. Isabela používala svoji krásu jako bič, Clary však vůbec nevěděla, že je krásná. Možná proto.

Dokázal vymyslet jen jeden důvod, proč za ním přišla, avšak toto vysvětlení nedávalo žádný smysl - po tom, co jí řekl. Otec ho naučil, že slova jsou mocná zbraň, a on chtěl Clary ublížit víc, než kdy chtěl ublížit jakékoli jiné dívce. Vlastně si nebyl jistý, jestli vůbec kdy chtěl nějaké dívce ublížit. Většinou je prostě jen chtěl a potom zase chtěl, aby ho nechaly na pokoji.

„Nic neříkej," předběhl ji a protahoval slova způsobem, o kterém věděl, že jej Clary nesnáší. „Simon se proměnil v ocelota a ty chceš, abych s tím něco provedl, než si z něj Isabela udělá rukávník. Budeš ale muset počkat do zítřka. Já jsem mimo provoz." Ukázal na modré pyžamo s dírou v rukávu, které měl na sobě. „Podívej. Pyžámko."

Clary vypadala, že ho snad ani neslyší. Znovu si uvědomil, že drží něco v rukou - svůj skicák. „Jaci," řekla. „Tohle je důležitý."

„Já to uhodnu," řekl. „Máš kreslící pohotovost a potřebuješ nahý model. Ale já nemám náladu. Můžeš poprosit Hodge," navrhl, jako by jí chtěl pomoci. „Slyšel jsem, že by udělal cokoli kvůli —"

„JACI!" přerušila ho a už téměř křičela. „BUĎ CHVILKU ZTICHA A POSLOUCHEJ MĚ, JO?"

Zamrkal.

Zhluboka se nadechla a podívala se mu do tváře. V očích jí byla znát nejistota. Ucítil, jak v něm sílí jakési nepovědomé nutkání - nutkání obejmout ji a říci jí, že je všechno v pořádku. Neudělal to. Podle jeho zkušeností bylo jen zřídkakdy všechno v pořádku. „Jaci," řekla tak tiše, že se k ní musel naklonit, aby ji slyšel, „myslím, že už vím, kam moje matka schovala Pohár smrti. Do obrazu."

„Cože?" Jace se na ni nechápavě díval, jako by mu řekla, že viděla jednoho z mlčenlivých bratrů, jak dělá nahý na chodbě hvězdy. „Chceš říct, že ho schovala *za* obraz? Všechny obrazy ve vašem bytě byly přece vyrvané z rámů."

„Já vím." Clary nakoukla přes jeho rameno do pokoje. K její úlevě to nevypadalo, že by tam byl ještě někdo jiný. „Mohla bych jít dál? Chci ti něco ukázat."

Odlepil se od rámu dveří. „Když to musí být..."

Posadila se na postel a skicák si položila na kolena. Na přikrývce leželo pohozené oblečení, které měl předtím na sobě, zbytek pokoje však byl uklizený pečlivě jako klášterní cela. Na stěnách nevisely žádné obrazy, plakáty nebo fotografie přátel či příbuzných. Přikrývky byly bílé a dokonale uhlazené. Rozhodně to nevypadalo jako pokoj dospívajícího. „Tady," řekla a listovala skicákem, dokud nenašla kresbu hrnku na kávu. „Podívej se na tohle."

Jace odhrnul stranou špinavé tričko a sedl si vedle ní. „To je hrnek."

Slyšela, že se jí v hlase ozývá podrážděný tón. „Já vím, že je to hrnek."

„Nemůžu se dočkat, až nakreslíš něco fakt složitého, třeba Brooklynský most nebo humra. To mi nejspíš pošleš zpívající telegram."

Nevěnovala tomu pozornost. „Podívej. Chtěla jsem ti ukázat tohle." Rukou přejela po kresbě a najednou rychlým pohybem sáhla do papíru. Když o vteřinu později ruku vytáhla, držela v prstech hrnek na kávu.

Představovala si, že Jace překvapeně vyskočí z postele a vykřikne něco jako „propánajána". To se nestalo, což Clary přičítala z části tomu, že Jace už v životě viděl mnohem

podivnější věci, a z části tomu, že výraz „propánajána" už nikdo nepoužívá. Ale aspoň vyvalil oči. „To jsi udělala ty?"

Přikývla.

„Kdy?"

„Před chvilkou, u sebe v pokoji, když... když Simon odešel."

Jace se do ní zabodl pohledem, ale zdržel se komentáře. „Použila jsi runy? Které?"

Zavrtěla hlavou a přejížděla prsty po stránce, která byla nyní prázdná. „Nevím. Prostě mi přišly na mysl a já je nakreslila přesně tak, jak jsem je viděla."

„Byly to ty, které jsi předtím viděla v Sedě knize?"

„To nevím." Pořád ještě vrtěla hlavou. „Nevzpomínám si."

‚A nikdo ti nikdy neukázal, jak se tohle dělá? Třeba tvoje matka?"

„Ne. Jak už jsem ti říkala, máma vždycky tvrdila, že kouzla neexistují —"

„Vsadím se, že tě to naučila," přerušil ji. „A pak tě to nechala zapomenout. Krasomil přece říkal, že se ti vzpomínky pomalu vrátí."

„Ale jenom možná."

„Samozřejmě." Jace vstal a začal přecházet po místnosti. „Používání takových run je určitě proti Zákonu, pokud na to nemáš licenci. Ale na tom teď nezáleží. Myslíš si, že tvoje matka schovala Pohár do obrazu? Jako jsi to udělala s tím hrnkem?"

Clary přikývla. „Ale ne do obrazu u nás v bytě."

„Ale kde jinde? V galerii? Může to být kdekoli —"

„Vlastně to vůbec není obraz," řekla Clary. „Je to karta."

Jace se zarazil a otočil se k ní. „Karta?"

„Vzpomínáš si na ten balíček tarotových karet u madam Dorotey? Ten, který pro ni máma namalovala?" Přikývl.

„A vzpomínáš, jak jsem si vytáhla pohárové eso? Když jsem pak viděla tu sochu anděla, Pohár mi připadal povědomý. To proto, že už jsem ho viděla na tom esu. Moje matka *namalovala Pohár smrti do tarotových karet madam Dorotey."*

Jace byl jen o krok za ní. „Protože věděla, že u strážkyně budou v bezpečí a že tak může Pohár u Dorotey schovat, aniž by jí musela říkat, co to je nebo proč to chce ukrýt."

„Nebo že to vůbec chce ukrýt. Dorotea nikdy nechodí ven, takže by to nikomu nedala..."

„A tvoje matka byla v ideální pozici, aby mohla na Pohár i na Doroteu dohlížet." Jace teď mluvil skoro obdivné. „Promyšlený tah."

„Asi jo." Clary se snažila potlačit náznak zaváhání. „Jenom škoda, že ho schovala tak dobře."

„Co tím myslíš?"

„Přece to, že kdyby ho našli, možná by ji nechali na pokoji. Pokud chtěli jenom ten Pohár -"

„Zabili by ji, Clary," řekl Jace. Věděla, že mluví pravdu. „Jsou to ti samí lidé, kteří zabili mého otce. Možná jediný důvod, proč může být ještě naživu, je to, že nedokážou Pohár najít. Buď ráda, že ho schovala tak dobře."

„Já vůbec nechápu, co s tím vším máme společného," řekl Alek, jehož oči za clonou vlasů působily nevyspale. Jace za rozbřesku probudil zbytek obyvatel Institutu a donutil je přijít do knihovny za účelem „promýšlení bojových strategií", jak to nazval. Alek byl ještě v pyžamu, Isabela v růžovém župánku. Hodge, jako obvykle v elegantním tvídovém obleku, pil kávu z otlučeného modrého keramického hrnku. Doopravdy probuzeně vypadal jedině Jace, kterému i přes blednoucí modřiny jiskřily oči. „Myslel jsem, že hledání Poháru má teď na starosti Spolek."

„Bude lepší, když se toho ujmeme sami," řekl Jace netrpělivě. „Už jsem to probral s Hodgem a na tomhle jsme se dohodli."

„Dobře." Isabela si zastrčila za ucho cop s růžovou mašlí. „Já jdu do toho."

„Já ne," řekl Alek. „Agenti Spolku právě teď hledají Pohár po celém městě. Předejte jim tu informaci a nechte je, ať ho najdou oni."

„To není tak jednoduché," namítl Jace.

„Je to *úplně* jednoduché." Alek se naklonil dopředu a zamračil se. „S námi to nijak nesouvisí, souvisí to jen s tvojí... s tvojí závislostí na nebezpečí."

Jace zavrtěl hlavou, zjevně rozzlobený. „Nechápu, proč se se mnou o tomhle hádáš."

Protože nechce, aby se ti něco stalo, pomyslela si Clary a podivila se jeho naprosté neschopnosti všimnout si, jak je to s Alekem doopravdy. I když ona si toho u Simona přece také

nevšimla. Tak na co si to hraje? „Víš, Dorotea, ta majitelka svatyně, Spolku nevěří. Vlastně ho nenávidí. Nám ale věří."

„Věří mně," řekla Clary. „Nevím, jak je to s tebou. Spíš bych řekla, že tě nemá moc v lásce."

Jace ji ignoroval. „No tak, Aleku. Bude to legrace. A představ si, jak budeme slavní, až přineseme Pohár smrti zpátky do Idrisu! Naše jména nikdy neupadnou v zapomnění."

„Mě sláva nezajímá," řekl Alek a nespouštěl přitom oči z Jaceovy tváře. „Já jen nechci udělat nějakou pitomost."

„V tomhle případě má ale Jace pravdu," řekl Hodge. „Kdyby se ve svatyni objevili agenti Spolku, byla by to katastrofa. Dorotea by uprchla i s Pohárem a pravděpodobně by ji už nikdo nenašel. Ne, Jocelyn evidentně chtěla, aby Pohár dokázal najít jen jeden člověk, a tím člověkem je Clary a nikdo jiný."

„Tak ať jde sama," navrhl Alek.

Dokonce i Isabela se na tento návrh zatvářila nesouhlasně. Jace, který se dlaněmi opíral o stůl, se narovnal a chladně se na Aleka podíval. Clary si pomyslela, že nikdo jiný než Jace by nedokázal vypadat chladně v kalhotách od pyžama a starém tričku, jemu se to ale podařilo, pravděpodobně silou vůle. „Jestli se bojíš hrstky zavržených, tak raději zůstaň doma," řekl tiše. Alek zbledl. „Já se nebojím," ohradil se.

„Dobře," přikývl Jace. „Tak v tom případě je všechno v pořádku, ne?" Rozhlédl se po místnosti. „Jsme v tom všichni společně."

Alek něco zamumlal na znamení souhlasu, zatímco Isabela horlivě přikyvovala. „Jasně," řekla. „Bude to legrace."

„Tou legrací si nejsem jistá," poznamenala Clary. „Ale samozřejmě jdu do toho."

„Ale Clary," řekl Hodge rychle, „pokud tě znepokojuje to nebezpečí, nemusíš to dělat. Můžeme upozornit Spolek -"

„Ne," odmítla Clary tak rozhodně, až ji to samotnou překvapilo. „Máma chtěla, abych ho našla já. Ne Valentýn, a ani Spolek." *Neutíkala před příšerami,* řekl jí předtím Krasomil. „Jestli opravdu strávila celý život tím, že se snažila tu věc před Valentýnem ukrýt, tohle je to nejmenší, co pro ni můžu udělat."

Hodge se na ni usmál. „Nejspíš věděla, že tohle řekneš," řekl.

„A neměj strach," uklidňovala ji Isabela. „Budeš v pořádku. S pár zavrženými si poradíme. Jsou šílení, ale ne moc chytří."

„A je to s nimi mnohem jednodušší než s démony," řekl Jace. „Nejsou tak úskoční. A abych nezapomněl, budeme potřebovat auto," dodal. „Nejradši nějaké velké."

„Proč?" zeptala se Isabela. „Nikdy předtím jsme auto nepotřebovali."

„Nikdy předtím jsme s sebou neměli předmět nedozírné hodnoty. Nerad bych ho vezl metrem," vysvětlil Jace.

„Existují přece taxíky," namítla Isabela. „A dodávky z půjčovny."

Jace zavrtěl hlavou. „Potřebujeme něco, co budeme mít úplně pod kontrolou. Nechci se hádat s taxikáři nebo lidskými půjčovnami aut, když budeme mít na práci něco tak důležitého."

„Ty nemáš řidičák nebo auto?" zeptal se Alek Clary a díval se na ni se skrývaným opovržením. „Myslel jsem, že to přece všichni civilové mají."

„Ne, když jim je patnáct," odsekla Clary. „Letos jsem si chtěla řidičák udělat, ale ještě ho nemám."

„To jsi nám tedy pomohla."

„Ale moji kamarádi řídit umí," vrátila mu to. „Simon má řidičák."

Okamžitě zalitovala, že to řekla.

„Opravdu?" řekl Jace protivně přemýšlivým hlasem.

„Ale nemá auto," dodala rychle.

„A nemůže si půjčit auto od rodičů?" zeptal se Jace.

Clary si povzdechla a opřela se o kraj stolu. „Ne. Většinou řídí Erikovu dodávku. Na koncerty a tak. Občas mu ji Erik půjčí i jindy. Třeba na rande."

Jace si odfrkl. „Rande v dodávce? Není divu, že má u opačného pohlaví takový úspěch."

„Je to prostě auto," ohradila se Clary. „Jsi jenom naštvanej, že Simon má něco, co ty ne."

„Má spoustu věcí, které já nemám," připustil Jace. „Například krátkozrakost, špatné držení těla a příšerný nedostatek koordinace."

„Víš," řekla Clary, „většina psychologů se shoduje na tom, že nepřátelský postoj ve skutečnosti vyplývá z potlačené sexuální přitažlivosti."

„Aha," řekl Jace rozmarně, „to by mohlo vysvětlovat, proč tak často narážím na lidi, kteří mě nemají rádi."

„Já tě mám rád," vyhrkl Alek spěšně.

„To proto, že nás spojuje bratrská láska," řekl Jace a popošel směrem ke stolu. Vzal do ruky černý telefon a podal ho Clary. „Zavolej mu.

„Komu?" zeptala se Clary, aby získala čas. „Erikovi? Ten mi auto nikdy nepůjčí."

„Simonovi," řekl Jace. „Zavolej Simonovi a zeptej se ho, jestli nás odveze k tobě domů."

Clary podnikla ještě jeden pokus. „Copak neznáte žádné lovce stínů, kteří by měli auto?"

„V New Yorku?" Jaceův úsměv zmizel. „Všichni jsou kvůli Dohodám v Idrisu, a navíc by určitě chtěli jít s námi. Takže buď zkusíme tohle, nebo nic."

Na chvíli zachytila jeho pohled. Byla v něm patrná výzva a ještě něco dalšího, jako by ji žádal, aby vysvětlila důvody své neochoty. Zamračeně přešla k psacímu stolu a vytrhla mu telefon z ruky.

Nemusela přemýšlet, než vytočila číslo. Šimonův telefon znala tak dobře jako svůj vlastní. V duchu se připravila na to, že bude muset nejdřív mluvit s jeho matkou nebo sestrou, telefon však už při druhém zazvonění zvedl sám Simon. „Haló?"

„Simone?"

Ticho.

Jace ji pozoroval. Clary pevně stiskla oční víčka k sobě a snažila se předstírat, že o něm neví. „To jsem já," řekla. „Clary."

„Já vím, kdo to je." Zněl podrážděně. „Spal jsem."

„Já vím, je brzo. Promiň." Namotala si telefonní šňůru na prst. „Chtěla bych tě poprosit o laskavost."

Zase bylo chvíli ticho a pak se ze sluchátka ozval pochmurný smích. „To si ze mě děláš legraci."

„Nedělám si legraci," řekla. „Víme, kde je Pohár smrti, a chceme pro něj jít. Ale potřebujeme k tomu auto."

Znovu se zasmál. „Promiň, chceš mi snad říct, že ti tvoji zabíječi démonů potřebujou, aby je na další dostaveníčko s temnýma silama dovezla moje máma?"

„No, spíš jsem si říkala, že bys mohl poprosit Erika, aby ti půjčil dodávku."

„Clary, jestli si myslíš, že —"

„Jestli získáme Pohár smrti, budu moct vysvobodit mámu. Je to jedinej důvod, proč ji Valentýn ještě nezabil nebo nepustil."

Simon si dlouze, hlasitě povzdechl. „Myslíš si, že bude tak jednoduchý se s ním dohodnout? To nevím, Clary."

„Já to taky nevím. Vím jenom, že je to šance."

„Ten Pohár má velkou moc, co? V Dračím doupěti bývá většinou lepší si s něčím takovým nezahrávat, dokud nevíš, co to dovede."

„Já si s tím nebudu zahrávat. Jenom to použiju, abych dostala zpátky mámu."

„To nedává smysl, Clary."

„Tohle není Dračí doupě, Simone!" napůl vykřikla. „Není to zábavná hra, kde se ti může stát přinejhorším to, že ti padnou špatný kostky. Mluvíme tady o mojí mámě. Valentýn ji možná mučí. Mohl by ji i zabít. Musím udělat všechno pro to, abych ji dostala zpátky, stejně jako jsem to udělala pro tebe."

Chvíle ticha. „Asi máš pravdu. Já nevím, v tomhle světě se vážné nevyznám. A kam to přesně pojedeme? Abych to mohl říct Erikovi."

„Hlavně ho neber s sebou," řekla rychle.

„Já vím," odpověděl s přehnanou trpělivostí. „Nejsem blbec."

„Jedeme k nám domů. Je to v našem domě."

Znovu se rozhostilo ticho, tentokrát způsobené ohromením. „Ve vašem domě? Já myslel, že je to u vás doma plný zombií."

„Zavržených válečníků. Nejsou to zombie. Jace a ostatní se o ně každopádně postarají a já zatím vezmu Pohár."

„A proč musíš pro ten pohár jít ty?" Jeho hlas zněl polekaně.

„Protože jedině já ho můžu získat," řekla. „Vyzvedni nás na rohu nejrychleji, jak jen to půjde."

Zamumlal něco téměř neslyšitelného a pak řekl: „Dobře."

Otevřela oči. Svět před ní plaval v moři slz. „Děkuju, Simone," řekla. „Jsi —"

Simon už ale zavěsil.

„Zdá se mi," řekl Hodge, „že z moci vyplývají pořád ta stejná dilemata."

Clary se na něj úkosem podívala. „Jak to myslíte?"

Seděla na okenním sedátku v knihovně, Hodge se zase uvelebil ve svém křesle s Hugem na opěrce. K hromadě talířů,

které zřejmě nikdo nespěchal uklidit, přisychaly zbytky snídaně - lepkavý džem, drobečky z topinek a šmouhy másla. Po snídani se všichni odešli připravit a Clary se vrátila jako první. To nebylo zase tak překvapivé, vzhledem k tomu, že jí stačilo obléct si džíny a tričko a pročísnout si kartáčem vlasy, zatímco všichni ostatní se vydatně vybavovali zbraněmi. Jelikož v hotelu ztratila dýku od Jace, byl jediným alespoň trochu nadpřirozeným předmětem, který u sebe měla, kámen s čarodějným světlem v její kapse.

„Přemýšlel jsem o tom tvém Simonovi," řekl Hodge, „a mimo jiné taky o Alekovi a o Jaceovi."

Podívala se z okna. Pršelo a o chodník se tříštily boubelaté dešťové kapky. Nebe bylo neproniknutelně šedé. „Co mají všichni společného?"

„Když se někde vyskytne neopětovaný cit," řekl Hodge, „způsobuje to nerovnováhu moci. Takové nerovnováhy lze snadno využít, není to ale moc moudré. Tam, kde je láska, je často také nenávist. Tyhle dvě věci mohou existovat jedna vedle druhé."

„Simon ke mně necítí nenávist."

„Ale mohl by k tomu časem dospět, kdyby měl pocit, že ho využíváš." Hodge napřáhl ruku. „Já vím, že to nemáš v plánu, a v některých případech převažuje nutnost nad ohleduplností. Tahle situace mi ale připomíná něco jiného. Máš ještě tu fotografii, kterou jsem ti dal?"

Clary zavrtěla hlavou. „Ne u sebe. Je u mě v pokoji. Mohla bych pro ni zajít..."

„To nemusíš." Hodge pohladil Huga po ebenově černých křídlech. „Když byla tvoje matka mladá, měla nejlepšího přítele, stejně jako ty máš Simona. Byli si blízcí jako sourozenci. Také si o nich lidé často mysleli, že jsou bratr a sestra. Když vyrostli, začalo být všem okolo jasné, že on je do ní zamilovaný, ale ona to nepoznala. Pořád o něm mluvila jako o svém ‚kamarádovi'."

Clary zírala na Hodge. „To mluvíte o Lukovi?"

„Ano," řekl Hodge. „Lucián měl vždycky pocit, že by měli být s Jocelyn spolu. Když potkala Valentýna a zamilovala se do něj, nedokázal to snést. Když se vzali, odešel z Kruhu a zmizel. Všichni jsme si mysleli, že je mrtvý."

„Nikdy nic takového neřekl, ani nijak nenaznačil," řekla Clary. „Za všechny ty roky se jí přece mohl zeptat -"

„Věděl, jakou by dostal odpověď," řekl Hodge a díval se za ni, na nebe, z něhož padal déšť. „Lucián nikdy nepatřil k těm, kdo si něco nalhávají. Spokojil se s tím, že jí mohl být nablízku, a možná tajně doufal, že by se časem mohly její city změnit."

„Ale jestli ji miluje, tak proč řekl těm mužům, že ho nezajímá, co se s ní stane? Proč je nenechal, aby mu řekli, kde je?"

„Jak už jsem říkal, kde je láska, je také nenávist," připomněl jí Hodge. „Před lety mu hodně ublížila. Obrátila se k němu zády. A přesto při ní od té doby věrně stál, nikdy si nestěžoval, neobviňoval ji, neobtěžoval ji svými pocity. Možná jen uviděl příležitost, jak obrátit strany. Možná jí chtěl ublížit, jako ona ublížila jemu."

„To by Luke neudělal." Pak si ale Clary vzpomněla na ledově chladný tón, kterým jí oznamoval, že mu nemá volat, až bude něco potřebovat. Vzpomněla si na tvrdý pohled, který měl v očích, když mluvil s Valentýnovými muži. To nebyl ten Luke, jakého znala, ten Luke, vedle kterého vyrostla. Tamten Luke by nikdy nechtěl potrestat její matku za to, že ho dostatečně nemiluje nebo že ho nemiluje tím správným způsobem. „Ale ona ho milovala," řekla Clary mimoděk nahlas. „Jenom jinak, než miloval on ji. Copak to nestačí?"

„Jemu možná ne."

„Co se stane, až získáme Pohár?" zeptala se. „Jak se dostaneme k Valentýnovi, abychom mu řekli, že ho máme?"

„Hugo ho najde."

Na okno zabušil poryv deště. Clary se zachvěla. „Jdu si pro bundu," řekla a sklouzla z okenního sedátka.

Svou růžovozelenou mikinu s kapuci našla zmačkanou na dně batohu. Když ji vytahovala, uslyšela zvuk mačkaného papíru. Byla to fotografie Kruhu, její matky a Valentýna. Dlouho se na ni dívala, než ji zastrčila zpátky.

Když se vrátila do knihovny, už tam byli i všichni ostatní. Hodge napjatě seděl v křesle s Hugem na rameni, Jace byl celý v černém, Isabela se vybavila svými vysokými botami na zašlapávání démonů do země a zlatým bičem, Alek měl zase přes rameno toulec plný šípů a pravé předloktí mu chránil kožený návlek. Všichni kromě Hodge byli pokryti čerstvě nanesenými runami, na každém viditelném kousku jejich kůže se kroutily složité vzory. Jace měl vytažený levý rukáv, bradou se opíral o

rameno a zaujatě se mračil, zatímco si na horní části paže vytvářel znamení ve tvaru osmiúhelníku.

Alek se na něj podíval. „Děláš to špatně," řekl. „Pusť mě k tomu."

„Jsem levák," bránil se Jace, ale jen trochu a podával u toho Alekovi stélu. Alek si ji vzal s výrazem úlevy, jako by si až doteď nebyl jistý, zda mu bylo jeho chování odpuštěno. „Je to základní *iratze,"* řekl Jace, když Alek sklonil svou černovlasou hlavu nad jeho paži a začal pečlivě vykreslovat linie hojivé runy. Když mu stéla přejela po kůži, Jace zkroutil obličej bolestí, přivřel oči a zaťal pěst, až mu svaly na levé ruce vystupovaly jako provazy. „U Anděla, Aleku -"

„Snažím se být opatrný," řekl Alek. Pustil Jaceovu ruku a o krok ustoupil, aby mohl zhodnotit své dílo. „A je to."

Jace uvolnil sevřenou pěst a dal ruku dolů. „Díky." Zdálo se, že teprve pak ucítil Claryinu přítomnost, protože po ní šlehl pohledem a jeho zlatavé oči se zúžily. „Clary."

„Vypadá to, že jste připraveni," řekla. Alek náhle zrudnul, ustoupil od Jace a začal si přepočítávat šípy.

„To jsme," řekl Jace. „Máš pořád tu dýku, kterou jsem ti dal?"

„Ne, ztratila jsem ji v hotelu Dumort, vzpomínáš?"

„Máš pravdu." Jace se na ni spokojeně zadíval. „Skoro jsi s ní zabila vlkodlaka. Na to si vzpomínám."

Isabela stojící u okna obrátila oči v sloup. „Zapomněla jsem, jak tě tohle dokáže rozpálit, Jaci. Holky, co zabíjejí příšery."

„Mám rád kohokoli, kdo zabíjí příšery," řekl klidně. „Hlavně sebe."

Clary se znepokojeně podívala na hodiny na psacím stole. „Měli bychom jít dolů. Simon tady bude každou chvíli."

Hodge vstal z křesla. Clary si pomyslela, že vypadá velmi unaveně, jako by několik nocí nespal.

„Ať vás všechny opatruje Anděl," řekl a Hugo se mu s hlasitým zakrákáním vznesl z ramene, zrovna když začalo zvonit poledne.

Když Simon zastavil s dodávkou na rohu a dvakrát zatroubil, pořád ještě pršelo. Claryino srdce poskočilo - tak trochu se bála, že se Simon vůbec neukáže.

Jace přimhouřil oči a vyhlédl do deště. Všichni čtyři se schovávali pod zdobenou kamennou římsou. „To je ta dodávka? Vypadá jako hnijící banán."

To se nedalo popřít. Erik dodávku natřel křiklavým odstínem žluté, na barvě však byla patrná promáčknutá místa a skvrny rzi, naznačující určitý stupeň rozkladu. Simon znovu zatroubil. Clary ho za mokrými okny viděla jen jako rozmazanou siluetu. Povzdechla si a nasadila si kapuci, aby jí nezmokly vlasy. „Tak pojďme."

Čvachtavě prošli špinavými kalužemi, které se utvořily na chodníku. Isabeliny obrovské boty vydávaly při každém kroku obzvláště šplouchavé zvuky. Simon nechal běžet motor a přelezl dozadu, aby otevřel posuvné dveře. Odhalil tak sedadla s polorozpadlým čalouněním. Dírami se draly ven nebezpečně vyhlížející pružiny. Isabela nakrčila nos. „Dá se na tom bezpečně sedět?"

„Bezpečněji, než kdyby ses chtěla nechat přivázat na střechu," řekl Simon mile, „což je druhá možnost." Pokývl hlavou směrem k Jaceovi a Alekovi a Clary zcela ignoroval. „Čau."

„Čau i tobě," odpověděl Jace a zvedl plátěnou vojenskou tašku, ve které zařinčely jejich zbraně. „Kam můžu dát tohle?"

Simon ukázal na zadní část dodávky, kam si členové kapely většinou dávali hudební nástroje. Isabela s Alekem nastoupili do dodávky a usadili se na sedadlech. „Vystřel!" řekla Clary, když se Jace dral na sedadlo spolujezdce.

Alek rychle sáhl pro luk, který měl přehozený přes rameno. „Cože?"

„Myslí tím, že chce sedět vepředu," ušklíbl se Jace a odhrnul si z očí mokré vlasy.

„Hezkej luk," řekl Simon a kývl směrem k Alekovi.

Alek zamrkal, takže mu z řas odlétlo pár kapek deště. „Ty víš něco o lukostřelbě?" zeptal se tónem, který prozrazoval silné pochyby.

„Střílel jsem z luku na táboře," řekl Simon. „Šest let po sobě."

Místo odpovědi se mu dostalo tří nechápavých pohledů a podpůrného úsměvu od Clary, který však Simon ignoroval. Podíval se na olověnou oblohu. „Radši pojedeme, než zase začne lít."

Přední sedadlo bylo pokryto sáčky od chipsů a drobečky ze sušenek. Clary se snažila toho co nejvíc smést na zem. Simon nastartoval a vyrazil kupředu, ještě než byla hotová, takže zády prudce narazila do opěradla. „Au," řekla vyčítavě.

„Promiň." Ani se na ni nepodíval.

Clary slyšela, jak si ostatní vzadu tiše povídají - nejspíš probírali nejrůznější bojové strategie a nejlepší způsoby, jak setnout démonovi hlavu, aby si člověk neumazal od krve nové kožené boty. Přestože nebyla přední sedadla od zbytku dodávky nijak oddělena, Clary cítila napjaté ticho mezi ní a Simonem, jako by byli sami.

„Co všichni máte s tím ‚čau'?" zeptala se, když Simon najel na dálnici FDR Drive, která vedla podél East River.

„S jakým ‚čau'?" odpověděl a zařadil se těsně před černý džíp, jehož řidič, kterým byl muž v obleku a s mobilním telefonem v ruce, na ně přes zatmavená skla udělal obscénní gesto.

„Přece s tím ‚čau', který vy kluci vždycky říkáte. Jako když jsi teď uviděl Jace s Alekem — řekl jsi jim ‚čau' a oni ti taky řekli ‚čau'. Co je špatnýho na ‚ahoj'?"

Zdálo se jí, že se mu ve tváři pohnul sval. „‚Ahoj' je pro holky," sdělil jí. „Opravdoví muži jsou tvrdí a úseční."

„Takže čím jste mužnější, tím míň toho namluvíte?"

„Přesně tak." Simon přikývl. Oknem za ním viděla, jak se na East River snáší vlhká mlha a zahaluje celé nábřeží do lehounkého šedého oparu. Hladina úžiny měla barvu olova a neustále ji čeřil vítr, takže vypadala jako šlehačka. „Proto se taky největší drsňáci ve filmech zdraví pokývnutím a jinak nic neříkají. To pokývnutí znamená ‚Jsem drsňák a vidím, že ty jsi taky drsňák', ale nic neřeknou, protože jsou Wolverine nebo Magneto a pokazilo by jim to image, kdyby museli něco vysvětlovat."

„Vůbec nechápu, o čem to mluvíte," řekl Jace ze zadního sedadla.

„To je dobře," řekla Clary, za což ji Simon odměnil téměř neznatelným úsměvem, odbočil na Manhattanský most a zamířil do Brooklynu, domů.

Než dojeli ke Claryinu domu, konečně přestalo pršet. Svazky slunečních paprsků vyháněly zbytky mlhy a vysoušely kaluže na chodnících. Jace, Alek a Isabela nechali Simona s Clary čekat u

dodávky a šli zkontrolovat „hladinu démonické aktivity", jak to nazval Jace.

Simon se díval, jak tři lovci stínů kráčí k domu po cestičce lemované růžovými keři. „Hladina démonické aktivity? To mají nějakej přístroj, kterej měří, jestli náhodou démoni uvnitř necvičí jógu?"

„Ne," řekla Clary a stáhla si dozadu navlhlou kapuci, aby si mohla vychutnat dotek slunečních paprsků na zplihlých vlasech. „Podle senzoru poznají, jak silní jsou ti démoni, pokud tam nějací jsou."

Simon vypadal, že to na něj zapůsobilo. „To je vážně užitečná věcička."

Otočila se k němu. „Simone, to, co se stalo v noci —"

Pozvednutím dlaně ji umlčel. „Nemusíme o tom mluvit. Vlastně o tom mluvit nechci."

„Jenom ti řeknu jednu věc." Mluvila rychle. „Já vím, že když jsi mi řekl, že mě miluješ, tak jsem ti neodpověděla tak, jak bys chtěl."

„To je pravda. Vždycky jsem doufal, že až jednou nějaké holce řeknu, že ji miluju, odpoví mi ‚Já vím', jako to Leia řekla Hanovi v *Návratu Jediho."*

„To je vážně ujetý," řekla Clary, protože si nedokázala pomoci.

Vrhl na ni rozzlobený pohled.

„Promiň," omluvila se. „Podívej, Simone, já—"

„Ne," přerušil ji. „Ty se podívej, Clary. Dívej se na mě tak, abys mě opravdu viděla. Dokážeš to?"

Podívala se na něj. Dívala se na jeho tmavé oči se světlejšími skvrnkami u vnějšího okraje duhovky, na známé, lehce nesouměrné obočí, na dlouhé řasy, na hnědé vlasy, na nejistý úsměv a jemné ruce hudebníka. To všechno bylo součástí Simona a on byl zase součástí jí samotné. Kdyby měla mluvit pravdu, vážně by řekla, že nevěděla o tom, že ji miluje? Nebo spíš, že nikdy nevěděla, co by udělala, kdyby to tak bylo?

Povzdechla si. „Magický iluze prokouknu bez problémů, ale s lidma je to těžší."

„Všichni vidíme jenom to, co chceme vidět," řekl tiše.

„Jace ne," řekla proti své vůli a vzpomněla si na ty jasné, netečné oči.

„Ten víc než kdokoli jiný."

Zamračila se. „Jak to -"

„Tak dobře," ozval se Jaceův hlas a přerušil je. Clary se rychle otočila. „Zkontrolovali jsme všechny čtyři strany domu a nikde nic. Nízká hladina. Nejspíš jsou tam jenom zavržení a ti nás možná ani nebudou obtěžovat, pokud nepůjdeme do horního bytu."

„A pokud budou," řekla Isabela s úsměvem stejně jiskřivým jako její bič, „jsme na ně připraveni."

Alek vytáhl z dodávky těžkou plátěnou tašku a hodil ji na chodník. „Můžeme jít," prohlásil. „Nakopeme těm démonům zadek!"

Jace se na něj trochu zvláštně podíval. „Jsi v pořádku?"

„Nic mi není." Aniž by se na Jace podíval, vyměnil Alek svůj luk a šípy za opeřené kopí z leštěného dřeva se dvěma lesklými ostřími, která se vysunula, když trochu pohnul prsty. „Tohle je lepší."

Isabela se na bratra starostlivě podívala. „Ale ten luk..."

Alek ji přerušil. „Isabelo, já vím, co dělám."

Luk ležel na zadním sedadle a blýskal se v jasném slunci. Simon se k němu natáhl, ale pak zase stáhl ruku, když se na ulici objevilo několik mladých žen s kočárky, mířících k parku. Tří těžce ozbrojených mladých lidí, kteří dřepěli u žluté dodávky, si vůbec nevšimly. „Jak to, že já vás vidím?" zeptal se Simon. „Co se stalo s tím vaším kouzlem neviditelnosti?"

„Vidíš nás," řekl Jace, „protože teď už znáš pravdu o tom, na co se díváš."

„Jo," řekl Simon. „To asi jo."

Když ho požádali, aby počkal u dodávky, trochu protestoval, ale Jace mu svěřil důležitý úkol, který spočíval v hlídání únikového vozidla u chodníku. „Denní světlo je pro démony smrtelné, ale zavrženým neublíží. Co když nás budou honit? A co když bude auto odtažené?"

To poslední, co Clary ze Simona zahlédla, když mu mávala z přední verandy, byly jeho dlouhé nohy, které si opřel o palubní desku, zatímco procházel Erikovu sbírku cédéček. Oddechla si. Alespoň Simon byl v bezpečí.

Ucítila ten zápach, hned když prošli vstupními dveřmi. Byl téměř nepopsatelný, jako kombinace zkažených vajec, masa

prolezlého červy a mořských řas hnijících na rozpálené pláži. Isabela nakrčila nos a Alek trochu zezelenal, Jace se však tvářil, jako by vdechoval vzácný parfém. „Byli tu démoni," prohlásil potěšené. „A docela nedávno."

Clary se na něj úzkostlivě podívala. „Ale už tady —"

„Ne." Zavrtěl hlavou. „Senzor by je zachytil. Ale stejně." Kývl hlavou směrem k zavřeným dveřím Doroteina bytu, pod nimiž nepronikal ani proužek světla. „Možná bude muset odpovědět na pár otázek, pokud Spolek zjistí, že tady ukrývá démony."

„Pochybuju, že se Spolku bude líbit celá tahle situace," řekla Isabela. „Ona z toho nakonec nejspíš vyjde lip než my."

„Nebude je to zajímat, pokud ovšem dostaneme ten Pohár." Alek se rozhlížel kolem sebe a jeho modré oči pečlivě zkoumaly prostornou halu, točité schodiště vedoucí nahoru i skvrny na zdech. „Zvlášť pokud přitom zlikvidujeme pár zavržených."

Jace zavrtěl hlavou. „Ti jsou v horním bytě. Pokud tam nepůjdeme, nejspíš nás nechají na pokoji."

Isabela si z obličeje odfoukla zplihlý pramen vlasů a zamračila se na Clary. „Na co čekáš?"

Clary se mimoděk podívala na Jace, který se na ni nenápadně usmál. *Tak jdi,* říkaly jeho oči.

Opatrným krokem přešla halu k Doroteiným dveřím. Světlík byl stále zčernalý špínou a žárovku v chodbě pořád ještě nikdo nevyměnil, jediné osvětlení tedy zajišťovalo Jaceovo čarodějné světlo. Vzduch byl horký a dusivý a Clary se zdálo, že se před ní zvedají stíny jako kouzelné, rychle rostoucí květiny v nějakém pralese z noční můry. Zvedla ruku a zaklepala na Doroteiny dveře, jednou slabě a pak silněji.

Dveře se rozletěly a do haly se vyhrnula záplava jasného světla. Ve dveřích stála Dorotea, rozložitá a impozantní ve svém zeleno-oranžovém hábitu. Dnes měla na hlavě křiklavě žlutý turban ozdobený vycpaným kanárkem a olemovaný klikatým stehem. V uších se jí houpaly dlouhé náušnice a její velké nohy byly bosé. Clary to překvapilo — ještě nikdy neviděla Doroteu bosou nebo v čemkoli jiném než v sepraných látkových bačkorách.

Nehty na nohou měly velice vkusnou, bledě růžovou barvu podobnou vnitřku lastury.

„Clary!" vykřikla Dorotea a uvěznila Clary v drtivém objetí. Clary se chvíli bránila, ztracená v moři navoněné kůže, sametové látky a střapců na konci Doroteina šátku. „Propána, holčičko," řekla čarodějnice a zavrtěla hlavou, až se jí náušnice rozhoupaly jako zvonkohra za bouřky. „Když jsem tě viděla naposledy, zmizela jsi mým portálem. Kde jsi skončila?"

„Ve Williamsburgu," odpověděla Clary, když znovu popadla dech.

Doroteino obočí vyletělo vzhůru. „A to se říká, že veřejná doprava v Brooklynu nestojí za nic." Otevřela dveře dokořán a pokynula jim, aby šli dál.

Byt vypadal úplně stejně, jako když ho Clary viděla naposledy. Na stole ležel stejný balíček tarotových karet a křišťálová koule. Když uviděla karty, začaly ji svrbět prsty, chtěla po nich sáhnout a podívat se, co by se mohlo skrývat v jejich úhledných obrázcích.

Dorotea se vděčně zabořila do křesla a zadívala se na lovce stínů pohledem stejně neproniknutelným, jako měl vycpaný kanárek na jejím turbanu. V miskách na obou koncích stolu hořely vonné svíčky, nedokázaly však potlačit silný puch, který domem prostupoval skrz naskrz. „Předpokládám, že jsi ještě nenašla svoji matku," řekla na adresu Clary.

Clary zavrtěla hlavou. „Ne. Ale vím, kdo ji unesl."

Dorotein pohled se zabodl za Clary, do Aleka a Isabely, kteří zkoumali ruku osudu visící na stěně. Jace, který se ze své pozice osobního strážce tvářil dokonale nezúčastněně, seděl na područce jednoho z křesel. Dorotea, spokojená, že jí nikdo z nich neničí majetek, se podívala zpět na Clary. „Byl to —"

„Valentýn," potvrdila Clary. „Ano."

Dorotea si povzdechla. „Toho jsem se bála." Opřela se o polštáře. „Víš, co s ní zamýšlí udělat?"

„Vím, že za něj byla vdaná -"

Čarodějnice si odfrkla. „Láska, která se zvrtla. To je to nejhorší."

Jace po této větě vydal tichý, téměř neslyšný zvuk - uchechtnutí. Dorotea nastražila uši jako kočka. „Co je tu legračního, chlapče?"

„Co vy o tom víte?" řekl. „Myslím o lásce."

Dorotea sepjala své jemné bílé ruce v klíně. „Víc, než bys hádal," řekla. „Copak jsem ti nečetla budoucnost z čajových lístků, lovce stínů? Už ses zamiloval do nesprávné osoby?"

Jace odpověděl: „Bohužel, má paní, mou láskou jedinou jsem stále já sám."

Dorotea zařvala smíchy. „Aspoň se nemusíš bát odmítnutí, Jaci Waylande," řekla potom.

„Ne tak docela. Občas si dám košem, aby to nezačala být nuda."

Dorotea se znovu rozesmála. Clary ji přerušila. „Asi byste ráda věděla, proč jsme přišli, madam Doroteo."

Dorotea se uklidnila a utřela si oči. „Prosím," řekla, „klidně mě taky oslovuj ‚má pani" jako tady ten mladý muž. Ale předpokládám," dodala, „že jste sem přišli kvůli mé milé společnosti. Nebo se snad pletu?"

„Nemám čas na něčí milou společnost. Musím pomoct mámě, a abych to mohla udělat, něco potřebuju."

„A co to je?"

„Říká se tomu Pohár smrti," řekla Clary, „a Valentýn si myslel, že ho má moje matka. Proto ji unesl."

Dorotea vypadala opravdu užasle. „Andělův pohár?" řekla nevěřícně. „Pohár, ve kterém Raziel smíchal krev andělů s krví lidskou, dal tu směs vypít člověku a stvořil tak prvního lovce stínů?"

„To bude on," řekl Jace trochu suchým tónem.

„Proč by si ale proboha myslel, že ho má ona?" chtěla vědět Dorotea. „Ze všech lidí zrovna Jocelyn?" Po tváři se jí rozlil výraz pochopení, ještě než Clary stihla promluvit. „Protože to samozřejmě nebyla Jocelyn Frayová," řekla. „Byla to Jocelyn Fairchildová, jeho žena. Ta, o které si všichni mysleli, že zemřela. Vzala Pohár a uprchla s ním, je to tak?"

V tu chvíli se čarodějnici hluboko v očích něco zablesklo, rychle však sklopila pohled, takže si Clary myslela, že se jí to jen zdálo. „Takže," řekla Dorotea, „víte, co teď budete dělat? Ať už ho schovala kdekoli, určitě nebude snadné ho najít, pokud ho tedy vůbec najít chcete. Valentýn by mohl provést strašlivé věci, kdyby měl Pohár v rukou."

„Já ho chci najít," vysvětlovala Clary. „Chceme —"

Jace jí jemně skočil do řeči. „My víme, kde je," řekl. „Teď už si ho jenom musíme vzít."

Dorotea rozevřela oči dokořán. „A kde tedy je?"

„Tady," řekl Jace tak samolibým tónem, že se Isabela s Alekem přestali věnovat průzkumu knihovny a přišli se podívat, co se děje.

„Tady? Chcete říct, že ho máte s sebou?"

„Ne tak docela, má paní," odpověděl Jace, který se podle Claryina názoru královsky bavil. „Myslím tím, že ho máte vy."

Doroteina ústa sklapla. „Tohle není legrace," řekla tak ostře, že se Clary začala obávat, zda události nenabírají špatný směr. Proč musí Jace pořád všechny provokovat?

„Vy ho opravdu máte," rychle se do rozhovoru vložila Clary, „ale ne —"

Dorotea vstala z křesla a mračila se na ně ze své úctyhodné výšky. „Udělali jste chybu," řekla ledově. „Jednak tím, že jste se domnívali, že mám Pohár, jednak tím, že jste sem přišli a nazvali mě lhářkou."

Alekova ruka se přesunula na opeřené kopí. „Ach jo," zamumlal si pro sebe.

Clary bezradně zavrtěla hlavou. „Ne," řekla rychle, „já netvrdím, že jste lhářka, vážně. Jenom říkám, že Pohár je tady, jenže jste o tom vůbec nevěděla."

Madam Dorotea na ni zírala. Oči, téměř utopené v záhybech její tváře, byly tvrdé jako skleněné kuličky. „Vysvětli mi to," nařídila.

„Moje matka tady Pohár schovala," řekla Clary. „Před mnoha lety. Nikdy vám to neřekla, protože vás do toho nechtěla zaplést."

„Takže vám ho dala potají," přidal se Jace, „jako dárek."

Dorotea k němu otočila prázdný pohled.

Copak ona si to nepamatuje? pomyslela si Clary zmateně. „Ty tarotové karty," řekla. „Balíček karet, které pro vás namalovala."

Čarodějnice stočila pohled ke kartám svázaným hedvábnou stuhou, které ležely na stole. „Ty karty?" Upřeně je pozorovala, zatímco Clary přešla ke stolu a vzala balíček karet do ruky. Na dotek byly teplé a lehce kluzké. Na rozdíl od minulé návštěvy teď cítila, jak jí konečky prstů proudí do těla energie z run nakreslených na rubu. Po hmatu našla pohárové eso a vytáhla je z balíčku. Ostatní karty položila zpět na stůl.

„Tady je," řekla.

Všichni ji nehnuté a s očekáváním pozorovali. Pomalu kartu otočila a znovu se podívala na obrázek, který namalovala její matka - štíhlá ruka s prsty okolo zlaté stopky Poháru smrti.

„Jaci," řekla. „Půjč mi stélu."

Vtiskl jí teplou, téměř živoucí stélu do dlaně. Znovu kartu otočila a překreslila runy na jejím rubu — kudrlinka tady a čárka támhle, a najednou znamenaly něco úplně jiného. Když opět obrátila kartu lícem vzhůru, obrázek byl trochu změněný. Prsty přestaly svírat stopku Poháru a ruka vypadala, jako by jí Pohár nabízela a říkala: *Tady, vezmi si ho.*

Zasunula si stélu do kapsy. Pak sáhla dovnitř do karty jako do nějakého velkého otvoru, i když namalovaný obdélník nebyl o nic větší než její ruka. Vzala do ruky podstavec Poháru, sevřela jej v prstech, a když táhla zpět ruku, kterou Pohár pevně držela, zdálo se jí, že zaslechla tichounké povzdechnutí. Pak se karta, nyní už prázdná, rozpadla v prach, který se jí prosypal mezi prsty na koberec.

19

ABADDON

Clary vlastně ani nevěděla, co očekávala, možná nadšené výkřiky, snad i náznak potlesku. Místo toho se rozhostilo ticho, které porušil jedině Jace: „Myslel jsem, že bude větší."

Clary se podívala na Pohár ve své ruce. Byl velký asi jako běžná sklenice na víno, ale o dost těžší. Proudila jím energie jako krev žilami živé bytosti. „Mně se zdá velký tak akorát," řekla rozhořčeně.

„Jistě, je dost velký," připustil blahosklonně, „ale čekal jsem něco... Vždyť víš." Rukama naznačil předmět, který by velikostí zhruba odpovídal kočce domácí.

„Je to Pohár smrti, Jaci, ne Záchodová mísa smrti," řekla Isabela. „Už je to všechno? Takže můžeme jít?"

Dorotea měla hlavu nakloněnou na stranu a její živé, korálkové oči prozrazovaly zájem. „Ale je poškozený!" vykřikla. „Jak se to mohlo stát?"

„Poškozený?" Clary se vyděšeně podívala na Pohár. Připadal jí v pořádku.

„Tady," řekla čarodějnice, „ukážu ti to." Udělala krok směrem ke Clary a napřáhla ruku s dlouhými červenými nehty k Poháru. Clary ustoupila, aniž by věděla proč. Najednou stál mezi nimi Jace a držel ruku velmi blízko jílce meče, který mu visel u pasu.

„Nic ve zlém," pravil klidně, „ale kromě nás se Poháru smrti nikdo nedotkne."

Dorotea se na něj chvíli dívala a do očí se jí vrátil ten podivný prázdný pohled. „Ale ale," řekla, „jen pomalu. Valentýn by nebyl rád, kdyby se Poháru něco stalo."

Meč u Jaceova pasu vylétl s tichým kovovým zařinčením z pochvy. Jeho špička se teď vznášela kousek pod Doroteinou bradou. Jace ji pevně pozoroval. „Netuším, co se tady děje," řekl. „Ale my jdeme pryč."

Stařeně zasvítilo v očích. „Ale jistě, můj lovce stínů," řekla a couvala ke stěně zakryté závěsem. „Nechcete použít můj portál?"

Špička meče se zachvěla, jak se Jace na chvíli nechápavě zarazil. Pak Clary uviděla, jak zaťal čelist. „Nedotýkejte se -"

Dorotea se zasmála a bleskově strhla závěsy, které visely podél stěny. Měkce dopadly na zem. Portál za nimi byl otevřený.

Clary zaslechla, jak se za ní Alek prudce nadechl. „Co je *tohle!"* Clary jen krátce zahlédla to, co se skrývalo za dveřmi - vířící rudá mračna, jimiž proletěl černý blesk, a jakási strašlivá, temná silueta, která se obrovskou rychlostí řítila k nim. Pak na ně Jace zakřičel, ať jdou k zemi. Padl na podlahu a Clary strhl s sebou. Vleže na břiše zvedla hlavu z koberce právě včas, aby viděla, jak ta temná věc narazila do madam Dorotey, která zaječela a vyhodila rukama do vzduchu. Temné stvoření ji však neporazilo, ale spíše obalilo jako rubáš a jeho černé tělo se do ní vsáklo jako inkoust do papíru. Záda se jí nestvůrně vyhrbila a celá její postava se prodlužovala a rostla stále výš a výš, až se to objemné tělo roztáhlo a úplně přetvořilo. Clary zaslechla, jak něco zařinčelo o podlahu, a podívala se dolů. Byly to Doroteiny náramky, pokroucené a rozbité. Mezi barevnými šperky se válely jakési bílé kamínky. Chvíli trvalo, než si Clary uvědomila, že to jsou zuby.

Jace něco zašeptal. Vedle něj ležel Alek, který přiškrceným hlasem řekl: „Tvrdil jsi, že tu není žádná démonická aktivita, že je nízká hladina!"

„Opravdu byla nízká," zavrčel Jace.

„Asi máš úplně jinej názor na to, co znamená slovo ‚nízká', než já!" zařval Alek, když to, co kdysi byla Dorotea, zavylo a začalo se svíjet. Zdálo se, že se ta nahrbená, hroudovitá, groteskně znetvořená masa rozpíná...

Clary od toho odtrhla oči, až když se Jace postavil a vytáhl ji nahoru. Isabela s Alekem se také vyškrábali na nohy a chopili se svých zbraní. Isabelina ruka držící bič se trochu chvěla.

„Běž!" Jace postrčil Clary směrem ke dveřím bytu. Když se ohlédla přes rameno, viděla jen hustou, vířící šedou hmotu podobnou bouřkovým mrakům s něčím tmavým uprostřed...

Všichni čtyři se vyhrnuli do vstupní haly, Isabela první. Doběhla ke vchodovým dveřím, zkusila je otevřít a s otřeseným výrazem se k nim obrátila: „Nechtějí povolit. Asi kouzlo —"

Jace zaklel a začal si horečně prohrabávat kapsy u bundy. „Kde mám sakra stélu?"

„Já ji mám," vzpomněla si Clary. Když si sáhla do kapsy, zaburácel halou zvuk podobný zahřmění. Podlaha se jí zhoupla pod

nohama. Zakopla a téměř upadla, jen tak tak se zachytila zábradlí. Když se podívala nahoru, uviděla, že ve zdi oddělující Dorotein byt od haly zeje díra s okraji lemovanými trčícím dřevem a kusy omítky, kterou k nim něco prolézá, skoro by se dalo říci protéká...

„Aleku!" To křičel Jace. Alek stál před dírou ve zdi se zděšeným výrazem v bledé tváři. Jace vypustil z úst nějakou nadávku, rozběhl se, chytil ho a odtáhl dozadu, právě když se to blátivé stvoření uvolnilo z díry a ocitlo se v hale.

Clary slyšela, jak se jí zastavil dech. Stvoření mělo sinalé tělo, jako by bylo pokryto modřinami. Z přelévající se kůže vyčnívaly kosti. Ne nové kosti, ale kosti, které vypadaly, že strávily tisíc let zahrabané v zemi, zčernalé, popraskané, špinavé kosti. Mělo to kostnaté prsty bez masa a vychrtlé paže pokryté černými hnisavými boláky, jimiž prosvítaly další zažloutlé kosti. Místo obličeje byla jen lebka s prázdnými dírami v místě nosu a očí. Prsty podobné pařátům přejely po zemi. Okolo zápěstí a ramen té věci byly omotané cáry barevných látek, víc toho z hedvábných šátků a turbanu madam Dorotey nezůstalo. Monstrum měřilo na výšku alespoň tři metry.

Shlíželo na čtyři teenagery prázdnými očními důlky. „Dej mi Pohár smrti," řeklo hlasem, který zněl, jako když vítr rozfoukává odpadky po prázdném chodníku. „Dej mi ho a já vás nechám žít."

Clary se v panice rozhlédla po ostatních. Isabela vypadala, jako by jí pohled na tu věc uštědřil ránu do žaludku. Alek stál bez hnutí.

Jako vždy promluvil Jace. „Co jsi zač?" zeptal se klidným hlasem, i když působil vyděšeněji, než jak ho kdy Clary viděla.

Netvor naklonil hlavu na stranu. „Já jsem Abaddon, démon propasti. Mé jsou prázdné prostory mezi světy. Můj je vítr a burácející temnota. Jsem tak nepodoben těm kňourajícím věcem, které zvete démony, jako je orel nepodoben mouše. Nemáte naději mě porazit. Dejte mi Pohár, nebo zemřete."

Isabelin bič se třásl. „Je to vyšší démon," řekla. „Jaci, jestli —"

„A co Dorotea?" Slova pronikavě vyletěla Clary z úst dříve, než je mohla zastavit. „Co se s ní stalo?"

Démonovy prázdné oči se obrátily na ni. „Stala se nádobou mé zloby," řekl. „Otevřela bránu a já se jí zmocnil. Zemřela

rychle." Jeho pohled se stočil k Poháru v její ruce. „Tobě to však slíbit nemohu."

Dalo se to do pohybu směrem k ní. Jace se tomu postavil do cesty s třpytícím se mečem v jedné ruce a andělským ostřím v druhé. Alek ho pozoroval, obličej zkřivený hrůzou.

„U Anděla," řekl Jace a změřil si démona od hlavy k patě. „Věděl jsem, že vyšší démoni mají být ošklivi, ale nikdo mě nevaroval před tím příšerným puchem."

Abaddon rozevřel čelisti a zasyčel. V tlamě měl dvě řady rozeklaných zubů, ostrých jako skleněné střepy.

„Tím větrem a burácející temnotou si nejsem tak jistý," pokračoval Jace, „podle mě to zapáchá spíš jako skládka odpadu. Víš určitě, že nejsi ze Staten Islandu?"

Démon se na něj vrhnul. S téměř děsivou rychlostí vymrštil Jace obě ostří směrem vzhůru a ven. Obě zajela do nejmasitější části démonova těla, do jeho břicha. Démon zavyl a ohnal se po Jaceovi, takže ho smetl z cesty, jako když kočka plácne kotě. Jace se překulil na nohy, Clary ale viděla, že je zraněný, protože si držel paži.

To už bylo na Isabelu příliš. Vyrazila dopředu a šlehla po démonovi bičem. Rozrazil démonovu šedou kůži, v níž se objevil červený šrám, ze kterého prýštila krev. Abaddon nevěnoval Isabele pozornost a stále mířil k Jaceovi.

Zdravou rukou vytáhl Jace druhé andělské ostří. Zašeptal mu to správné slovo, ostří se vysunulo, jasné a zářící, a on je pozvedl, když se před ním démon hrozivě vztyčil. Lovec stínů proti němu vypadal úplně maličký dítě vedle obrovské zrůdy. Pořád se zeširoka usmíval, dokonce i když se démon rozpřáhl. Isabela vykřikla a znovu šlehla po netvorovi bičem. Podlaha se zbarvila krvavou sprškou.

Démon se svým ostrým pařátem ohnal po Jaceovi. Ten se zapotácel o krok dozadu, ale ráně se vyhnul. Něco se vrhlo mezi něj a démona, jakýsi štíhlý černý stín se zářícím ostřím v ruce. Alek. Démon zaskučel - Alekovo opeřené kopí mu prorazilo kůži. Se zavrčením znovu udeřil a jeho kostnaté drápy zasadily Alekovi strašlivou ránu, která ho vyhodila do vzduchu a mrštila jím o vzdálenou zeď. S příšerným křupnutím do ní narazil a sklouzl na podlahu.

Isabela vykřikla bratrovo jméno. Nehýbal se. Sklonila ruku s bičem a rozběhla se k němu. Démon se obrátil a hřbetem ruky ji prudce srazil k zemi. Isabela kašlala krev, ale pokusila se vstát. Abaddon ji udeřil znovu a tentokrát zůstala ležet bez hnutí.

Démon zamířil ke Clary.

Jace stál jako přimražený a omráčeně zíral na Alekovo zhroucené tělo. Clary zaječela, když se k ní Abaddon přiblížil. Začala couvat ke schodišti a klopýtala vzhůru po rozbitých schodech. Stéla ji pálila v ruce. Kdyby tak měla zbraň, jakoukoli...

Isabela se namáhavě posadila. Odhrnula si z tváře zakrvácené vlasy a zakřičela na Jace. Clary v jejích výkřicích zaslechla své jméno a uviděla, že se k ní Jace otočil a rychle zamrkal, jako by ho právě někdo probudil fackou. Rozběhl se. Démon byl už tak blízko, že Clary jasně viděla černé boláky na jeho kůži, viděla, že se v nich něco hýbe. Natáhl se k ní...

Jace byl ale rychlejší a odrazil Abaddonovu paži stranou. Máchnul andělským ostřím a zarazil je démonovi do prsou vedle prvních dvou. Démon zavrčel, jako by pro něj ostří znamenala jen drobnou nepříjemnost. „Lovce stínů," zaburácel, „s radostí tě zabiji a poslechnu si, jak se ti v těle lámou kosti, tak jako před chvílí tvému příteli..."

Jace vyskočil na zábradlí a vrhl se na Abaddona. Síla nárazu převážila démona dozadu, takže se zapotácel. Jace mu visel na zádech. Vytáhl mu z hrudi jedno andělské ostří a z rány vystříkla sprška démoni krve. Pak ostří znovu a znovu zabodával do netvorových zad, až mu všude z ramen prýštila černá tekutina.

Abaddon s vrčením couval zády ke zdi. Jace se mohl buď pustit, nebo se nechat rozdrtit. Lehce doskočil na zem a znovu pozvedl ostří. Abaddon však byl rychlejší. Jeho ruka se vymrštila a srazila Jace na schodiště. Lovec stínů dopadl na záda a démon mu přiložil ke krku své paťáty.

„Řekni jim, ať mi dají Pohár," vrčel Abaddon s drápy kousek od Jaceova krku. „Řekni jim, ať mi ho dají, a já je nechám žít."

Jace polknul. „Clary..."

Clary se však nikdy nedozvěděla, co se chystal říci, protože v tu chvíli se rozletěly vchodové dveře. Chvíli viděla jen jasné sluneční světlo. Když mrkáním zahnala zářivé skvrny před očima, spatřila, že v otevřených dveřích stojí Simon. *Simon.* Zapomněla, že je venku, vlastně skoro zapomněla, že vůbec existuje.

Uviděl ji, jak se choulí na schodišti, pak se jeho pohled přesunul na Abaddona a Jace. Sáhl si přes rameno na záda. Uvědomila si, že Simon drží Alekův luk a na zádech mu visí toulec. Vytáhl z něj jeden šíp, přiložil jej k tětivě a zkušeně pozvedl luk, jako by už něco podobného dělal tisíckrát.

Vyletěl šíp. Zabzučel jako obrovský čmelák, prolétl Abaddonovi nad hlavou, zamířil ke stropu...

A rozbil světlík. Na podlahu se jako déšť snesly černé, špinavé střepy a rozbitým oknem pronikly do haly sluneční paprsky, spousta slunečních paprsků, jejichž zlaté šípy probodly temnotu a zalily halu světlem.

Abaddon zavyl, uskočil a pažemi si zakryl nestvůrnou lebku. Jace zvedl ruku ke svému nedotčenému hrdlu a nevěřícně se díval, jak se démon s řevem hroutí k zemi. Clary tak trochu čekala, že z něj vyšlehnou plameny, ale místo toho se začal propadat do sebe. Nohy pod jeho tělem povolily, lebka se svraštila jako hořící papír a během jediné minuty démon zcela zmizel a zanechal po sobě jen pár spálených skvrn.

Simon sklonil luk. Stál s otevřenou pusou a zmateně mrkal očima skrytýma za brýlemi. Vypadal stejně ohromeně, jako se Clary cítila.

Jace ležel na schodech na místě, kam ho srazil démon. Namáhavě se pokusil posadit. Clary seběhla a klekla si vedle něj. „Jaci..."

„Nic mi není." Posadil se a otřel si krev z úst. Zakašlal a vyplivl krvavou slinu. „Alek..."

„Tvoje stéla," skočila mu do řeči a sáhla si do kapsy. „Potřebuješ si vyléčit zranění?"

Podíval se na ni. Paprsky pronikající rozbitým světlíkem mu ozařovaly tvář. Vypadal, jako by se s vypětím všech sil něčemu bránil. „Nic mi není," řekl znovu a nepříliš jemně ji odstrčil stranou. Vstal, zavrávoral a téměř upadl. Byl to první pohyb postrádající ladnost, který ho kdy viděla udělat. „Aleku?"

Clary ho sledovala, jak se belhá přes halu ke svému příteli v bezvědomí. Pak si strčila Pohár smrti do kapsy mikiny, zapnula ji na zip a vstala. Isabela se dovlekla ke svému bratrovi, držela jeho hlavu v klíně a hladila ho po vlasech. Hrudník se mu zdvihal a zase klesal, sice pomalu, ale bylo jisté, že Alek dýchá. Simon je

sledoval, opřený o zeď, a vypadal naprosto vyčerpaně. Clary mu stiskla ruku, když šla kolem něj. „Děkuju ti," zašeptala. „To bylo úžasný."

„Mně neděkuj," řekl. „Poděkuj spíš lukostřeleckýmu kurzu na letním táboře."

„Simone, já —"

„Clary!" volal ji Jace. „Přines mi stélu."

Simon ji neochotně pustil. Klekla si vedle lovců stínů a Pohár smrti jí těžce narazil do boku. Alek měl bílou tvář posetou kapkami krve a jeho oči byly nepřirozeně modré. Jeho ruka sevřená kolem Jaceova zápěstí zanechávala krvavé šmouhy. „Já...," začal a pak si všiml Clary, jakoby poprvé. V očích se mu zablýsklo něco, co vůbec nečekala. Triumf. „Já jsem to zabil?"

Jaceova tvář se zkroutila bolestí. „Ty —"

„Ano," řekla Clary. „Je to mrtvé."

Alek se na ni podíval a zasmál se. V koutcích úst se mu objevila zpěněná krev. Jace si uvolnil zápěstí a přiložil dlaně k Alekovým tvářím. „Nech toho," řekl. „Lež, jenom klidně lež."

Alek zavřel oči. „Dělej, co musíš," zašeptal.

Isabela podala Jaceovi svoji stélu. „Vezmi si ji."

Přikývl a přejel špičkou stély přes Alekovu košili na hrudi. Látka se rozestoupila, jako by ji rozřízl nožem. Isabela horečnatýma očima sledovala, jak roztrhl košili a odhalil Alekův hrudník. Měl téměř bílou kůži, jen tu a tam na ní bylo vidět staré průsvitné jizvy. Byla tam však i čerstvá zranění — tmavnoucí škrábance od drápů, každý z nich červený a zalitý krví. Se zatnutými zuby přiložil Jace stélu k Alekově kůži a zručně, zkušeně jí pohyboval tam a zpět. Něco ale nebylo v pořádku. Zdálo se, že hojivé runy ihned mizí, jako by je psal do vody.

Jace odhodil stélu. „Sakra."

Isabelin hlas zazněl velmi ostře. „Co se děje?"

„Zasáhlo ho to drápy," odpověděl Jace. „Má v sobě démoni jed. Znamení nemohou působit." Znovu se jemně dotkl Alekovy tváře. „Aleku," řekl. „Slyšíš mě?"

Alek se nehýbal. Kruhy pod jeho očima vypadaly jako tmavé modřiny. Kdyby Clary neviděla, jak dýchá, myslela by si, že už je mrtvý.

Isabela sklonila hlavu, takže její vlasy zakryly Alekovu tvář. Objala ho. „Možná bychom mohli...," zašeptala.

„Vzít ho do nemocnice." Byl to Simon, který stál nad nimi. V ruce se mu houpal luk. „Pomůžu vám ho donést do dodávky. Na Sedmé avenue je metodistická nemocnice..."

„Žádné nemocnice," řekla Isabela. „Musíme ho dostat do Institutu."

„Ale..."

„V nemocnici by nevěděli, jak mu pomoct," vysvětlil Jace. „Zranil ho vyšší démon. Žádný obyčejný doktor by nevěděl, jak tahle zranění uzdravit."

Simon přikývl. „Tak dobře. Odneseme ho do auta."

Jakýmsi řízením štěstěny jim neodtáhli dodávku. Isabela rozprostřela na zadní sedadlo špinavou deku a Aleka na ni položili tak, aby měl hlavu v Isabelině klíně. Jace se schoulil na zem vedle svého přítele. Košili měl na rukávech a hrudi potřísněnou tmavou krví, démoni i lidskou. Když se podíval na Simona, všimla si Clary, že mu něco z očí vysálo všechnu zlatou barvu, něco, co v nich ještě nikdy neviděla. Panika.

„Jed rychle, člověče," řekl. „Jeď, jako by tě pronásledoval sám ďábel."

Simon se rozjel.

Proletěli po Flatbush Avenue a vyřítili se na most tak rychle, že drželi tempo s metrem linky Q, které právě rachotilo přes modrou úžinu. Slunce se ostrými záblesky odráželo od hladiny a bolestivě bodalo Clary do očí. Křečovitě se chytila sedadla, když Simon najel osmdesátikilometrovou rychlostí do zatáčky, kterou se sjíždělo z mostu.

Přemýšlela o všech těch hrozných věcech, které Alekovi řekla, o tom, jak se vrhnul na Abaddona, na vítězoslavný výraz v jeho tváři. Když otočila hlavu, uviděla, jak Jace klečí vedle svého přítele, jehož krev se vsakovala do deky na sedadle. Vzpomněla si na malého chlapce s mrtvým sokolem. *Milovat znamená ničit.*

Clary se zase otočila dopředu a v krku cítila tvrdou hroudu. Ve špatně nastaveném zpětném zrcátku viděla, jak Isabela omotává Alekovi kolem ramen deku. Vzhlédla a setkala se s Claryiným pohledem. „Jak je to ještě daleko?"

„Asi deset minut. Simon jede nejrychleji, jak to jde."

„Já vím," řekla Isabela. „Simone, to bylo neuvěřitelný. Reagoval jsi tak pohotově! Nečekala bych, že by mohl civil přijít na něco takovýho."

Simon vypadal, že ho chvála z tak nečekané strany vůbec nevyvedla z míry. Oči měl přilepené na silnici. „Myslíš to, že jsem vystřelil ten světlík? Napadlo mě to, když jste zašli dovnitř. Přemýšlel jsem o tom světlíku a o tom, jak jste říkali, že démoni nesnáší sluneční světlo. Takže mi vlastně trvalo docela dlouho, než jsem něco udělal. Nic si z toho nedělej," dodal, „ten světlík není vůbec vidět, pokud nevíš, že tam je."

Já jsem věděla, že tam je, pomyslela si Clary. *Mělo mě to napadnout. I když jsem neměla luk jako Simon, mohla jsem ho něčím vyrazit nebo to aspoň říct Jaceovi.* Připadala si hloupě, zbytečně a tupě, jako by měla v hlavě úplně prázdno. Pravda byla taková, že se hrozně bála. Bála se tolik, že nedokázala pořádně myslet. Pod víčky se jí vzedmula vlna studu a pálila jako malé slunce.

Jace promluvil. „Byla to dobrá práce," řekl.

Simonovy oči se zúžily. „Takže, jestli se můžu zeptat, odkud se vzala ta věc, ten démon?"

„To byla madam Dorotea," řekla Clary. „Aspoň z části."

„Nikdy to nebyla zrovna modelka, ale nevzpomínám si, že by vypadala takhle hrozně."

„Myslím, že byla něčím posedlá," řekla Clary pomalu a zároveň si dávala v hlavě dohromady celkový obraz. „Chtěla, abych jí dala Pohár. Pak otevřela portál..."

„To byl chytrý tah," řekl Jace. „Démon se jí zmocnil a schoval většinu své nehmotné podstaty za portálem, aby ho nezachytil senzor, takže když jsme tam přišli, čekali jsme jenom pár zavržených. Namísto toho se před námi objevil vyšší démon, Abaddon, jeden z prvních démonů. Vládce padlých duší."

„Tak to vypadá, že si teď padlý duše budou muset poradit bez něj," poznamenal Simon a zahnul do boční ulice.

„On není mrtvý," řekla Isabela. „Vyššího démona snad ještě nikdy nikdo nezabil. Umřou totiž až potom, co je zabiješ v jejich fyzické, ale i nehmotné podobě. Nám se ho jenom podařilo zahnat."

„Aha." Simon vypadal zklamaně. „A co madam Dorotea? Bude teď v pořádku, když..."

Odmlčel se, protože Alek začal kašlat. Dech mu hlasitě chřestil v hrudi. Jace si pod vousy zamumlal nějakou přiléhavou nadávku. „Proč tam ještě nejsme?"

„Ale my tu jsme. Jenom jsem nechtěl narazit do zdi." Když Simon opatrně zastavil na rohu, všimla si Clary, že jsou dveře Institutu otevřené a v jejich oblouku stojí Hodge. Dodávka s cuknutím zastavila. Jace vyskočil ven, nahnul se dovnitř a zvedl Aleka, jako by nebyl těžší než dítě. Isabela šla po cestičce za ním a nesla zkrvavené kopí svého bratra. Dveře Institutu se za nimi zabouchly.

Clary cítila, jak jí tělo zaplavuje vlna únavy. Podívala se na Simona. „Mrzí mě to. Fakt netuším, jak vysvětlíš Erikovi ty skvrny od krve."

„Ať si trhne nohou," vyhrkl Simon přesvědčeně. „Ty jsi v pořádku?"

„Nemám ani škrábnutí. Všichni ostatní jsou zranění, jenom já ne."

„Je to jejich práce, Clary," řekl jemně. „Nedělají nic, než že loví démony. S tebou je to jinak."

„A co dělám já, Simone?" zeptala se ho a zapátrala v jeho tváři po odpovědi. „Co dělám já?"

„No, tys přece vzala Pohár," řekl. „Nebo ne?"

Přikývla a poklepala si na kapsu. „Jo."

Vypadal, že se mu ulevilo. „Skoro jsem se ani nechtěl ptát," řekl. „To je dobrý, ne?"

„Je," odpověděla. Vzpomněla si na svou matku a ruka se jí sevřela kolem Poháru. „Já vím, že je."

Kostelník ji čekal nad schody a vřískal jako siréna. Zavedl ji na ošetřovnu. Dvoukřídlé dveře byly otevřené, takže hned uviděla Alekovu nehybnou postavu ležící v jedné z bílých postelí. Skláněl se nad ním Hodge a vedle něj stála Isabela se stříbrným podnosem v rukou.

Jace s nimi nebyl. Nebyl s nimi, protože stál před ošetřovnou a zády se opíral o zeď. Holé, zakrvácené ruce měl přitisknuté k tělu.

Když se před ním Clary zastavila, prudce otevřel oči a Clary viděla, že má rozšířené zornice, jejichž černá barva pohltila všechno zlato okolo.

„Jak mu je?" zeptala se co nejjemněji.

„Ztratil hodně krve. Otravy démoním jedem jsou běžná záležitost, ale tohle byl vyšší démon, takže si Hodge není jistý, jestli bude fungovat protijed, který většinou používá."

Dotkla se jeho paže. „Jaci..."

Ucuknul před ní. „Nech toho."

Zadržela dech. „Nikdy bych si nepřála, aby se Alekovi něco stalo. Je mi to hrozně líto."

Podíval se na ni, jako by si teprve teď všiml, že tam je. „To není tvoje vina," řekl, „ale moje."

„Tvoje? Ne, Jaci, to není —"

„Ale ano, je," řekl hlasem křehkým jako ledová střepina. *„Mea culpa, mea maxima culpa."*

„Co to znamená?"

„Má vina," řekl, „má vlastní vina, má největší vina. Je to latinsky." Nepřítomně jí odhrnul z čela pramen vlasů, jako by vůbec nevěděl, že to dělá. „Část mše svaté."

„Myslela jsem, že na náboženství nevěříš."

„Možná nevěřím v hřích," vysvětloval, „ale vinu cítím. My, lovci stínů, žijeme podle kodexu, který nejde jen tak přizpůsobit podle situace. Čest, vina, pokání, to všechno je pro nás opravdové. Nemá to ale nic společného s náboženstvím, jen s tím, co jsme. To je to, co jsem, Clary," řekl zoufale. „Jsem člen Spolku. Mám to v krvi i v kostech. Takže pokud jsi tak přesvědčená, že to není má vina, proč tedy moje první myšlenka při pohledu na Abaddona nepatřila mým spolubojovníkům, ale *tobp."* Jeho druhá ruka se zvedla. Držel teď její tvář uvězněnou v dlaních. „Já vím, věděl jsem, že se Alek chová divně. Věděl jsem, že je něco špatně. Ale dokázal jsem myslet jenom na tebe..."

Naklonil hlavu dopředu, takže se jejich čela setkala. Cítila, jak jí jeho dech pročesává řasy. Zavřela oči a nechala se jeho blízkostí zaplavit jako přílivem. „Jestli umře, bude to, jako bych ho zabil já," řekl. „Nechal jsem umřít svého otce a teď jsem zabil svého jediného bratra."

„To není pravda," zašeptala.

„Ale je." Byli tak blízko, že by se mohli políbit. A přesto ji pevně svíral, jako by ho nic na světě nedokázalo přesvědčit, že je opravdová. „Clary," řekl. „Co se to se mnou děje?"

Snažila se v duchu najít odpověď - a uslyšela něčí odkašlání. Otevřela oči. U dveří ošetřovny stál Hodge a jeho upravený oblek byl potřísněn rezavými skvrnami. „Udělal jsem, co jsem mohl. Je teď klidný, nic ho nebolí, ale..." Zavrtěl hlavou. „Musím zavolat mlčenlivě bratry. Tohle je nad mé síly."

Jace se pomalu odtáhl od Clary. „Jak dlouho jim bude trvat, než se sem dostanou?"

„To nevím." Hodge vykročil chodbou a stále ještě vrtěl hlavou. „Hned k nim pošlu Huga. Bratři ale přijdou, až sami uznají za vhodné."

‚Ale tohle přece..." I Jace se musel snažit, aby stačil Hodgeovým dlouhým krokům. Clary zůstala beznadějně daleko za nimi, takže musela napínat uši, aby slyšela, co si povídají. „Vždyť by mohl umřít."

„To by mohl," zněla Hodgeova jediná odpověď.

V knihovně bylo šero a vonělo to tam deštěm. Jedno z oken zůstalo otevřené, takže se pod závěsy utvořila loužička vody. Hugo začal štěbetat a poskakovat na svém bidýlku, když k němu Hodge zamířil a cestou rozsvítil lampu na psacím stole. „Je škoda," řekl Hodge a sáhl pro papír a plnicí pero, „že jste nepřinesli Pohár. Myslím, že by to byla velká útěcha pro Aleka a zcela jistě i pro jeho -"

„Ale já ten Pohár přinesla," řekla Clary ohromeně. „Tys mu to neřekl, Jaci?"

Jace zamrkal, Clary by ale nedokázala říct, jestli to způsobilo překvapení nebo ostré světlo. „Nebyl čas, nesl jsem nahoru Aleka..." Hodge celý ztuhl, pero mu nehybně trčelo mezi prsty. „*Vy máte Pohár?“*

„Ano." Clary vytáhla Pohár z kapsy. Byl pořád ještě studený, jako by se kov v kontaktu s jejím tělem vůbec neohřál. Rubíny se třpytily jako rudé, mrkající oči. „Mám ho tady."

Pero vyklouzlo Hodgeovi z ruky a spadlo na podlahu u jeho nohou. Světlo lampy, které ho osvětlovalo zespodu, nebylo k jeho strhané tváři milosrdné. Zdůrazňovalo všechny ty hluboké vrásky vyryté strachem a zoufalstvím. „To je Andělův pohár?"

„Je to on," řekl Jace. „Byl -"

„To je teď jedno," skočil mu do řeči Hodge. Položil papír na stůl, přešel k Jaceovi a náhle svého studenta chytil za ramena. „Jaci Waylande, víš, co jsi udělal?"

Jace překvapeně vzhlédl k Hodgeovi. Clary si všimla výrazného kontrastu - strhaná tvář starého muže proti hladkému Jaceovu obličeji, který díky světlým vlasům padajícím do očí vypadal ještě mladší. „Asi vám úplně nerozumím," řekl Jace.

Hodgeovi zasyčel dech mezi zuby. „Jsi mu hrozně podobný."

„Komu?" zeptal se Jace užasle. Zjevně nikdy neslyšel Hodge takhle mluvit.

„Svému otci," řekl Hodge a zvedl pohled k Hugovi, který se vznášel přímo nad jeho hlavou a černými křídly vířil vlhký vzduch.

Hodge přimhouřil oči. *„Hugine,"* řekl, načež pták strašlivě zakrákal a s roztaženými drápy se spustil na Claryin obličej.

Clary slyšela Jace křičet. Svět se jí scvrknul na změť křídel, ostrý zobák a paťáty. Tváří jí projela ostrá bolest a ona si s křikem instinktivně zakryla rukama obličej.

Ucítila, že jí někdo vytrhl Pohár smrti z ruky. „Ne!" zakřičela a snažila se jej zachytit. Paží jí vzhůru vystřelila nesnesitelná bolest. Měla pocit, že se jí podlamují kolena. Uklouzla a při pádu si bolestivě narazila kolena o tvrdou podlahu. Na čelo jí stále dorážely paťáty.

„To stačí, Hugo," řekl Hodge tichým hlasem.

Pták poslušně odletěl od Clary. Lapala po dechu a mrkáním se snažila dostat z očí krev. Měla pocit, jako by jí někdo nastrouhal obličej.

Hodge se ani nepohnul. Stál na svém místě a držel Pohár smrti. Hugo kolem něj poletoval ve velkých, nervózních kruzích a tiše krákal. A Jace - Jace ležel na zemi u Hodgeových nohou, zcela bez hnutí, jako by náhle usnul.

To jí z hlavy rázem vypudilo všechny ostatní myšlenky. „Jaci!" Mluvení jí činilo obtíže; bolest ve tváři byla překvapivě silná a Clary cítila v ústech pachuť krve. Jace se nepohnul.

„Není zraněný," řekl Hodge. Clary vyskočila na nohy a chtěla se na něj vrhnout, pak ale zavrávorala, protože narazila do něčeho neviditelného, avšak pevného a tvrdého jako sklo. Rozzuřeně udeřila do vzduchu pěstí.

„Hodgi!" vykřikla. Kopla před sebe a málem si o neviditelnou zeď zlomila nohu. „Neblázněte. Až Spolek zjistí, co jste udělal..."

„To už budu dávno pryč," řekl a poklekl vedle Jace.

„Ale..." Projel jí šok, otřes náhlého uvědomění. „Nikdy jste žádnou zprávu Spolku neposlal, že ne? Proto jste se choval tak divně, když jsem se vás na to zeptala. Chtěl jste Pohár pro sebe."

„Ne," řekl Hodge, „pro sebe ne."

Clary měla sucho v ústech. „Pracujete pro Valentýna," zašeptala.

„Nepracuji *pro* Valentýna," opravil ji Hodge. Zvedl Jaceovu ruku a něco z ní stáhl. Byl to prsten s rytinou, který Jace vždy nosil. Hodge si jej nasadil na vlastní prst. „Ale je pravda, že patřím k Valentýnovým mužům."

Rychle prstenem třikrát otočil. Chvíli se nic nedělo, pak ale Clary zaslechla zvuk otevírajících se dveří a instinktivně se otočila, aby se podívala, kdo přišel do knihovny. Když se obrátila zpět, uviděla, že se vedle Hodge mihotá vzduch, podobně jako hladina jezera při pohledu z dálky. Třpytivá stěna se rozevřela jako stříbrný závěs a vedle Hodge najednou stál vysoký muž, který jako by vyrostl z dusného vzduchu.

„Starkweathere," řekl. „Máš pro mě Pohár?"

Hodge pozvedl ruce s Pohárem, ale nic neřekl. Vypadal ochromeně, i když nebylo poznat, zda strachy nebo údivem. Clary se vždy zdál vysoký, teď ale vypadal malý a shrbený. „Valentýne, můj pane," řekl nakonec. „Nečekal jsem, že přijdeš tak rychle."

Valentýn. Ani v nejmenším se nepodobal hezkému chlapci na fotografii, i když měl stále ještě černé oči. Jeho tvář vypadala úplně jinak, než Clary čekala, byla to střízlivá, uzavřená, introvertní tvář kněze s tesknýma očima. Zpod černých manžet jeho dokonalého obleku vykukovaly vystouplé bílé jizvičky, které vypovídaly o dlouhých letech používání stély. „Říkal jsem ti, že k tobě přijdu portálem," řekl. Měl zvučný, zvláštním způsobem povědomý hlas. „Copak jsi mi nevěřil?"

„Ano. Já jen - myslel jsem, že místo sebe pošleš Pangborna nebo Blackwella."

„Myslíš, že bych je poslal vyzvednout Pohár? Nejsem blázen. Vím, jak dokáže vábit." Valentýn napřáhl tuku a Clary si všimla, že se mu na prstě zablýskl úplně stejný prsten, jaký měl Jace. „Dej mi ho."

Hodge však Pohár pevně svíral v rukou. „Nejdřív chci to, co jsi mi slíbil."

„Nejdřív? Ty mi nevěříš, Starkweathete?" Valentýn se pobaveně usmál. „Udělám, oč jsi mě požádal. Obchod je obchod. I když musím říct, že mě tvá zpráva překvapila. Nenapadlo by mě, že by ti mohl vadit život strávený v tichém rozjímání, abych tak řekl. Do boje ses nikdy moc nehrnul."

„Ty nevíš, jaké to je," řekl Hodge a hlasitě si povzdechl. „Pořád se jen bát..."

„To je pravda, nevím." Valentýnův hlas i oči přetékaly zármutkem, jako by Hodge litoval. V jeho pohledu se však odrážel také odpor a náznak pohrdání. „Pokud nemáš v úmyslu mi Pohár předat," řekl, „neměl jsi mě sem volat."

Hodgeovi se napínaly svaly v obličeji. „Není snadné zradit to, v co věříš, a také ty, kdo věří tobě."

„To mluvíš o Lightwoodových, nebo o jejich dětech?"

„O obojím," řekl Hodge.

„Á, Lightwoodovi." Valentýn natáhl ruku a pohladil mosazný glóbus, který stál na stole. Dlouhými prsty sledoval obrysy světadílů a oceánů. „Ale copak jim něco dlužíš? Dostalo se ti trestu, který si zasloužili i oni. Kdyby neměli takové známosti ve Spolku, byli by prokleti spolu s tebou. Takhle ale mohou přicházet a odcházet, jak se jim zachce, chodit si na slunci jako kdokoli jiný. Mohou jet i domů." Když řekl „domů", hlas se mu vzrušeně chvěl plným významem toho slova. Jeho prst se přestal pohybovat po globusu a Clary si byla jistá, že se nyní dotýká místa, kde leží Idris.

Hodge uhnul pohledem. „Udělali to, co by na jejich místě udělal každý."

„Ty bys to neudělal. Ani já bych to neudělal. Nechat místo sebe trpět přítele... To v tobě určitě musí vyvolávat hořkost, Starkweathere, když víš, že ti tvůj osud přenechali s tak lehkým srdcem..."

Hodgeova ramena se chvěla. „Ty děti za to nemohou. Nic neudělaly..."

„Nevěděl jsem, že máš tak rád děti, Statkweathere," řekl Valentýn, jako by ho ta myšlenka pobavila. Hodge se sípavě nadechl. „Jace —"

„Jace nech na pokoji." Poprvé zněl Valentýnův hlas rozzlobeně. Podíval se na nehybnou postavu na zemi. „On krvácí," poznamenal. „Proč?"

Hodge si tiskl Pohár k srdci. Úplně mu zbělely klouby prstů. „To není jeho krev. Je v bezvědomí, ale žádné zranění nemá."

Valentýn zvedl hlavu a mile se usmál. „Zajímalo by mě," řekl, „co si o tobě pomyslí, až se vzbudí. Zrada nikdy není pěkná věc, ale zradit dítě, to je ještě dvakrát horší, nezdá se ti?"

„Neublížíš mu," zašeptal Hodge. „Přísahal jsi, že mu neublížíš."

„To jsem nikdy neudělal," řekl Valentýn. „A teď pojď." Popošel od stolu k Hodgeovi, který uskočil jako vyděšené zvířátko v pasti. Clary viděla, jak trpí. „A co bys udělal, kdybych ti řekl, že mu chci ublížit? Bojoval bys se mnou? Schoval bys přede mnou Pohár? I kdybys mě dokázal zabít, Spolek by tvou kletbu nikdy nezrušil. Musel by ses tady schovávat až do smrti, vyděšený tak, že by ses ani neodvážil pořádně otevřít okno. Co bys neudělal proto, aby ses už nemusel bát? Čeho by ses nevzdal, abys konečně zase mohl jet domů?"

Clary od toho výjevu násilím odtrhla oči. Už nesnesla pohled na Hodgeovu tvář. Přiškrceným hlasem řekl: „Slib mi, že mu neublížíš, a já ti dám Pohár."

„Ne," řekl Valentýn ještě tišším hlasem. „Dáš mi jej i bez toho." Natáhl ruku.

Hodge zavřel oči. Na krátkou chvíli se jeho tvář podobala mramorovým andělům pod psacím stolem, byla to utrápená, vážná tvář, drcená strašlivým břemenem. Pak pro sebe tiše, dojemně zaklel a natáhl ruku s Pohárem, aby si jej Valentýn mohl vzít. Ruka se mu třásla jako list v silném větru.

„Děkuji ti," řekl Valentýn. Vzal si Pohár a zamyšleně se na něj zadíval. „Zdá se mi, že jsi trochu poškodil okraj."

Hodge na to nic neřekl. Jeho tvář byla popelavě šedá. Valentýn se sklonil pro Jace, a když ho bez námahy zvedl, všimla si Clary, jak se mu dokonale střižený kabát na pažích a zádech napjal. Uvědomila si, že i když tak nepůsobí, je to velice silný muž s trupem jako dubový kmen. Bezvládný Jace v jeho náručí vypadal jako dítě.

„Už brzy bude se svým otcem," řekl Valentýn a přitom pozoroval Jaceův bílý obličej. „Tam, kde je jeho místo."

Hodge sebou trhnul. Valentýn se k němu obrátil zády a vykročil k mihotavé cloně vzduchu, kterou přišel. Musel za sebou

nechat dveře portálu otevřené, napadlo Clary. Portál připomínal povrch zrcadla, od něhož se odráží slunce.

Hodge k němu prosebně natáhl ruku. „Počkej!" vykřikl. „A co tvůj slib? Slíbil jsi, že zrušíš moji kletbu."

„To je pravda," řekl Valentýn. Zastavil se a tvrdě se zadíval na Hodge, který zalapal po dechu a ustoupil. Ruka mu vylétla k hrudi, jako by se mu něco zabodlo přímo do srdce. Kolem roztažených prstů se mu vylila černá tekutina a crčela na podlahu. Hodge zvedl k Valentýnovi zjizvený obličej. „Už je to hotové?" zeptal se divoce. „Ta kletba... už je pryč?"

„Ano," řekl Valentýn. „Ať ti tvá draze vykoupená svoboda přinese štěstí." S těmito slovy prošel stěnou zářícího vzduchu. Chvíli se zdálo, že i on sám se mihotá, jako by stál pod vodou. Pak zmizel a Jace vzal s sebou.

20

V KRYSÍ ULIČCE

Hodge lapal po dechu a zíral za ním. Ruce se mu zatínaly v pěst a znovu uvolňovaly. Levou dlaň měl pokrytou černou tekutinou, která mu vytekla z hrudi. Ve výrazu jeho tváře se mísilo nadšení se sebepohrdáním.

„Hodgi!" Clary uhodila rukou do neviditelné zdi, která je oddělovala. Paží jí projela bolest, která však byla zcela zanedbatelná ve srovnání s palčivým pocitem, jenž jí hlodal v prsou. Měla pocit, jako by jí srdce chtělo prorazit díru v žebrech. *Jaci, Jaci, Jaci* - slyšela v hlavě ozvěnu těch slov, která potřebovala být vyřčena nahlas. Násilím je zahnala zpět. „Hodgi, pusťte mě ven!"

Hodge se k ní obrátil a zavrtěl hlavou. „To nemohu," řekl a začal si otírat poskvrněnou ruku svým nedotčeným složeným kapesníkem. Mluvil, jako by ho to opravdu mrzelo. „Jen by ses mě pokusila zabít."

„Nepokusila," řekla. „Slibuju."

„Nebyla jsi vychována mezi lovci stínů," řekl, „takže tvé sliby nic neznamenají." Z okraje jeho kapesníku se jemně kouřilo, jako by jej Hodge namočil do kyseliny. Jeho ruka však byla stále stejně černá. Zamračeně svůj pokus vzdal.

„Ale Hodgi," řekla zoufale, „vy jste ho neslyšel? Chystá se Jace zabít."

„To neřekl." Hodge teď stál u psacího stolu. Otevřel jednu zásuvku a vzal z ní nějaký papír. Vytáhl z kapsy pero a silně jím zaklepal o kraj stolu, aby do špičky natekl inkoust. Clary na něj zírala. On snad píše dopis!

„Hodgi," řekla opatrně, „Valentýn řekl, že Jace už brzo bude se svým otcem. Ale Jaceův otec je mrtvý. Co jiného by tím mohl myslet?"

Hodge vůbec nevzhlédl od papíru, na který psal. „Není to tak jednoduché. To bys nepochopila."

„Už jsem toho pochopila dost." Měla pocit, že jí všechna ta hořkost, kterou do těch slov vložila, propaluje jazyk. „Pochopila jsem, že vám Jace věřil a vy jste ho zaprodal někomu, kdo nenáviděl jeho otce a nejspíš nenávidí i Jace, jenom proto, že jste

moc velký zbabělec, abyste dokázal žít s kletbou, kterou jste si zasloužil."

Hodge trhnutím zvedl hlavu. „Tohle si myslíš?"

„Já to vím."

Položil pero a zavrtěl hlavou. Vypadal unavený a velmi starý, o tolik starší než Valentýn, i když byli stejného věku. „To, co víš, jsou jen kousíčky a útržky pravdy, Clary. A je to tak lepší." Složil papír, na který psal, do úhledného čtverečku a hodil jej do ohně, který na okamžik vzplál jasným, jedovatě zeleným plamenem.

„Co to děláte?" chtěla vědět Clary.

„Posílám zprávu." Hodge se odvrátil od ohně. Stál blízko ní, oddělovala je jen ta neviditelná zeď. Přitiskla na ni prsty a přála si, aby mu je mohla zarýt do očí, i když to byly oči stejně smutné, jako byly Valentýnovy zuřivé. „Jsi mladá," řekl. „Minulost pro tebe nic neznamená, nevíš, čím je vzdálená země starým lidem nebo noční můra lidem sžíraným vinou. Spolek na mě uvalil kletbu, protože jsem pomáhal Valentýnovi. Ale ani zdaleka jsem nebyl v Kruhu jediný, kdo mu sloužil. Copak na Lightwoodových nespočívala stejná vina jako na mně? Nebo na Waylandových? A přece jen já jsem byl odsouzen prožít svůj život bez toho, abych mohl vyjít ven nebo třeba jen vystrčit ruku z okna."

„Za to já nemůžu," řekla Clary. „Ani Jace za to nemůže. Proč ho chcete trestat za něco, co vám udělal Spolek? Dokážu pochopit, proč jste dal Valentýnovi Pohár, ale Jace? On Jace zabije, stejně jako zabil jeho otce -"

„Valentýn Jaceova otce nezabil," přerušil ji Hodge.

Clary se z hrudi vydralo vzlyknutí. „Já vám nevěřím! Pořád jenom lžete! Všechno, co jste kdy řekl, byla lež!"

„Ach," povzdechl si, „nekompromisní morálka mladých, která nepřipouští žádné ústupky. Copak nevidíš, Clary, že se svým způsobem snažím žít jako dobrý člověk?"

Zavrtěla hlavou. „Takhle to nefunguje. Když uděláte něco dobrého, ty špatné věci se tím nezruší. Ale..." Kousla se do rtu. „Kdybyste mi řekl, kde je Valentýn..."

„Ne." To slovo jen tiše vydechl. „Říká se, že *nefilim* jsou potomci lidí a andělů. Ale všechno, co z toho andělského dědictví máme, je jen delší vzdálenost, kterou musíme urazit při pádu." Přiložil špičky prstů k neviditelné zdi. „Nebyla jsi vychována jako jedna z nás. Nemáš za sebou život plný jizev a zabíjení. Ještě

tomu můžeš uniknout. Clary, odejdi z Institutu, co nejdřív to bude možné. Odejdi a už se nikdy nevracej."

Zavrtěla hlavou. „Nemůžu," řekla. „To nemůžu udělat."

„V tom případě máš moji upřímnou soustrast," řekl a vyšel z místnosti.

Za Hodgem se zavřely dveře a kolem Clary se rozhostilo ticho. Slyšela jen vlastní přerývaný dech a škrábání svých nehtů o neprostupnou průhlednou stěnu, která jí bránila v cestě ke dveřím. Udělala přesně to, co předtím udělat nechtěla - vrhla se vší silou proti zdi a pak znovu a znovu, až byla úplně vyčerpaná a měla otlučená ramena. Pak se zhroutila na podlahu a pokoušela se neplakat.

Kdesi na druhé straně té zdi umíral Alek a Isabela čekala, až přijde Hodge a zachrání ho. Kdesi vně této místnosti se Valentýn surově snažil probudit Jace. Kdesi daleko se šance její matky na přežití pomalu snižovaly, minutu za minutou, vteřinu po vteřině. A ona tu byla uvězněná, neužitečná a bezmocná jako dítě — kterým také ve skutečnosti byla.

S trhnutím se posadila. Vzpomněla si totiž na ten okamžik u madam Dorotey, kdy jí Jace vtiskl do dlaně stélu. Vrátila mu ji vůbec? Zadržela dech a sáhla si do levé kapsy. Byla prázdná. Její dlaň se pomalu vkradla do pravé kapsy. Na zpocené prsty se jí nalepily útržky papírků, pak ale nahmatala něco tvrdého, hladkého, kulatého. Stéla.

S bušícím srdcem vyskočila na nohy a levou rukou hmátla po neviditelné zdi. Když ji našla, sebrala síly, druhou rukou opatrně pozvedla stélu a dotkla se špičkou hladké, ploché bariéry. V mysli se jí pomalu vynořoval obraz, jako když ryba stoupá vzhůru kalnou vodou. Blížila se k hladině a tvary se vyjasňovaly. Nejdřív pohybovala stélou po zdi jen zvolna, za chvíli už ale nabyla jistoty a zanechávala ve vzduchu před sebou jasně žhnoucí, popelavě bílé linie.

Když byla runa hotová, Clary to vycítila. Spustila ruku a těžce oddechovala. Chvíli bylo všechno nehybné a tiché a runa visela ve vzduchu jako neonový nápis, jehož světlo bodalo do očí. Pak se ozval ten nejhlasitější tříštivý zvuk, jaký kdy slyšela. Jako by se na ni řítila kamenná lavina a ona poslouchala, jak všude okolo ní dopadají balvany. Runa zčernala a sesypala se na zem jako

popel. Země se zachvěla a pak bylo najednou po všem a Clary naprosto jistě věděla, že je volná.

Přeběhla k oknu, pořád ještě se stélou v ruce, a odhrnula závěs. Začal se snášet soumrak a ulice, které Clary viděla pod sebou, byly zality červenofialovou září. Zahlédla Hodge, jak přechází ulici a jeho šedá hlava pluje nad davem.

Vyrazila z knihovny a dolů po schodech, jen na chvíli se zastavila, aby si mohla stélu zase zapnout do kapsy u bundy. Rychle seběhla schodiště, a když vyběhla na ulici, ucítila, že ji začíná píchat v boku. Lidé, kteří v dusném večerním vzduchu věnčili psy, před ní uskakovali, jak se tak hnala po chodníku podél East River. Když v rychlosti zahýbala za roh, zahlédla svůj odraz v tmavém skle činžovního domu. Zpocené vlasy měla přilepené k čelu a tvář jí pokrývala krusta zaschlé krve.

Doběhla na křižovatku, kde předtím viděla Hodge. Chvíli si myslela, že ho ztratila. Vyrazila k nejbližšímu vchodu do metra a koleny a lokty odstrkovala chodce, kteří jí překáželi v cestě. Zpocená a rozbolavělá se vymanila z davu právě včas, aby viděla, jak kousek tvídového obleku zahýbá za roh.

Protáhla se kolem kontejneru a vpadla do úzkého průchodu mezi domy. Při každém nadechnutí cítila palčivou bolest. Přestože se na hlavní třídě teprve stmívalo, tady už byla tma skoro jako v noci.

Clary sotva viděla Hodge stojícího na druhém konci slepé uličky, která končila u zadního vchodu nějakého bistra. Kupily se tu zbytky z restaurace - tašky s jídlem, špinavé papírové talíře a plastové příbory, které pod jeho botami vydávaly nepříjemný křupavý zvuk, když se k ní otočil. Vzpomněla si na jednu báseň, kterou četli na hodině angličtiny: *Myslím, že jsme teď v krysí uličce, I kde mrtví přišli o své kosti!*[*]

„Sledovala jsi mě," řekl. „To jsi neměla."

„Nechám vás na pokoji, když mi řeknete, kde je Valentýn."

„To nemůžu udělat," řekl. „Dozvěděl by se, že jsem ti to řekl, a má svoboda by skončila stejně rychle jako můj život."

„To se stejně stane, až Spolek zjistí, že jste dal Pohár smrti Valentýnovi," připomněla mu Clary. „Poté, co jste nás navedl,

[*] T.S.Eliot. *Pustina a jiné básně.* Přeložil J. Valja. Praha: Odeon, 1967

abychom vám ho našli. Jak se sebou vůbec dokážete žít, když víte, co se s ním chystá udělat?"

Krátce se zasmál. „Valentýna se bojím víc než Spolku, a ty by ses ho bála také, kdybys měla rozum," řekl. „Stejně by Pohár jednou našel, ať už s mojí pomocí, nebo bez ní."

„A vám je jedno, že Pohár použije k zabíjení dětí?"

Tváří mu projela křeč. Udělal krok dopředu. Viděla, že se mu něco zablýsklo v ruce. „Opravdu ti na tom všem tak moc záleží?"

„Už jsem vám to říkala," řekla. „Nemůžu jen tak odejít."

„To je škoda," poznamenal a Clary uviděla, že zvedá paži. Náhle si vzpomněla, jak jí Jace říkal, že Hodgeovou oblíbenou zbraní býval *šakram,* létající disk. Přikrčila se ještě před tím, než zahlédla, jak proti ní letí lesklý, svištící kovový kotouč. Minul její tvář o několik centimetrů a zakousl se do plechových dveří vlevo od ní.

Vzhlédla. Hodge ji upřeně pozoroval a v ruce lehce držel druhý disk. „Ještě můžeš utéct," řekl.

Instinktivně si zakryla tvář rukama, i když jí rozum napovídal, že by je šakram rozsekal na kousky. „Hodgi —"

Něco vyběhlo před ni, něco velkého, šedočerného a *živého.* Slyšela, jak Hodge vykřikl hrůzou. Klopýtavě ustoupila zpět a lépe si prohlédla stvoření, které se procházelo mezi ní a Hodgem. Byl to skoro dva metry dlouhý vlkodlak s černým kožichem, přes který se táhl jediný šedivý pruh.

Hodge pevně svíral v ruce šakram. Byl bílý jako stěna. „Ty?" vydechl a Clary si s jakýmsi nezúčastěným údivem uvědomila, že Hodge mluví k vlkovi. „Myslel jsem, že jsi utekl..."

Vlk vycenil zuby a Clary viděla, jak mu mezi čelistmi visí dlouhý rudý jazyk. Když se podíval na Hodge, z očí mu čišela nenávist, čirá lidská nenávist.

„Přišel jsi pro mě, nebo pro tu dívku?" zeptal se Hodge. Po spáncích mu stékal pot, ale ruku měl pevnou.

Vlk udělal pár kroků směrem k němu. Z hrdla mu vycházelo hluboké vrčení.

„Ještě je čas," řekl Hodge. „Valentýn by tě vzal zpátky -"

Vlk zavyl a skočil. Hodge znovu vykřikl, pak vzduchem prolétl stříbrný záblesk a ozval se odporný zvuk, jak se šakram zakousl vlkovi do boku. Vlk se vztyčil na zadních a Clary zahlédla, jak mu z kožichu vystupuje okraj disku zalitý krví. Pak se vrhl na Hodge.

Hodge v pádu vykřikl a vlkovy čelisti se mu zabořily do ramene. Do vzduchu vystříkla krev jako sprška barvy z proražené plechovky a zanechala červenou skvrnu na betonové zdi. Vlk zvedl hlavu od učitelova bezvládného těla a obrátil svůj šedý, divoký pohled na Clary. Z tesáků mu kanula rudá krev.

Nekřičela. Neměla v plicích žádný vzduch, takže ze sebe nedokázala vypravit ani hlásku. Vyškrábala se na nohy a rozběhla se, běžela k ústí uličky a k neonovým světlům ulice, běžela do bezpečí reálného světa. Za sebou slyšela vrčení vlkodlaka, cítila jeho horký dech na holých lýtkách. Z posledních sil se rozběhla ještě rychleji a vrhla se směrem k ulici...

Kolem nohy se jí sevřely vlčí čelisti a strhly ji zpět. Těsně před tím, než hlavou narazila o tvrdou dlažbu a propadla se do temnoty, zjistila, že přece jen měla v plicích dost vzduchu na to, aby dokázala křičet.

Probudil ji zvuk kapající vody. Clary pomalu otevřela oči. Kolem toho moc k vidění nebylo. Ležela na široké matraci na podlaze malé místnosti se špinavými stěnami. U jedné z nich stál rozviklaný stůl. Na něm spočíval levně vypadající mosazný svícen s tlustou červenou svíčkou, která představovala jediný zdroj světla v místnosti. Strop byl popraskaný a promáčený, trhlinami v něm prosakovala vlhkost. Clary měla nejasný pocit, že v místnosti něco chybí, tuto myšlenku však přehlušil silný zápach mokrého psího kožichu.

Posadila se, ale hned toho zalitovala. Hlavou jí projela ostrá bolest, po které přišel trýznivý nával nevolnosti. Kdyby měla něco v žaludku, určitě by to vyzvracela.

Nad lůžkem, na hřebíku zaraženém mezi dvěma kameny, viselo zrcadlo. Podívala se do něj a zděsila se. Nebylo divu, že ji bolela tvář - od koutku pravého oka se jí až ke rtům táhly dlouhé rovnoběžné škrábance. Na pravé tváři měla velký krvavý strup a krví měla pomazaný i krk a přední část trička a bundy. V náhlém záchvatu paniky se chytla za kapsu, pak se ale uklidnila. Stéla tam pořád ještě byla.

V té chvíli si uvědomila, co jí na té místnosti připadalo divného. Jedna ze stěn byla tvořena mřížemi, tlustými železnými mřížemi od podlahy až ke stropu. Byla ve vězeňské cele.

Žilami se jí rozlil adrenalin. Postavila se, ale zmocnila se jí závrať, takže se musela přidržet stolu, aby neupadla. *Nesmím omdlít,* řekla si přísně. V té chvíli uslyšela kroky.

Někdo šel po chodbě. Clary si stoupla zády ke stolu.

Byl to muž. V ruce držel lampu, která svítila jasněji než svíčka, takže Clary byla v první chvíli oslněná. Viděla vysokou postavu, hranatá ramena, rozcuchané vlasy. Teprve když muž otevřel dveře cely a vešel dovnitř, uvědomila si, kdo to je.

Vypadal pořád stejně: seprané džíny, džínová košile, pracovní boty, stejné neučesané vlasy, stejné brýle posazené u kořene nosu. Z jizev, které měl ze strany na krku, když ho viděla naposledy, teď zůstaly jen lesklé skvrnky uzdravující se kůže.

Luke.

To už bylo na Clary příliš. Cítila, jak na ni najednou dolehlo všechno vyčerpání, nedostatek spánku a potravy, strach a ztráta krve. Povolila pod ní kolena, takže se sesunula k zemi.

Luke vystřelil jako blesk, okamžitě byl u ní na druhé straně místnosti a stačil ji zachytit, ještě než dopadla na podlahu. Zhoupnul jí v náručí, jako když byla malá holčička. Potom ji položil na lůžko, úzkostlivě na ni pohlédl a o krok ustoupil. „Clary?" řekl a natáhl k ní ruku. „Jsi v pořádku?"

Ucukla před ním a vymrštila před sebe ruce, aby ho odehnala. „Nesahej na mě."

Tváří se mu přehnal stín hluboké bolesti. Unaveně si přejel dlaní čelo. „Asi si to zasloužím."

„Jo, to teda zasloužíš."

Tvářil se ustaraně. „Nečekám, že mi budeš věřit..."

„To je dobře, protože ti vážně nevěřím."

„Clary..." Začal přecházet z jedné strany cely na druhou. „To, co jsem udělal... Nečekám, že to pochopíš. Vím, že si myslíš, že jsem tě opustil —"

„Ale tys mě opravdu opustil," řekla. „Řekl jsi mi, ať už ti nikdy nevolám. Nikdy ti na mně nezáleželo. Nikdy ti nezáleželo na mámě. Lhal jsi úplně ve všem."

„Ne," řekl, „ve všem ne."

„Takže se vážně jmenuješ Luke Garroway?"

Znatelně mu poklesla ramena. „Ne," řekl a sklopil pohled. Na modré džínové košili se mu rozlila červená skvrna.

Clary se posadila. „To je krev?" zeptala se. Na chvíli zapomněla, že má vlastně zuřit.

„Ano," řekl Luke a rukou si držel bok. „Rána se musela otevřít, když jsem tě zvedl."

„Jaká rána?" zeptala se proti své vůli Clary.

Opatrně řekl: „Hodge má pořád ještě ostré disky, i když už nehází tak dobře jako kdysi. Myslím, že mi naštípl žebro."

„Hodge?" řekla Clary. „Kdy jsi...?"

Beze slova se na ni podíval a ona si náhle vzpomněla na vlka v uličce, na černého vlka s šedým pruhem na boku, vzpomněla si, jak ho zasáhl Hodgeův disk, a pak jí to došlo.

„Ty jsi *vlkodlak."*

Odtáhl ruku od rány. Prsty měl špinavé od krve. „Jo," řekl lakonicky. Přešel ke stěně a ostře na ni zaklepal - jednou, dvakrát, třikrát. Potom se obrátil zpátky k ní. „Jsem."

„Zabil jsi Hodge," vzpomněla si.

„Ne." Zavrtěl hlavou. „Myslím, že jsem ho pořádně zranil, ale když jsem se vrátil pro tělo, byl pryč. Musel se někam odplazit."

„Kousl jsi ho do ramene," řekla. „Viděla jsem tě."

„Ano. I když stojí za zmínku, že v tu chvíli se tě právě pokoušel zabít. Ublížil ještě někomu?"

Clary se kousla do rtu. Ucítila krev, byla to však stará zaschlá krev po Hugově útoku. „Jace," zašeptala. „Hodge ho omráčil a předal ho... Valentýnovi."

„Valentýnovi?!" zopakoval Luke s udiveným výrazem. „Vím, že Hodge dal Valentýnovi Pohár smrti, ale neuvědomil jsem si —"

„Jak to víš?" začala Clary, pak jí to ale došlo. „Slyšel jsi mě mluvit v té uličce s Hodgem," řekla. „Než jsi na něj skočil."

„Skočil jsem na něj, jak říkáš, protože se ti chystal useknout hlavu," připomněl jí Luke a pak vzhlédl. Dveře cely se znovu otevřely a dovnitř vešel vysoký muž a za ním maličká žena, tak malá, že vypadala jako dítě. Oba měli na sobě obyčejné, neformální oblečení - džíny a bavlněná trička - a na hlavách stejně rozcuchané, trčící vlasy, její však byly světlé, zatímco jeho černé a prokvetlé šedinami. Oba měli stejné tváře neurčitého věku, bez vrásek, avšak s unavenýma očima. „Clary," řekl Luke, „seznam se s mým prvním a druhým pobočníkem. Tohle jsou Gretel a Alarik."

Alarik jí mohutnou hlavou pokývl na pozdrav. „My už jsme se potkali."

Clary se na něj překvapeně zadívala. „Opravdu?"

„V hotelu Dumorť," řekl. „Zabodla jsi mi nůž do žeber."

Přitiskla se zády ke zdi. „Já, ehm... je mi to líto."

„To nemusí," řekl. „Byl to skvělý hod." Zajel si rukou do náprsní kapsy a vytáhl z ní Jaceovu dýku s mrkajícím červeným okem. Podal ji Clary. „Myslím, že tohle je tvoje."

Clary na ni upírala pohled. „Ale..."

„Neboj se," uklidnil ji. „Očistil jsem čepel."

Beze slova si dýku vzala. Luke se tiše smál pod vousy. „Ze zpětné perspektivy," řekl, „možná nebyl ten útok na Dumort zrovna dokonale naplánovaný. Nasadil jsem na tebe skupinu vlků, aby tě hlídali a dávali na tebe pozor, kdyby ses ocitla v nebezpečí. Když jsi šla do hotelu Dumort..."

„Jace a já bychom to zvládli." Clary si zasunula dýku za pásek.

Gretel se na ni shovívavě usmála. „Kvůli tomuhle jsi nás zavolal, pane?“

„Ne," řekl Luke. Dotkl se svého boku. „Otevřela se mi rána a Clary má taky pár zranění, která by potřebovala ošetřit. Kdyby vám nevadilo dojít pro pár nejnutnějších věcí..."

Gretel naklonila hlavu na stranu. „Jdu pro lékárničku," řekla a odešla. Alarik se za ní táhl jako přerostlý stín.

„Oslovila tě ‚pane'," řekla Clary, jakmile se za nimi zavřely dveře cely. „A co jsi myslel tím prvním a druhým pobočníkem?"

„Já jsem tu velitel," odpověděl Luke pomalu. „Vedu tuhle smečku. Proto mě Gretel oslovila ‚pane'. Věř tomu, že mi dalo pořádně zabrat, než jsem ji přesvědčil, aby mi přestala říkat ‚můj pane'."

„Věděla to moje máma?"

„Co jestli věděla?"

„Že jsi vlkodlak."

„Ano. Věděla to od chvíle, kdy se to stalo."

„A ani jednoho z vás nenapadlo mi to říct."

„Já ti to chtěl říct," bránil se Luke. „Ale tvoje matka trvala na tom, že se nesmíš dozvědět nic o lovcích stínů nebo o světě stínů. Nemohl bych ti vysvětlit, že jsem vlkodlak, aniž bych ti řekl i všechno ostatní, Clary. Je to celé součástí většího obrazu, který

před tebou tvoje matka chtěla skrýt. Nevím, kolik ses už toho dozvěděla —"

„Hodně," řekla Clary bezvýrazně. „Vím, že máma patřila mezi lovce stínů. Vím, že byla vdaná za Valentýna, že mu ukradla Pohár smrti a ukryla se. Vím, že mě každé dva roky brala za Krasomilem Pohromou, aby mě zbavil Zraku. Vím, že když po tobě Valentýn chtěl, abys mu výměnou za mámin život prozradil, kde je Pohár, řekl jsi mu, že pro tebe máma nic neznamená."

Luke se díval do zdi. „Nevěděl jsem, kde Pohár je," řekl. „Nikdy mi to neřekla."

„Mohl ses pokusit vyjednávat..."

„Valentýn nevyjednává. Nikdy to nedělal. Pokud nemá všechny výhody na své straně, ani se neobtěžuje přijít ke stolu. Jde si tvrdě za svým a nezná soucit. I když tvou matku možná kdysi miloval, neváhal by ji zabít. Ne, s Valentýnem jsem vyjednávat nechtěl."

„Takže jsi ji v tom prostě nechal?" zaútočila na něj Clary rozzuřeně. „Jsi velitel celý smečky vlkodlaků, ale rozhodl ses, že vlastně nepotřebuje tvoji pomoc? Víš, bylo dost hrozný, když jsem si myslela, že jsi jen další lovec stínů a vykašlal ses na ni kvůli nějaký pitomý přísaze nebo tak něco, ale ty jsi prostě jen další příšera z podsvětа, kterou vůbec nezajímá, že se k tobě celý ty roky chovala jako k příteli, jako k sobě rovnýmu, a teď jí to takhle oplácíš!"

„Jen se poslouchej," řekl Luke tiše. „Mluvíš jako Lightwoodovi."

Přimhouřila oči. „Nemluv o Alekovi a Isabele, jako bys je znal."

„Mluvil jsem o jejich rodičích," řekl Luke. „A ty jsem znal, vlastně docela dobře, když jsme všichni byli lovci stínů."

Překvapením jí poklesla čelist. „Vím, že jsi byl v Kruhu, ale jak se ti vlastně podařilo před všemi zatajit, že jsi vlkodlak? Copak to nevěděli?"

„Ne," řekl Luke. „Já jsem se jako vlkodlak nenarodil, stal jsem se jím až později. Vidím, že jestli máš věřit čemukoli, co ti řeknu, budeš si muset poslechnout celý příběh. Je sice dlouhý, ale myslím, že na něj máme čas."

Část třetí

Sestup vábí

Sestup nás někam vábí,
Jako nám někam kynul vzestup.[*]

William Carlos Williams, *Sestup*

[*] William Carlos Williams. „Sesetup.“ *Hudba pouště.* Přeložila J. Hauková. Praha: SNKLU, 1964.

21

VLKODLAKŮV PRIBEH

S tvou matkou jsme se znali už od dětství. Vyrostli jsme v Idrisu. Je to nádherná země a já vždycky litoval, že jsi tam nikdy nebyla. Ty třpytící se borovice v zimě, tmavou půdu a studené křišťálové řeky by sis určitě zamilovala. Je tam několik vesnic a jediné město, Alicante, kde se scházejí členové Spolku. Říká se mu Skleněné Město, protože jeho věže jsou ze stejné látky odpuzující démony jako naše stély. Ve slunečních paprscích se lesknou jako sklo.

Když jsme byli s Jocelyn dost velcí, poslali nás do školy v Alicante. Tam jsem poznal Valentýna.

Byl o rok starší než já. Nejpopulárnější kluk ve škole. Byl hezký, chytrý, bohatý, oddaný věci, neuvěřitelný bojovník. Já nebyl nic, nebyl jsem bohatý ani oslnivě vtipný, pocházel jsem z bezvýznamné venkovské rodiny. A měl jsem problémy ve škole. Jocelyn byla rozený lovec stínů, já ne. Nedokázal jsem snést ani ta nejlehčí znamení nebo se naučit ty nejzákladnější techniky. Někdy jsem přemýšlel o tom, že uteču a s hanbou se vrátím domů. Dokonce jsem se chtěl stát obyčejným člověkem. Tak špatně jsem na tom byl.

Valentýn mě zachránil. Přišel ke mně do pokoje - nikdy bych si nepomyslel, že vůbec zná moje jméno. Nabídl mi, že mě bude trénovat. Říkal, že ví, jaké mám problémy, ale že ve mně vidí zárodek velkého lovce stínů. Pod jeho vedením jsem se opravdu zlepšil. Složil jsem zkoušky, přijal svá první znamení, zabil svého prvního démona.

Vzhlížel jsem k němu. Myslel jsem si, že s Valentýnem Morgensternem vychází a zapadá slunce. Samozřejmě jsem nebyl jediný ubožák, kterého zachránil. Bylo nás víc. Hodge Starkweather, který si s knihami rozuměl lépe než s lidmi, Maryša Truebloodová, jejíž bratr se oženil s obyčejnou lidskou ženou, Robert Lightwood, kterého znamení děsila k smrti. Valentýn si nás všechny vzal pod ochranná křídla. Tehdy jsem byl přesvědčený, že to dělá z laskavosti, teď už si tím nejsem tak jistý. Myslím, že si prostě jen budoval kult.

Valentýn byl posedlý myšlenkou, že v každé generaci je méně a méně lovců stínů, že naše pokolení vymírá. Byl přesvědčený, že kdyby Spolek hojněji využíval Razielův Pohár, dalo by se lovců stínů stvořit víc. Naši učitelé tuhle myšlenku považovali za rouhání, ne každý přece může jen tak rozhodnout, kdo se stane lovcem stínů a kdo ne. Valentýn se jich lehkomyslně zeptal, proč tedy neudělat lovce stínů ze všech lidí. Proč jim všem nedat schopnost vidět Svět stínů? Proč si máme své schopnosti sobecky schovávat pro sebe?

Když mu učitelé odpověděli, že většina lidských bytostí by přeměnu nepřežila, Valentýn je obvinil ze lži, z toho, že chtějí schopnosti *nefilim* přiznat jen několika málo vyvoleným. To tvrdil tehdy, po těch letech si ale myslím, že měl prostě pocit, že to za to stojí, i když se přitom napáchají nějaké škody. V každém případě přesvědčil o své pravdě naši skupinku přátel. Vytvořili jsme Kruh a naším oficiálním cílem bylo zachránit rasu lovců stínů před vymřením. Samozřejmě, bylo nám sedmnáct, takže jsme tak docela nevěděli, jak toho chceme dosáhnout, ale byli jsme si jistí, že se nám povede něco velkého.

Pak jednou v noci, při rutinním nájezdu na tábor vlkodlaků, přišel o život Valentýnův otec. Když se Valentýn po pohřbu vrátil do školy, měl na sobě červená znamení smutku. Změnil se ale i v jiných ohledech. Jeho laskavostí teď pronikaly záblesky vzteku, který hraničil s krutostí. Přičítal jsem jeho chování žalu a snažil jsem se mu zalíbit ještě usilovněji. Nikdy jsem mu jeho hněv neoplácel. Jen jsem se pokaždé cítil hrozně, že jsem ho zklamal.

Při záchvatech vzteku ho dokázala uklidnit jedině tvá matka. Vždycky stála trochu stranou naší skupinky a někdy nám z legrace říkala „Valentýnův fanklub". To se ale po smrti Valentýnova otce změnilo. Jeho bolest v ní vzbudila soucit. Zamilovali se do sebe.

Já ho také miloval. Byl to můj nejbližší přítel a byl jsem šťastný že jsou s Jocelyn spolu. Když jsme dokončili školu, vzali se a odstěhovali se na venkovské sídlo, které patřilo její rodině. I já jsem se vrátil domů, Kruh ale ve své činnosti pokračoval. Začal jako jakési školní dobrodružství, postupně však jeho moc i počet soupenců rostly a Valentýn rostl s ním. Změnily se i jeho ideály. Kruh se pořád ještě hlasitě dožadoval Poháru smrti, ale Valentýn se po otcově smrti stal otevřeným zastáncem války proti

podsvětanům, a to nejen proti těm, kteří porušili Dohody. Tvrdil, že tenhle svět patří lidem, ne polovičním démonům. Démonům se nikdy nedá úplně věřit.

S novým směřováním Kruhu jsem úplně nesouhlasil, ale přesto jsem se ho držel, z části proto, že jsem se nedokázal otočit k Valentýnovi zády, ale také proto, že mě Jocelyn požádala, abych pokračoval. Doufala, že budu schopný vnést do Kruhu jistou rozvahu, to však bylo zhola nemožné. Valentýna nikdo umírnit nedokázal a Robert a Maryša Lightwoodovi, teď už také svoji, byli skoro stejně fanatičtí jako on. Jen Michael Wayland pořád ještě váhal jako já. Ale i přes jisté výhrady jsme z Kruhu nevystoupili. Společně jsme neúnavně pronásledovali obyvatele podsvěta a hledali ty, kteří se dopustili i toho nej menšího přestupku. Valentýn nikdy nezabil žádného tvora, který neporušil Dohody, ale dělal jiné věci. Viděl jsem ho, jak přiložil jedné vlkodlaci holčičce na oční víčka stříbrné mince a tak ji oslepil, protože mu nechtěla říct, kde je její bratr, viděl jsem ho... Ale tohle nemusíš slyšet. Ne. Promiň.

Pak Jocelyn otěhotněla. Toho dne, kdy mi to řekla, se mi také svěřila, že se začíná svého manžela bát. Začal se chovat divně, nevyzpytatelně. Občas zmizel na několik nocí do sklepem jejich domu. Někdy slyšela přes zdi výkřiky...

Šel jsem za ním. Smál se a označil její obavy za běžný stav u žen, které čekají své první dítě. Tu noc mě pozval na lov. Pořád jsme se ještě snažili vyčistit tábor vlkodlaků, kteří před lety zabili jeho otce. Byli jsme *parabátai,* sehraná dvojice lovců, bojovníci, kteří by jeden pro druhého zemřeli. Takže když mi Valentýn tu noc řekl, že mi bude krýt záda, věřil jsem mu. Toho vlka jsem uviděl, až když na mě skočil. Zaryl se mi zuby do ramene, na nic víc si z té noci nevzpominám. Když jsem se probudil, ležel jsem se zavázaným ramenem ve Valentýnové domě a byla u mě Jocelyn.

Po kousnutí vlkodlaka se z člověka nemusí nutně také stát vlkodlak. Zranění se uzdravilo a já strávil několik týdnů mučivým čekáním. Čekáním na úplněk. Kdyby se to dozvěděl Spolek, zavřeli by mě do cely kvůli pozorování. Valentýn s Jocelyn ale nikomu nic neřekli. O tři týdny později jasně zazářil úplněk a já se začal přeměňovat. První přeměna bývá nejtěžší. Vzpomínám si na trýznivé zmatení smyslů a temnotu. Po několika hodinách

jsem se vzbudil na louce, kilometry daleko za městem. Byl jsem celý zakrvácený a u nohou mi leželo roztrhané tělo nějakého lesního zvířátka.

Vydal jsem se zpět na usedlost. Přišli mi naproti ke dveřím. Jocelyn se mi s pláčem vrhla kolem krku, ale Valentýn ji ode mě odtrhl. Stál jsem tam zakrvácený a s roztřesenými koleny. Skoro jsem nedokázal myslet a v ústech jsem pořád ještě cítil pachuť syrového masa. Nevím, co jsem čekal, ale asi jsem to měl tušit.

Valentýn mě stáhl dolů po schodech a odvlekl mě s sebou do lesa. Řekl mi, že by mě měl zabít, ale nedokáže to udělat, když mě tam tak vidí. Dal mi dýku, která kdysi patřila jeho otci. Řekl, že bych měl dostát své cti a vzít si život. Když mi tu dýku podával, políbil ji. Pak se vrátil do domu a zavřel dveře na závoru.

Běžel jsem nocí, někdy jako člověk, někdy jako vlk, až jsem překročil hranici. Vtrhl jsem do tábora vlkodlaků, vytasil jsem dýku a řekl jsem, že chci bojovat s vlkodlakem, který mě kousnul a udělal ze mě jednoho z nich. Se smíchem ukázali na vůdce smečky. Vstal, aby se se mnou utkal, ruce a ústa ještě od krve po předcházejícím lovu.

Nikdy jsem nebyl moc dobrý v boji jeden na jednoho. Mou zbraní byla kuše, měl jsem výborný zrak a mušku. Nablízko mi to nikdy moc nešlo, to Valentýn byl mistr v pěstních soubojích. Ale já jsem teď chtěl jen umřít a vzít s sebou toho tvora, který mě zničil. Asi jsem si myslel, že když se dokážu pomstít a zabít vlky, kteří zavraždili jeho otce, bude mě Valentýn oplakávat. Bojovali jsme dlouho, chvíli jako lidé, chvíli jako vlci, a já jsem viděl, že ho má zuřivost překvapila. Když nastalo ráno, začal být unavený můj vztek ale nepolevoval. A když se slunce znovu sneslo k západu, zarazil jsem mu do krku svou dýku a on zemřel a zkropil mě svou krví.

Čekal jsem, že se na mě smečka vrhne a roztrhá mě na kousky. Místo toho mi ale poklekli u nohou a odhalili svá hrdla na znamení podřízenosti. Vlci mají takový zákon: Kdo zabije vůdce smečky, zaujme jeho místo. Přišel jsem do vlčího doupěte a namísto smrti a pomsty jsem tam našel nový život.

Své staré já jsem nechal za sebou a skoro jsem zapomněl, jaké to bylo mezi lovci stínů. Jen na Jocelyn jsem nezapomněl. Myšlenka na ni mě provázela všude. Měl jsem o ni po Valentýnové boku strach, ale věděl jsem, že kdybych se objevil v

blízkosti jejich usedlosti, členové Kruhu by mě pronásledovali a zabili.

Nakonec ke mně přišla sama. Byl jsem v táboře a spal jsem, když mi můj první pobočník přišel říct, že mě chce vidět nějaká mladá lovkyně stínů. Hned jsem věděl, kdo to bude. Viděl jsem v jeho očích nesouhlas, když jsem se k ní rozběhl. Všichni samozřejmě věděli, že jsem býval lovcem stínů, ale považovali to za ostudné tajemství a nikdy o tom nemluvili. Valentýn by se dobře bavil.

Čekala na mě hned za hranicí tábora. Už nebyla těhotná, byla bledá a unavená. Řekla, že se jí narodilo dítě, syn, kterého pojmenovala Jonathan Christopher. Plakala, když mě uviděla. Zlobila se, protože jsem jí nedal vědět, že žiju. Valentýn řekl všem z Kruhu, že jsem si vzal život, ona tomu ale nevěřila. Věděla, že něco takového bych neudělal. Cítil jsem, že její důvěra ve mě je neopodstatněná, ale byl jsem strašně rád, že ji zase vidím, takže jsem jí ani neodporoval.

Ptal jsem se jí, jak mě našla. Odpověděla, že si obyvatelé Alicante vyprávějí o vlkodlakovi, který kdysi býval lovcem stínů. Valentýn ty pověsti slyšel také, proto mě přijela varovat. Dorazil brzy po ní, ale schoval jsem se před ním, jak už to vlkodlaci umějí, a on odjel bez krveprolití.

Pak jsem se začal s Jocelyn potají scházet. Bylo to v roce Dohod a v celém podsvětě se mluvilo jen o nich a o tom, že se je Valentýn možná pokusí narušit. Slyšel jsem, že ve Spolku proti Dohodám ze všech sil brojil, ale bez úspěchu. Proto Kruh pojal nový plán, který se rodil v tajnosti. Spojili se s démony, největšími nepřáteli lovců stínů, aby získali zbraně, které hodlali nikým nepovšimnuti propašovat do Velké andělské síně, kde měly být Dohody podepsány. S pomocí jednoho démona Valentýn ukradl Pohár smrti a na jeho místě zanechal kopii. Až po několika měsících Spolek zjistil, že se Pohár ztratil, a to už bylo příliš pozdě.

Jocelyn se pokoušela zjistit, co Valentýn hodlá s Pohárem provést, ale nemohla na to přijít. Věděla však, že se Kruh *chystat* zaútočit na neozbrojené obyvatele podsvěta a ve Velké síni je pozabíjet. Po takovém obrovském krveprolití by z Dohod určitě sešlo.

I přes všechen ten chaos jsme v té době byli určitým zvláštním způsobem šťastní. Jocelyn a já jsme potají rozesílali zprávy vílám, čarodějům i odvěkým nepřátelům vlkodlaků, upírům. Varovali jsme je před Valentýnovými plány a žádali je, ať se připraví na bitvu. Pracovali jsme společně, vlkodlaci a *nefilim.*

V den, kdy se měly podepsat Dohody, jsem z úkrytu pozoroval Jocelyn s Valentýnem, jak odjíždějí z domu. Vzpomínám si, jak se sklonila a políbila svého syna na plavé, skoro bílé vlasy. Vzpomínám si, jak se jí ve vlasech leskly sluneční paprsky. Vzpomínám si, jak se usmívala.

Jeli do Alicante v kočáru. Já za nimi běžel po čtyřech a se mnou moje smečka. Velká andělská síň byla plná shromážděných členů Spolku a desítek obyvatel podsvětа. Když byl text Dohod předložen k podepsání, Valentýn a celý Kruh vstali, odhodili své kápě a pozvedli zbraně. Když v Síni vypukl chaos, rozběhla se Jocelyn k velkým dvoukřídlým dveřím a otevřela je dokořán.

Jako první za dveřmi čekala moje smečka. Vrazili jsme do Síně a nocí se rozlehlo naše vytí. Za námi byli připraveni vílí rytíři s meči z trní a ze skla. Po nich přišly děti noci s vyceněnými tesáky a čarodějové bojující ohněm a rozžhaveným železem. Davy v panice prchaly ze Síně a my se vrhli na členy Kruhu.

Takové krveprolití Velká andělská síň nikdy nezažila. Snažili jsme se neubližovat lovcům stínů, kteří nepatřili do Kruhu - Jocelyn je jednoho po druhém označila kouzlem od jednoho čaroděje. Ale přesto mnozí z nich zemřeli a já se obávám, že některé jsme měli na svědomí my. Jisté je, že jsme pak byli obviňováni ze smrti mnohých. Co se týče členů Kruhu, bylo jich mnohem víc, než jsme si dokázali představit. Dali se do zuřivého boje s podsvěťany. Já jsem se prodíral davem k Valentýnovi. Všechny mé myšlenky směřovaly k němu, chtěl jsem být tím, kdo ho zabije, chtěl jsem mít tu čest. Nakonec jsem ho našel u velké sochy Anděla, právě odpravil vílího rytíře bodnutím své zkrvavené dýky. Když mě uviděl, objevil se mu na tváři zuřivý, krutý úsměv. „Vlkodlak, který bojuje mečem a dýkou," řekl, „to je proti přírodě, stejně jako kdyby pes jedl vidličkou a nožem."

„Ten meč dobře znáš a tu dýku také," řekl jsem. „A víš, kdo jsem. Jestli se mnou chceš mluvit, oslovuj mě jménem."

„Neznám jména pololidí," řekl Valentýn. „Kdysi jsem měl přítele, čestného muže, který by raději zemřel, než aby musel žít se znečištěnou krví. Teď přede mnou stojí bezejmenná zrůda s jeho tváří." Pozvedl svou dýku. „Měl jsem tě zabít, když jsem k tomu měl příležitost," vykřikl a vrhl se na mě.

Odrazil jsem jeho výpad a dali jsme se do boje na pódiu, zatímco kolem nás zuřila bitva a členové Kruhu jeden po druhém prohrávali. Viděl jsem, jak Lightwoodovi sklonili své zbraně a uprchli. Hodge už byl pryč, utekl hned na začátku. Pak jsem spatřil, jak ke mně po schodech běží Jocelyn, tvář ztuhlou děsem. „Valentýne, přestaň!" vykřikla. „Tohle je Luke, tvůj přítel, skoro tvůj bratr —"

Valentýn ji se vzteklým zavrčením chytil, nastrčil ji před sebe a přiložil jí k hrdlu dýku. Sklonil jsem meč. Nikdy bych neriskoval, že ji zraním. Viděl mi to na očích. „Vždycky jsi ji chtěl," procedil mezi zuby. „A teď jste se proti mně oba dva spikli a naplánovali zradu. Po zbytek života budete litovat toho, co jste udělali."

S těmi slovy utrhl medailon, který Jocelyn nosila na krku, a hodil jej po mě. Stříbrný řetízek mě spálil jako rána bičem. Vykřikl jsem a upadl na záda. V tu chvíli Valentýn zmizel v bitevní vřavě a Jocelyn odvlekl s sebou. Běžel jsem za nimi, popálený a zakrvácený, ale byl moc rychlý, prosekával si cestu hustým davem a přes mrtvá těla.

Doklopýtal jsem ven, do měsíčního svitu. Síň hořela a nebe bylo ozářené ohněm. Viděl jsem zelené trávníky hlavního města táhnoucí se až k řece a davy, které po nábřeží prchaly do noci. Jocelyn jsem našel u řeky. Valentýn byl pryč, ona umírala strachy o Jonathana a zoufale toužila se dostat domů. Našli jsme koně a ona vyrazila pryč. Já se proměnil do vlčí podoby a v těsném závěsu jsem ji následoval.

Vlci jsou rychlí, odpočatý kůň je ale rychlejší. Zůstal jsem daleko za nimi, takže Jocelyn přijela na usedlost přede mnou.

Už když jsem se blížil k domu, věděl jsem, že je něco špatně. I tady visel ve vzduchu těžký pach kouře a nad ním se vznášelo ještě něco dalšího, něco sladkého a dusivého - zápach démoních kouzel. Znovu jsem se proměnil v člověka a kulhavě jsem se rozběhl po dlouhé příjezdové cestě, která ve svitu měsíce vypadala jako stříbrná řeka tekoucí... k troskám. Ze sídla zbyla jen hromada popela, tlusté vrstvy sypkého bílého popela, který

rozfoukával po trávnících noční vítr. Bylo ještě vidět zbytky prvního patra trčící ze země jako ohořelé kosti - tu a tam okno, nakloněný komín, ale jinak z celého domu, z cihel a malty, drahocenných knih a starých tapisérií, které si mezi sebou lovci stínů předávali z generace na generaci, zbyl jen prach poletující ve vzduchu před tváří luny.

Valentýn zničil dům démonickým ohněm. To bylo jasné. Žádný oheň z tohoto světa nehoří tak žhavým plamenem ani nezpůsobí tak dokonalou zkázu.

Vydal jsem se k troskám, z nichž ještě stoupal dým. Našel jsem Jocelyn, jak klečí na něčem, co snad kdysi bývalo vstupním schodištěm. Bylo zčernalé ohněm. A ležely u něj kosti. Spálené na uhel, ale bezesporu lidské kosti s ohořelými zbytky šatů a šperků, které nestrávil oheň. Na kostech Jocelyniny matky stále ještě visela zlatá a červená vlákna a její otec třímal v kostnaté ruce žárem zohýbanou dýku. V další hromadě kostí se leskl Valentýnův stříbrný amulet se znakem Kruhu, který stále ještě bíle žhnul..., a mezi ostatky byly také roztroušeny kosti dítěte, jakoby příliš křehké, než aby dokázaly držet pohromadě.

Budete litovat toho, co jste udělali, řekl Valentýn. A když jsem klečel vedle Jocelyn na ohořelé dlažbě, věděl jsem, že měl pravdu. Opravdu jsem toho litoval a od toho dne jsem litovat nepřestal.

Tu noc jsme znovu projeli městem, mezi stále ještě planoucími požáry a křičícími lidmi, a vydali jsme se do tmy venkova. Jocelyn znovu promluvila až za týden. Odvezl jsem ji z Idrisu. Uprchli jsme do Paříže. Neměli jsme žádné peníze, ona ale odmítla jít do tamní pobočky Institutu a požádat o pomoc. Řekla mi, že s lovci stínů i s jejich světem už nadobro skončila.

Seděl jsem v malém, levném hotelovém pokoji, který jsme si pronajali, a snažil se s ní diskutovat, ale k ničemu to nevedlo. Neustoupila ani o kousek. Nakonec mi řekla proč. Byla znovu těhotná a věděla to už několik týdnů. Chtěla pro sebe a své dítě začít nový život a nehodlala připustit, aby jí budoucnost zkalila byť jen jediná zmínka o Spolku nebo Úmluvě. Ukázala mi amulet, který vzala z jedné hromádky kostí. Prodala ho na bleším trhu na Clignancourtu a za utržené peníze si koupila letenku. Nechtěla mi říct, kam se chystá. Říkala, že čím dál od Idrisu se dostane, tím lépe.

Věděl jsem, že pokud se chystá nechat svůj starý život za sebou, vztahuje se to i na mě, takže jsem se jí to snažil rozmluvit, ale marně. Věděl jsem, že kdyby nebylo toho dítěte, které čekala, vzala by si život, a bylo lepší ji ztratit ve světě obyčejných lidí než ji ztratit úplně, takže jsem na její plán nakonec neochotně přistoupil. A tak se stalo, že jsem se s ní jednoho dne rozloučil na letišti. Poslední věta, kterou mi Jocelyn v bezútěšné odletové hale řekla, mě zamrazila do morku kostí: „Valentýn není mrtvý."

Když odletěla, vrátil jsem se ke své smečce, ale nenašel jsem vnitřní klid. Pořád mě trápilo to prázdné místo uvnitř, pořád jsem se probouzel s jejím nevysloveným jménem na rtech. Nebyl jsem vůdcem jako kdysi, to jsem si uvědomoval. Byl jsem spravedlivý, ale duchem nepřítomný. Nedokázal jsem si mezi vlčími lidmi najít přátele ani družku. Přece jen jsem nakonec byl příliš lidský, příliš lovcem stínů, než abych dokázal žít mezi vlkodlaky. Lovil jsem, ale lov mi nepřinášel uspokojení, a když konečně nadešel čas podepsání Dohod, vypravil jsem se je do města podepsat.

Ve Velké andělské síni, již očištěné od krve, se znovu sešli lovci stínů se čtyřmi odnožemi polovičních lidí, aby podepsali dokumenty, které by zaručily mír. Překvapilo mě, že jsem tam uviděl Lightwoodovy, a oni byli stejně překvapeni, že nejsem mrtvý. Řekli mi, že ještě s Hodgem Starkweatherem a Michaelem Waylandem byli jedinými členy Kruhu, kteří té noci ze Síně vyvázli živí. Michael, truchlící nad ztrátou své ženy, se se svým malým synem uchýlil do ústraní na své venkovské sídlo. Je tři potrestal Spolek exilem: Měli odjet do New Yorku a vést tamější pobočku Institutu. Lightwoodovi, kteří byli napojeni na nejvýše postavené rodiny Spolku, z toho vyvázli s mnohem lehčím trestem než Hodge, na něhož byla uvalena kletba. Měl jet do New Yorku s nimi, pokud by však někdy opustil svatou půdu Institutu, zemřel by. Říkali, že se oddal studiu a bude dobrým učitelem jejich dětí.

Když jsme podepsali Dohody, zvedl jsem se ze židle a odešel ze sálu k řece, kde jsem té noci, kdy proběhlo povstání, našel Jocelyn. Díval jsem se na černou hladinu a věděl jsem, že ve své rodné zemi nikdy nenajdu klid. Musel jsem být s ní, nebo raději vůbec nebýt. Rozhodl jsem se, že ji najdu.

Odešel jsem od své smečky a místo sebe jmenoval jiného vůdce. Myslím, že si oddechli, když mě viděli odcházet. Cestoval

jsem tak, jak cestují vlci samotáři: sám, v noci, po vedlejších cestách a venkovských silnicích. Vrátil jsem se do Paříže, ale nenašel jsem tam jedinou stopu. Pak jsem jel do Londýna. V Londýně jsem nasedl na loď do Bostonu.

Chvíli jsem strávil ve městech, pak nějaký čas ve White Mountains na mrazivém severu. Hodně jsem cestoval, ale čím dál tím častěji jsem zjišťoval, že myslím na New York a na lovce stínů v exilu. I Jocelyn byla svým způsobem v exilu. Nakonec jsem dorazil do New Yorku. Měl jsem jen vojenský vak s pár věcmi a vůbec jsem netušil, kde mám tvou matku hledat. Nebylo by těžké najít nějakou vlčí smečku a přidat se k ní, ale odolal jsem tomu pokušení. Stejně jako jsem to udělal v jiných městech, rozeslal jsem zprávy podsvětem a snažil se přijít na nějakou známku Jocelyniny přítomnosti, ale nenašel jsem nic, ani jedinou zmínku, jako by beze stopy zmizela ve světě obyčejných lidí. Začínal jsem si zoufat.

Nakonec jsem ji našel úplnou náhodou. Bezcílně jsem se potuloval ulicemi Soho. Když jsem přešlapoval na dlažbě Broome Street, padl mi zrak na obraz ve výloze jedné galerie.

Byla to studie krajiny, kterou jsem okamžitě poznal - výhled z oken venkovského sídla její rodiny, zelené trávníky ubíhající až k řadě stromů, za nimiž se skrývala cesta. Poznal jsem její styl, její tahy štětcem, všechno. Zabouchal jsem na dveře galerie, ale byly zavřené a zamčené. Vrátil jsem se k obrazu a tentokrát jsem si všiml podpisu. Tehdy jsem poprvé uviděl její nové jméno: Jocelyn Frayová.

Našel jsem ji ještě toho večera. Bydlela v pětipatrovém činžáku v East Village, útočišti všech umělců. Se srdcem v krku jsem vyšel po špinavém, špatně osvětleném schodišti a zaklepal na její dveře. Otevřela mi holčička s rezavými copy a zvědavýma očima. A za ní jsem uviděl, jak ke mně přichází Jocelyn, měla ruce potřísněné barvou a úplně stejnou tvář, jako když jsme byli děti...

A zbytek už znáš.

22

ZŘÍCENINA U RENWICKA

Když Luke domluvil, v místnosti se na dlouhou dobu rozhostilo ticho. Bylo slyšet jen tiché kapání vody stékající z kamenných zdí. Nakonec znovu promluvil Luke:

„Řekni něco, Clary."

„A co mám asi tak říct?"

Povzdechl si. „Možná, že to chápeš?"

Clary slyšela, jak jí v uších buší krev. Měla pocit, jako by byl celý její život postaven na vrstvě ledu tenké jako papír a ten led teď začínal praskat a jí hrozilo, že se propadne do mrazivé temnoty tam dole. Do černé vody, jejíž proud unášel všechna tajemsrví její matky, zapomenuté pozůstatky ztroskotaného života.

Podívala se na Luka. Viděla ho rozmazaně, nejasně, jako přes špinavé sklo. „Můj otec," řekla. „Ten obrázek mého otce, který vždycky stál na krbu —"

„To nebyl tvůj otec," řekl Luke.

„Existoval vůbec?" Clary zjistila, že křičí. „Byl vůbec někdy nějaký John Clark, nebo si ho moje matka taky vymyslela?"

„John Clark opravdu existoval, ale nebyl to tvůj otec. Byl to syn sousedů tvé matky, když jste bydlely v East Village. Umřel při autonehodě, přesně jak ti máma řekla, ale ona sama ho nikdy neviděla. Měla tu fotku, protože po ní sousedé chtěli, aby namalovala jeho portrét ve vojenské uniformě. Udělala pro ně ten portrét, ale fotku si nechala a řekla ti, že ten muž na ní byl tvůj otec. Nejspíš si myslela, že to tak bude jednodušší. Koneckonců, kdyby ti řekla, že odešel nebo zmizel, určitě bys ho chtěla najít. Mrtvý člověk -"

„Nikoho neusvědčí ze lži," dokončila za něj Clary hořce. „A to ji za celou tu dobu nenapadlo, že není správné mě udržovat v domnění, že je můj otec mrtvý, když můj otec je ve skutečnosti..."

Luke nic neřekl a nechal ji, ať sama najde konec věty, ať sama domyslí tu nepředstavitelnou myšlenku.

„Valentýn." Třásl se jí hlas. „To mi tady říkáš, ne? Že Valentýn... je... můj otec?"

Luke přikývl. Jediným znamením jeho napětí byly pevně propletené prsty rukou. „Ano."

„Proboha." Clary si prudce stoupla, protože už nevydržela sedět. Přešla k mřížím cely. „To není možný. To prostě není možný."

„Clary, prosím tě, nerozčiluj se..."

„Nemám se rozčilovat? Řekneš mi, že mám vlastně za tátu šílenýho tyrana, a pak chceš, abych se nerozčilovala?"

„Na začátku nebyl šílený," řekl Luke téměř omluvně.

„No, tak v tom si s tebou dovolím nesouhlasit. Řekla bych, že zcela evidentně šílenej byl. Vykládal všechny ty věci o čistý lidský rase a o neposkvrněný krvi - vždyť byl jako ti ujetí chlápci z Kukluxklanu. A vy dva jste mu to sežrali i s návnadou."

„To jsem nebyl já, kdo tu před chvílí mluvil o ‚příšerách' z podsvěta," řekl Luke tiše. „A o tom, jak se jim nedá věřit."

„To je něco jinýho!" Clary cítila, že jsou v jejích slovech slyšet slzy. „Měla jsem bratra," pokračovala zadrhávajícím se hlasem. „A taky prarodiče. To jsou všichni mrtví?"

Luke přikývl a díval se přitom na své velké dlaně, které měl položeny na kolenou. „Jsou mrtví."

„Jonathan," řekla tiše. „Byl by starší než já, ne? O rok starší?"

Luke nic neříkal.

„Vždycky jsem chtěla bratra," dodala.

„Nech toho," přerušil ji nešťastně. „Nemuč se tím. Už chápeš, proč ti máma tohle všechno zatajila, ne? K čemu by ti bylo dobré vědět, co všechno jsi ztratila, než ses vůbec narodila?"

„Ta krabička," vyhrkla Clary. Mozek jí horečně pracoval. „Ta krabička s iniciálami J. C, Jonathan Christopher. To, nad čím vždycky plakala, byl pramínek vlasů mého bratra, ne mého otce."

„Ano."

„A když jsi řekl ‚Clary není Jonathan', myslel jsi tím taky mého bratra. Máma se o mě tolik bála, protože jí už předtím jedno dítě umřelo."

Než stihl Luke odpovědět, rozletěly se dveře cely a vešla jimi Gretel. Z „lékárničky", kterou si Clary představovala jako plastovou krabičku s červeným křížem na víku, se vyklubal velký dřevěný podnos, na němž byly narovnány složené obvazy, kouřící misky s neidentifikovatelnými tekutinami a bylinky vydávající

pronikavou citrónovou vůni. Gretel postavila tác vedle lůžka a pokynula Clary, aby si sedla, což také neochotně provedla.

„Hodná holka," řekla vlčí žena. Namočila kousek látky do jedné z misek a zvedla jej ke Claryinu obličeji. Opatrně očistila zaschlou krev. „Co se ti stalo?" zeptala se vyčítavě, jako by podezřívala Clary z toho, že si chtěla nastrouhat obličej struhadlem na sýr.

„To by mě taky zajímalo," řekl Luke, který celou tu proceduru pozoroval se založenýma rukama.

„Zaútočil na mě Hugo." Clary se snažila sebou necukat, když ji v ranách začala pálit desinfekce.

„Hugo?" Luke nechápavě zamrkal.

„Hodgeův krkavec. Teda myslím, že je jeho. Možná patří Valentýnovi."

„Hugin," řekl Luke tiše. „Hugin a Munin byli Valentýnovi ochočení ptáci. Jejich jména znamenají ‚Myšlenka' a ‚Vzpomínka'."

„Ale měla by spíš znamenat ‚Utok' a ‚Smrť," řekla Clary. „Hugo mi málem vyškrábal oči."

„Taky byl k tomu vycvičený." Luke si bubnoval prsty jedné ruky o druhou. „Hodge si ho musel vzít po povstání k sobě. Ale pořád to byl Valentýnův mazlíček."

„Stejně jako Hodge," podotkla Clary a škubla sebou, protože jí Gretel zrovna čistila dlouhý šrám na paži, pokrytý zaschlou špínou a krví. Pak jí žena začala paži úhledně obvazovat.

„Clary..."

„Už nechci mluvit o minulosti," řekla příkře. „Chci vědět, co uděláme teď. Valentýn teď má mámu, Jace - a Pohár. A my nemáme nic."

„Neřekl bych, že nemáme nic," nesouhlasil s ní Luke. „Máme silnou vlčí smečku. Problém je v tom, že nevíme, kde Valentýn je."

Clary zavrtěla hlavou. Do očí jí spadlo pár pramenů zplihlých vlasů a ona je netrpělivě odhrnula rukou. Cítila se příšerně špinavá. Víc než po čemkoli jiném - *skoro* po čemkoli jiném - teď toužila po sprše. „Nemá Valentýn nějakou skrýš? Tajné doupě?"

„Jestli má," řekl Luke, „tak se mu ho opravdu podařilo udržet v tajnosti."

Gretel pustila Clary, která opatrně pohnula rukou. Zelená mast, kterou jí žena potřela šrám, trochu zahnala bolest, ale paže byla pořád ještě ztuhlá a neohebná. „Počkej," řekla Clary.

„Nikdy nepochopím, proč tohle lidé říkají," poznamenal Luke neadresně. „Já přece nikam nejdu."

„Mohl by být Valentýn někde v New Yorku?"

„Nejspíš ano."

„Když jsem ho viděla v Institutu, přišel portálem. Pohroma říkal, že v New Yorku jsou jenom dva portály. Jeden u madam Dorotey a druhý u Renwicka. Ten u Dorotey je zničený, navíc stejně nechápu, proč by se Valentýn schovával zrovna tam, takže..."

„U Renwicka?" Luke se tvářil zmateně. „Renwick není jméno pro lovce stínů."

„Ale co když Renwick není člověk?" řekla Clary. „Co když je to místo? U Renwicka. Třeba restaurace nebo... nebo hotel nebo něco na ten způsob."

Lukovy oči se doširoka rozevřely. Obrátil se ke Gretel, která k němu mířila s lékárničkou. „Přines mi telefonní seznam," řekl jí.

Zastavila se a vyčítavě k němu natáhla ruce s podnosem. „Ale pane, vaše zranění..."

„Zapomeň na moje zranění a přines mi telefonní seznam," obořil se na ni. „Jsme na policejní stanici. Určitě tady mají spoustu starých seznamů."

Gretel podrážděně položila podnos na zem a vyšla z místnosti.

Luke se na Clary podíval přes horní okraj brýlí, které mu sklouzly ke špičce nosu. „Dobrý postřeh."

Neodpověděla. V hrudi cítila tvrdý kámen. Přistihla se, že se snaží dýchat okolo něj. V koutku mysli ji dráždil náznak jakési myšlenky, která se chystala rozvinout, Clary ji však rozhodně zatlačila do pozadí. Nemohla si dovolit vynakládat své síly, svou energii, na cokoli jiného než na bezprostřední problémy.

Gretel se vrátila s navlhlým telefonním seznamem a hodila jej po Lukovi. Vestoje listoval, zatímco se vlčí žena vrhla na jeho bok s obvazy a miskami lepkavých mastí. „V seznamu je sedm Renwicků," řekl nakonec. „Žádné restaurace, hotely nebo jiná místa." Posunul si brýle ke kořenu nosu, ale okamžitě zase sklouzly dolů. „Nejsou to lovci stínů," řekl, „a zdá se mi nepravděpodobné, že by

si Valentýn zvolil za sídlo dům nějakého obyčejného člověka nebo někoho z podsvětа. I když možná —"

„Máš telefon?" přerušila ho Clary.

„Ne u sebe." Luke pořád ještě držel v ruce telefonní seznam a díval se pod ním na Gretel. „Mohla bys přinést telefon?"

Žena se znechuceným odfrknutím odhodila na zem změť zkrvavených látek, kterou držela v ruce, a podruhé vypochodovala z místnosti. Luke položil telefonní seznam na stůl, vzal jednu roli obvazu a začal si zavazovat ránu, která se mu úhlopříčně táhla přes žebra. „Promiň," řekl, když si všiml, že se na něj Clary dívá. „Vím, že je to ošklivé."

„Když chytíme Valentýna, budeme ho moct zabít?" zeptala se náhle.

Luke málem upustil obvaz. „Cože?"

Hrála si s nití, která se párala z kapsy jejích džínů. „Zabil mi staršího bratra. Zabil mi prarodiče. Nebo snad ne?"

Luke položil obvazy na stůl a shrnul si košili zpátky dolů. „A co čekáš, že se stane, když ho zabiješ? Že se to tím všechno smaže?"

Než na to mohla Clary něco říct, vrátila se Gretel. Na tváři měla výraz mučednice a podávala Lukovi starý rozhrkaně vyhlížející mobilní telefon. Clary přemýšlela, kdo tu asi platí telefonní účty.

Natáhla ruku. „Zavolám si."

Luke se tvářil váhavě. „Clary..."

„Je to kvůli Renwickovi. Bude to jenom vteřinka." Ostražitě jí podal telefon. Vyťukala číslo a napůl se od něj odvrátila, aby si dopřála iluzi soukromí.

Simon zvedl sluchátko po třetím zazvonění. „Haló?"

„To jsem já."

Jeho hlas přeskočil o oktávu výš. „Jsi v pořádku?"

„Nic mi není. Proč? Isabela ti nic neřekla?"

„Ne. Co by mi měla říkat? Děje se něco? Jde o Aleka?"

„Ne," řekla Clary. Nechtěla lhát a tvrdit, že je Alek v pořádku. „Nejde o Aleka. Poslouchej, potřebuju, abys mi něco našel na Googlu."

Simon si odfrkl. „To si děláš legraci. Copak oni tam nemají počítač? Nebo víš co, radši nic neříkej." Slyšela, jak se otvírají dveře, pak zamňoukání a tlumenou ránu, které provázely

vykázání kocoura Simonovy matky z jeho oblíbeného místa na klávesnici. Dokázala si Simona zcela jasně představit, jak si sedá a jeho prsty se rychle pohybují po klávesnici. „Tak co mám najít?"

Řekla mu to. Cítila na sobě Lukův ustaraný pohled, když mluvila. Byl to stejný pohled, jakým se na ni díval, když jí bylo jedenáct a měla chřipku s vysokou horečkou. Nosil jí kostky ledu, aby je mohla cucat, četl jí z jejích nejoblíbenějších knih a předváděl přitom hlasy všech postav.

„Máš pravdu," řekl Simon, čímž ji vytrhl ze snění. „Je to místo. Teda bylo to místo. Teď je to tam opuštěný."

Telefon jí klouzal ve zpocené ruce, když ho pevněji stiskla. „Tak povídej."

„Renwickova nemocnice pro léčbu neštovic, nejslavnější ústav pro choromyslné, věznice pro dlužníky a nemocnice, byla postavena na Roosveltově ostrově v prvním desetiletí 19. století," četl Simon poslušně. *„Navrhl ji architekt Jacob Renwick a zpočátku sloužila jako karanténa pro nejchudší oběti epidemie pravých neštovic, která se nekontrolovatelně rozšířila po Manhattanu. V dalším století byla nemocnice opuštěna a postupně zchátrala. Vstup do zříceniny je zakázán."*

„Dobře, to stačí," řekla Clary s tlukoucím srdcem. „To musí být ono. Rooseveltův ostrov? Tam snad nikdo nebydlí, ne?"

„Ne každej může bydlet v Park Slope, princezno," řekl Simon s pořádnou dávkou sarkastického posměchu. „Potřebuješ, abych vás tam zase dovezl, nebo tak něco?"

„Ne! Nepotřebuju nic. Jenom jsem chtěla tu informaci."

„Tak fajn." Clary se zdálo, že Simon zní trochu uraženě, ale řekla si, že to nevadí. Důležité bylo to, že teď seděl v bezpečí domova.

Zavěsila a otočila se k Lukovi. „Na jižním konci Rooseveltova ostrova je opuštěná nemocnice, Renwickova nemocnice. Myslím, že tam se Valentýn schovává."

Luke si opět postrčil brýle nahoru. „Blackwellův ostrov, no ovšem."

„Jak to myslíš, Blackwellův ostrov? Říkala jsem —" Gestem ji zarazil. „Tak se dřív Rooseveltovu ostrovu říkalo. Blackwellův. Patřil staré rodině lovců stínů. Mělo mě to napadnout." Otočil se ke Gretel. „Přiveď Alarika. Ať sem všichni co nejdřív přijdou." Rty měl zkroucené do jakéhosi polovičatého úsměvu, který Clary

připomínal Jaceův chladný úšklebek v boji. „Řekni jim, ať se připraví na bitvu."

Vydali se nahoru na ulici složitým bludištěm cel a chodeb. To nakonec vyústilo do místnosti, která kdysi byla halou policejní stanice. Budova teď byla opuštěná a šikmé odpolední světlo vytvářelo podivné stíny na prázdných stolech, na skříňkách s visacími zámky, proděravělých černými dírami od termitů, a na popraskaných dlaždicích s mottem newyorské policie: *Fidelis ad Mortem.*

„Věrni až do smrti," řekl Luke, který sledoval její pohled.

„Nech mě hádat," řekla Clary. „Uvnitř je to opuštěná policejní stanice, civilové ale zvenku vidí jenom rozpadlý činžák nebo prázdnou parcelu nebo..."

„Zvenku to vypadá jako čínská restaurace," upřesnil Luke. „Ale bez sezení, prodává jenom jídlo s sebou."

„Čínská restaurace?" zopakovala Clary nevěřícně.

Pokrčil rameny. „No, jsme v čínské čtvrti. Tohle bylo kdysi sídlo druhého okrsku."

„Lidem musí připadat zvláštní, že tu nemáte telefonní číslo, kam by mohli volat objednávky."

Luke se zeširoka usmál. „Ale máme. Jenom většinou nebereme telefon. Když se vlčata nudí, občas někomu doručí kuřecí kung-pao."

„To si děláš legraci."

„Ale vůbec ne. Spropitné se vždycky hodí." Otevřel vchodové dveře a vpustil tak dovnitř proud slunečních paprsků.

Clary si pořád ještě nebyla jistá, jestli to má být legrace, nebo ne, ale následovala Luka na druhou stranu Baxter Street, kde měl zaparkované auto. Dodávka byla uvnitř příjemně známá. Slabá vůně pilin, starého papíru a mýdla, dvě vybledlé, zlaté plyšové kostky, které mu dala, když jí bylo deset, protože vypadaly jako kostky visící na zpětném zrcátku vesmírné lodi Millennium Falcon. Na podlaze se válely obaly od žvýkaček a prázdné kelímky od kávy. Clary vyšplhala na sedadlo spolujezdce a s povzdechem si opřela hlavu o opěrku. Cítila větší únavu, než by byla ochotná přiznat.

Luke za ní zavřel dveře. „Počkej tady."

Trpělivě čekala a pozorovala ho, jak mluví s Gretel a Alarikem, kteří stáli na schodech staré policejní stanice. Bavila se tím, že střídavě zaostřovala pohled na budovu a pak ho uvolňovala, takže se iluze objevovala a zase mizela. Chvíli to byla stará policejní stanice, pak zase zchátralá restaurace se žlutou markýzou s nápisem ČÍNSKÁ RESTAURACE NEFRITOVÝ VLK.

Luke gestikuloval na svého prvního a druhého pobočníka a ukazoval na ulici. Jeho auto stálo první v řadě dodávek, motorek a džípů, dokonce tam byl i starý školní autobus polorozpadlého zevnějšku. Rada vozidel se táhla kolem celého bloku a zahýbala za roh. Kolona vlkodlaků. Clary přemýšlela, jak se jim za tak krátkou dobu mohlo podařit vyprosit, vypůjčit, ukrást či zabavit tolik vozů. Příjemné na tom ale bylo, že aspoň nebudou muset všichni jet nadzemkou.

Luke přijal od Gretel bílý papírový pytlík, pokývl hlavou a zamířil zpět k dodávce. Když skládal své vytáhlé tělo za volant, pytlík jí podal. „Ty máš na starosti tohle."

Clary se na pytlík podezřívavě podívala. „Co to je? Zbraně?"

Lukova ramena se otřásla neslyšným smíchem. „Spíš masové bochánky," řekl a vyjel s dodávkou na silnici. „A káva."

Zamířili k severu a Clary nedočkavě otevřela sáček. V žaludku jí divoce kručelo. Roztrhla jeden bochánek, vychutnávala si slanou chut vepřového a s požitkem žvýkala bílé těsto. Spláchla to lokem černé, extra sladké kávy. Pak podala jeden bochánek Lukovi. „Dáš si?

„Jasně." Když zahnuli na Canal Street, pomyslela si, že je to skoro jako za starých časů. Vždycky vyzvedli ve své oblíbené čínské pekárně sáček s horkými bochánky a cestou domů přes Manhattanský most jich polovinu snědli.

„Takže, pověz mi něco o tom Jaceovi," řekl Luke.

Clary se málem udusila bochánkem. Sáhla po kávě a zahnala kašel douškem horkého nápoje. „A co jako?"

„Máš tušení, proč by se o něj měl Valentýn zajímat?"

„Ne."

Luke mhouřil oči proti zapadajícímu slunci. „Myslel jsem, že Jace je syn Lightwoodových."

„Ne." Clary se zakousla do třetího bochánku. „Příjmením se jmenuje Wayland. Jeho otec byl —"

„Michael Wayland?"

Přikývla. „Když bylo Jaceovi deset, Valentýn ho zabil. Myslím Michaela."

„To by mu mohlo být podobné," řekl Luke. Mluvil neutrálním tónem, ale v hlase se mu ozývalo něco, co přimělo Clary podívat se na něj úkosem. Copak jí nevěří?

„Jace ho viděl umřít," dodala, jako by chtěla své tvrzení podložit důkazem.

„To je strašné," řekl Luke. „To ho muselo poznamenat."

Jeli přes most na Padesáté deváté ulici. Clary se podívala dolů na úžinu, kterou zapadající slunce zbarvilo do zlatého a krvavě rudého odstínu. Viděla odsud také jižní konec Rooseveltova ostrova, i když to zatím byla jen šmouha ubíhající k severu. „Není na tom tak zle," řekla. „Lightwoodovi se o něj dobře postarali."

„To věřím. Vždycky si byli s Michaelem blízcí," poznamenal Luke a přejel do levého pruhu. V postranním zrcátku Clary viděla dlouhý konvoj vozidel, který udělal přesně totéž. „Nikdy by jeho syna neopustili."

„Co se stane, až vyjde měsíc?" zeptala se. „Všichni se najednou proměníte ve vlky, nebo co?"

Lukovi škublo v koutku úst. „Ne tak docela. Jen ti nejmladší, kteří se právě poprvé přeměnili, ještě nedokáží své přeměny ovládat. Většina z nás ostatních se to za ty roky naučila. Mě už teď donutí k přeměně jen měsíc za úplňku."

„Takže když měsíc ještě není v úplňku, prostě se jenom cítíš trochu vlkovitě?" zeptala se Clary.

„I tak se to dá říct."

„No, klidně si poslužte a vystrč hlavu z okna, jestli se ti chce."

Luke se zasmál. „Já jsem vlkodlak, ne zlatý retrívr."

„Jak dlouho už jsi vůdcem téhle smečky?" zeptala se najednou.

Luke zaváhal. „Asi týden."

Clary se na sedadle otočila a upřela na něj zkoumavý pohled. „Týden?!"

Povzdechl si. „Věděl jsem, že Valentýn unesl tvoji mámu," řekl bezvýrazně. „Věděl jsem, že sám proti němu nemám šanci a že od Spolku se pomoci nedočkám. Trvalo mi den, než jsem našel nejbližší smečku vlkodlaků."

„Zabil jsi vůdce smečky, aby ses dostal na jeho místo?"

„Nepřišel jsem na rychlejší způsob, jak za tak krátkou dobu získat co největší počet spojenců," řekl Luke a v jeho hlase nebylo stopy po lítosti, ale ani po hrdosti. Vzpomněla si na den, kdy ho z úkrytu pozorovala v jeho domě a všimla si hlubokých škrábanců na jeho rukou a tváři, jak sebou škubnul pokaždé, když pohnul paží. „Zvládl jsem to už předtím. Byl jsem si dost jistý, že to dokážu znovu." Pokrčil rameny. „Tvoje matka byla pryč. A věděl jsem, že ty mě nenávidíš. Neměl jsem co ztratit."

Clary si opřela nohy v zelených teniskách o palubní desku. Přes naprasklé čelní sklo nad svými špičkami viděla, že nad mostem vychází měsíc. „No," řekla, „tak teď už máš."

Nemocnice na jižním cípu Rooseveltova ostrova byl nasvětlena reflektory a její strašidelná silueta ostře vystupovala na pozadí černé hladiny East River a jasně zářícího Manhattanu. Luke s Clary ztichli, když vjeli na dlážděnou cestu vedoucí po nábřeží ostrova, jejíž povrch postupně přešel ve štěrk a poté jen v udusanou hlínu. Silnice sledovala křivku vysokého drátěného plotu, který byl ještě nahoře chráněn svinutým ostnatým drátem připomínajícím ozdobné girlandy.

Když už byla cesta příliš hrbolatá na to, aby mohli jet dál, Luke zastavil dodávku a zhasnul světla. Podíval se na Clary. „Existuje nějaká šance, že bys mě poslechla, kdybych ti řekl, ať tu na mě počkáš?"

Zavrtěla hlavou. „Stejně by to v autě nebylo o nic bezpečnější. Copak víme, jestli tady neobchází Valentýnova ochranka?"

Luke se tiše zasmál. *„Ochranka.* No páni, jen se poslechni." Vyskočil z dodávky a obešel ji na Claryinu stranu, aby jí pomohl dolů. Sice by dokázala ze sedadla seskočit sama, ale bylo hezké si od něj nechat pomoci, jako když ještě byla moc malá a neuměla sama vylézt nahoru.

Když došlápla na suchou, udusanou zem, rozvířily se jí u nohou obláčky prachu. Vozy, které jely za nimi, jeden po druhém zastavovaly v kruhu kolem Lukovy dodávky. Jejich reflektory osvětlovaly prostor kolem nich a drátěný plot se v jejich záři stříbřitě leskl. Samotná nemocnice za plotem byla zřícenina zalitá ostrým světlem, které jen zdůrazňovalo pokročilý stav jejího rozpadu. Zdi, které už dávno nenesly žádnou střechu, trčely z nerovné země jako rozbité zuby, přes kamenné cimbuří se plazil

zelený koberec z břečťanu. „Je to ruina," slyšela svůj tichý hlas, v němž zazněl i stín obav. „Nechápu, proč by se Valentýn schovával zrovna tady."

Luke se podíval za ni na nemocnici. „Je to dokonalá iluze," řekl. „Zkus se podívat za ta světla." Po cestě k nim přicházel Alarik. Lehký větřík mu rozevíral džínovou bundu a odhaloval tak jeho zjizvenou hruď. Clary si pomyslela, že vlkodlaci kráčející za ním vypadají jako úplně normální lidé. Kdyby je někde zahlédla pohromadě, asi by ji napadlo, že se všichni znají — byli si určitým způsobem podobní, i když to nespočívalo ve fyzickém zjevu, spíš v přímosti jejich pohledů a energickém výrazu jejich tváří. Nejspíš by si myslela, že jsou to farmáři, vypadali totiž opáleněji, šlachovitěji a kostnatěji než běžní obyvatelé velkoměsta, nebo by je možná považovala za motorkářský gang. Rozhodně ale nepůsobili jako příšery.

Sešli se k rychlé poradě u Lukovy dodávky, jako hráči amerického fotbalu při zápase. Clary se mezi nimi cítila nepotřebně, proto se znovu obrátila k nemocnici. Tentokrát se pokusila dívat okolo světel, nebo spíš přes ně, jako když se člověk dívá přes odraz ve skle a snaží se zjistit, co se skrývá za ním. Jako vždy jí pomohlo představit si, jak by scenérii před sebou nakreslila. Zdálo se jí, že světla pohasla, a ona se najednou přes trávník s několika duby dívala na zdobenou novogotickou stavbu, která se tyčila nad stromy jako bok obrovské lodi. Okna v nižších patrech byla temná, se zavřenými okenicemi, z klenutých oken ve třetím patře se však rozlévalo světlo, které připomínalo oheň planoucí podél hřebene vzdáleného pohoří. Vstupní dveře byly zakryty střechou masivní kamenné verandy vybíhající před budovu.

„Vidíš to?" Byl to Luke, který za ní přišel tichým, lehkým krokem... prostě jako vlk.

Pořád ještě upírala zrak na obraz před sebou. „Připomíná to spíš hrad než nemocnici."

Luke ji vzal za ramena a obrátil ji tváří k sobě. „Clary, poslouchej mě." Jeho pevné sevření téměř bolelo. „Chci, aby ses držela u mě. Pohni se, když se pohnu já. Jestli budeš muset, drž se mě za rukáv. Ostatní budou pořád okolo nás, aby nás chránili, ale když se dostaneš ven z kruhu, neubrání tě. Dovedou nás až ke dveřím." Sundal jí ruce z ramenou, a když se pohnul, zahlédla

pod jeho bundou záblesk kovu. Neuvědomila si, že má u sebe zbraň, pak si ale vzpomněla, co Simon říkal o Lukovu starém zeleném vojenském vaku, a všechno se jí spojilo. „Slib mi, že uděláš, co ti říkám."

„Slibuju."

Plot byl skutečný, netvořil součást iluze. Alarik, který šel pořád v čele, jím pokusně zatřásl a pak líně pozvedl ruku. Zpod nehtů se mu vysunuly dlouhé drápy. Když jimi přejel po drátěném plotě, rozpadlo se pletivo na cáry, které se s řinčením svezly na zem jako díly dětské stavebnice.

„Jděte." Pokynul ostatním, ať projdou. Vyrazili kupředu jako jeden muž, v jediné, dokonale sladěné vlně pohybu. Luke chytl Clary za paži, postrčil ji před sebe a pak se sehnul, aby také mohl prolézt. Za plotem se narovnali a znovu se podívali k nemocnici pro léčbu neštovic, kde už ze schodů verandy začaly scházet temné siluety.

Alarik natahoval hlavu a větřil. „Ve vzduchu visí pach smrti."

Luke se syknutím vypustil vzduch z plic. „Zavržení."

Rukou zatlačil Clary za sebe. Poslechla ho, i když na nerovné zemi lehce klopýtla. Smečka se začala shromažďovat okolo ní a Luka. Jak k nim vlkodlaci přicházeli, postupně padali na všechny čtyři, rty se jim odhrnovaly z prodlužujících se tesáků, údy se jim protahovaly do dlouhých chlupatých tlap a pod šaty jim tasila srst. Tenký hlásek instinktu uvnitř Claryina mozku křičel: *Vlci! Uteč!* Ona ho ale zahnala a zůstala tam, kde byla, i když cítila, jak se jí silně třesou ruce.

Smečka je obklopila a přichystala se k boji. Po celém obvodu kruhu přibývali další a další vlci. Připadala si, jako by s Lukem byli středem nějaké hvězdy. V tomto útvaru se vydali k verandě nemocnice. Clary, pořád ještě schovaná za Lukem, ani neviděla první zavržené, kteří se na ně vrhli. Slyšela jednoho vlka zavýt, jakoby bolestí. Vytí se však neustále stupňovalo, až přešlo ve vzteklé vrčení. Pak se ozvalo tlumené žuchnutí, kloktavý jekot a zvuk připomínající trhající se papír...

Clary se přistihla, že přemýšlí nad tím, zda jsou zavržení k jídlu.

Podívala se nahoru na Luka. Jeho tvář měla neproniknutelný výraz. Teď už je viděla vně kruhu tvořeného vlky, ozářené reflektory a jasnými světly Manhattanu: desítky zavržených,

jejichž kůže byla v měsíčním svitu mrtvolně bledá, pokrytá vypálenými runami jako nezahojenými ranami. S nepřítomným pohledem se vrhali na vlky, kteří se jim zuřivě stavěli na odpor dlouhými drápy a ostrými tesáky. Viděla jednoho ze zavržených bojovníků, ženu, upadnout na záda s rozervaným hrdlem, její ruce sebou však stále škubaly. Další zaútočil na jednoho z vlků jen jednou rukou, druhá totiž ležela o metr dál na zemi a prýštila z ní krev. Černá krev, hustá jako voda z močálů, tekla všude proudem a trávník byl za chvíli tak kluzký, že Clary podjely nohy. Luke ji však zachytil, než stačila upadnout. „Zůstaň u mě."

Jsem tady, chtěla říct, nedokázala však ze sebe vypravit ani slovo. Jejich skupinka se stále sunula po trávníku směrem k nemocnici, ale příšerně pomalu. Lukovo sevření bylo pevné jako železo. Clary by nedokázala říci, kdo vyhrává, pokud vůbec někdo vyhrával. Vlci byli větší a měli na své straně rychlost, zavržení se však pohybovali se zlověstnou tvrdošíjností a bylo překvapivě těžké je zabít. Viděla, jak velký žíhaný vlk, Alarik, dostal jednoho z nich na zem tak, že mu urval nohy a pak se mu vrhl po krku. Trup zavrženého se však stále hýbal, i když ho Alarik cupoval na kousky, a jeho sekera ještě stihla Alarikovi způsobit dlouhý rudý šrám v lesklém kožichu na krku.

Clary se plně soustředila na podívanou kolem sebe, takže si ani nevšimla, že jeden ze zavržených prorazil ochranný kruh, dokud nestál přímo před ní, jako by vyrostl z trávníku u jejích nohou. Obluda s bílýma očima a slepenými vlasy pozvedla zkrvavený nůž.

Clary zaječela. Luke se rychle obrátil a odstrčil ji stranou. Zachytil zápěstí příšery a prudce je zkroutil. Uslyšela prasknutí kosti a nůž spadl na trávu. Zavrženému ochable visela ruka u boku, on však na ně nepřestával dorážet a nejevil jedinou známku bolesti. Luke ochraptěle volal Alarika. Clary se snažila vytáhnout dýku, kterou měla za opaskem, ale Luke ji držel příliš silně. Než na něj stihla zakřičet, ať ji pustí, proletěl mezi nimi stříbrný blesk. Byla to Gretel. Předními tlapami přistála obludě na hrudi a srazila ji k zemi. Z hrdla se jí dralo divoké, rozzuřené vrčení, avšak zavržený byl silnější. Odhodil Gretel jako hadrovou panenku a znovu vyskočil na nohy.

Něco zvedlo Clary ze země. Zaječela, ale byl to jen Alarik, napůl ještě ve vlčí podobě, s ostrými drápy na konečcích prstů. Přesto ji ty ruce držely v náručí velmi jemně.

Luke na ně gestikuloval. „Odveď ji odsud! Dostaň ji ke dveřím!" křičel.

„Luku!" Clary se snažila vymanit z Alarikova sevření. „Nedívej se," zavrčel Alarik.

Ona se ale podívala. Zahlédla, jak Luke vyrazil s mečem v ruce ke Gretel, bylo však příliš pozdě. Zavržený zvedl svůj nůž, který předtím upadl na trávník smáčený krví, a zabodl jej do Gretelinýchzad, a znovu a znovu, zatímco ona se snažila zachytit drápy a bojovat, až se nakonec sesunula k zemi a světlo v jejích stříbrných očích pohaslo. Luke se s výkřikem rozmáchl mečem proti hrdlu zavrženého...

„Říkal jsem ti, že se nemáš dívat," zavrčel Alarik znovu a natočil se tak, že jí jeho obrovské tělo zakrylo výhled. Uháněli teď nahoru po schodech a jeho drápy skřípaly na žulových dlaždicích jako nehty po tabuli.

„Alariku," řekla Clary.

„Ano?"

„Mrzí mě, že jsem po tobě hodila ten nůž."

„To nemusí. Byl to podařený hod." Snažila se podívat za něj.

„Kde je Luke?"

„Tady jsem," řekl Luke. Alarik se otočil. Luke šel za nimi po schodech a zastrkoval si meč do pochvy, kterou měl pod bundou přivázanou k boku. Ostří bylo černé a lepkavé.

Alarik postavil Clary na verandu. Jakmile se ocitla na zemi, otočila se. Neviděla Gretel ani zavrženého, který ji zabil, jen vzdouvající se masu těl a blýskajícího se kovu. Měla vlhkou tvář. Volnou rukou se chtěla přesvědčit, jestli krvácí, pak si ale uvědomila, že jsou to slzy. Luke se na ni zvědavě podíval. „Vždyť to byla jen podsvěťanka," řekl.

Clary pálily oči. „Takhle nemluv."

„Chápu." Otočil se k Alarikovi. „Díky, že ses o ni postaral. My teď půjdeme -"

„Já jdu s vámi," řekl Alarik. Prošel už téměř celou přeměnou v člověka, pořád měl ale ještě vlčí oči a jeho odhrnuté rty odhalovaly tesáky dlouhé jako párátka. Založil si ruce s dlouhými nehty na prsou.

Luke ho starostlivě pozoroval. „To ne, Alariku."

Alarikovo vrčení bylo zcela bez výrazu. „Ty jsi vůdce smečky. Když je teď Gretel mrtvá, jsem tvůj první pobočník. Nebylo by správné tě tam nechat jít samotného."

„Já..." Luke se podíval na Clary a pak znovu na pole před nemocnicí. „Potřebuju tě tady venku, Alariku. Promiň. To je rozkaz."

Alarikovi se rozmrzele zablýsklo v očích, ale ustoupil stranou. Dveře nemocnice byly vyrobeny z těžkého dřeva, do něhož byly vyřezány vzory, které Clary připadaly povědomé - růže z Idrisu, zakroucené runy, slunce s paprsky. Když do nich Luke kopl, povolily a přitom se ozvalo zapraštění, jako když se ulomí petlice. Dveře se rozletěly a Luke do nich postrčil Clary. „Jdi dovnitř."

Proklopýtala kolem něj a na prahu se otočila. Krátce zahlédla Alarika, jak se za nimi dívá svítícíma vlčíma očima. Za ním bylo vidět trávník před nemocnicí, posetý těly a potřísněný černou i červénou krví. Byla docela ráda, když se za ní zabouchly dveře a zakryly jí výhled.

Stáli s Lukem v šeru kamenné vstupní haly, osvětlené jedinou pochodní. Po ohlušujícím lomozu bitvy na ně padlo ticho jako dusivý příkrov. Clary se přistihla, že lačně polyká ve velkých doušcích vzduch, který tu nebyl nasycen vlhkostí a pachem krve.

Luke jí rukou stiskl rameno. „Jsi v pořádku?"

Otřela si tváře. „Neměl jsi to říkat. Že Gretel byla jenom podsvěťanka. Já si to přece nemyslím."

„To rád slyším." Sáhl po pochodni uchycené v kovovém držáku. „Dost mě děsila představa, že z tebe Lightwoodovi udělali svou kopii."

„Neudělali."

Pochodeň nechtěla pod Lukovou rukou povolit. Zamračil se. Clary si sáhla do kapsy, vytáhla hladký runový kámen, který jí dal Jace k narozeninám, a zvedla jej vysoko nad hlavu. Mezi prsty jí vytrysklo světlo, jako by rozlouskla jadérko temnoty a uvolnila záři uvězněnou uvnitř. Luke pustil pochodeň.

„Čarodějné světlo?" zeptal se.

„Dal mi ho Jace." Cítila, jak jí kámen pulzuje v ruce jako malinké ptačí srdíčko. Přemýšlela, kde se asi v téhle šedé kamenné změti místností schovává Jace, jestli se bojí, jestli se ptá, zda ji ještě někdy uvidí.

„Už spoustu let jsem nebojoval při čarodějném světle," řekl Luke a rozběhl se nahoru po schodech, které pod jeho těžkými botami hlasitě vrzaly. „Pojď za mnou."

Jasné čarodějné světlo vrhalo na hladké žulové zdi jejich stíny, podivně protáhlé. Zastavili se na oválném odpočívadle. Spatřila, že nad nimi se svítí. „Takhle vypadala ta nemocnice před staletími?" zašeptala Clary.

„Určitě jsou tu ještě zbytky toho, co postavil Renwick," řekl Luke. „Ale předpokládám, že Valentýn, Blackwell a ostatní to tady trochu přizpůsobili svému vkusu. Podívej, tady." Přejel botou po podlaze.

Clary se podívala dolů a uviděla, že je do žuly pod jejich nohama vyrytý znak - kruh s latinským heslem: *In Hoc Signo Vinces.* „Co to znamená?" zeptala se.

„Znamená to ‚V tomto znamení zvítězíme'. Bývalo to motto Kruhu."

Podívala se nahoru ke světlu. „Takže jsou tady."

„Jsou tady," potvrdil Luke a v jeho napjatém tónu bylo cítit vzrušení. „Jdeme."

Vydali se nahoru po točitém schodišti a v kruzích stoupali ke světlu, až bylo všude kolem nich a oni stáli před ústím dlouhé, úzké chodby. Na zdech planuly pochodně. Clary pevněji sevřela v dlani čarodějné světlo, které párkrát zablikalo a pak potemnělo jako vyhaslá hvězda.

Po obou stranách byly v pravidelných intervalech rozmístěny zavřené dveře. Přemýšlela, jestli to v dobách, kdy to tu fungovalo jako nemocnice, bývaly nemocniční pokoje, nebo spíš soukromé ložnice. Když procházeli chodbou, všimla si Clary, že je podlaha křížem krážem pokrytá otisky bot, zablácených z trávníku venku. Někdo tu nedávno šel.

První dveře, které zkusili, se lehce otevřely, vedly však do prázdné místnosti. Byla v ní jen naleštěná dřevěná podlaha a kamenné zdi, přízračně osvětlené měsíčním svitem. Oknem sem doléhaly tlumené ozvěny bitvy, rytmické jako šumění oceánu. Druhá místnost byla plná zbraní - mečů, palcátů, seker. Světlo luny se jako stříbrná voda přelévalo přes řady odhalené chladné oceli. Luke si pro sebe tiše hvízdnul. „Pěkná sbírka."

„Myslíš, že to Valentýn všechno používá?"

„To těžko. Řekl bych, že to má nachystané pro svoji armádu." Luke se odvrátil.

Třetí místnost byla ložnice. Kolem postele s nebesy visely modré závěsy, na podlaze ležel perský koberec s modrými, černými a šedými ornamenty a nábytek byl natřený na bílo jako v nějakém dětském pokoji. Všechno pokrývala tenká, strašidelná vrstva prachu, která se v měsíčním jasu jemně třpytila.

V posteli spala Jocelyn.

Ležela na zádech a jednu ruku měla volně položenou přes prsa. Vlasy se jí rozlévaly po polštáři. Na sobě měla bílou noční košili, kterou Clary nikdy neviděla, a tiše, pravidelně oddechovala. Clary viděla, jak se její matce ze sna chvějí víčka.

Tiše vykřikla a chtěla se vrhnout k matce, Luke však před ni rychle nastavil paži pevnou jako železná tyč, která ji zadržela. „Počkej," řekl a bylo slyšet, že i on se přemáhá. „Musíme být opatrní."

Clary na něj vrhla rozzuřený pohled, on se ale s hněvivým, ztrápeným výrazem díval někam za ni. Sledovala jeho pohled a spatřila to, co předtím vidět nechtěla. Jocelyn měla kolem zápěstí a kotníků stříbrná pouta. Z nich vedly řetězy, které byly na obou stranách postele zapuštěny do kamenné podlahy. Stolek vedle postele pokrývala podivná změť hadiček, lahviček, skleněných nádob a dlouhých, strašlivě špičatých nástrojů z lesklé chirurgické oceli. Z jedné skleněné nádoby vybíhala gumová hadička, která vedla do žíly v Jocelynině levé paži.

Clary odstrčila Lukovu překážející ruku, vrhla se k posteli a objala bezvládné tělo své matky. Bylo to jako objímat panenku s nekvalitními klouby. Jocelyn zůstala ztuhlá a ani se nehnula, nezměnil se ani její pomalý dech.

Ještě před týdnem by se Clary dala do pláče, stejně jako plakala a křičela tu první příšernou noc, kdy zjistila, že její matka zmizela. Teď se jí ale do očí žádné slzy nedraly. Pustila matku a narovnala se. Když promluvila, nebyl v jejím hlase slyšet ani strach, ani sebelítost, jen hořký hněv a touha najít toho, kdo to udělal, kdo byl za tohle všechno odpovědný.

„Valentýn," řekla.

„Samozřejmě." Luke stál vedle ní, jemně se dotkl Jocelyniny tváře a trochu jí nadzvedl víčka. Oči pod nimi byly prázdné jako

skleněné kuličky „Není na práškách," řekl. „Asi v tom bude nějaké kouzlo."

Clary ze sebe s výdechem vydala přidušené vzlyknutí. „Jak ji odsud dostaneme?"

„Já se těch pout nemůžu dotknout," řekl Luke. „Jsou ze stříbra. Máš -"

„Ta místnost se zbraněmi," řekla Clary a vstala. „Viděla jsem tam sekeru. Několik seker. Mohla bych přeseknout ty řetězy..."

„Tyhle řetězy nepřesekneš." Hlas, který promluvil ode dveří, byl hluboký, chraplavý a povědomý. Clary se otočila a uviděla Blackwella. Zeširoka se usmíval a na sobě měl stejný hábit barvy sražené krve, jako když ho viděla poprvé. Kapuci měl staženou dozadu a pod dolním okrajem pláště byly vidět zablácené boty. „Graymarku," řekl. „To je ale překvapení."

Luke vstal. „Jestli jsi překvapený, tak jsi vážně idiot," řekl. „Nepřijel jsem tak úplně v tichosti."

Blackwellovy tváře získaly tmavší odstín rudé, ale neudělal žádný pohyb směrem k Lukovi. „Takže vůdce smečky, co?" řekl a nepříjemně se zasmál. „Pořád máš ještě ve zvyku nechat za sebe podsvěťany dělat špinavou práci, co? Valentýnovy jednotky je teď trhají na kousíčky, a ty jsi tady v bezpečí se svýma kámoškama." Zašklebil se na Clary. „I když tahle na tebe vypadá trochu mladě, Luciáne."

Clary se vzteky začervenala a zaťala ruce v pěst, Lukův hlas však zněl zdvořile. „Já bych tomu neříkal ‚jednotky', Blackwelle," řekl. „Jsou to zavržení. Kdysi lidské bytosti týrané hroznou bolestí. Jestli si dobře vzpomínám, Spolek nemívá zrovna pochopení pro mučení lidí a černou magii. Moc velkou radost z toho mít nebudou."

„Ať si Spolek trhne nohou," zavrčel Blackwell. „Nepotřebujeme Spolek ani tu jeho shovívavost k hybridům. A navíc, zavržení už brzo nebudou zavržení. Až na ně Valentýn použije Pohár, budou z nich stejní lovci stínů jako z nás ostatních, rozhodně lepší než to, co dneska Spolek vydává za bojovníky. Usmrkanci, co jsou jedna ruka s příšerama z podsvěta." Odhalil obroušené zuby.

„Jestli hodlá s Pohárem udělat tohle," řekl Luke, „tak co mu v tom brání? Na co ještě čeká?"

Blackwellovo obočí vyletělo vzhůru. „Ty to nevíš? Má svýho -"

Přerušil ho sametový smích. Vedle něj se objevil Pangborn, celý v černém a s koženým popruhem přes rameno. „To stačí, Blackwelle," řekl. „Jako obvykle moc mluvíš." Blýskl na Luka špičatými zuby. „Zajímavý tah, Graymarku. Nečekal jsem, že budeš mít žaludek na to, abys vedl svou nejnovější smečku na sebevražednou misi."

Lukovi škubl ve tváři sval. „Jocelyn," řekl. „Co jí udělal?"

Pangborn se melodicky zasmál. „Myslel jsem, že tě to nezajímá."

„Nechápu, co s ní teď hodlá dělat," pokračoval Luke a jeho popichování nevěnoval pozornost. „Má přece Pohár. Už ji k ničemu nepotřebuje. Valentýn se nikdy neuchyloval k bezdůvodným vraždám. Vražda s důvodem, to je něco jiného."

Pangborn lhostejně pokrčil rameny. „Nám je úplně jedno, co s ní udělá," řekl. „Byla to jeho žena. Třeba ji nenávidí. To by mohl být důvod."

„Nechte ji jít," řekl Luke. „Odejdeme s ní a já odvolám smečku. Budu vám dlužit laskavost."

„Ne!" Claryin zuřivý výbuch k ní přitáhl Pangbornův a Blackwellův pohled. Oba se tvářili trochu nevěřícně, jako by byla nějaký mluvící šváb. Otočila se k Lukovi. „Ještě má Jace. Někde tu musí být."

Blackwell se zachechtal. „Jace? O žádným Jaceovi jsem neslyšel," řekl. „Mohl bych Pangborna poprosit, ať ji pustí. Ale asi to neudělám. Tahle Jocelyn nade mnou vždycky ohrnovala nos. Myslela si, že je s tou svou vizáží a rodokmenem lepší než my ostatní. Rozmazlená mrcha to byla, nic jiného. Vzala si ho jenom proto, aby nám všem ukázala —"

„Mrzí tě, že sis ho nemohl vzít sám, Blackwelle?" řekl Luke v odpověď a Clary v jeho hlase slyšela chladnou zuřivost.

Blackwell s rudou tváří vztekle postoupil o krok do místnosti.

Luke, který se pohnul tak rychle, že ho Clary skoro ani nezahlédla, vzal ze stolku vedle postele skalpel a hodil jím. Nůž se ve vzduchu dvakrát otočil a čepelí se zabodl Blackwellovi do krku, čímž utnul jeho chraplavou odpověď. Blackwell zalapal po dechu, zvrátil oči a s rukama sevřenýma kolem hrdla padl na kolena. Mezi roztaženými prsty mu s pulzováním vytékala rudá tekutina. Otevřel ústa, jako by chtěl promluvit, avšak vyšel z nich

jen úzký pramínek krve. Ruce mu sklouzly a on se zhroutil na zem jako podseknutý strom.

„To jsou mi věci," řekl Pangborn, který se štítivým odporem upřeně pozoroval padlé tělo svého druha. „Ošklivý pohled."

Krev z prořízntého Blackwellova hrdla se na podlaze rozlévala do lepkavé červené kaluže. Luke vzal Clary za rameno a něco jí pošeptal do ucha, jeho slova však nedávala smysl. Clary slyšela v hlavě jen monotónní bzučení. Vzpomněla si na další báseň z hodin angličtiny, bylo to něco o tom, že jakmile člověk poprvé uvidí smrt, už ho žádné další smrti nezarazí. Ten básník ale zřejmě vůbec nevěděl, o čem mluví.

Luke ji pustil. „Ty klíče, Pangborne," řekl.

Pangborn šťouchl do Blackwella špičkou boty a podíval se na Luka. Tvářil se podrážděně. „Nebo co? Nebo na mě hodíš injekční stříkačku? Na tom stole byl jenom jeden skalpel. Ne," dodal, sáhl si za záda a zpoza ramene vytáhl dlouhý, nebezpečně vyhlížející meč, „obávám se, že jestli ty klíče chceš, budeš si pro ně muset přijít. Ne, že by mi nějak záleželo na tom, co se stane s Jocelyn Morgensternovou, chápeš, zato se ale hrozně těším, až tě konečně zabiju..., už spoustu let."

Poslední tři slova procedil mezi zuby a s blouznivým potěšením si je vychutnával, zatímco se blížil do středu místnosti. Jeho meč v měsíčním svitu zářil jako blesk. Clary si všimla, že k ní Luke vymrštil ruku, podivně protaženou ruku s nehty podobnými maličkým dýkám, a najednou si uvědomila dvě věci - že se Luke chystá se přeměnit a že to, co jí pošeptal do ucha, bylo jen jedno slovo.

Utíkej.

Utíkala. Prokličkovala kolem Pangborna, který se na ni skoro ani nepodíval, vyhnula se Blackwellovu tělu a s bušícím srdcem vyběhla dveřmi na chodbu, ještě než Luke stihl dokončit svou přeměnu. Neohlédla se, ale slyšela za sebou dlouhé, pronikavé zavytí, řinčení kovu o kov a pád provázený tříštivým zvukem. Nejspíš rozbité sklo, pomyslela si. Možná převrhli ten noční stolek.

Vyrazila chodbou k místnosti se zbraněmi. Sáhla po rezavé sekeře s ocelovým topůrkem. Sekera však byla pevně zaražena do zdi a nepohnula se ani o píď, i když za ni Clary tahala vší silou. Zkusila meč, pak opeřené kopí, dokonce i malou dýku, ani

jedna zbraň však pod její rukou nepovolila. Nakonec to s ulámanými nehty a do krve odřenými prsty vzdala. V té místnosti bylo cítit magii, ne však magii run - bylo to něco divokého a cizího, něco temného.

Vycouvala ven. V tomto patře nebylo nic, co by jí mohlo pomoci. S námahou prošla chodbou - začínala už v nohou a rukou cítit bolest skutečného vyčerpání - a ocitla se u schodiště. Nahoru, nebo dolů? Vzpomněla si, jak je budova v dolních patrech tmavá a prázdná. Jistě, ještě měla v kapse čarodějné světlo, cosi v ní se však tetelilo strachy při představě, že by měla do toho temného prostoru vstoupit sama. Naproti tomu z horního patra zářila další světla a Clary měla pocit, že tam koutkem oka zahlédla nějaký pohyb.

Vydala se nahoru. Bolela ji stehna, chodidla, zkrátka všechno. Její zranění sice byla zakryta obvazy, ale bez ustání pálila. Bolela ji i tvář, kterou jí poškrábal Hugo, a v ústech cítila nahořklou, kovovou pachuť.

Došla na poslední odpočívadlo. Bylo vykrouženo jako příď nějaké lodi a tonulo ve stejném tichu jako spodní patra. K uším jí nedoléhal jediný zvuk bitvy, která zuřila venku. Před sebou Clary spatřila stejnou dlouhou chodbu s mnoha dveřmi, tentokrát však některé byly otevřené a propouštěly na chodbu více světla. Vydala se kupředu a nějaký instinkt ji přitahoval k prvním dveřím vlevo. Obezřetně nahlédla dovnitř.

Na první pohled jí ta místnost připomínala dobové expozice v Metropolitním muzeu umění. Bylo to jako vstoupit rovnou do minulosti. Dřevěné obložení stěn se lesklo, jako by je někdo nedávno vyleštil, stejně jako dlouhý jídelní stůl s nádobím z jemného porcelánu. Na vzdálené stěně se mezi dvěma olejovými portréty v těžkých rámech skvělo zrcadlo, bohatě zdobené zlatem.

Ve světle pochodní se všechno třpytilo — talíře s hromadami jídla na stole, broušené sklenice ve tvaru květů kaly, oslnivě bílé ubrusy. Na druhém konci místnosti byla dvě velká okna zakrytá těžkými sametovými závěsy. U jednoho z nich stál Jace tak nehybně, že ho chvíli považovala za sochu, pak si ale všimla, že se mu od vlasů odráží světlo. Levou rukou odhrnoval závěs, takže viděla odraz desítek loučí, polapených v okenním skle jako hejno svatojánských mušek.

„Jaci," řekla. Svůj vlastní hlas slyšela jakoby z dálky. Ozýval se v něm údiv, radost a touha tak silná, až to bolelo. Otočil se a pustil závěs a Clary uviděla užaslý výraz v jeho tváři.

„Jaci!" řekla znovu a rozběhla se k němu. Zachytil ji, když se na něj vrhla. Jeho ruce ji pevně objaly.

„Clary." Jeho hlas se změnil téměř k nepoznání. „Clary, co tady děláš?"

Promluvila přidušeně, protože měla tvář zabořenou do jeho košile. „Přišla jsem pro tebe."

„To jsi neměla." Náhle uvolnil své sevření. Trochu ustoupil a držel ji kousek od sebe. „Proboha," hlesl a dotýkal se přitom její tváře. „To byl ale stupidní nápad." Mluvil rozzlobeně, ale pohled, kterým jí přejel po obličeji, a prsty, jimiž jí odhrnul vlasy z čela, prozrazovaly něhu. Nikdy ho takhle neviděla. Bylo na něm cosi křehkého, jako by najednou bylo možné se ho nejen dotknout, ale dokonce ho i zranit. „Copak nikdy nemyslíš?" zašeptal.

„Ale já jsem myslela," řekla. „Myslela jsem na tebe."

Na chvíli zavřel oči. „Kdyby se ti něco stalo..." Rukama jí lehce přejel po pažích až dolů k zápěstím, jako by se potřeboval ujistit, že tam Clary opravdu je. „Jak jsi mě našla?"

„Luke," odpověděla. „Přišla jsem s Lukem. Zachránit tě."

Pořád ji ještě držel, ale spustil oči z její tváře a podíval se z okna. Koutky rtů se mu trochu zkroutily nelibostí. „Takže tohle jsou — ty jsi přišla s tou smečkou vlků?" zeptal se zvláštním hlasem.

„To je Lukova smečka," řekla. „On je vlkodlak a -"

„Já vím," přerušil ji Jace. „Mělo mě to napadnout, ta pouta..." Podíval se ke dveřím. „A kde je?"

„Dole," řekla Clary pomalu. „Zabil Blackwella. Já jsem tě šla nahoru hledat..."

„Bude je muset odvolat," řekl Jace.

Nechápavě se na něj podívala. „Cože?"

„Luke," řekl Jace. „Bude muset odvolat svoji smečku. Došlo tu k nedorozumění."

„Aha, takže ty ses unesl sám?" Chtěla, aby to vyznělo jako vtip, ale příliš se jí třásl hlas. „Tak už pojď, Jaci."

Chytila ho za zápěstí, ale on se nepohnul. Upřeně se na ni díval a ona si najednou uvědomila to, co jí v prvním návalu úlevy nepřišlo na mysl.

Když ho viděla naposledy, byl poškrábaný a pohmožděný, šaty měl špinavé a zakrvácené a jeho vlasy byly slepené prachem a démoni krví. Teď měl ale na sobě volnou bílou košili a tmavé kalhoty a vykartáčované plavé vlasy se mu neuspořádaně kroutily kolem tváře. Štíhlou rukou si odhrnul několik pramenů z očí a ona si všimla, že už má zase na prstě navlečený svůj těžký stříbrný prsten.

„To je tvoje oblečení?" zeptala se zmateně. „A... máš obvázaný rány..." Hlas se jí vytratil do ztracena. „Koukám, že se o tebe Valentýn skvěle stará."

Věnoval jí unaveně laskavý úsměv. „Kdybych ti řekl pravdu, myslela by sis, že jsem se zbláznil," řekl.

Cítila, že se jí prudce rozechvělo srdce v hrudi, jako když kolibřík rychle třepetá křídly. „Ne, nemyslela."

„Tohle oblečení mi dal můj otec," řekl.

Chvění přešlo ve zběsilé bušení. „Jaci," promluvila opatrně, „tvůj otec umřel."

„Ne." Zavrtěl hlavou. Měla pocit, že v sobě Jace zadržuje něco neuvěřitelně silného, hrůzu nebo radost — nebo možná oboje. „Myslel jsem si, že umřel, ale nebyla to pravda. Všechno to bylo nedorozumění."

Vzpomněla si, co Hodge říkal o Valentýnovi a jeho schopnosti vykládat okouzlující a přesvědčivé lži. „To ti řekl Valentýn? Ale on je lhář, Jaci. Vzpomeň si, co říkal Hodge. Jestli ti tvrdí, že tvůj otec žije, jenom ti lže, abys dělal, co chce."

„Já jsem svého otce viděl," trval na svém Jace. „Mluvil jsem s ním. Dal mi tohle." Zatahal za svou čistou novou košili, jako by to byl nevyvratitelný důkaz. „Můj otec není mrtvý. Valentýn ho nezabil. Hodge mi lhal. Celou tu dobu jsem si myslel, že je mrtvý, ale on nebyl."

Clary se divoce rozhlédla kolem sebe po místnosti s třpytícím se porcelánem, pochodněmi, z nichž odkapával vosk, a prázdnými, oslnivě planoucími zrcadly. „No dobře, jestli je tvůj otec vážně tady, tak kde je teď? To ho Valentýn taky unesl?"

Jaceovy oči zářily. Měl rozhalený límec u košile, takže na jeho klíčních kostech viděla tenounké bílé jizvy, které na hladké zlatavé kůži vypadaly jako trhlinky. „Můj otec -"

Dveře, které za sebou Clary zavřela, se s vrznutím otevřely a do místnosti vešel muž.

Byl to Valentýn. Jeho stříbrné, nakrátko ostříhané vlasy se leskly jako vyleštěná ocelová přilba. Rty měl pevně stisknuté. Na širokém opasku měl pověšený dlouhý meč, jehož jílec vyčníval z pochvy. „Tak," řekl a položil si ruku na jílec meče, „už ses připravil? Naši zavržení zadrží vlkodlaky jen na —"

Odmlčel se v půli věty, když uviděl Clary. Nebyl to ten typ člověka, který by se opravdu nechal něčím zaskočit, ale všimla si, že se mu v očích mihla jiskra překvapení. „Co je tohle?" zeptal se a přejel pohledem k Jaceovi.

Clary už ale sahala po dýce, kterou měla za pasem. Uchopila ji za rukojeť, vytrhla ji z pouzdra a napřáhla ruku. V hlavě jí pulzoval vztek jako víření bubnů. Mohla by toho člověka zabít. Zabije ho.

Jace ji chytil za zápěstí. „Ne."

Nedokázala skrýt údiv. „Ale Jaci..."

„Clary," řekl pevně. „Tohle je můj otec."

23

VALENTÝN

„Vidím, že jsem vás vyrušil," řekl Valentýn hlasem suchým jako odpoledne na poušti. „Synu, mohl bys mi říct, kdo to je? Předpokládám, že dcera Lightwoodových."

„Ne," řekl Jace. Zněl unaveně a sklíčeně, ale stále jí svíral zápěstí. „Tohle je Clary. Clarissa Frayová. Je to moje kamarádka. Ona —"

Valentýnovy černé oči po ní zvolna přejely, od rozcuchaných vlasů až ke špičkám ošoupaných tenisek. Zastavily se na dýce, kterou pořád držela v ruce.

Po tváři mu přelétl těžko popsatelný výraz — z části pobavený, z části podrážděný. „Kde jsi přišla k té dýce, mladá dámo?"

Clary chladně odpověděla: „Dal mi ji Jace."

„Jak jinak," řekl Valentýn mírným hlasem. „Mohu se na ni podívat?"

„Ne!" Clary o krok ustoupila, jako by čekala, že se na ni vrhne, a pak ucítila, jak jí někdo jedním pohybem vytrhl dýku. Jace držel dýku v ruce a omluvně se na Clary díval. *„Jaci,"* sykla a vložila do jeho jména veškeré roztrpčení z jeho zrady.

Řekl jen: „Ty to pořád ještě nechápeš, Clary." Přistoupil k Valentýnovi a podal mu dýku s jakousi nesmělou úctou, ze které se Clary zvedal žaludek. „Tady, otče."

Valentýn vzal dýku do své velké ruky s dlouhými prsty a zkoumavě se na ni zadíval. „To je kindžál, kavkazská dýka. Tahle byla vyrobena v páru. Vidíš, tady je do čepele vyrytá hvězda, znak Morgensternů." Otočil dýku a ukázal ji Jaceovi. „Překvapuje mě, že si toho Lightwoodovi nikdy nevšimli."

„Nikdy jsem jim ji neukázal," řekl Jace. „Mohl jsem mít svoje osobní věci. Nikdy se mi v nich nehrabali."

„Samozřejmě že ne," řekl Valentýn. Vrátil kindžál Jaceovi. „Mysleli si, že jsi syn Michaela Waylanda."

Jace si zasunul dýku s červenou rukojetí za opasek a zvedl hlavu. „To já taky," řekl tiše a v té chvíli si Clary uvědomila, že to není vtip, že Jace nehraje hru, aby dosáhl svého. Opravdu věřil, že ve Valentýnovi našel svého otce.

V žilách se jí rozlévala mrazivá beznaděj. Se vzteklým, protivným, rozzuřeným Jacem by si dokázala poradit, avšak ten nový Jace, křehký a ozářený světlem svého malého osobního zázraku, byl pro ni cizincem.

Valentýn se na ni zadíval přes Jaceovu zlatou hlavu. Měl chladné, posměšné oči. „Možná by nebylo špatné, kdyby ses teď posadila, Clary," řekl.

Sveřepě si založila ruce na prsou. „Ne."

„Jak chceš." Valentýn odsunul jednu židli a posadil se do čela stolu. Jace si po chvíli také sedl vedle poloprázdné skleničky vína. „Uslyšíš ale takové věci, že budeš litovat, že stojíš."

„Ozvu se, až se to stane," odsekla Clary.

„Výborně." Valentýn se zády opřel o opěradlo židle a založil si ruce za hlavu. Trochu se mu rozevřela košile u krku a odhalila jeho zjizvenou hruď. Jizvy, jaké měl jeho syn, jaké měli všichni lovci stínů. *Život plný jizev a zabíjení,* tak to říkal Hodge. „Clary," zopakoval Valentýn, jako by si vychutnával zvuk jejího jména. „To je zkráceně Clarissa? Tohle jméno bych tedy určitě nevybral."

Zlověstně se mu zkroutily rty. *On ví, že jsem jeho dcera,* pomyslela si Clary. *Došlo mu to. Ale nechce to říct. Proč to neřekne?*

Pak si uvědomila, že je to kvůli Jaceovi. Jace by si pomyslel - nedokázala si ani představit, co by si Jace pomyslel. Když Valentýn vešel do dveří, viděl, jak se objímají. Musel vědět, jak zničující účinek by mohla mít informace, kterou teď drží v rukou. Někde za těma neproniknutelnýma černýma očima jeho mysl horečně pracovala a snažila se rozhodnout, jak tu zprávu co nejlépe využít.

Vrhla další prosebný pohled na Jace, ten ale upřeně zíral na sklenici u své levé ruky, která byla do půli naplněna červenofialovou tekutinou. Viděla, jak mu stoupá a klesá hrudník. Byl rozrušenější, než dával najevo.

„Vůbec mě nezajímá, co byste vybral," řekla Clary.

„Tak tím jsem si naprosto jistý," odpověděl Valentýn a naklonil se dopředu.

„Nejste Jaceův otec," řekla. „Jenom se nás snažíte obelhat. Jaceův otec byl Michael Wayland. Lightwoodovi to vědí. Každý to ví."

„Lightwoodovi dostali špatné informace," řekl Valentýn. „Opravdu věřili, tedy věří, že Jace je synem jejich přítele Michaela. Stejně jako Spolek. Dokonce ani mlčenliví bratři nevědí, kým opravdu je. Ale už brzy se to dozvědí."

„Ale ten prsten Waylandů..."

„Ach, ano," řekl Valentýn a podíval se na Jaceovu ruku, na které se třpytil prsten jako hadí šupina. „Prsten. Není to legrační, že písmeno M vypadá jako W, když se otočí vzhůru nohama? Samozřejmě, kdyby ses nad tím trochu zamyslela, asi by ses divila, proč má rodina Waylandů ve znaku padající hvězdu. Je ale naprosto logické, proč je to znak Morgensternů."

Clary ho nechápavě pozorovala. „Vůbec netuším, o čem to mluvíte."

„Pořád zapomínám, jak zoufale nedbalé výchovy se dostává obyčejným lidem," řekl Valentýn. „Morgenstern znamená ‚Jitřenka'. Jako v Bibli: *Jak jsi spadl z nebe, třpytivá hvězdo, jitřenky synu! Jak jsi sražen k zemi, zotročovateli pronárodů?*

Clary ucítila lehké mrazení v zádech. „Tím myslíte Satana."

„Nebo jakoukoli nesmírnou moc," řekl Valentýn, „ztracenou kvůli neochotě sloužit. Jako se to stalo mně. Nechtěl jsem sloužit prohnilé vládě, a tak jsem přišel o rodinu, pozemky, málem i o život —"

„Povstání byla vaše chyba!" vybuchla Clary. „Umřela při něm spousta lidí! Lovců stínů, jako jste vy!"

„Clary." Jace se naklonil dopředu a málem přitom převrhl sklenici. „Prosím tě, poslouchej, co říká. Není to tak, jak si myslíš. Hodge nám lhal."

„Já vím," řekla Clary. „Zaprodal nás Valentýnovi. Byl to jeho pěšák."

„Ne," odporoval Jace. „Ne, to Hodge se celou dobu snažil získat Pohár smrti. To on poslal na tvoji matku zkázonoše. Můj otec... Valentýn to zjistil a přišel ho zastavit. Vzal sem tvoji matku, aby ji uzdravil, ne aby jí ublížil."

„A ty těmhle blábolům věříš?" řekla Clary znechuceně. „Není to pravda. Hodge pro Valentýna pracoval. Snažili se Pohár najít společně. Je pravda, že nás vodil za nos, ale sloužil jenom jako nástroj."

„Ale to on přece potřeboval Pohár smrti," řekl Jace. „Potřeboval ho, aby se zbavil té kletby a mohl uprchnout, než můj otec řekne Spolku o všem, co Hodge udělal."

„Ale já vím, že to není pravda!" vykřikla Clary zapáleně. „Byla jsem u toho!" Otočila se k Valentýnovi. „Byla jsem ve stejné místnosti, když jste si přišel pro Pohár. Nevšiml jste si mě, ale byla jsem tam. Viděla jsem vás. Vzal jste si Pohár a zbavil jste Hodge té kletby. Sám by to nedokázal. Říkal to."

„Opravdu jsem ho té kletby zbavil," řekl Valentýn odměřeně, „ale udělal jsem to z lítosti. Působil strašně dojemně."

„Vy jste ale necítil lítost. Necítil jste vůbec nic."

„To stačí, Clary!" Byl to Jace. Zadívala se na něj. Měl zrudlé tváře, jako by se napil vína na stole, a až příliš lesklé oči. „Takhle s mým otcem nemluv."

„On není tvůj otec!"

Jace se zatvářil, jako by ho uhodila. „Proč nám tak tvrdohlavě odmítáš věřit?"

„Protože tě miluje," řekl Valentýn.

Clary cítila, jak se jí z obličeje vytrácí veškerá barva. Podívala se na něj. Vůbec netušila, co ještě může Valentýn říci, ale děsila se toho. Měla pocit, jako by se řítila k okraji propasti a čekal ji strašlivý, překotný pád do nicoty. Zmocnila se jí závrať.

„Cože?" Jace vypadal překvapeně.

Valentýn pobaveně pozoroval Clary, jako by věděl, že ji dostal do pozice motýla připíchnutého k dřevěné desce. „Bojí se, že tě využívám," řekl. „Že jsem ti vymyl mozek. Ale tak to samozřejmě není. Věděla bys to, Clary, kdybys zapátrala ve svých vlastních vzpomínkách."

„Clary." Jace se začal zvedat ze židle a přitom na ni upíral pohled. Viděla, že má pod očima kruhy, cítila jeho napětí. „Já -"

„Sedni si," přikázal mu Valentýn. „Ať k tomu dojde sama, Jonathane."

Jace okamžitě poslechl a dosedl zpět na židli. Clary se točila hlava závratí, ale snažila se dobrat nějakého vysvětlení. *Jonathan?* „Myslela jsem, že se jmenuješ Jace," řekla. „V tom jsi taky lhal?"

„Ne. Jace je jen přezdívka."

Měla už k propasti velice blízko, tak blízko, že by se téměř mohla podívat dolů. „Přezdívka?"

Podíval se na hi, jako by nemohl pochopit, proč tak vyvádí kvůli takové maličkosti. „Jsou to moje iniciály," řekl. „J. C."

Propast se před ní naplno otevřela. Clary už viděla ten dlouhý pád do temnot. „Jonathan," řekla slabě. „Jonathan Christopher."

Jace svraštil obočí. „Jak jsi to -?"

Valentýn mu skočil do řeči. Mluvil konejšivým tónem. „Jaci, chtěl jsem tě toho ušetřit. Myslel jsem si, že ti příběh o mrtvé matce ublíží méně než příběh o matce, která tě opustila, když ti ještě nebyl ani rok."

Jaceovy štíhlé prsty křečovitě sevřely stopku skleničky. Clary se chvíli obávala, jestli ji nezlomí. „Moje matka žije?"

„Ano," řekl Valentýn. „Žije a teď právě spí v ložnici o patro níž. Ano," řekl a umlčel tak Jace, než vůbec stačil promluvit, „Jocelyn je tvá matka, Jonathane. A Clary - Clary je tvá sestra."

Jace strhl ruku k sobě. Sklenička se převrhla a na bílý ubrus se vylilo zpěněné červené víno. „Jonathane," řekl Valentýn.

Jace měl v obličeji příšernou, světle zelenou barvu. „To není pravda," řekl. „To musí být omyl. Nemůže to být pravda."

Valentýn se upřeně zadíval na svého syna. „Myslím," řekl tichým, zamyšleným hlasem, „že bys z toho měl mít radost. Ještě včera jsi byl sirotek, Jonathane. A teď máš otce, matku a sestru, o kterých jsi vůbec nevěděl."

„To není možné," opakoval Jace. „Clary není moje sestra. Kdyby byla..."

„Tak co?" zeptal se Valentýn.

Jace neodpověděl, ale jeho pohled plný hrůzy už Clary nedokázala snést. Klopýtavě obešla stůl, poklekla vedle jeho židle a chtěla ho vzít za ruku. „Jaci..."

Odtáhl se od ní a jeho prsty se sevřely na promočeném ubruse. „Nech toho."

Nenávist k Valentýnovi ji pálila v hrdle jako neprolité slzy. Tím, že se držel zpátky a neřekl všechno, co věděl, totiž to, že je Clary jeho dcera, z ní udělal komplice svého mlčení. A teď, když jim hodil na krk pravdu tíživší jako obrovský balvan, se pohodlně posadil a s chladnou zvědavostí pozoroval výsledky svého jednání. Jak to, že Jace nevidí, jak odporný je to člověk?

„Řekni mi, že to není pravda," řekl Jace s pohledem upřeným na ubrus.

Clary polkla, aby zahnala pálení v krku. „To nemůžu."

Valentýn zněl, jako by se usmíval. „Takže připouštíš, že jsem celou dobu mluvil pravdu?"

„Ne," odsekla a ani se na něj nepodívala. „Jsou to všechno lži, na kterých je kousíček pravdy, nic víc."

„Už to začíná být únavné," řekl Valentýn. „Jestli chceš slyšet pravdu, Clarisso, tak tady je. Slyšela jsi příběhy o povstání, a proto si myslíš, že jsem darebák. Je to tak?"

Clary na to nic neřekla. Dívala se na Jace, který se tvářil, jako by se mu chtělo zvracet. Valentýn neústupně pokračoval. „Je to dost jednoduché. Ten příběh, který jsi slyšela, byl z části pravdivý, ale ne úplně - lži, na kterých je kousíček pravdy, jak jsi sama řekla. Faktem je, že Michael Wayland není a nikdy nebyl Jaceův otec. Wayland zahynul při povstání. Vzal jsem si Michaelovo jméno a se svým synem jsem uprchl ze Skleněného Města na jeho sídlo. Nebylo to vůbec těžké. Wayland neměl žádné příbuzné a jeho nejbližší přátelé, Lightwoodovi, odešli do exilu. Kvůli účasti v povstání by se mu dostalo pohrdání, takže jsem s Jacem tiše žil ten život v hanbě na Waylandově sídle. Četl jsem knihy. Vychovával syna. A čekal jsem, až přijde můj čas." Zamyšleně přejížděl prsty po jemně zdobeném okraji sklenice. Clary si všimla, že je levák. Stejně jako Jace.

„Po deseti letech jsem dostal dopis. Jeho pisatel naznačoval, že zná mou pravou totožnost, a pokud nepodniknu určité kroky, zveřejní ji. Nevěděl jsem, kdo ten dopis napsal, ale nebylo to důležité. Neměl jsem v úmyslu dát jeho autorovi to, co po mně chtěl. Kromě toho jsem věděl, že je má bezpečnost ohrožena, a tak to také zůstane, dokud si ten někdo nebude myslet, že jsem mrtvý, mimo jeho dosah. Podruhé jsem zinscenoval svoji smrt, tentokrát s pomocí Blackwella a Pangborna, a pro Jaceovo vlastní bezpečí jsem zajistil, aby se dostal sem, pod ochranu Lighrwoodových."

„A Jace jste nechal, aby si myslel, že jste mrtvý? Nechal jste ho při tom celou tu dobu? Je mi z vás špatně."

„Nech toho," řekl znovu Jace. Zakryl si rukama tvář. Mluvil skrze své prsty, takže jeho hlas zněl přidušeně. „Nech toho, Clary."

Valentýn na svého syna pohlédl s úsměvem, který však Jace nemohl vidět. „Ano, Jonathan si musel myslet, že jsem mrtvý. Mu-

sel si myslet, že je synem Michaela Waylanda, protože jinak by ho Lightwoodovi nevzali pod svou ochranu. To Michaelovi něco dlužili, ne mně. To kvůli Michaelovi ho měli rádi, ne kvůli mně."

„Třeba ho měli rádi kvůli jemu samotnému," řekla Clary.

„Jak chvályhodně sentimentální výklad," řekl Valentýn, „bohužel ale dost nepravděpodobný. Neznáš Lightwoodovy tak, jak jsem je kdysi znal já." Zdálo se, že si nevšiml, jak sebou Jace trhnul, nebo si toho možná všiml, ale nevěnoval tomu pozornost. „A nakonec je to vlastně jedno," dodal Valentýn. „Pochop, že Lightwoodovi měli Jace ochránit, ne mu nahradit rodinu. On totiž rodinu má. Má otce."

Jace vydal jakýsi hrdelní zvuk a odtáhl si ruce od obličeje. „Moje matka -"

„Uprchla, když povstání skončilo," doplnil Valentýn. „Byl jsem zneuctěný muž. Kdyby představitelé Spolku tušili, že jsem naživu, uštvali by mě. Nedokázala unést skutečnost, že je mou ženou, a utekla." Bolest v jeho hlase byla téměř hmatatelná - a falešná, pomyslela si Clary hořce. Ten manipulativní mizera. „Nevěděl jsem, že čeká dítě. Clary." Trochu se usmál a pomalu sjel prstem dolů po skleničce. „Ale jak se říká, krev není voda," pokračoval. „Osud nás zase svedl dohromady. Naše rodina je opět úplná. Můžeme použít portál," řekl a přejel pohledem k Jaceovi. „Můžeme odejít do Idrisu. Zpátky na naše sídlo."

Jace se trochu otřásl, ale přikývl, i když stále ještě otupěle zíral na své ruce.

„Budeme tam všichni spolu," řekl Valentýn. „Tak, jak to má být."

To zní skvěle, pomyslela si Clary. *Jenom ty, tvoje žena v komatu, tvůj nervově zhroucenej syn a tvoje dcera, která tě k smrti nenávidí. Nemluvě o tom, ze se do sebe tvoje dvě děti možná zamilovaly. Jo, to zní jako dokonalá rodinná idyla.* Nahlas řekla jen toto: „Já s vámi nikam nejdu a moje matka taky ne."

„Má pravdu, Clary," řekl Jace chraptivým hlasem. Zvedl ruce; konečky prstů měl zbarvené do červena. „Nikam jinam jít nemůžeme. Mohli bychom tam všechno vyřešit."

„To snad nemyslíš vážně —"

Zdola se ozvala silná rána, tak hlasitá, že to znělo, jako by se zhroutila jedna ze zdí nemocnice. *Luke,* pomyslela si Clary a vyskočila na nohy.

I přes svůj otřesený výraz Jace automaticky zareagoval a napůl se zvedl ze židle s rukou přichystanou ve výši opasku. „Otče, jsou —"

„Jsou na cestě sem." Valentýn vstal. Clary slyšela kroky. O chvíli později se dveře do místnosti rozletěly a na prahu stanul Luke.

Clary potlačila výkřik. Luke byl celý umazaný od krve, jeho džíny a košile byly jedna velká, tmavě červená sraženina a na tváři měl krvavý plnovous. Další krev, ještě nezaschlá, pokrývala jeho ruce až k zápěstím. Netušila, jestli ta krev není z části i jeho. Slyšela se, jak volá jeho jméno, a najednou běžela přes celou místnost k němu. Hnala se za ním tak dychtivě, že se jí málem zapletly nohy, nemohla se dočkat, až se mu pověsí na košili a už ho nepustí, což udělala naposledy, když jí bylo osm let.

Luke zvedl svou velkou dlaň, položil ji Clary na temeno a přitiskl ji k sobě v krátkém medvědím objetí. Pak ji jemně odstrčil. „Jsem celý od krve," řekl. „Neboj se, není moje."

„A čí tedy je?" Byl to Valentýnův hlas. Clary se otočila a Lukova ochranná paže ji stále držela kolem ramen. Valentýn je oba pozoroval přimhouřenýma očima, z nichž čišela vypočítavost. Jace mezitím vstal, obešel stůl a teď váhavě postával za svým otcem. Clary si nevzpomínala, že by někdy předtím něco udělal váhavě.

„Pangbornova," řekl Luke.

Valentýn si přejel rukou po tváři, jako by ho ta zpráva zabolela. „Aha. Rozerval jsi mu hrdlo svými tesáky?"

„Ne tak docela," řekl Luke. „Zabil jsem ho tímhle." Volnou rukou vytáhl dlouhou, tenkou dýku, kterou předtím zabil zavrženého. Teď na světle si Clary všimla modrých kamenů na rukojeti. „Pamatuješ si na ni?"

Valentýn se podíval na dýku a Clary viděla, že zatnul zuby. „Ano," řekl a Clary napadlo, jestli si také vzpomněl na jejich předchozí rozhovor.

To je kindžál, kavkazská dýka. Tahle byla vyrobena v páru.

„Před sedmnácti lety jsi mi dal tuhle dýku a řekl jsi mi, ať s ní ukončím svůj život," řekl Luke, zbraň pevně sevřenou v ruce. Byla delší než kindžál s červenou rukojetí, který měl Jace za opaskem. Šlo spíš o něco mezi dýkou a mečem a její čepel byla ostrá jako jehla. „Málem jsem to udělal."

„Čekáš snad, že to popřu?" Ve Valentýnové hlase zaznívala bolest, vzpomínka na dávný zármutek. „Snažil jsem se tě zachránit před tebou samotným, Luciáne. Udělal jsem velkou chybu. Kdybych měl tehdy sílu tě zabít sám, mohl jsi alespoň zemřít jako muž."

„Jako ty?" zeptal se Luke a Clary v něm v tu chvíli spatřila něco z toho Luka, kterého znala celý život, Luka, který poznal, když lhala nebo něco předstírala, a vždy ji upozornil, když se chovala arogantně nebo nečestně. V jeho hořkém tónu slyšela lásku, kterou kdysi k Valentýnovi cítil, z níž už však zbyla jen unavená nenávist. „Jako muž, který připoutá svou ženu v bezvědomí k posteli v naději, že z ní mučením dostane informace, až se probudí? Tomu říkáš hrdinství?"

Jace zíral na svého otce. Clary viděla, že se Valentýnova tvář na okamžik zkroutila v záchvatu vzteku, který však ihned zase zmizel. Jeho obličej byl opět hladký. „Já jsem ji nemučil," řekl. „Je připoutaná v zájmu své vlastní ochrany."

„Proti čemu?" zeptal se Luke a postoupil dál do místnosti. „To jediné, co ji ohrožuje, jsi ty. Vždycky byla v nebezpečí jedině před tebou. Celý život se ti snaží uniknout."

„Miloval jsem ji," řekl Valentýn. „Nikdy bych jí neublížil. To ty jsi ji obrátil proti mně."

Luke se zasmál. „K tomu, aby se obrátila proti tobě, mě nepotřebovala. Začala tě nenávidět sama od sebe."

„To je lež!" zařval Valentýn divoce a vytasil meč, který se mu houpal u boku. Ploché, matně černé ostří zdobily stříbrné hvězdy. Napřáhl meč ve výši Lukova srdce.

Jace udělal krok k Valentýnovi. „Otče —"

„Jonathane, buď zticha!" vykřikl Valentýn, avšak příliš pozdě. Clary viděla, jak se Luke šokované zadíval na Jace. „Jonathane?" zašeptal.

Jaceovy rty se zkroutily. „Neříkejte mi tak," ohradil se zuřivě a jeho zlaté oči se zablýskly. „Zabiju vás sám, jestli mi tak ještě jednou řeknete."

Luke nevěnoval pozornost meči, který mu mířil na srdce, a nespustil z Jace oči. „Tvoje matka by na tebe byla pyšná," řekl tak tiše, že i Clary stojící hned vedle něj musela natahovat uši, aby ho slyšela.

„Já nemám matku," řekl Jace. Třásly se mu ruce. „Ta žena, která mě porodila, mě opustila, než jsem si mohl zapamatovat její tvář. Nic jsem pro ni neznamenal, takže ona teď nic neznamená pro mě."

„Tvoje matka tě neopustila," řekl Luke a pomalu přejel pohledem k Valentýnovi. „Přísahal bych," řekl pomalu, „že dokonce ani ty bys nedokázal použít vlastní krev jako návnadu. Asi jsem se spletl."

„To by stačilo." Valentýn mluvil líným tónem, ve kterém však byla znát zuřivost, hladová touha po pomstě. „Pusť moji dceru, nebo tě na místě zabiju."

„Já nejsem vaše dcera," řekla Clary vztekle, Luke ji ale od sebe odstrčil tak prudce, že málem upadla.

„Uteč odsud," řekl. „Uteč do bezpečí."

„Já tě neopustím!"

„Clary, myslím to vážně. *Zmiz odsud."* Luke zvedal ruku s dýkou. „Tohle není tvůj boj."

Clary se od něj odvrátila a klopýtavě zamířila ke dveřím, které vedly na odpočívadlo. Možná by mohla doběhnout pro pomoc, pro Alarika...

Najednou před ní stanul Jace a zahradil jí cestu ke dveřím. Už zapomněla, že se dokáže pohybovat tiše jako kočka, rychle jako vítr. „Zbláznila ses?" zašeptal. „Prorazili vchodové dveře. Všude tady bude plno zavržených."

Vrhla se proti němu. „Pusť mě ven —"

Jace ji zadržel ocelovým sevřením. „Aby tě roztrhali na kousky? Ani náhodou."

Za ní se ozvalo pronikavé zazvonění kovu o kov. Clary se vytrhla Jaceovi a zahlédla, jak se Valentýn vrhnul na Luka, který jeho ránu odvrátil řinčivým protiútokem. Zbraně se od sebe odrazily a oba muži se změnili v pohybující se rozmazanou šmouhu výpadů a uskoků. „To snad ne," zašeptala. „Vždyť se navzájem zabijou."

Jaceovy oči byly téměř černé. „Ty to nechápeš," řekl. „Takhle to chodí..." Zmlkl a zatajil dech, když Luke prorazil Valentýnovu obranu a zasadil mu ránu do ramene. Pod bílou košilí vytryskla krev.

Valentýn zvrátil hlavu dozadu a rozesmál se. „Dobrá rána," řekl. „Netušil jsem, že to v sobě máš, Luciáne."

Luke stál vzpřímeně. Clary mu neviděla do tváře, protože před ní držel dýku. „Tenhle výpad jsi mě sám naučil."

„To ale bylo před lety," řekl Valentýn sametovým hlasem, „a od té doby jsi asi dýku moc nepoužíval, ne? K čemu by ti byla, když máš k dispozici drápy a tesáky..."

„Ty mi přijdou vhod, až ti budu rvát srdce z těla."

Valentýn zavrtěl hlavou. „Srdce jsi mi vyrval už před lety," řekl a dokonce ani Clary si nebyla jistá, zda byl smutek v jeho hlase opravdový, nebo předstíraný. „Když jsi mě zradil a opustil." Luke se na něj znovu vrhl, Valentýn však hbitě uskočil dozadu. Na tak mohutného muže se pohyboval překvapivě lehce. „To ty jsi obrátil moji ženu proti jejím vlastním lidem. Přišel jsi za ní, když byla nejslabší, a tvářil ses tak dojemně, tak bezbranně. Já byl daleko a ona si myslela, že ji miluješ. Hlupačka."

Jace stál vedle Clary, nervy napjaté k prasknutí. Jeho napětí přímo cítila, bylo to jako jiskření přetrženého elektrického kabelu. „Valentýn tady mluví o tvé matce," řekla.

„Opustila mě," řekl Jace. „Pěkná matka."

„Myslela si, žes umřel. Zajímá tě, jak to vím? Měla u sebe v ložnici takovou krabičku. A na ní byly tvoje iniciály. J. C."

„No a co, tak měla krabičku," řekl Jace. „Spousta lidí má krabičky. Dávají si do nich věci. Prý je to teď velká móda."

„V té krabičce byl pramen tvých vlasů. Dětských vlásků. A jedna nebo dvě fotky. Každý rok tu krabičku vytáhla a plakala nad ní. Hrozně plakala, jako by jí to lámalo srdce —"

Jace zatnul ruce v pěst. „Přestaň," procedil mezi zuby.

„S čím mám přestat? S pravdou? Myslela si, že jsi umřel, nikdy by tě neopustila, kdyby věděla, že žiješ. Ty sis zase myslel, že umřel tvůj táta —"

„Já jsem ho viděl umřít! Nebo jsem si to aspoň myslel. Zatímco ona... ona o tom jenom někde slyšela a rozhodla se, že tomu bude věřit!"

„Našla tvoje spálený kosti," řekla Clary tiše. „V troskách jejich domu. Vedle kostí svých rodičů."

Konečně se na ni Jace podíval. Z očí mu jasně čišela nedůvěra, kolem nich však bylo patrné úsilí o udržení této nedůvěry. Viděla, skoro jako by se dívala skrz nějakou iluzi, tu jeho křehkou víru v otce, kterou se jako průhledným brněním chránil před pravdou. Pomyslela si, že někde v tom brnění musí

být trhlina, kterou by mohla proniknout dovnitř, jen kdyby našla ta správná slova. „To je nesmysl," ohradil se. „Já jsem neumřel, žádné kosti tam nebyly."

„Ale byly."

„Tak to musela být iluze," řekl drsně.

„Zeptej se otce, co se stalo jeho tchýni a tchánovi," řekla Clary Dotkla se jeho ruky. „Zeptej se, jestli i tohle byla iluze —"

„Buď zticha!" Jaceovo sebeovládání povolilo a on se na ni rozkřikl, ve tváři ruměnec. Clary zahlédla, jak se Luke, překvapený tím hlukem, podíval jejich směrem. Během té chvilkové nepozornosti Valentýn prorazil jeho obranu a jediným výpadem zarazil ostří svého meče Lukovi do hrudníku, těsně pod klíční kost.

Lukovy oči se doširoka rozevřely, spíše překvapením než bolestí. Valentýn trhnul rukou k sobě a ostří vyjelo ven, potřísněné červenou krví až k jílci. Drsně se zasmál a udělal další výpad, kterým vyrazil Lukovi zbraň z ruky. Dopadla na zem s prázdným zařinčením a on ji prudce odkopl, takže odletěla pod stůl. Luke se zhroutil k zemi.

Valentýn pozvedl meč nad Lukovým ležícím tělem, připraven zasadit smrtelnou ránu. Stříbrné hvězdy, jimiž bylo ostří po celé délce vyloženo, jasně zářily a Clary, na chvíli zkoprnělá hrůzou, se jen divila, *jak múze být něco tak smrtící, a zároveň tak krásné.*

Jace se k ní prudce otočil, jako by věděl, co se Clary chystá udělat, ještě dřív, než to věděla ona sama. „Clary..."

Chvíle strnulosti pominula. Clary se rychle odvrátila od Jace, odstrčila jeho natažené ruce a rozběhla se po kamenné podlaze k Lukovi. Ležel na zemi a opíral se o loket. Clary se na něj vrhla právě v okamžiku, kdy se Valentýnův meč spustil dolů.

Dívala se Valentýnovi do očí, zatímco se na ni meč obrovskou rychlostí řítil. Zdálo se jí, že to trvá celé věky, i když to ve skutečnosti musel být pouhý zlomek vteřiny. Viděla, že mohl ránu ještě zastavit, kdyby jen chtěl. Viděla, že dobře věděl, že pokud to neudělá, může zasáhnout i ji. Viděla, že se rozhodl i přesto pokračovat.

V obraně před sebe natáhla ruce a pevně zavřela oči...

Ozvalo se zařinčení. Uslyšela Valentýnův výkřik, a když otevřela oči, Valentýnova ruka, ve které předtím svíral meč, byla prázdná a krvácela. O kus dál na kamenné podlaze ležel vedle

černého meče kindžál s červenou rukojetí. Překvapeně otočila hlavu a spatřila Jace, který stál u dveří a jednu ruku měl stále ještě zvednutou. Uvědomila si, že musel hodit dýku takovou silou, aby dokázal otci vyrazit černý meč z ruky.

Velmi bledý Jace pomalu spustil paži a jeho oči, široké a prosebné, se upíraly na Valentýna. „Otče, já..."

Valentýn se podíval na svoji zakrvácenou ruku a obličej se mu na chvíli zkřivil ve vzteklé křeči, jako když zabliká skomírající světýlko. Když však promluvil, byl jeho hlas klidný. „To byl skvělý hod, Jaci."

Jace zaváhal. „Ale co tvoje ruka? Myslel jsem -"

„Tvé sestře bych nikdy neublížil," přerušil ho Valentýn a hbitě sebral svůj meč i červený kindžál, který si zastrčil za opasek. „Samozřejmě bych ránu zastavil. Tvůj zájem o rodinu je ale chvályhodný."

Lhář. Clary však neměla čas se zabývat Valentýnovými výmluvami. Otočila se, aby se podívala na Luka, a srdce se jí sevřelo. Luke ležel na zádech s napůl zavřenýma očima a přerývaně dýchal. Dírou v jeho roztržené košili probublávala krev. „Potřebuju obvaz," řekla Clary přiškrceně. „Nějakou látku, cokoli."

„Nehýbej se, Jonathane," řekl Valentýn ocelově chladným hlasem a Jace na místě ztuhl. Jeho ruka už sahala do kapsy. „Clarisso," řekl její otec hlasem kluzkým jako ocel namazaná máslem, „tenhle člověk je nepřítel naší rodiny, nepřítel Spolku. Jsme lovci, což znamená, že musíme také někdy zabít. To určitě chápeš."

„Lovci démonů," řekla Clary. „Zabijáci démonů. Ne vrazi. V tom je rozdíl."

„On je démon, Clarisso," řekl Valentýn, stále tím sametovým hlasem. „Démon s lidskou tváří. Já vím, jak dokáží takové zrůdy člověka oklamat. Nezapomeň, že já sám jsem ho kdysi ušetřil."

„Zrůdy?" opakovala po něm Clary. Myslela na Luka, jak ji houpal na houpačce, když jí bylo pět let, výš, ještě výš, jak jako pyšný otec horlivě cvakal fotoaparátem na slavnostním obřadu, když ukončila základní školu, jak procházel každou krabici knih, která přišla do jeho obchodu, a dával stranou všechno, co by se jí mohlo líbit. Na Luka, jak ji zvedal do výšky, aby si mohla natrhat jablka ze stromů na jeho farmě. Na Luka, který v jejím životě zaujímal místo otce, a tenhle člověk se mu ho právě pokoušel

uzmout. „Luke není zrůda ani vrah," řekla hlasem, který si v ničem nezadal s Valentýnovým, ocel proti oceli. „To vy."

„Clary!" Tento hlas patřil Jaceovi.

Clary ho ignorovala. Upřeně se dívala do chladných černých očí svého otce. „Zabil jste rodiče své ženy, ne v boji, ale chladnokrevně," řekla. „A vsadím se, že jste zavraždil i Michaela Waylanda a jeho syna. Přidal jste jejich kosti ke kostem mých prarodičů, aby si moje matka myslela, že jste s Jacem mrtví. Dal jste Michaelu Waylandovi kolem krku svůj přívěsek, než jste ho upálil, aby si všichni mysleli, že jsou ty kosti vaše. Tolik jste toho navykládal o neposkvrněné krvi Spolku, ale jejich krev nebo nevina vás vůbec nezajímaly, než jste je zabil, je to tak? Chladnokrevná vražda starých lidí a dítěte, to je u mě zrůdnost."

Valentýnovy rysy se zkroutily v další vzteklé křeči. „To by stačilo!" zařval Valentýn, znovu pozvedl černý meč s hvězdami a Clary v jeho hlase uslyšela pravdu o tom, co je to za člověka, o hněvu, jenž ho celý život poháněl. Neutuchající, spalující hněv. „Jonathane! Odved svou sestru. Ať mi jde z cesty, nebo přísahám při Andělu, že ji srazím k zemi, abych mohl zabít tu zrůdu, kterou chrání!"

Jace na kratičký okamžik zaváhal. Pak zvedl hlavu. „Ano, otče," řekl a přešel místnost ke Clary. Než stačila natáhnout ruce před sebe a začít se mu bránit, surově ji chytil za paži. Vytáhl ji na nohy a odvedl ji od Luka.

„Jaci," zašeptala zděšeně.

„Buď zticha," řekl. Jeho prsty se jí bolestivě zarývaly do kůže. Byl cítit vínem, kovem a potem. „Nemluv na mě."

„Ale..."

„Řekl jsem, ať na mě nemluvíš." Prudce s ní zatřásl. Zakopla, a když znovu nabyla rovnováhu, vzhlédla a uviděla, že Valentýn spokojeně stojí nad Lukovým zhrouceným tělem. Špičkou těžké boty do něj štítivě strčil a Lukovi vyšel z hrdla chraptivý zvuk.

„Nechte ho na pokoji!" vykřikla Clary a snažila se vymanit z Jaceova sevření. Bylo to však zbytečné, Jace byl příliš silný.

„Přestaň," zašeptal jí do ucha. „Jenom si to děláš ještě těžší. Radši se dívej jinam."

„Tak jako ty?" odpověděla mu šeptem. „Když ale zavřeš oči a předstíráš, že se něco neděje, ještě to neznamená, že to není pravda, Jaci. Ty bys to měl vědět -"

„Clary, přestaň." Tón jeho hlasu ji zarazil. Zněl zoufale.

Valentýn se chechtal. „Kdyby mě napadlo," řekl, „vzít s sebou meč z pravého stříbra, mohl jsem tě odpravit tak, jak to přísluší tvému druhu, Luciáne."

Luke zavrčel něco, co Clary neslyšela. Doufala, že to byla nadávka. Snažila se Jaceovi vykroutit. Uklouzla jí noha a on ji zachytil a obrovskou silou ji strhl zpět. Pomyslela si, že ji teď Jace sice drží v náručí, ale ne tak, jak kdysi doufala, ne tak, jak si to představovala.

„Aspoň mě nech vstát," řekl Luke. „Nech mě umřít vestoje."

Valentýn se na něj podíval podél ostří svého meče a pokrčil rameny. „Můžeš zemřít na zádech nebo na kolenou," pravil. „Ale jen člověk si zaslouží zemřít vestoje, a ty člověk nejsi."

„NE!" vykřikla Clary, když si Luke bez jediného pohledu na ni začal pomalu, s námahou klekat.

„Proč si to musíš dělat těžší?" zašeptal Jace napjatě. „Říkal jsem ti, že se máš dívat jinam."

Těžce oddechovala námahou a bolestí. „Proč musíš sám sobě lhát?"

„Já si nelžu!" Sevřel ji ještě silněji, i když se mu tentokrát ani nesnažila vytrhnout. „Já chci jen to, co je pro mě dobré. Chci svého otce, svoji rodinu. Už to nemůžu znovu ztratit."

Luke teď vzpřímeně klečel na kolenou. Valentýn pozvedl meč potřísněný krví. Luke měl zavřené oči a něco si pro sebe mumlal, nějaká slova, snad modlitbu, to Clary nevěděla. Začala se v Jaceově sevření kroutit a otočila se, aby se mohla Jaceovi podívat do tváře. Měl pevně stisknuté rty, zaťaté zuby, ale v jeho očích...

Křehké brnění se začalo bortit. Potřebovalo už jen trochu postrčit. S námahou hledala slova.

‚Ale ty přece máš rodinu," řekla. „Rodina jsou ti, kdo tě mají rádi. Jako tě mají rádi Lightwoodovi. Alek, Isabela -" Zlomil se jí hlas. „Luke je moje rodina a ty mě necháš, abych se dívala, jak umírá, stejně jako tys viděl umřít svýho tátu, když ti bylo deset? Tohle opravdu chceš, Jaci? Opravdu chceš patřit k tomuhle druhu lidí? K lidem jako..."

Zmlkla, náhle ztuhlá strachem, že zašla příliš daleko.

„Jako můj otec," řekl.

Měl ledový, vzdálený hlas, plochý jako čepel nože. *Ztratila jsem ho,* pomyslela si zoufale.

„K zemi," řekl a prudce do ní strčil. Klopýtla, spadla na zem a hned se překulila na jedno koleno. Zůstala klečet a viděla, jak Valentýn zvedá meč nad hlavu. Od ostří se odráželo světlo lustru visícího ze stropu a jeho oslnivé paprsky se jí zabodávaly do očí. „Luku!" vykřikla ze všech sil.

Ostří se zabodlo... do podlahy. Luke už tam nebyl. Jace vyrazil rychlostí, kterou by Clary nečekala dokonce ani u lovce stínů, a odstrčil Luka, který skončil o kus dál na boku. Teď stál před svým otcem a pozoroval ho přes chvějící se jílec meče. Měl bledou tvář, ale jeho pohled byl pevný.

„Myslím, že bys měl odejít," řekl Jace.

Valentýn nevěřícně zíral na svého syna. „Co jsi to říkal?"

Lukovi se podařilo se posadit. Na košili se mu rozpíjela čerstvá krev. Upřeně se díval na Jace, který natáhl ruku a jemně, téměř nezaujatě pohladil jílec meče zaraženého do podlahy. „Myslím, že jsi mě slyšel, otče."

Valentýnův hlas zazněl jako šlehnutí bičem. „Jonathane Morgensterne -"

Jace bleskurychle uchopil jílec, vytrhl meč z podlahy a pozvedl jej. S lehkostí jej držel ve vodorovné poloze, se špičkou jen pár centimetrů pod otcovou bradou. „Tak se nejmenuju," řekl. „Jmenuju se Jace Wayland."

Valentýn pořád upíral pohled na syna, jako by si ani nevšiml meče, který mu mířil na krk. „Wayland?!" zařval. „Nemáš v sobě ani kapku Waylandovy krve! Michael Wayland byl pro tebe úplně cizí -"

„Stejně jako ty," řekl Jace klidně. Trhnul mečem doleva. „A teď běž."

Valentýn vrtěl hlavou. „Nikdy. Nebudu poslouchat rozkazy od dítěte."

Špička meče se dotkla Valentýnova krku. Clary fascinovaně přihlížela. „Jsem skvěle vycvičené dítě," řekl Jace. „Sám jsi mě naučil přesnému umění zabíjení. Stačí, abych pohnul dvěma prsty, a prořízne ti hrdlo, víš o tom?" Oči měl tvrdé jako ocel. „Nejspíš ano."

„Jsi poměrně zručný," řekl Valentýn. Mluvil pohrdavým tónem, Clary si ale všimla, že se snaží stát opravdu bez hnutí. „Ale zabít bys mě nedokázal. Vždycky jsi měl příliš měkké srdce."

„On by to možná nedokázal." Byl to Luke. Už zase stál na nohou, bledý a zakrvácený avšak vzpřímený. „Ale já ano. A nejsem si moc jistý, že by mě dokázal zastavit."

Valentýnův horečnatý pohled přeskočil na Luka a zpět na syna. Jace se nepohnul, když Luke promluvil, stál klidně jako socha a meč v jeho ruce byl nehybný. „Ta zrůda mi vyhrožuje, Jonathane," řekl Valentýn. „Jsi snad na její straně?"

„Něco na tom je," podotkl Jace klidně. „Nejsem si vůbec jistý, že bych ho dokázal zastavit, kdyby ti chtěl něco udělat. Vlkodlaci se strašně rychle uzdravují."

Valentýn se ušklíbl. „Takže," řekl úsečně, „stejně jako tvoje matka dáš přednost tomuhle tvorovi, tomuhle polovičnímu démonovi, před vlastní krví, vlastní rodinou?"

Meč v Jaceově ruce se poprvé zachvěl. „Opustil jsi mě, když jsem byl ještě dítě," řekl Jace mírně. „Nechal jsi mě žít v domnění, že jsi mrtvý, a poslal jsi mě k cizím lidem. Nikdy jsi mi neřekl, že mám matku nebo sestru. Nechal jsi mě *samotného."* Poslední slovo bylo zoufalým výkřikem.

„Udělal jsem to pro tebe, abych tě ochránil," bránil se Valentýn.

„Kdyby vám na Jaceovi záleželo, kdyby vám záleželo na rodině, tak byste nezabil jeho prarodiče. Zavraždil jste nevinné lidi," vložila se do rozhovoru rozzuřená Clary.

„Nevinné?" obořil se na ni Valentýn. „Ve válce není nikdo nevinný! Spikli se s Jocelyn proti mně! Nechali by ji vzít mi mého syna!"

Luke sípavě vydechl. „Ty jsi věděl, že chce od tebe odejít," řekl. „Už před povstáním jsi věděl, že se chystá utéct, je to tak?"

„Samozřejmě že jsem to věděl!" vykřikl Valentýn. V jeho chladném sebeovládání se objevily trhliny a Clary viděla, jak pod nimi běsní čirý vztek, ze kterého mu naběhly šlachy na krku a ruce se mu zaťaly v pěst. „Udělal jsem, co bylo třeba, abych ochránil to, co mi patřilo. A koneckonců, dal jsem jim víc, než si zasloužili - pohřební hranici, jaké se od Spolku dostane jen těm největším hrdinům!"

„Upálil jste je," řekla Clary zpříma.

„Ano!" zařval Valentýn. „Upálil jsem je." Jace vydal přiškrcený zvuk.

„Moji prarodiče —"

„Nepamatuješ si na ně," řekl Valentýn. „Nepředstírej zármutek, který necítíš."

Špička meče se roztřásla rychleji.

Luke položil Jaceovi ruku na rameno. „Klid," řekl.

Jace se na něj nepodíval. Rychle dýchal, jako by právě doběhl. Clary viděla, že se mu na kůži mezi klíčními kostmi leskne pot, který mu také přilepil vlasy ke spánkům. Na hřbetech rukou mu vystupovaly žíly. *On ho zabije,* pomyslela si. *Zabije Valentýna.*

Udělala rychlý krok kupředu. „Jaci, potřebujeme Pohár. Víš přece, co se s ním chystá udělat."

Jace si olízl suché rty. „Pohár, otče. Kde je?"

„Je v Idrisu," řekl Valentýn tiše. „Tam, kde ho nikdy nenajdete."

Jaceovi se chvěla ruka. „Řekni mi -"

„Dej mi ten meč, Jonathane." Byl to Luke, který promluvil mírným, téměř laskavým hlasem.

Jaceův hlas zněl, jako by se ozýval ze dna hluboké studny. „Cože?"

Clary udělala krok k němu. „Dej Lukovi ten meč. Dej mu ho, Jaci."

Zavrtěl hlavou. „To nemůžu."

Postoupila o další krok. Ještě jeden, a mohla by se ho dotknout. „Ale můžeš," řekla jemně. „Prosím."

Nepodíval se na ni; upíral oči na svého otce. Ta chvíle se táhla jako celá věčnost. Konečně stroze přikývl, aniž by rukou s mečem pohnul. Nechal ale Luka, aby se postavil vedle něj a položil svoji dlaň přes jeho na jílec meče. „Už ho můžeš pustit, Jonathane," řekl Luke a pak se rychle opravil, když si všiml Claryina výrazu: „Jaci."

Jace nevypadal, že by ho slyšel. Pustil jílec a odstoupil od svého otce. Do tváře se mu vrátilo trochu barvy, takže už nebyl bílý jako stěna. Ret měl krvavě rudý, jak se do něj kousal. Clary toužila se ho dotknout, obejmout ho, věděla však, že by jí to nedovolil.

„Mám návrh," řekl Valentýn Lukovi překvapivě vyrovnaným hlasem.

„Nech mě hádat," řekl Luke. „Nemám tě zabíjet, je to tak?"

Valentýn se zasmál, v tom smíchu však nebylo ani stopy po humoru. „Nikdy bych se nesnížil k tomu, abych tě prosil o život," řekl.

„To je dobře," poznamenal Luke a zlehka šťouchl Valentýna ostřím meče do brady. „Nezabiju tě, ledaže bys mě k tomu donutil, Valentýne. Nehodlám tě zabít před tvými dětmi. Zajímá mě jen Pohár."

Řev přicházející z dolních pater byl teď hlasitější. Clary si uvědomila, že z chodby sem doléhá ozvěna kroků. „Luku -"

„Slyším to," řekl stroze.

„Už jsem ti řekl, že Pohár je v Idrisu," odpověděl Valentýn a jeho oči se zaostřily někam za Luka.

Luke se potil. „Jestli je v Idrisu, musel jsi ho tam odnést portálem. Půjdu s tebou a přinesu ho zpátky." Lukovy oči rychle přejížděly ze strany na stranu. Z chodby se teď ozýval hluk, křik, řinčení. „Clary, zůstaň se svým bratrem. Až projdeme my, přeneste se portálem na nějaké bezpečné místo."

„Já odsud neodejdu," protestoval Jace.

„Ale odejdeš." Něco narazilo do dveří. Luke zvýšil hlas. „Valentýne, portál. Rychle."

„Nebo co?" Valentýnovy oči se zamyšleně upíraly na dveře.

„Zabiju tě, jestli mě k tomu přinutíš," řekl Luke. „Ať už před nimi, nebo ne. Ten portál, Valentýne. Hned."

Valentýn rozpřáhl ruce. „Jak si přeješ."

Trochu ustoupil dozadu, právě ve chvíli, kdy se dveře rozletěly dovnitř a na podlaze zazvonily panty. Luke uskočil, aby ho padající dveře nezasáhly, a přitom se otočil, stále ještě s mečem v ruce.

Ve dveřích stál vlk, hora vrčící žíhané srsti, a jeho odhrnuté pysky odhalovaly vyceněné tesáky. Z nesčetných ran v kožichu mu prýštila krev.

Jace tiše zaklel a najednou držel v ruce andělské ostří. Clary ho chytila za zápěstí. „Nech toho, je to přítel."

Jace na ni vrhl nevěřícný pohled, ale spustil paži.

„Alariku —" Pak Luke něco zakřičel v jazyce, jemuž Clary nerozuměla. Alarik znovu zavrčel, přikrčil se k podlaze a Clary si

chvíli zmateně myslela, že se chystá vrhnout se na Luka. Pak uviděla, jak se Valentýnova ruka mihla u opasku, zahlédla záblesk červených drahokamů a vzpomněla si, že měl celou dobu u sebe Jaceovu dýku.

Slyšela, jak nějaký hlas křičí Lukovo jméno. Myslela si, že patří jí, pak si ale uvědomila, že má neprodyšně stažené hrdlo a že to křičel Jace.

Luke se otočil, zdálo se jí, že nesnesitelně pomalu, zatímco Valentýnovi vyletěla z ruky dýka, jako stříbrný motýl mířila k Lukovi a ve vzduchu se otáčela kolem své osy. Luke pozvedl svou vlastní dýku — a najednou se mezi něj a Valentýna vrhlo něco velkého a žlutohnědého. Slyšela, jak Alarikovo stupňující se vytí náhle ustalo, slyšela, jak dýka zasáhla svůj cíl. Zalapala po dechu a chtěla se vrhnout dopředu, Jace ji však strhl zpět.

Vlk se zhroutil Lukovi u nohou a na kožichu se mu objevila krvavá skvrna. Ochable se oháněl tlapami po rukojeti dýky, která mu trčela z hrudi.

Valentýn se zasmál. „Tak takhle splácíš bezpodmínečnou loajalitu, kterou jsi tak snadno získal, Luciáne?" řekl. „Tím, že je necháš místo sebe umírat?" Ustupoval dozadu s očima stále upřenýma na Luka.

Luke, ve tváři sinalý, se na něj podíval a pak sklopil pohled k Alarikovi. Zavrtěl hlavou, klesl na kolena a sklonil se nad padlým vlkodlakem. Jace, který pořád ještě držel Clary za ramena, jí zašeptal: „Zůstaň tady, slyšíš mě? Zůstaň tady." Pak vyrazil za Valentýnem, který zcela nelogicky utíkal k protější stěně pokoje. Chtěl se snad vrhnout z okna? Clary viděla jeho odraz ve velkém zrcadle se zlatým rámem, k němuž mířil, a výraz v jeho tváři - úleva s příměsí jízlivosti - v ní vzbuzoval vražedný hněv.

„To určitě," zamumlala a vyrazila za Jacem. Zastavila se jen proto, aby sebrala kindžál s modrou rukojetí z podlahy pod stolem, kam jej Valentýn odkopl. Zbraň jí sedla přesně do ruky a dodala jí jistotu. Odstrčila ležící židli, která jí zavazela v cestě, a rozběhla se k zrcadlu.

Jace držel andělské ostří, jehož tvrdá záře zdůrazňovala jeho kruhy pod očima a vpadlé tváře. Valentýn se otočil a stál teď zády k zrcadlu, ozářený světlem. V zrcadle Clary také viděla Luka, který položil svůj meč a teď jemně, opatrně vytahoval kindžál s

červenou rukojetí Alarikovi z hrudi. Ucítila slabost a pevněji sevřela v ruce dýku. „Jaci —" začala.

Neotočil se, aby se na ni podíval, i když ji samozřejmě viděl v zrcadle. „Clary, řekl jsem ti, že máš počkat."

„Je jako její matka," řekl Valentýn. Jednu ruku měl za zády a přejížděl jí po okraji těžkého zlatého rámu. „Nerada dělá, co jí někdo přikáže."

Jace už se netřásl jako předtím, Clary však cítila, že je jeho sebeovládání napnuté k prasknutí, jako kůže na bubnu. „Půjdu s ním do Idrisu, Clary. Přinesu zpátky Pohár."

„Ne, to nemůžeš," začala znovu Clary a v zrcadle uviděla, jak se jeho tvář zkřivila.

„Máš snad lepší nápad?" zeptal se.

„Ale Luke —"

„Lucián ošetřuje padlého druha," řekl Valentýn sametovým hlasem. „Pohár ani Idris nejsou daleko. Jen za zrcadlem, dalo by se říct."

Jace přimhouřil oči. „To zrcadlo je portál?"

Valentýn pevně stiskl rty, spustil ruku podél těla a odstoupil od zrcadla, v němž začal odraz místnosti vířit a proměňovat se, jako když se na malbě rozpíjejí čerstvě nanesené vodové barvy. Místo pokoje s tmavým dřevem a spoustou svící teď Clary v zrcadle viděla zelená pole, šťavnatě smaragdové listy stromů a širokou louku, která se táhla do dálky k velkému kamennému domu. Slyšela bzučení včel a šumění listí a cítila, jak k nim vítr zanáší vůni zimolezu.

„Říkal jsem ti, že to není daleko." Valentýn stál ve zlaté bráně, jež předtím byla rámem zrcadla, a vlasy mu čechral stejný vítr, který se prohánět v korunách vzdálených stromů. „Je to takové, jak si to pamatuješ, Jonathane? Nezměnilo se nic?"

Clary ztuhlo srdce v hrudi. Nepochybovala o tom, že tohle byl Jaceův bývalý domov, který ho měl zlákat, jako se dá dítě zlákat bonbónem nebo hračkou. Pohlédla na Jace, ten ale vypadal, že ji vůbec nevidí. Zíral na portál a na krajinu se zelenými poli a venkovským sídlem za ním. Viděla, jak rysy jeho tváře povolily a rty se mu toužebně pootevřely, jako by se díval na někoho, koho miloval.

„Ještě pořád můžeš jít domů," řekl jeho otec. Ve světle Jaceova andělského ostří vrhal Valentýn temný stín, který jako by

procházel portálem a dopadal na sluncem ozářená pole a louky na druhé straně.

Úsměv na Jaceově tváři pohasl. „To není můj domov," řekl. „Teď jsem doma tady."

Valentýn se díval na svého syna a obličej měl zkřivený vztekem. Ten pohled se Clary vryl hluboko do paměti a vyvolal v ní náhlou, neutišitelnou touhu po matce. Protože ať už se na ni Jocelyn zlobila sebevíc, nikdy se na ni takhle nepodívala. Vždy se na ni dívala s láskou.

Kdyby mohla Jace litovat ještě víc, než už ho litovala, udělala by to právě v této chvíli.

„Tak dobře," řekl Valentýn a rychle pozadu vstoupil do portálu, takže už nohou došlápl na půdu Idrisu. Rty se mu zkroutily do úsměvu. „Ach," řekl, „domov."

Jace doklopýtal k okraji portálu, kde se zastavil a opřel se rukou o zlatý rám. Zdálo se, že jak se mu před očima mihotala země Idris, podobná fata morgáně v poušti, zmocnila se ho podivná nerozhodnost. Stačilo by udělat jediný krok...

„Jaci, nedělej to," řekla Clary rychle. „Nechoď za ním."

„Ale co Pohár," namítl Jace. Nedokázala odhadnout, co si myslí, ale ostří, které držel, se chvělo stejně silně jako jeho ruka.

„Ať ho najde Spolek! Jaci, prosím." *Jestli projdeš tím portálem, už se možná nikdy nevrátíš. Valentýn tě zabije. Ty tomu nechceš věřit, ale on to klidně udělá.*

„Tvá sestra má pravdu." Valentýn stál na zeleném trávníku posetém lučními květinami a kolem nohou se mu vlnila stébla trávy. Clary si uvědomila, že i když je od nich vzdálený jen několik centimetrů, stojí v úplně jiné zemi. „Opravdu si myslíš, že můžeš vyhrát? Máš sice andělské ostří a já jsem neozbrojený, ale jsem silnější než ty, a navíc vážně pochybuji o tom, že bys mě dokázal zabít. A ty bys mě musel zabít, Jonathane, kdybys chtěl získat Pohár."

Jace pevněji sevřel andělské ostří. „Dokážu -"

„Ne, nedokážeš." Valentýn natáhl paži skrze portál, chytil Jace za zápěstí a přitáhl jeho ruku k sobě, až se špička andělského ostří dotýkala jeho hrudi. Jaceova ruka a zápěstí za portálem se mihotaly, jako by je ponořil do vody. „Tak to udělej," řekl Valentýn. „Bodni. Stačí deset centimetrů, možná o kousek víc." Škubnul ostřím k sobě, takže mu jeho špička rozřízla košili.

Přímo na srdci mu rozkvetl červený kruh podobný vlčímu máku. Jace zalapal po dechu, vytrhl ruku z Valentýnova sevření a zavrávoral dozadu.

„Přesně, jak jsem si myslel," řekl Valentýn. „Máš měkké srdce." A děsivě nečekaně vymrštil pěst směrem k Jaceovi. Clary vykřikla, rána však na Jace nikdy nedopadla, zasáhla totiž povrch portálu mezi nimi a ozval se zvuk, jako když se tříští tisíce křišťálových lustrů. Po skle, které nebylo sklem, se rozběhly pavučiny prasklinek. To poslední, co Clary zaslechla, než se portál proměnil ve vodopád střepů, byl Valentýnův jízlivý smích.

Po podlaze se jako ledová sprcha rozletěly kousky zrcadla, podivuhodně krásná záplava stříbřitých střepin. Clary ustoupila, Jace však zůstal stát bez hnutí a zíral do prázdného rámu, zatímco kolem něj pršelo sklo.

Clary čekala, že začne klít, křičet nebo nadávat svému otci, on však jen čekal, až všechny úlomky dopadnou na zem. Pak tiše, opatrně poklekl v moři rozbitého skla, vzal do ruky jeden z větších střepů a pomalu ho otáčel v rukou.

„Přestaň." Clary si klekla vedle něj a nůž, který měla v ruce, položila na zem. Už jí neposkytoval žádnou jistotu. „Nemohl jsi vůbec nic dělat."

„Ale ano, mohl." Stále se díval dolů na střep. Vlasy měl poprášené drobnými střípky. „Mohl jsem ho zabít." Natočil střep tak, aby do něj viděla. „Podívej," řekl.

Podívala se. V úlomku zrcadla byl pořád ještě vidět kousek Idrisu - kus modré oblohy, stín zeleného listí. Ztrápeně vydechla. „Jaci..."

„Jste v pořádku?"

Clary vzhlédla. Nad nimi stál Luke. Nebyl ozbrojený a kolem očí se mu rýsovaly modré kruhy vyčerpání.

„Nic nám není," řekla. Na zemi za ním viděla zhroucené tělo, napůl přikryté Valentýnovým dlouhým kabátem. Zpod okraje látky vyčnívala ruka zakončená drápy. „Alarik...?"

„Je mrtvý," doplnil za ni Luke. Jeho hlas přetékal potlačovanou bolestí. Clary věděla, že přestože Alarika skoro neznal, ponese si pocit tíživé viny až do smrti. *Tak takhle splácíš bezpodmínečnou loajalitu, kterou jsi tak snadno získal, Luciáne? Tím, že je necháš místo sebe umírat?*

„Můj otec uprchl," řekl Jace. „I s Pohárem." Jeho hlas byl prostý jakéhokoli výrazu. „Přinesli jsme mu ho na stříbrném podnose. Selhal jsem."

Luke položil jednu ruku Jaceovi na hlavu a smetl mu z vlasů skleněné střepy. Měl ještě vytažené drápy a prsty potřísněné krví, Jace však jeho dotyk strpěl, jako by mu vůbec nevadil, a neřekl ani slovo. „Není to tvoje chyba," řekl Luke a podíval se dolů na Clary. Jeho modré oči byly klidné. Říkaly: *Zůstaň se svým bratrem, potřebuje tě.*

Přikývla a Luke odešel k oknu. Rozevřel je dokořán a vpustil tak do místnosti závan vzduchu, takže svíce zaplápolaly. Clary slyšela, jak něco volá na vlky pod sebou.

Otočila se zpět ke klečícímu Jaceovi. „Už je to dobrý," řekla váhavě, přestože to zcela zjevně dobré nebylo a možná už nikdy nebude, a objala ho kolem ramen. Látka jeho košile byla hrubá, promáčená potem, a přesto na ni působila zvláštně uklidňujícím dojmem. „Dostali jsme zpátky mámu. Máme tebe. Máme všechno, na čem záleží."

„Měl pravdu. Proto jsem se nemohl přinutit projít tím portálem," zašeptal Jace. „Nedokázal bych to udělat. Nedokázal bych ho zabít."

„Selhal bys jedině v tom případě, že bys to opravdu udělal," řekla.

Neodpověděl, jen něco velice tiše zašeptal. Clary jeho slovům nerozuměla, takže jen natáhla ruku a vzala mu z dlaně úlomek skla. V místě, kde jej držel, krvácel ze dvou úzkých ranek. Položila střep na podlahu, vzala Jaceovu ruku do své a sevřela mu prsty kolem poraněné dlaně. „Ale Jaci," řekla se stejnou něhou, s jakou se ho dotýkala, „copak nevíš, že si nemáš hrát s rozbitým sklem?"

Vydal zvuk vzdáleně připomínající přidušený smích a pak natáhl ruce a vzal ji do náruče. Věděla, že je Luke od okna pozoruje, ale přesto odhodlaně zavřela oči a přitiskla tvář k Jaceově rameni. Byl cítit solí a krví, a teprve když se jeho ústa přiblížila k jejímu uchu, uslyšela to, co říkal, to, co předtím šeptal. Byla to ta nejprostší litanie na světě, složená pouze z jejího jména.

EPILOG

VZESTUP VÁBÍ

Vstupní hala nemocnice byla oslnivě bílá. Po tolika dnech strávených při světle pochodní, plynových lamp a tajemného čarodějného světla působily předměty osvětlené zářivkami sinale a nepřirozeně. Když se Clary zapsala u přepážky, všimla si, že sestra, která jí podávala formulář, měla v jasném světle podivně nažloutlou pokožku. *Možná je to démon,* pomyslela si Clary, když formulář vracela. „Poslední dveře na konci haly," řekla sestra a laskavě se na ni usmála. *Nebo už mi to všechno leze na mozek.*

„Já vím," řekla Clary. „Byla jsem tu včera." *A taky předevčírem a předpředevčírem.* Bylo pozdní odpoledne a hala téměř zela prázdnotou. Kolem se šoural starý muž v plátěných pantoflích a županu a za sebou táhl mobilní kyslíkovou jednotku. Dva lékaři v zelených chirurgických oděvech si nesli umělohmotné kelímky s kávou, z níž stoupala do ledového vzduchu pára. Uvnitř nemocnice jela klimatizace na plný výkon, přestože se počasí venku konečně začalo chýlit k podzimu.

Clary našla dveře na konci haly. Bylo otevřeno. Nahlédla dovnitř, protože nechtěla vzbudit Luka, který by mohl spát v křesle u postele, jak tomu bylo při jejích posledních dvou návštěvách. Luke byl ale vzhůru a mluvil s vysokým mužem, který měl na sobě roucho mlčenlivých bratří v barvě pergamenu. Muž se otočil, jako by cítil, že Clary přichází, a ona v něm poznala bratra Jeremiáše.

Založila si ruce na hrudi. „Co se děje?"

Luke vypadal vyčerpaně, tvář mu pokrývalo ježaté třídenní strniště a brýle měl zvednuté a opřené o čelo. Viděla, jak se pod volnou flanelovou košilí stále ještě rýsují tlusté obvazy, které měl omotané kolem hrudníku. „Bratr Jeremiáš je právě na odchodu," řekl.

Jeremiáš si nasadil kapuci a udělal krok ke dveřím, Clary mu však zastoupila cestu. „Tak co?" zaútočila na něj. „Pomůžete mojí matce?"

Jeremiáš se k ní přiblížil. Cítila chlad, který se linul z jeho těla jako pára z ledovce. *Nemůžeš zachránit ostatní, dokud nezachráníš sama sebe,* řekl hlas v její mysli.

„Tyhle moudrosti z kalendáře už mě přestávají bavit," řekla Clary. „Co je s mámou? Víte to? Můžou jí mlčenliví bratři pomoct, jako jste pomohli Alekovi?"

Nikomu jsme nepomohli, řekl Jeremiáš. *A nepřísluší nám pomáhat těm, kdo se dobrovolně rozešli se Spolkem.*

Ustoupila a Jeremiáš prošel kolem ní do haly. Dívala se, jak odchází a míjí další lidi, nikdo z nich mu však nevěnoval větší pozornost. Když přivřela oči, viděla, že ho obklopuje mihotavá iluze, a přemýšlela, co místo něj vidí obyčejní lidé. Dalšího pacienta? Spěchajícího lékaře v zeleném chirurgickém hábitu? Zarmouceného návštěvníka?

„Mluvil pravdu," řekl Luke za jejími zády. „Aleka neuzdravil on, ale Krasomil Pohroma. A opravdu neví, co je tvé matce."

„Já vím," řekla Clary a obrátila se zpět do místnosti. Opatrně přistoupila k posteli. Bylo těžké si spojit drobnou bílou postavu ležící v posteli a obklopenou změtí hadiček s její energickou rudovlasou matkou. Samozřejmě, měla stále ještě zrzavé vlasy, které se rozprostíraly po polštáři jako pléd z měděných vláken, její pokožka však byla tak bledá, že si Clary při pohledu na ni pokaždé vzpomněla na Šípkovou Růženku v muzeu voskových figurín, jejíž hrudník se zvedal a zase klesal jen díky tomu, že jej poháněl motorek.

Vzala matčinu štíhlou ruku do své a držela ji, stejně jako včera a předevčírem. Cítila pravidelný, neutuchající pulz v Jocelynině zápěstí. *Ona se chce probudit,* myslela si Clary. *Já vím, že chce.*

„Jistě, že chce," řekl Luke a Clary sebou trhla, když si uvědomila, že mluvila nahlas. „Má všechno, pro co by se mohla chtít uzdravit, a ještě víc, než tuší."

Clary jemně položila matčinu ruku zpět na postel. „Myslíš Jace."

„Samozřejmě, že myslím Jace," řekl Luke. „Sedmnáct let ho oplakávala. Kdybych jí mohl říct, že už dál nemusí..." Zlomil se mu hlas.

„Říká se, že pacienti v komatu někdy slyší, co se kolem nich povídá," řekla nadějně Clary. Na druhou stranu, podle lékařů tohle nebylo jen tak obyčejné koma, nezpůsobilo je totiž žádné zranění, nedostatek kyslíku nebo selhání srdce či mozku. Jako by Jocelyn prostě jen spala a nikdo ji nedokázal probudit.

„Já vím," řekl Luke. „Já s ní mluvím. Skoro pořád." Vyloudil na tváři unavený úsměv. „Vykládal jsem jí, jak jsi byla statečná. Jak by na tebe byla pyšná. Její dcera bojovnice."

V krku se jí začalo bolestivě vzdouvat něco ostrého. Spolkla to, odvrátila pohled od Luka a podívala se z okna. Skýtalo výhled na čistou cihlovou zeď protější budovy. Žádná pěkná krajina se stromy nebo řekou. „Nakoupila jsem, co jsi chtěl," řekla. „Mám burákové máslo a mléko a cereálie a chleba." Zabořila ruku do kapsy u džínů. „Tady je zbytek peněz..."

„Nech si to," řekl Luke. „Zaplať si z toho taxík domů."

„Domů mě hodí Simon," řekla Clary. Podívala se na hodinky s motýly, které jí visely na klíčích. „Vlastně už teď asi čeká dole."

„To je dobře, jsem rád, že taky budeš chvilku s ním." Luke vypadal, že se mu ulevilo. „Ale ty peníze si stejně nech. Kupte si za ně něco k večeři."

Otevřela pusu a chtěla zaprotestovat, ale pak ji zase zavřela. Jak vždycky říkala její matka, Luke byl v obtížných dobách jako skálapevný, spolehlivý a naprosto neochvějný. „Přijď pak domů, jo? Taky se potřebuješ vyspat."

„Vyspat? Kdo potřebuje spát?" zažertoval, Clary si však dobře všimla jeho unaveného obličeje. Znovu se posadil do křesla vedle postele její matky. Natáhl ruku a jemně odhrnul pramen vlasů z Jocelynina obličeje. Clary se otočila, oči ji pálily.

Když vyšla hlavním vchodem z nemocnice, stála u chodníku zaparkovaná Erikova dodávka. Nad ní se klenula dokonale modrá obloha připomínající porcelánovou misku, která nad řekou Hudson, kde zapadalo slunce, nabývala tmavšího safírového odstínu. Simon se natáhl, aby jí mohl zevnitř otevřít dveře, a ona se vyhoupla na sedadlo vedle něj. „Díky."

„Tak kam to bude? Domů?" zeptal se a zařadil se s dodávkou do proudu dopravy na První avenue.

Clary si povzdechla. „Já už ani nevím, kde je doma."

Simon se na ni úkosem podíval. „Lituješ se, Frayová?" Řekl to posměšným, ale zároveň laskavým tónem. Kdyby se podívala za něj, viděla by na zadním sedadle tmavé skvrny, které tam zanechal Alek, když ležel s hlavou v Isabelině klíně a krvácel.

„Jo. Ne. Já nevím." Znovu si povzdechla a pokusila se zkrotit neposlušný pramen měděných vlasů. „Všechno se změnilo.

Všechno je teď jinak. Někdy si přeju, aby se to dalo vrátit a všechno zase bylo jako předtím."

„Já ne," řekl k jejímu překvapení Simon. „Kam že to teda jedeme? Aspoň řekni, jestli na sever, nebo na jih."

„Do Institutu," rozhodla se Clary. „Promiň," dodala, když Simon spáchal příšerný dopravní přestupek v podobě otočky o sto osmdesát stupňů. Dodávka, která chvíli jela jen po dvou kolech, na protest zaskřípala. „To jsem ti asi měla říct dřív."

„Hm," řekl Simon. „Ještě jsi tam nebyla, co? Ne od té doby, co...“

„Ne, nebyla," potvrdila Clary. „Jace mi zavolal a řekl mi, že jsou Alek s Isabelou v pořádku. Jejich rodiče se sem nejspíš právě teď ženou z Idrisu, když jim konečně někdo opravdu řekl, co se děje. Budou tady za pár dní."

„Bylo to divný, mluvit s Jacem?" zeptal se Simon úzkostlivě neutrálním tónem. „Teda po tom, co jsi zjistila..."

Jeho hlas se vytratil do ztracena.

„Co?" zeptala se Clary ostře. „Po tom, co jsem zjistila co? Že je to vraždící transvestita a zneužívá kočky?"

„Není divu, že ta jeho kočka každýho nesnáší."

„Buď radši zticha, Simone," řekla Clary nasupeně. „Já vím, o čem mluvíš, a ne, nebylo to divný. Stejně se mezi námi nic nestalo."

„Nic?" zopakoval Simon hlasem, z něhož čišela nedůvěra.

„Nic," řekla znovu Clary a podívala se z okna, aby Simon neviděl, jak se jí nahrnula krev do tváří. Jeli kolem dlouhé řady restaurací, mezi nimiž zahlédla i Takiho bistro, jasně ozářené zapadajícím sluncem.

Zahnuli za roh právě ve chvíli, kdy slunce zmizelo za rozetovým oknem Institutu a zaplavilo ulici perleťovým světlem, které viděli jen oni. Simon zastavil přede dveřmi, vypnul motor a nervózně zacinkal svazkem klíčů. „Mám jít s tebou nahoru?"

Zaváhala. „Ne. Musím to zvládnout sama."

Po tváři mu přelétl výraz zklamání, rychle však zmizel. Pomyslela si, že Simon za ty dva týdny hodně dospěl, stejně jako ona. Což bylo dobře, protože by byla nerada, kdyby zůstal pozadu. Byl její součástí, podobně jako její výtvarný talent, prašná atmosféra Brooklynu, Jocelynin smích a její vlastní krev lovců stínů. „Tak jo," řekl. „Budeš pak potřebovat svézt?"

Zavrtěla hlavou. „Luke mi dal peníze na taxík. Ale nechceš se zítra stavit?" dodala. „Můžeme se třeba podívat na pár dílů *Trigunu* a udělat si popcorn. Docela si potřebuju oddechnout."

Přikývl. „To zní dobře." Pak se k ní naklonil a rty se jí otřel o tvář. Byl to polibek lehký jako list unášený větrem, přesto však ucítila mrazení v zádech. Podívala se na něj.

„Myslíš, že to byla jenom náhoda?" zeptala se.

„Co byla jenom náhoda?"

„To, že jsme byli v Pandemoniu zrovna tu noc, kdy tam Jace a ostatní pronásledovali démona? Noc předtím, než si Valentýn přišel pro mámu?"

Simon zavrtěl hlavou. „Já na náhody nevěřím," řekl.

„Já taky ne."

„Ale musím připustit," dodal Simon, „že ať už to byla náhoda, nebo ne, vyklubala se z toho fakt vypečená příhoda."

„Vypečený příhody," řekla Clary. „To by bylo dobrý jméno pro kapelu."

„Je to lepší než většina jmen, který nás napadly," uznal Simon.

„To si piš." Seskočila ze sedadla dodávky a zabouchla za sebou dveře. Když běžela ke dveřím po cestičce mezi dvěma pruhy přerostlé trávy, uslyšela, jak Simon zatroubil, a zamávala mu, aniž se otočila.

Uvnitř katedtály byla tma a zima a vonělo to tam deštěm a navlhlým papítem. Její kroky se hlasitě ozývaly na kamenné podlaze a ona si vzpomněla, co jí Jace tehdy řekl v brooklynském kostele: *Možná Bůh existuje, Clary, a možná ne, ale je to vlastně jedno. Tak nebo onak, jsme v tom sami.*

Když se za ní zavřely dveře výtahu, zběžně se prohlédla v zrcadle. Většina jejích modřin a škrábanců se už skoro zahojila. Přemýšlela, jestli ji Jace vůbec někdy viděl v tak slušných šatech, jaké měla na sobě dnes - do nemocnice si oblékla černou plisovanou sukni a námořnickou blůzku a rty si potřela růžovým leskem. Měla pocit, že vypadá tak na osm let.

Ne, že by teď nebo kdy jindy záleželo na tom, co si Jace myslí o jejím vzhledu, připomněla si. Přemýšlela, jestli mezi nimi někdy bude takový vztah, jaký měl se svou sestrou Simon - směs nudy a láskyplné nesnášenlivosti. Nedokázala si to představit.

Ještě než se dveře výtahu otevřely, zaslechla hlasité mňoukání. „Ahoj, Kostelníku," řekla a klekla si na zem vedle kroutící se šedé koule. „Kde jsou všichni?"

Kostelník, který zjevně toužil po škrábání na břiše, výhružně zapředl. „Ty jeden praštěnej kocoure," řekla Clary a začala ho energicky drbat. „Kde -"

„Clary!" Byla to Isabela, která přivlála do haly v dlouhé červené sukni, vlasy vyčesané nahoru a sepnuté vykládanými sponkami. „Hrozně ráda tě vidím!"

Vrhla se na ni a objala ji tak prudce, že Clary málem přepadla dozadu.

„Isabelo," zalapala Clary po dechu. „Taky tě ráda vidím," dodala a nechala Isabelu, aby jí pomohla do vzpřímené pozice.

„Strašně jsem se o tebe bála," řekla Isabela živě. „Když jste s Hodgem odešli do knihovny a já zůstala u Aleka, uslyšela jsem děsnou ránu, a když jsem doběhla do knihovny, tak už jsi samozřejmě byla pryč a všechno bylo rozházený po podlaze. A všude byla krev a nějakej černej lepkavej hnus." Otřásla se. „Co to bylo zač?"

„Kletba," odpověděla Clary tiše. „Hodgeova kletba."

„Aha, jasně," řekla Isabela. „Jace mi o Hodgeovi všechno řekl."

„Vážně?" podivila se Clary.

„Jo, řekl mi, že zlomil tu kletbu a odešel. Čekala bych, že se aspoň rozloučí," dodala Isabela. „Trochu mě tím zklamal. Ale asi se hrozně bál Spolku. Vsadím se, že se za nějakou dobu ozve."

Takže jim Jace neřekl, že je Hodge zradil, pomyslela si Clary a nebyla si tak docela jistá, jaký má na to názor. Jestli se ale Jace snažil uchránit Isabelu před zmatkem a zklamáním, asi by se mu do toho neměla plést.

„No každopádně," pokračovala Isabela, „bylo to příšerný a vůbec nevím, co by se stalo, kdyby se tu neobjevil Krasomil a neuzdravil Aleka tím svým čarodějováním. Existuje vůbec slovo ‚čarodějování'?" Svraštila obočí. „Jace nám taky vylíčil, co se pak stalo na tom ostrově. Vlastně jsme to věděli už předtím, protože Krasomil strávil celou noc na telefonu. Povídal si o tom celej podsvět. Víš, že jsi slavná?"

„Já?"

„No jasně. Valentýnova dcera."

Clary se otřásla. „Takže Jace je asi taky slavnej."

„Oba jste slavní," řekla Isabela, pořád tím vzrušeným hlasem. „Slavní sourozenci."

Clary se na Isabelu zvědavě podívala. „Přiznám se, že jsem nečekala, že mě tak ráda uvidíš."

Isabela si rozhořčeně založila ruce v bok. „A proč ne?"

„Myslela jsem si, že mě zrovna dvakrát nemusíš."

Isabelina veselost trochu povadla a ona se podívala dolů na své třpytivé prsty u nohou. „Já jsem si to taky myslela," přiznala. „Ale když jsem šla tebe a Jace hledat a vy jste byli pryč..." Hlas se jí vytratil do ztracena. „Nebála jsem se jenom o něj, bála jsem se taky o tebe. Je na tobě něco tak... tak uklidňujícího. A s Jacem je to mnohem jednodušší, když jsi tady."

Claryiny oči se rozšířily. „Opravdu?"

„Opravdu. Mluví míň ironicky. Ne, že by byl vyloženě příjemnější, ale člověk aspoň vidí, že není tak hroznej." Odmlčela se. „Asi jsem tě ze začátku neměla ráda, ale teď je mi jasný, že to byla hloupost. To, že jsem se nikdy nekamarádila s žádnou holkou, neznamená, že se to ještě nemůžu naučit."

„U mě je to podobný," řekla Clary. „A Isabelo?"

„Co?"

„Nemusíš se tolik snažit být milá. Vlastně jsem radši, když se chováš přirozeně."

„Myslíš jako mrcha?" řekla Isabela a rozesmála se.

Clary se chystala zaprotestovat, vtom se však do haly přibelhal Alek za pomoci páru berel. Jednu nohu měl obvázanou a nohavici džínů měl na ní vyhrnutou až ke koleni, další obvaz mu pod tmavými vlasy zakrýval spánek. Jinak ale na někoho, kdo před čtyřmi dny málem přišel o život, vypadal obdivuhodně zdravě. Jednou berlou jí zamával na pozdrav.

„Ahoj," řekla Clary, překvapená, že ho vidí na nohou. „Jsi..."

„V pořádku? Je mi dobře," odpověděl Alek. „Ty berly už za pár dní ani nebudu potřebovat."

V krku jí narostl knedlík výčitek. Kdyby nebylo jí, Alek by berly nepotřeboval vůbec. „Jsem hrozně ráda, že jsi v pořádku, Aleku," řekla a snažila se do té věty vložit veškerou upřímnost, které byla schopná.

Alek zamrkal. „Díky."

„Takže tě uzdravil Krasomil?" zeptala se Clary. „Luke říkal..."

„Uzdravil!" skočila jí do řeči Isabela. „Bylo to úžasný. Prostě se tady zjevil, všechny vyhodil z pokoje a zavřel dveře. Zpod dveří pak na chodbu lítaly modrý a červený jiskry."

„Vůbec nic si z toho nepamatuju," řekl Alek.

„Pak celou noc až do rána seděl u Alekovy postele, aby viděl, že se bez problémů probudil," dodala Isabela.

„To si taky vůbec nepamatuju," doplnil chvatně Alek.

Isabeliny rudé rty se roztáhly do úsměvu. „Zajímalo by mě, jak Krasomil věděl, že má přijít. Ptala jsem se ho, ale nechtěl mi to říct."

Clary si vzpomněla na složený papír, který Hodge hodil do ohně po Valentýnové odchodu. Pomyslela si, že to byl opravdu podivný člověk. Udělal, co mohl, aby Aleka zachránil, a přitom zrazoval vše, na čem mu kdy záleželo. „To taky nechápu," řekla.

Isabela pokrčila rameny „Nejspíš o tom musel někde slyšet. Přišlo mi, že asi tráví spoustu času shromažďováním drbů. Je jak užvaněná holka."

„Je to nejvyšší čaroděj brooklynský, Isabelo," napomenul ji Alek, avšak pobaveným tónem. Obrátil se ke Clary. „Jace je nahoře ve skleníku, jestli ho chceš vidět," řekl. „Doprovodím tě tam."

„Vážně?"

„Jasně." Alek vypadal rozpačitě, ale jen trochu. „Proč ne?"

Clary se rychle podívala na Isabelu, která pokrčila rameny. Ať už měl Alek v plánu cokoli, své sestře se s tím nesvěřil. „Tak běž," řekla Isabela. „Stejně mám něco na práci." Mávla rukou jejich směrem. „Kšá."

Vydali se společně chodbou. Alek kráčel rychle i o berlích. Clary musela občas popoběhnout, aby mu stačila. „Mám kratší nohy," připomněla mu.

„Promiň." Kajícně zvolnil tempo. „Podívej," začal, „to všechno, co jsi mi řekla, když jsem na tebe vyjel kvůli Jaceovi..."

„Jo, vzpomínám si," řekla tenkým hláskem.

„Když jsi mi řekla, že víš, že jsem..., že to bylo proto, že —" Zdálo se, že má problém sestavit úplnou větu. Zkusil to znovu. „Když jsi řekla, že jsem..."

„Aleku, přestaň."

„Jasně. To je jedno." Pevně stiskl rty. „Nechceš o tom mluvit."

„Tak to není. Jenom se hrozně stydím za to, co jsem ti řekla. Bylo to ode mě ošklivý. A vůbec to nebyla pravda —"

„Ale byla," přerušil ji Alek. „Do posledního slovíčka."

„To ale neznamená, že to bylo v pořádku," řekla. „Ne všechno, co je pravda, je hned potřeba říct. Byla jsem na tebe zlá. Řekla jsem ti, že od Jace vím, že jsi nikdy nezabil démona, ale on ve skutečnosti tvrdil, že jsi vždycky chránil jeho a Isabelu, a proto jsi žádnýho nezabil. Myslel to v dobrým. Jace se sice občas chová jako blbec, ale —" *Má tě rád,* chystala se říct, ale včas se zarazila, „nikdy mi o tobě neřekl nic špatnýho, přísahám."

„Nemusíš přísahat," řekl. „Já už to vím." Zněl klidně, dokonce sebejistě, jak ho ještě nikdy nezažila. Překvapeně se na něj podívala. „Taky vím, že jsem nezabil Abaddona. Ale jsem rád, že jsi mi to řekla."

Nervózně se zasmála. „Jsi rád, že jsem ti lhala?"

„Bylo to z laskavosti," řekl. „A to pro mě hodně znamená, že jsi na mě byla milá, i po tom, jak jsem se k tobě choval."

„Jace by se na mě za to lhaní asi pořádně naštval, kdyby na to tehdy měl čas," řekla Clary. „Ale byl by ještě mnohem naštvanější, kdyby zjistil, co jsem ti předtím řekla."

„Mám nápad," řekl Alek a koutky rtů se mu stočily vzhůru. „Pojďme mu to neříct. Jace sice možná dokáže na dvacet metrů useknout hlavu démonovi *dusien* jenom s pomocí vývrtky a gumičky, ale někdy mi přijde, že o lidech toho moc neví."

„To asi ne." Clary se usmála.

Došli k patě točitého schodiště, vedoucího na střechu. „Já nahoru nemůžu." Alek poklepal jednou berlou na kovový schod. Plechově to zazvonilo.

„To je dobrý. Já už trefím."

Napůl se otočil k odchodu, pak se na ni ještě přes rameno ohlédl. „Mělo mi dojít, že jsi Jaceova sestra," řekl. „Oba dva máte umělecké vlohy."

Clary se zastavila s nohou na prvním schodu. Alekova poznámka jí vyrazila dech. „Jace umí kreslit?"

„Ale ne." Když se Alek usmál, oči se mu rozsvítily jako modré lampičky a Clary bylo najednou jasné, co na něm Krasomilovi připadalo tak okouzlující. „Dělal jsem si legraci. Neumí ani nakreslit rovnou čáru." Se smíchem se odbelhal na svých berlích. Clary se za ním omámeně dívala. Na Aleka, který hýřil vtipy a dělal si

legraci z Jace, by si klidně dokázala zvyknout, i když měl poněkud záhadný smysl pro humor.

Skleník vypadal stejně, jak si ho pamatovala, i když nebe nad skleněnou střechou teď mělo safírovou barvu. Svěží, mýdlová vůně květin jí vyčistila hlavu. Zhluboka se nadechovala a razila si cestu změtí propleteného listí a větví.

Jace našla na mramorové lavičce uprostřed skleníku. Měl skloněnou hlavu a vypadalo to, že v rukou pomalu obrací nějaký předmět. Když se skrčila, aby mohla podlézt větev, vzhlédl a rychle sevřel předmět v dlani. „Clary." Zněl překvapeně. „Co tady děláš?"

„Přišla jsem za tebou," řekla. „Zajímalo mě, jak se máš."

„Mám se dobře." Na sobě měl džíny a bílé tričko. Modřiny na jeho těle byly stále ještě viditelné a připomínaly otlačená místa na rozkrojeném jablku. Pomyslela si, že opravdová zranění se skrývají spíš uvnitř a vidět je může jen on sám.

„Co to je?" zeptala se a ukázala na jeho sevřenou ruku.

Rozevřel prsty. V dlani mu ležel stříbrný střep, jehož hrany házely modré a zelené odlesky. „Kousek toho portálu ze zrcadla."

Posadila se vedle něj na lavičku. „Vidíš v něm něco?"

Trochu střepem pootočil, takže se po něm jako voda přelil paprsek světla. „Kousky oblohy. Stromy, cestu... Pořád ho nakláním a snažím se v něm zahlédnout náš dům. A otce."

„Valentýna," opravila ho. „Ale proč ho chceš vidět?"

„Říkal jsem si, že bych možná uviděl, co dělá s Pohárem smrti," odpověděl zdráhavě. „Nebo kde teď Pohár je."

„Jaci, to už není naše starost. Spolek teď konečně ví, co se stalo, a Lightwoodovi už spěchají zpátky. Ať si s tím poradí oni."

Teprve teď se na ni podíval. Přemýšlela, jak je možné, že si jako bratr se sestrou byli tak málo podobní. Proč nemohla mít alespoň ty tmavé zahnuté řasy nebo výrazné lícní kosti? To přece nebylo fér.

Jace řekl: „Když jsem se díval portálem na Idris, přesně jsem věděl, o co se Valentýn snaží, že chce zjistit, jestli mě zlomí. A vůbec mi to nevadilo, pořád jsem chtěl jít domů víc, než bych si kdy dokázal představit."

Zavrtěla hlavou. „Nechápu, co je na Idrisu tak úžasnýho. Je to prostě země. Ale to, jak o ní s Hodgem mluvíte —" Odmlčela se.

Znovu sevřel střep v dlani. „Byl jsem tam šťastný. Pak už jsem nikde jinde tak šťastný nebyl."

Clary ulomila z nedalekého keře větvičku a začala z ní otrhávat listy. „Bylo ti Hodge líto. To proto jsi neřekl Alekovi a Isabele, co doopravdy udělal."

Pokrčil rameny.

„Nakonec to ale stejně zjistí, víš?"

„Já vím. Ale já nebudu ten, kdo jim to řekne."

„Jaci..." Hladina jezírka byla zelená spadaným listím. „Jak se ti tam mohlo líbit? Já vím, co sis myslel, ale Valentýn byl příšernej táta. Zabíjel ti zvířátka, lhal ti a určitě tě taky bil - a nezkoušej mi namluvit, že to není pravda."

Přes Jaceovu tvář přelétl náznak úsměvu. „Jenom každý druhý čtvrtek."

„Tak jak jsi mohl —"

„Jedině tam jsem si byl opravdu jistý, kdo jsem. Kam patřím. Zní to hloupě, ale..." Pokrčil rameny. „Zabíjím démony, protože jsem v tom dobrý a protože mě to tak naučili, ale nejsem to já. A částečně jsem v tom tak dobrý jenom díky tomu, že když jsem si myslel, že otce zabili, najednou jsem se cítil... naprosto svobodný. Nic nemělo následky. Nebyl nikdo, komu bych mohl způsobit bolest. Nikdo nebyl součástí mého života jen proto, že mi ho dal." Jeho tvář vypadala jako vytesaná do tvrdého kamene. „Teď už se tak ale necítím."

Větvička už byla úplně holá. Clary ji odhodila. „Proč ne?"

„Kvůli tobě," řekl. „Kdyby nebylo tebe, prošel bych s otcem portálem. Kdyby nebylo tebe, už bych ho teď pronásledoval."

Clary zírala do jezírka zaneseného listím. V krku ji pálilo. „Myslela jsem, že tě znepokojuju."

„Už je to tak dávno," řekl prostě, „že mě asi znepokojovala představa, že bych zase mohl někam patřit. A s tebou mám pocit, že někam patřím."

„Chci, abys se mnou někam šel," řekla náhle.

Úkosem se na ni podíval. Něco na tom, jak mu jemné, zlatavé vlasy padaly do očí, v ní vzbudilo nesnesitelný smutek. „A kam?"

„Říkala jsem si, že bys se mnou mohl zajít do nemocnice."

„Já to tušil." Přimhouřil oči, až z nich zbyly jen uzounké škvírky. „Clary, ta žena..."

„Je to taky tvoje matka, Jaci."

„Já vím," řekl. „Ale je pro mě úplně cizí. Měl jsem v životě jenom jednoho rodiče, a ten je teď pryč. Ještě hůř, než kdyby byl mrtvý."

„Já vím. A taky vím, že nemá cenu ti vykládat, jak je máma úžasná a skvělá a báječná a jak bys byl rád, žes ji poznal. Nežádám tě o to kvůli tobě, ale kvůli sobě. Myslím, že kdyby slyšela tvůj hlas..."

„Tak co?"

„Tak by se mohla probudit." Pevně se na něj zadívala.

Opětoval jí ten pohled a pak ho přerušil úsměvem — pokřiveným a trochu neduživým, ale přece jen to byl úsměv. „Tak dobře. Půjdu s tebou." Vstal. „A nemusíš mi o své matce vykládat hezké věci," dodal. „Já už to přece všechno vím."

„Jak to?"

Lehce pokrčil rameny. „Přece vychovala tebe, ne?" Zvedl hlavu ke skleněné střeše. „Slunce už skoro zapadlo."

Clary vstala z lavičky. „Měli bychom se vydat do nemocnice. Zaplatím nám taxíka," vzpomněla si. „Luke mi dal peníze."

„To nebude potřeba." Jaceův úsměv se rozšířil. „Pojď. Chci ti něco ukázat."

„A jak jsi k ní přišel?" chtěla vědět Clary, když se dívala na motorku zaparkovanou na střeše katedrály. Měla lesklý, jedovatě zelený lak a kola se stříbrnými ráfky a na sedle byly nakresleny zářivé plameny.

„Krasomil si stěžoval, že ji někdo po posledním večírku nechal u něj před domem," řekl Jace. „Přesvědčil jsem ho, aby mi ji dal."

„A to jsi s ní doletěl až sem?" Pořád ještě na motorku nevěřícně zírala.

„Jasně. Řízení už mi začíná docela jít." Přehodil nohu přes sedadlo a pokynul jí, aby si sedla za něj. „Tak pojď, předvedu ti to."

„No, tentokrát aspoň víš, že opravdu funguje," řekla a dosedla za něj. „Ale jestli se zase vybouráme na parkovišti u supetmarketu, tak tě zabiju, je ti to jasný?"

„Nenech se vysmát," řekl Jace. „Na Upper East Side žádná parkoviště nejsou. Proč by měli lidi někam jezdit, když si můžou nechat nákupy doručit až domů?" Motorka s řevem naskočila a přehlušila jeho smích. Když se stroj rozjel dolů po šikmé střeše

Institutu a vyletěl do prázdného prostoru, Clary se s výkřikem chytila Jaceova opasku.

Vlasy jí vlály ve větru. Zamířili prudce vzhůru, nad katedrálu, nad střechy nedalekých mrakodrapů a činžáků. Město, lidnatější a skvostnější, než si kdy dokázala představit, se před ní rozprostřelo jako nedbale otevřená klenotnice. Viděla smaragdový obdélník Central Parku, kde se o letním slunovratu scházely vílí soudy, viděla světla klubů a barů na dolním Manhattanu, kde upíři celé noci tančili v Pandemoniu, viděla uličky čínské čtvrti, jimiž se po setmění plížili vlkodlaci a v jejich srsti se odrážela světla velkoměsta. Tím městem se v celé své kráse procházeli čarodějové s netopýřími křídly a kočičíma očima, a když mototka zamířila nad úžinu, zahlédla Clary, jak se pod stříbrnou hladinou jako šipky zableskly ocasy hrající všemi barvami, zatřpytily se dlouhé vlasy poseté perlami a vzduchem zazněl vysoký, klokotavý smích mořských panen.

Jace se ohlédl přes tameno. Silný vítr mu čuchal vlasy. „Na co myslíš?" zakřičel na ni.

„Na to, jak je všechno tam dole úplně jiný, když teď *vidím."*

„Tam dole se vůbec nic nezměnilo," řekl a stočil motorku dolů k East River. Zase mířili k Brooklynskému mostu. „To ty jsi teď jiná."

Křečovitě sevřela ruce na jeho opasku, zatímco se propadali hlouběji a hlouběji k hladině úžiny. „Jaci!"

„Neboj se." Jeho hlas zněl tak pobaveně, že by to jednoho dohnalo k šílenství. „Já vím, co dělám. Neutopím nás."

Přimhouřila oči proti burácejícímu větru. „Ty chceš vyzkoušet, jestli ta motorka umí jezdit pod vodou, jak to říkal Alek?"

„Ne." Opatrně vyrovnal motorku, takže se zase začali zvedat od hladiny. „Myslím, že je to jenom báchorka."

„Ale Jaci," řekla, „všechny báchorky jsou přece pravdivé."

Jeho smích neslyšela, jen cítila, jak mu vibruje v hrudi a proniká jí do konečků prstů. Pevně se k němu přitiskla, když stočil motorku prudce vzhůru a přidal tolik plynu, že stroj vystřelil jako pták, kterého pustili z klece. Zhoupl se jí žaludek, když viděla, jak se pod ní mořská úžina zmenšuje a pod nohama jí ubíhají pilíře mostu, tentokrát však Clary nechala oči otevřené, aby si to všechno mohla dobře prohlédnout.